

Հարրի Փոթթերը և

Գաղտնի սրահը

Ջոան Բեյթելին Ռոուլինգ

Հարրի Փոթթերի արկածների

երկրորդ գիրքը

Վերջին խմբագրություն, 2021թ

Թարգմանիչ՝ Լիլիթ Մկրտչյան:

© 2005-2021թ. Լիլիթ Մկրտչյան, Զ.Բ.Ռոուլինգի «Հարրի Փոթթերը և
Գաղտնի սրահը», հայերեն:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

Գլուխ 1. Ամենատխուր տարեդարձը	2
Գլուխ 2. Դոբիի նախագգուշացումը	14
Գլուխ 3. Ուիզլիների «Տոհմաորջը»	28
Գլուխ 4. «Ֆլարիշ և Բլոթս գրախանութում»	49
Գլուխ 5. Կռվագան ուռենին	76
Գլուխ 6. Գիլդերոյ Լոքհարթը	100
Գլուխ 7. Հողարյունները և անհայտ շշուկները	121
Գլուխ 8. Մահորվա տարեդարձի երեկույթը	141
Գլուխ 9. Պատին գրված նախագգուշացումը	163
Գլուխ 10. Խարդախ Բրետը	186
Գլուխ 11. Մենամարտի ակումբը	208
Գլուխ 12. Կերպափոխման Էլեքսիրը	234
Գլուխ 13. Խիստ գաղտնապահ օրագիրը	257
Գլուխ 14. Կորնիլիուս Ֆաշը	280
Գլուխ 15. Արագոգը	298
Գլուխ 16. Գաղտնի սրահը	317
Գլուխ 17. Սլիգերինի ժառանգորդը	341
Գլուխ 18. Դոբիի պարգևը	363

Գլուխ 1. Ամենատխուր տարեդարձը

Բեկտենիների նրբանցքի թիվ 4 տանը նախաճաշի ժամին ծավալվում էր հերթական վիճաբանությունը: Պարոն Վերնոն Դարզլին լույսը դեռ չբացված վեր էր թռել քնից՝ իր գարմիկ Հարրիի սենյակից հնչած նյարդագրգիռ վայունից:

— Այս շաբաթ արդեն երրորդ անգամն է... — ամբողջ ուժով բղավում էր նա՝ սեղանի մոտ նստած, — եթե դու ի վիճակի չես վերահսկել այդ կենդանուն, ուրեմն նա պետք է հեռանա այս տանից:

Հարրին արդեն որերորդ անգամ փորձեց բացատրել.

— Ախր ձանձրանում է, — ասաց նա, — թռչուն է, չէ՞, վերջապես: Նա չի կարող միշտ վանդակի մեջ մնալ: Պետք է գոնե մի քիչ ազատ թողնել, որ թռչի: Չի՛ կարելի անդադար փակի տակ պահել կենդանուն: Եթե միայն թույլ տաք, որ մի քիչ բաց թողնեն...

— Դու ինձ հիմարի տեղ ե՞ս դրել, ի՛նչ է... — որոտաց քեռի Վերնոնը, և մի կտոր ձվածեղ կախվեց նրա կատաղությունից դողացող, երկար բեղի ծայրից: — Ես շատ լավ գիտեմ, թե ինչ կկատարվի, եթե այդ բվին բաց թողնես:

Քեռի Վերնոնը մռայլ հայացքներ փոխանակեց իր կնոջ՝ տիկին Պետունիայի հետ:

Հարրին փորձեց հակաճառել, բայց նրա խոսքերը կորան՝ Դարզլիների որդի Դադլիի կոկորդից ելած, դայլայլուն գխտոցի երկարածիգ որոտի մեջ:

— Էլի՛ եմ ուզում տապակած խոզապուխտ:

— Թավայի մեջ դեռ շատ կա, անուշի՛կս, — ասաց մորաքույր Պետունիան՝ խոնավ աչքերով ոտքից գլուխ շոյելով իր աժդահա որդուն: — Քեզ պետք է լավ կերակրենք, քանի դեռ տանն ես... Ո՞վ գիտի, թե դպրոցում ձեզ ինչպես են կերակրում:

— Զուր ես անհանգստանում, Պետունիա: Սմելթինգզում սովորելուս տարիներին ես երբեք քաղցած չեմ մնացել, — նեղսրտած ասաց պարոն Դարզլին: — Դադլին այնտեղ ամեն ինչ էլ հասնում է, չէ՞, տղա՛ս:

Դադլին մեկ տարվա ընթացքում այնքան էր գիրացել, ուռել-փքվել, որ հետույքի թշերը երկու կողմից կախվում էին խոհանոցային աթոռից: Նա ինքնագոհ ժպիտով ծնողներին ցուցադրեց ատամնաշարը և շրջվեց դեպի Հարրին.

— Թավան տու՛ր այստեղ:

— Դու կախարդական բառը մոռացար, — անտարբեր ձայնով ասաց Հարրին:

Այդ պարզ նախադասության ազդեցությունը ընտանիքի վրա պարզապես ապշեցուցիչ էր: Դադլին բղտոցով օդ կուլ տվեց և աթոռից մեջքի վրա ընկավ հատակին՝ այնպիսի հռնոյուն բարձրացնելով, որ ամբողջ խոհանոցը ցնցվեց: Տիկին Դարզլին ծղրտաց ու ձեռքերով ծածկեց բերանը, իսկ պարոն Դարզլին ոտքի ցատկեց՝ ուռցնելով քունքերի վրա սպառնալից դուրս ցցված երակները:

— Ես ընդամենը նկատի ունեի «խնդրում եմ» բառը, — արագ ավելացրեց Հարրին, — ես ոչ մի ուրիշ բան չէի ուզում ասել...

— ԵՍ ՔԵԶ ԻՆՉ ԵՄ ԱՍԵԼ... — որոտաց քեռի Վերնոնը՝ թքի ցայտեր թռցնելով սեղանի վրա, — ԵՍ ՔԵԶ ԶԵՄ ԶԳՈՒՇԱՑՐԵԼ, ՈՐ ԱՅՍ ՏԱՆԸ «Կ...» ԲԱՌԸ ԲԱՐՁՐԱԶԱՅՆ ԶՊԵՏՔ Է ԱԾԱՆՑՎԻ:

— Բայց...

— ԻՆՉՊԵՄ ԵՍ ՀԱՄԱՐՁԱԿՎՈՒՄ ՍՊԱՌՆԱԼ ԴԱԴԼԻՆ, — շարունակեց գոռալ պարոն Դարզլին՝ ծանր բռնկեցքով հարվածելով սեղանին:

— Ես ընդամենը...

— ԵՍ ԶԳՈՒՇԱՑՐԵԼ ԵՄ ՔԵԶ, ՈՐ ԱՅՍ ՏԱՆԻՔԻ ՏԱԿ ԶԵՄ ՀԱՆԴՈՒՐԺԻ ՔՈ ԱՆՆՈՐՄԱՆՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ ՈՐԵՎԷ ՀԻՇԱՏԱԿՈՒՄ:

Հարրին լուռ նայեց նախ մորաքրոջ ամուսնու մանուշակագույն դառած դեմքին, հետո քաթանի պես գունատ մորաքրոջը, որը փորձում էր ոտքի կանգնեցնել Դադլիին:

— Շատ լավ, — ասաց Հարրին, — շատ լավ...

Քեռի Վերնոնը, կատաղած ռնգեղջյուրի պես աղմկոտ շնչելով, նորից նստեց աթոռին և շարունակեց կասկածամտորեն հետևել Հարրիին՝ հոնքերի տակից պսպղացող, մանրիկ աչքերի սևեռուն հայացքով:

Այն օրից, ինչ Հարրին վերադարձել էր Բեկտենիների նրբանցքի թիվ 4 տունը՝ ամառային արձակուրդներն անցկացնելու, Քեռի Վերնոնը նրան այնպես էր վերաբերվում, ասես Հարրին՝ ցանկացած պահի պայթելու պատրաստ, դանդաղ գործող ռումբ լիներ, որովհետև Հարրին նորմալ տղա չէր: Ըստ էության, կարելի էր ասել, որ նա այնքան աննորմալ էր, որքան ընդհանրապես նույնիսկ հնարավոր էլ չէր լինել:

Հարրի Փոթթերը հրաշագործ կախարդ էր, ընդ որում հենց նոր հաջողությամբ ավարտած Հոգվարթսի կախարդանքի և հրաշագործության դպրոցի առաջին ուսումնական տարին: Եվ եթե Դարզլիներին չէր ուրախացնում այն հանգամանքը, որ Հարրին արձակուրդներին վերադարձել էր նրանց տուն, ապա ուրախ չլինելը շատ մեղմ էր ասված Հարրիի զգացմունքների մասին:

Նա այնքան էր կարոտում Հոգվարթսը, որ այդ զգացումը կարելի էր համեմատել միայն ստամոքսի չդադարող ցավի հետ: Նա կարոտում էր ամրոցը, իր բոլոր գաղտնուղիներով և ուրվականներով, իր դասերն ու դասախոսներին (թեև, իհարկե, ո՛չ պրոֆեսոր Սնեյփին՝ Հոգվարթսում Հմայադեղերի դասախոսին), բվերի բերած ամենօրյա փոստը, Մեծ դահլիճում տեղի ունեցող հանդիսավոր ընթրիքները, Գրիֆինդոր տան աշտարակում գտնվող տղաների ննջարանը, ամպհովանիով և չորս փայտյա սյուներից կախված վարագույրներով իր մահճակալը, բանալիների պահապան Հագրիդին և նրա տնակը՝ Արգելված անտառի եզրին և, հատկապես, քվիդիչը՝ հրաշագործների աշխարհում ամենասիրված մարզաձևը (վեց բարձր ծողերի վրա կանգնած օղածև դարպասներով, չորս թռչող գնդակներով և ցախավելներին նստած տասնչորս խաղացողներով):

Հարրիի հրաշագործական գրքերը, կախարդական փայտիկը, պարեգոտները, կաթսան և նրա պարծանք «Նիմփուս երկու հազար» ցախավելը փակի տակ դրվեցին աստիճանների տակի խորդանոցում նույն վայրկյանին, երբ նա մտավ Բեկտենիների նրբանցքի թիվ 4 տունը: Դարզլիներին մազաչափ անգամ չէր անհանգստացնում, որ Հարրին կկորցնի քվիդիչ խաղալու մարզական հմտությունը՝ ամբողջ ամառ գեթ մեկ անգամ չպարապելու պատճառով: Դարզլիներին ի՛նչ հոգ, թե Հարրին դպրոց պիտի գնար առանց

ամառային տնային աշխատանքները կատարելու: Դարզլիները մազլ էին: Կախարդների աշխարհում այդպես են անվանում նրանց, ովքեր ոչ մի կաթիլ հրաշագործական արյուն չունեն, իսկ Դարզլիներն իրենք մեծագույն խայտառակություն էին համարում ընտանիքում հրաշագործ կախարդ ունենալու հանգամանքը: Քեռի Վերնոնը նույնիսկ կողպեք դրեց Հարրիի բվի վանդակի դռնակին, որպեսզի Հեդվիգը հանկարծ դուրս չթռչի և լուրեր չտանի-բերի հրաշագործական աշխարհից:

Հարրին ոչինչով նման չէր ընտանիքի մյուս անդամներին: Քեռի Վերնոնը խոշորամարմին մարդ էր՝ ուսերին կպած անպարանոց, ճարպակալած գլխով և հսկայական, սև բեղերով: Մորաքույր Պետունիան ծիու նման երկար դեմք ուներ և նիհար ու ոսկրոտ կազմվածք: Դադլին շիկահեր էր և մեծ մսագնդի նման ոտքից գլուխ կլոր ու վարդագույն: Ի տարբերություն Դարզլիների, Հարրին փոքրամարմին էր, նիհարիկ, վառ կանաչ աչքերով և ծյուծի պես սև մազերով, որոնք երբեք ոչ մի սանրի չէին հնազանդվում: Հարրին կլոր շրջանակներով ակնոց էր կրում և ճակատին մի բարալիկ կայծակնաձև սպի ուներ:

Հենց այդ սպին էր Հարրիին առանձնահատուկ դարձնում նույնիսկ հրաշագործների աշխարհում: Այդ սպին միակ հիշեցումն էր Հարրիի շատ առեղծվածային անցյալի մասին: Այդ սպին էր այն հանգամանքների միակ վկան, որոնց պատճառով տասնմեկ տարի առաջ Հարրին հայտնվել էր Դարզլիների տան շքամուտքի աստիճաններին:

Մեկ տարեկան հասակում Հարրին ինչ-որ կերպ կարողացել էր փրկվել բոլոր ժամանակների ամենահզոր չար կախարդի անհաղթահարելի մահացու անեծքից: Այդ կախարդի անունն իսկ ահ ու սարսափ էր ներշնչում հրաշագործների աշխարհի բնակիչներին, և գրեթե ոչ մի կախարդ, հրաշագործ, վիուկ կամ դյութանույշ չէր համարձակվում բարձրաձայն ասել նրա անունը՝ Լորդ Վոլդեմորթ: Հարրիի ծնողները մահացել էին Վոլդեմորթի հետ մենամարտելիս, իսկ Հարրին ինչ-որ առեղծվածային ուժով փրկվել էր, և միայն այդ սպին էր հիշեցնում անցած ողբերգության մասին: Ոչ ոք չգիտեր, թե ինչպես էր ստացվել, որ Վոլդեմորթի կախարդական ուժերն ու հզորությունը սպառվել էին այն պահին, երբ նրան չէր հաջողվել սպանել Հարրին:

Այսպիսով, Հարրիին դաստիարակել ու մեծացրել էին նրա մահացած մոր քույրն ու մորաքրոջ ամուսինը: Հարրին տասը տարի ապրել էր Դարզլինների ընտանիքում, երբեք չհասկանալով, թե ինչու են իր մոտ ականա տարօրինակ բաներ ստացվում և չիմանալով, որ ինքը հանրահայտ հրաշագործ կախարդ էր: Նա հավատացած էր (ինչպես Դարզլիններն էին նրան համոզել), որ իր ճակատի սպին մնացել էր ավտովթարից, որի ժամանակ գոհվել էին իր ծնողները:

Իսկ հետո, ճիշտ մեկ տարի առաջ, երբ Հարրին նամակ ստացավ Հոգվարթսից, ամբողջ պատմությունը ջրի երես ելավ: Հարրին զբաղեցրեց իր արժանի տեղը Հոգվարթսի կախարդության և հրաշագործության դպրոցում, որտեղ թե՛ ինքը, թե՛ իր սպին շատ հանրահայտ էին: Եվ քանի որ Հոգվարթսում նրա առաջին ուսումնական տարին ավարտվել էր, դպրոցի ամառային արձակուրդներին նա վերադարձել էր Դարզլինների տուն, որտեղ նրա հետ ճիշտ այնպես էին վարվում, ինչպես կվարվեին դրսից ինչ-որ կեղտոտ ու զարշառու բան տուն բերած շան հետ:

Դարզլինները նույնիսկ չհիշեցին էլ, որ այդ օրը Հարրիի ծննդյան տասներկուերորդ տարեդարձն էր: Անշուշտ, նա շատ բան չէր էլ սպասում: Դարզլինները նրան երբեք մի կարգին նվեր էլ չէին տվել ծննդյան օրվա կապակցությամբ, նույնիսկ մի կտոր թխվածք... Երբեք: Նա տեսել էր միայն սառն արհամարհանք ու անտարբերություն:

Այդ պահին քեռի Վերնոնը կոկորդը մաքրեց, ասես ուզում էր բոլորի ուշադրությունն իր վրա հրավիրել կարևոր բան ասելու համար:

— Հըմ-հըմ... Քանի որ բոլորս էլ գիտենք, թե ինչ կարևոր օր է այսօր...

Հարրիի սիրտն ասես կաթվածահար եղավ ու դադարեց բաբախել: Ականջներին չհավատալով, Հարրին նայեց մորաքրոջ ամուսնուն:

— Այսօր կարող է դառնալ իմ աշխատանքային գործունեության ամենահիշարժան օրը: Այսօր հնարավոր է, որ ես կնքեմ իմ երբևէ ունեցած ամենամեծ գործարքը, — ասաց քեռի Վերնոնը:

Հարրիի սիրտը շարունակեց բաբախել, և նա ուշադրությունը վերադարձրեց իր կարմրացրած հացիկի վրա: «Ա՛հ, իհարկե, — մտածեց նա, — քեռի Վերնոնը նկատի ունի այն ապուշ ընթրիքը, որի մասին վերջին երկու շաբաթների

ընթացքում այնքան շատ է խոսվել, որ ճանճերի ականջներն էլ կթռչնեին, եթե դրանք ականջ ունենային»: Քեռի Վերնոնը ընթրիքի էր հրավիրել ինչ-որ հարուստ շինարարի ու նրա կնոջը և հույս ուներ մեծ պատվեր ստանալ այդ ձեռնարկատիրոջից: (Քեռի Վերնոնի գործարանը շաղափներ էր արտադրում):

— Կարծում եմ, չի խանգարի, եթե մեկ անգամ էլ կրկենք մեր անելիքները,
— ասաց քեռի Վերնոնը: — Բոլորս պետք է մեր տեղերում կազմ ու պատրաստ լինենք ուղիղ ժամը ութին: Պետու՛նիա, դու կլինե՛ս...

— Հյուրասենյակում, — արագ գեկուցեց մորաքույր Պետունիան, — որպեսզի բարեհամբույր ողջունեն նրանց:

— Լա՛վ է, լա՛վ է: Իսկ դու՞, Դա՛դի...

— Ես կսպասեմ նախասրահում, որպեսզի դուռը բացեն, — Դադլին մի կեղծ ժպիտ ծամածռեց իր տռուզ թշերի արանքում և շողոմածայն ասաց. — Թույլ կտա՞ք վերցնել ձեր վերարկուները, տեր և տիկին Մեյսոն:

— Ա՛խ, նրանց շատ դուր կգա դա, — հիացած բացականչեց մորաքույր Պետունիան:

— Գերազա՛նց է, Դա՛դի, — ասաց քեռի Վերնոնը, հետո շրջվեց դեպի Հարրին.

— Իսկ դու՞...

— Ես կլինեմ իմ ննջասենյակում, կնստեմ լուռումունջ ու կծեմ քնեմ, որ այնտեղ չեմ, — ասաց Հարրին անտարբեր ձայնով:

— Ճիշտ այդպես, — վրա տվեց քեռի Վերնոնը չարությամբ և շրջվելով դեպի Դադլին ու մորաքույր Պետունիան, բոլորովին այլ տոնով շարունակեց իր խոսքը:

— Ես կուղեկցեմ հյուրերին հյուրասենյակ և կներկայացնեմ քե՛զ, Պետու՛նիա: Հետո խմիչքներ կառաջարկեմ նրանց: Ժամը ութն անց տասնհինգ րոպեին...

— Ես կհայտարարեմ, որ ճաշը մատուցված է, — ասաց մորաքույր Պետունիան:

— Իսկ դու, Դա՛դի, դու կասե՛ս...

— Թույլ կտա՞ք ուղեկցել ձեզ ճաշասենյակ, տիկին Մեյսոն, — ասաց Դադլին՝ իր հաստ ձեռքն առաջարկելով մի անտեսանելի կնոջ:

— Իմ կատարյալ, փոքրիկ ջենթլմեն՝ն, — հրճվանքով սվսվացրեց մորաքույր Պետունիան:

— Իսկ դու՞, — անթաքույց ասելությամբ Հարրիին դիմեց քեռի Վերնոնը:

— Ես կլինեմ իմ ննջասենյակում, կնստեմ լուռումունջ ու կծնացնեմ, որ այնտեղ չեմ, — կրկնեց Հարրին ձանձրացած ձայնով:

— Ճիշտ այդպե՛ս... Իսկ հիմա փորձե՛նք մի քանի հաճոյախոսություններ կրկնել՝ ճաշի ժամանակ ասելու համար: Պետու՛նիա, ի՞նչ կառաջարկես:

— Վերնոնը պատմել է, որ դուք գոլֆի մեծ սիրահար եք և հմուտ խաղացող, պարոն Մե՛յսոն... կամ... Օհ, տիկին Մե՛յսոն, որտեղի՞ց եք գնել այս շքեղ զգեստը, ինչպե՛ս է սազում ձեզ...

— Գերազա՛նց է... Դադլի՞...

— Իսկ եթե ասեմ, «Դպրոցում մեզ հանձնարարել էին շարադրություն գրել մեր սիրած հերոսի մասին, և ես գրել եմ ձեր մասին, պարոն Մե՛յսոն»:

Դա արդեն չափազանց շատ էր և՛ մորաքույր Պետունիայի, և՛ Հարրիի համար, ու երկուսն էլ այլևս չդիմացան: Մորաքույր Պետունիան, արցունքների հեղեղ ցայտելով, առաջ նետվեց ու գրկեց իր թանկագին որդուն, իսկ Հարրին գլուխն իջեցրեց սեղանի տակ, իբր պատառաքաղն էր ցած գցել, որպեսզի նրանք հանկարծ չտեսնեն զսպված ծիծաղից ծամածռված իր դեմքը:

— Իսկ դու՞, տղա՛...

Հարրին մեծ ջանքերով իրեն հավաքեց և աշխատելով դեմքին լուրջ արտահայտություն տալ, դանդաղ դուրս եկավ սեղանի տակից:

— Ես կլինեմ իմ ննջասենյակում, կնստեմ լուռումունջ ու կծնացնեմ, որ այնտեղ չեմ...

— Եվ հանկարծ ու չանե՛ս... — ասաց քեռի Վերնոնը սպառնալից ձայնով, — Մեյսոնները քո մասին ոչինչ չգիտեն, և պետք էլ չէ, որ իմանան: Ճաշից հետո դու՛, Պետու՛նիա, տիկին Մեյսոնին կուղեկցես հյուրասենյակ՝ սուրճ խմելու, իսկ ես խոսք կբացեմ շաղափների մասին: Եթե ամեն ինչ բարեհաջող ընթանա, ես իմ գործարքը ստորագրած ու կնքած կլինեմ մինչև ժամը տասի վերջին լուրերը: Իսկ վաղն այս ժամին մենք արդեն Մայորկայում ամառանոց ընտրելիս կլինենք:

Հարրին չէր կարող կիսել ընտանիքի ոգևորությունը: Նա համոզված էր, որ Ղարգլիների համար իր ներկայությունը Մայրկայում նույնիսկ ավելի տհաճ կլիներ, քան Բեկտենիների նրբանցքի տանը:

— Ղեհ, ինչ... Ես քաղաք եմ գնում՝ մեր երեկոյան բաժկոնները դերձակի մոտից վերցնելու, իսկ դու՛, տղա՛, ոտքի տակ չընկնե՛ս, քանի դեռ մորաքույրդ վերջին պատրաստություններն է տեսնում:

Հարրին տանից դուրս եկավ հետնամուտքի դռնով: Հիանալի, արևոտ օր էր: Նա անցավ փոքրիկ սիգամարգով և բուսական կանաչ ցանկապատին հասնելով, մեկնվեց պարտեզի նստարանին ու սկսեց քթի տակ ինքն իրեն երգել.

— Ծնունդդ շնո՛ր-հա-վոր, ծնունդդ շնո՛ր-հա-վոր... Իմ ծնունդը շնո՛ր-հա՛-վո՛ր...

Ոչ մի բացիկ, ոչ մի նվեր, իսկ ամբողջ երեկո նա պիտի ձևացնի, որ ինքն ընդհանրապես գոյություն էլ չունի: Նա տխուր հայացքը սևեռեց բուսական կանաչ ցանկապատին: Իրեն դեռ երբեք այդքան միայնակ չէր զգացել: Ամեն ինչից ավելի, Հոգվարթսից էլ, նույնիսկ քվիդիչից էլ ավելի Հարրին կարոտում էր իր լավագույն ընկերներին՝ Ռոն Ուիլիսին և Հերմիոնա Գրեյնջերին: Իսկ նրանք, կարծես, իրեն բոլորովին մոռացել էին: Ամբողջ ամառ նրանցից ոչ մի տող նամակ չէր ստացել, թեև Ռոնը ասել էր, որ ինքը պատրաստվում է Հարրիին մի քանի օրով հրավիրել իրենց տուն:

Քանի՜ անգամ էր Հարրին հագիվ դիմացել, որպեսզի կախարդանքով չջարդի Հեդվիգի վանդակի կողպեքն ու նրա միջոցով նամակներ չուղարկի Ռոնին ու Հերմիոնային, բայց ռիսկը չափազանց մեծ էր՝ նման արարքի անհրաժեշտության համեմատ: Անչափահաս կախարդներին արգելվում էր հրաշագործել դպրոցից դուրս: Հարրին, իհարկե, այդ մասին Ղարգլիներին ոչինչ չէր ասել: Բայց նա շատ լավ գիտեր, որ Ղարգլիները միայն իր կախարդական զորության ահ ու սարսափից չէին փակում իրեն աստիճանների տակի խորդանոցում՝ կախարդական փայտիկի ու ցախավելի հետ միասին: Առաջին մի քանի շաբաթների ընթացքում նա զվարճանում էր՝ քթի տակ «աբրա-կադաբրա» անհմաստ բառեր մրթմրթալով և հրձվելով Ղադլիի սարսափահար տեսքից, որը նրա մրթմրթոցը լսելիս, իր հաստ ոտքերը կարողացածին չափ արագ շարժելով,

խուճապահար ծլկում էր սենյակից: Բայց Ռոնի և Հերմիոնայի երկարատև լռությունից նա իրեն այնքան մեկուսացած էր զգում հրաշագործական աշխարհից, որ անգամ Դադլիի գլխին խաղեր խաղալը կամաց-կամաց կորցրեց հետաքրքրությունը... Իսկ Ռոնն ու Հերմիոնան նույնիսկ մոռացել էին նրա ծննդյան օրը շնորհավորել:

Ի՞նչ ասես չէր տա Հոգվարթսից որևէ լուր ստանալու համար... Մեկնումեկից, որևէ կախարդից կամ վհուկից՝ գեթ մեկ տող... Նա նույնիսկ ուրախ կլիներ տեսնել իր ոխերիմ թշնամուն՝ Դրաքո Մալֆոյին, միայն համոզվել, որ անցած ամբողջ տարին երազ չէր:

Իհարկե, Հոգվարթսում անցկացրած տարին միայն խաղ ու պար չէր եղել:

Անցած կիսամյակի վերջում Հարրին դեմառդեմ հանդիպեց հենց իրեն՝ Լորդ Վոլդեմորթին: Ճիշտ է, Վոլդեմորթի նախկին հզորությունից, պատկերավոր ասած, միայն «իզն ու թոզն» էին մնացել, բայց, միևնույն է, նա դեռ սարսափազդու էր, դեռ նենգ ու խորամանկ և դեռ տենչում էր վերականգնել իր նախկին իշխանությունը: Հարրին արդեն երկրորդ անգամ կարողացավ դուրս պրծնել Վոլդեմորթի ձիրաններից: Թեև այս անգամ էլ նա մազապուրծ փրկվեց մահից, սակայն նույնիսկ շաբաթներ անց դեռ շարունակում էր գիշերներով արթնանալ, սառը քրտինքով ողողված, և տագնապած մտորել, թե որտեղ կարող էր լինել Վոլդեմորթը՝ աչքերի առջև հստակ տեսնելով նրա կապտամոխրագույն դեմքը և շեղ, խելագար աչքերը...

Հարրին հանկարծ ձիգ նստեց պարտեզի նստարանին:

Նա մտազբաղ հայացքով նայում էր կանաչ բուսական ցանկապատին, և... ցանկապատը նույնպես... անթարթ, պատասխան հայացքով նայում էր իրեն: Երկու հսկայական կանաչ աչքեր դիտում էին նրան տերևների միջից:

Հարրին ոտքի ցատկեց ճիշտ այն պահին, երբ պարտեզի ծայրից մի չարախինդ, ծաղրական ձայն լսվեց.

— Ես գիտեմ, թե այսօր ինչ օր է, — երգելով ու չաղ սագի պես շորորալով, նրա կողմն էր գալիս Դադլին:

Հսկայական աչքերը թարթեցին ու անհետացան:

— Ի՞նչ, — կտրուկ ասաց Հարրին՝ աչքը չկտրելով ցանկապատից:

— Ես գիտեմ, թե այսօր ինչ օր է, — կրկնեց Ղադլին՝ մոտենալով Հարրին:

— Ուրախ եմ քեզ համար, — ասաց Հարրին, — ուրեմն վերջապես սովորեցի՞ր շաբաթվա օրերը:

— Այսօր քո ծննդյան օրն է, — հռիռաց Ղադլին, — ո՞նց է, որ ոչ մի շնորհավորական բացիկ էլ չես ստացել: Ի՞նչ է, քո գժերի դպրոցում մի ընկեր էլ չունե՞ս:

— Շատ մի՛ ոգևորվիր, թե չէ մայրիկդ հանկարծ կլսի, որ խոսում ես իմ դպրոցի մասին, — անտարբեր ասաց Հարրին:

Ղադլին վեր քաշեց իր ահռելի գոտկատեղից ցած սահող շալվարը:

— Ինչու՞ ես այդպես նայում ցանկապատին, — կասկածամտորեն հարցրեց նա:

— Փորձում եմ որոշել, թե ո՞ր հմայախոսքով ավելի հեշտ կլինի հրկիզել այն:

Ղադլին անմիջապես ընկրկեց՝ անսահման խուճապի ու վախի արտահայտությամբ:

— Դ-դու չ-չես կա-կարող... Հայրիկն ասել է, որ դու չես կարող կախ... կախարդություն անել: Նա ասել է, որ քեզ տանից կվռնդի, իսկ դու ուրիշ գնալու տեղ չունես: Նույնիսկ ընկեր էլ չունես, որ քեզ իր տունը տանի:

— Զի՛զըրի-փի՛քըրի... — կատաղած ծայնով արագ ասաց Հարրին, — հո՛քըս-փո՛քըս... սքի՛զլի-վի՛զլի...

— Մաաաա՛ամ, — ոռնաց Ղադլին, անդադար սայթաքելով վազելու ճանապարհին, — մաաա՛ամ, նա էլի անու՛մ է, գիտես թե ինչը...

Հարրին շատ թանկ վճարեց իր կարճատև գվարճության համար: Քանի որ ո՛չ ցանկապատը, ո՛չ էլ Ղադլին, ոչ մի վնաս չէին կրել, մորաքույր Պետունիան գիտեր, որ նա իրականում ոչ մի կախարդանք էլ չէր արել: Բայց եթե Հարրին ճարակորեն գլուխը չփախցներ, ապա օձառոտ թավայով մի ուժեղ, թաց հարված կստանար ծոծրակին: Հետո մորաքույր Պետունիան նրան գործի դրեց, որպեսզի նա անգործ չթափառի, և խոստացավ, որ Հարրին ոչինչ չի ուտի, մինչև չվերջացնի բոլոր հանձնարարությունները:

Մինչ Ղադլին ծուլորեն ֆրֆռում էր նրա շուրջը՝ մեկը մյուսի հետևից պաղպաղակներ կլլելով, Հարրին փայլեցրեց առաջին հարկի բոլոր

պատուհանները, լվաց քեռի Վերնոնի նոր ավտոմեքենան, հնծիչով հավասարեցրեց սիգամարգի խոտը, խուզեց ծաղկաթմբից առավել դուրս ցցված ծաղկազլխիկները, էտեց ու ջրեց վարդերը և ներկեց պարտեզի նստարանը: Արևն ուժգին փայլատակում էր երկնքում և անխնա այրում նրա ծոծրակը: Հարրին գիտեր, որ չպետք է կուլ տար Դադլիի տված խայծը, բայց Դադլին բարձրաձայն ասաց հենց այն, ինչի մասին ինքն անդադար մտածում էր... Գուցե իսկապե՞ս, ինքը ոչ մի ընկեր էլ չունի Հոգվարթսում...

«Ա՛յ, թե հիմա նրանք տեսնեին հանրահայտ Հարրի Փոթթերին...» — դառնացած մտածում էր նա՝ գոմաղբ շաղ տալով ծաղկաթմբերի վրա: Մեջքն անտանելի ցավում էր, քրտինքը կաթում էր ճակատից և հոսում վերնաշապիկի տակ:

Երեկոյան ժամը յոթն անց կեսին՝ արդեն ուժասպառ եղած, նա վերջապես լսեց մորաքույր Պետունիայի ձայնը:

— Այստեղ արի՛... Ոտքերդ կոնե՛ս հատակին փռված լրագրերի վրա:

Հարրին հաճույքով մտավ մաքրությունից փայլող, զով խոհանոցը: Սառնարանի գլխին հանդիսավոր թառած էր ընթրիքի տոբլը, հարած սերուցքով և մարցիպանե մանուշակներով զարդարված մի հսկայական բուրգ՝ մորաքույր Պետունիայի հրուշակագործական տաղանդի գլուխգործոցը: Վառարանի մեջ մարմանդ կարմրում էր խոզի մի մեծ բուդ:

— Արագ կե՛ր... Մեյսոնները ուր որ է կգան, — ասաց մորաքույր Պետունիան՝ մատնացույց անելով խոհանոցի սեղանին դրված երկու կտոր հացն ու մի շերտ պանիրը: Նա արդեն հագել էր սաղմոնակարմիր երանգներով երեկոյան զգեստը:

Հարրին ձեռքերը լվաց ու նստեց իր համեստ ընթրիքն ուտելու: Երբ կերավ-վերջացրեց, մորաքույր Պետունիան սեղանից անմիջապես թռցրեց նրա ափսեն:

— Վերև բարձրացի՛ր, արա՛գ:

Հյուրասենյակի կողքով անցնելիս, Հարրին մի հայացք նետեց տոնական բաձկոնների մեջ խցկված և հանդիսավոր «թիթեռնիկ» փողկապներով պճնված քեռի Վերնոնի ու Դադլիի վրա: Հագիվ էր հասել վերին հարկաբաժնի աստիճանահարթակին, երբ դռան զանգը հնչեց: Քեռի Վերնոնի կատաղած դեմքը հայտնվեց բազրիքի տակից:

— Չմոռանա՛ս, տղա՛... Մի ծպտուն և...

Հարրին ոտքերի ծայրերի վրա անցավ միջանցքով ու մտավ իր ննջասենյակը: Դուռը կամացուկ փակեց ու շրջվեց, որպեսզի վերջապես մեկնվի իր մահճակալին:

Սակայն մահճակալն արդեն զբաղված էր...

Ինչ-որ մեկը կանգնած էր մահճակալի վրա:

Գլուխ 2. Ղոբիի նախագգուշացումը

Հարրին հագիվ կարողացավ գսպել ճիչը:

Մահճակալի վրա կանգնած էր մի տարօրինակ փոքրիկ արարած՝ չղջիկի թևերի նման մեծ ականջներով և թենիսի գնդակի մեծության, դուրս պրծած, կանաչ աչքերով: Հարրին անմիջապես գլխի ընկավ, որ սա հենց այն արարածն է, որն առավոտյան հետևում էր իրեն պարտեզի բուսական ցանկապատի միջից:

Մինչ նրանք անթարթ նայում էին միմյանց, Հարրին լսեց նախասրահից հնչող Դադլիի ձայնը.

— Թույլ կտա՞ք վերցնել ձեր վերարկուները, տեր և տիկին Մեյսոն:

Արարածն անաղմուկ վայր ցատկեց մահճակալից և խոնարիվեց Հարրիի առաջ՝ այնքան ցած իջեցնելով գլուխը, որ նրա երկար սրածայր քիթը քսվեց հատակին փռված կարպետին: Հարրին նկատեց, որ նրա հագին հագուստ չկար, բայց մերկությունը ծածկված էր ինչ-որ փալասով, որը մի շատ հին ու քրքրված բարձի երես էր հիշեցնում՝ ձեռքերի ու ոտքերի համար արված բացվածքներով:

— Բ-բարև ձեզ, — անակնկալի գալով ասաց Հարրին:

— Հա՛րրի Փո՛թեր, — ասաց արարածը բարալիկ, սուր ձայնով, և Հարրին մտածեց, որ այն հաստատ կլսվի ներքևում, — օօ՛հ, որքան վաղուց էր Ղոբին երագում հանդիպել ձեզ, սը՛ր... Ինչպիսի՜ պատվի արժանացա, վերջապես...

— Շ-շնորհակալություն, — ասաց Հարրին և պատի երկայնքով կողքանց քայլելով, հասավ գրասեղանի աթոռին ու նստեց Հեդվիգի կողքին, որը քնած էր՝ փակված իր մեծ վանդակի մեջ: Առաջին մղումով նա ուզում էր հարցնել՝ ի՞նչ եք դուք, բայց մտածեց, որ դա շատ կոպիտ կհնչի ու ասաց.

— Ո՞վ եք դուք:

— Ես Ղոբին եմ, սը՛ր, պարզապես Ղոբին: Ղոբի դովլաթը՝ տնային ալփերի ցեղից, — ասաց արարածը:

— Օհ, իսկապե՞ս, — ասաց Հարրին (դովլա՞թ, տնային ա՞լփ): — Ես չէի ուզենա անհյուրընկալ լինել, բայց պահը, կարելի է ասել, բոլորովին էլ հարմար չէ, որպեսզի իմ սենյակում դովլաթ կամ տնային ալփ ընդունեն:

Մորաքույր Պետունիայի կեղծ ծիծաղը հնչեց ներքևից, և դովլաթը վհատված գլուխը կախեց:

— Օ՛հ, ես չէի ուզում ասել, թե ուրախ չեմ ձեզ տեսնելու համար, — արագ ավելացրեց Հարրին, — բայց... Ընմ... Իսկ ձեր այցելությունը ինչ-որ պատճառ ունի՞:

— Օ՛հ, այո՛, սը՛ր, — լրջորեն ասաց Ռոբին, — Ռոբին եկել է ձեզ հայտնելու, սը՛ր, որ... Դժվար է, սը՛ր... Ռոբին չգիտի ինչից սկսել...

— Նստեցե՛ք, — քաղաքավարությամբ ասաց Հարրին՝ մատնացույց անելով իր մահճակալը:

Ի սարսափ Հարրիի, դովլաթը հանկարծ սկսեց բարձրաձայն հեկեկալ՝ աջ ու ձախ ցփնելով իր աղմկոտ արցունքների շիթերը:

— Նը՛ս-նստեց-ցեե՛ք, — վնգաց նա, — Երբե՛ք... Երբե՛ք... Երբե՛ք...

Հարրիին թվաց, թե ներքևում ձայները մի պահ տազնապալից լռեցին:

— Ներեցե՛ք, — շշնջաց նա, — ես չէի ուզում վիրավորել ձեզ, կամ... դրա նման մի բան...

— Վիրավորել Ռոբիի՞ն, — շնչահեղձ եղավ դովլաթը, — դեռ երբեք ոչ մի հրաշագործ հավասարի պես չի հրավիրել Ռոբինն նստել իր կողքին:

Հարրին, փորձելով միաժամանակ և՛ հանգստացնել Ռոբինն, և՛ լռեցնել նրա չափազանց բարձրաձայն լացուկոծը, նստեցրեց նրան մահճակալին, որտեղ Ռոբին գկրտալով մի պահ մնաց լուռ նստած՝ շատ նման մի մեծ, այլանդակ ու դժբախտ տիկնիկի: Վերջապես, նա ինքն իրեն հավաքեց և իր մեծ, արցունքոտ աչքերը հառեց Հարրիին՝ անսահման պաշտամունքի արտահայտությամբ:

— Դուք երևի պատվարժան հրաշագործների դեռ չեք հանդիպել, — փորձելով հուսադրել նրան, ասաց Հարրին:

Ռոբին գլուխն օրորեց: Հետո հանկարծ, առանց զգուշացնելու, վեր ցատկեց տեղից և սկսեց գլուխը կատաղաբար խփել մահճակալի կողքին դրված պահարանի դռանը, հետոն էլ բարձրաձայն կրկնելով.

— Վա՛տ Ռոբի, վա՛տ դովլաթ, վա՛տ Ռոբի, վա՛տ դովլաթ...

— Վերջացրե՛ք, այդ ինչ եք անու՛մ, — աշխատելով ձայնը շատ չբարձրացնել, տազնապահար գոռաց Հարրին, վեր ցատկեց տեղից և Ռոբինն

հետ քաշեց մահճակալի վրա: Հեղվիզն արթնացավ մի առանձնահատուկ բարձր կռնչոցով ու սկսեց թևերն անհանգիստ խփել իր վանդակի ծողերին՝ էլ ավելի բարձրացնելով Հարրիի մտահոգությունը:

— Ղոբին պետք է պատժեր ինքն իրեն, սը՛ր, — ասաց դովլաթը՝ հարվածներից մի փոքր շլված աչքերով: — Ղոբին քիչ մնաց վատ բան ասեր իր ընտանիքի մասին, սը՛ր...

— Ձեր ընտանիքի՞...

— Այն հրաշագործ ընտանիքի, որին Ղոբին ծառայում է, սը՛ր... Ղոբին դովլաթ է, սը՛ր, տնային ալփերի ցեղից և ընդմիշտ պիտի ծառայի մեկ տան, մեկ ընտանիքի...

— Իսկ նրանք գիտե՞ն, որ դուք այստեղ եք, — հետաքրքրված հարցրեց Հարրին:

Ղոբին ցնցվեց:

— Օհ, ո՛չ, սը՛ր, ո՛չ... Ղոբին պետք է շատ խստորեն պատժի իրեն ձեզ այցելելու համար, սը՛ր: Նման արարքի համար Ղոբին պետք է արդուկի տակ դնի իր ականջները... Իսկ եթե նրանք երբևէ իմանա՞ն...

— Բայց մի՞թե նրանք չեն նկատի, որ ականջներդ արդուկել ես:

— Դժվար թե, սը՛ր... Ղոբին հաճախ է ինքն իրեն պատժում, սը՛ր: Նրանք Ղոբիին հմայել են, որպեսզի նա ինքն իրեն պատժի ամեն մի սխալ արարքի համար: Երբեմն նույնիսկ հիշեցնում են Ղոբիին, որ, համենայնդեպս, լրացուցիչ պատժի ինքն իրեն...

— Բայց ինչու չե՞ս հեռանում նրանցից, ինչու չե՞ս փախչում:

— Դովլաթը չի կարող, սը՛ր... Դովլաթին պետք է ազատ արձակել, բայց այդ ընտանիքը երբեք ազատ չի արձակի իր դովլաթին... Ղոբին ցմահ պիտի ծառայի այդ ընտանիքին, սը՛ր... Ղոբին այդ ընտանիքի դովլաթն է, սը՛ր...

Հարրին սառած աչքերով նայեց տնային ալփին:

— Իսկ ես կարծում էի, թե ի՞նչ դժբախտն եմ, որ ևս չորս շաբաթ պիտի մնամ այստեղ, — ասաց նա, — քո պատմածներից հետո Ղարզլիները գրեթե մարդկային են թվում: Ինչո՞վ կարող եմ օգնել քեզ: Կարո՞ղ եմ ինչ-որ բան անել քեզ համար:

Եվ նույն պահին Հարրին ավստաց, որ ընդհանրապես նման բան էր ասել: Դոբին կրկին վայուն-վայնասուն բարձրացրեց՝ երկար շնորհակալական զեղումներով:

— Խնդրու՛մ եմ, — անհանգիստ շշնջաց Հարրին, — խնդրում եմ, մի՛ աղմկեք: Եթե Դարզլիները որևէ բան լսեն, եթե նրանք իմանան, որ դուք այստեղ եք...

— Հարրի Փոթթերը հարցնում է, թե ինչո՞վ կարող է օգնել Դոբին... Դոբին լսել էր ձեր հզորության մասին, բայց Դոբին չգիտեր, թե որքա՜ն մեծահոգի եք դուք...

Հարրին զգաց, որ իր այտերն ու ականջները սկսեցին այրվել ու ասաց.

— Ինչ էլ որ լսած լինեք իմ հզորության մասին, դա չափազանցրած է: Ես նույնիսկ տարվա առաջին աշակերտն էլ չեմ Հոգվարթսում: Ա՛յ Հերմիոնան...

Բայց նա արագ լռեց, որովհետև Հերմիոնայի մասին մտածելը շատ ցավալի էր:

— Հարրի Փոթթերը համեստ է ու խոհեմ, — ասաց Դոբին՝ էլ ավելի դուրս ցցելով իր գնդաձև աչքերը. անհուն ականածանքի և անշահախնդիր պաշտամունքի արտահայտությամբ, — Հարրի Փոթթերը չի խոսում ՆՐԱ դեմ իր տարած փառապանծ հաղթանակի մասին, ՆՐԱ, Ում-անունը-չափտի-ասվի:

— Վոլդեմորթի՞...

Դոբին ձեռքերը գլխից վեր իրար խփեց ու վնգաց.

— Ա՛խ, սը՛ր, անունը մի՛ տվեք... Անունը մի՛ տվեք...

— Ներեցե՛ք, — արագ ասաց Հարրին, — ես գիտեմ, որ շատերին դա դուր չի գալիս: Իմ ընկեր Ռոնը...

Նա կրկին լռեց: Ռոնի մասին մտածելը նույնպես ցավ էր պատճառում:

Դոբին, լուսարձականման աչքերը լայն չռած, առաջ թեքվեց դեպի Հարրին:

— Դոբին լսել է, — սկսեց նա խռպոտ շշուկով, — որ Հարրի Փոթթերը մի քանի շաբաթ առաջ կրկին հանդիպել է Սև Լորդին... և Հարրի Փոթթերը կրկին հաղթել է նրան:

Հարրին գլխով արեց, և Դոբիի աչքերը կրկին լցվեցին հսկայական արցունքներով:

— Ա՛խ, սը՛ր, — տնքաց նա՝ դեմքը սրբելով իր հագած գջլոտ բարձի երեսի ծայրով, — Հարրի Փոթթերը խիզախ է և համարձակ, նա արդեն այնքա՛ն մեծ վտանգներ է հաղթահարել: Բայց Դոբին եկել է Հարրի Փոթթերին պաշտպանելու... Դոբին եկել է նախագգուշացնելու, նույնիսկ եթե դրա համար ստիպված լինի արդուկել իր ականջները, միևնույն է, Դոբին եկել է ասելու, որ... Հարրի Փոթթերը չպետք է վերադառնա Հոգվարթս...

Մի պահ լռություն տիրեց, որը խախտում էին միայն առաջին հարկից եկող պատահաբաղների ու դանակների չնգչնգոցն ու քեռի Վերնոնի ծայնի խուլ բրդբրդոցը:

— Ի՛նչ, — կակազեց Հարրին, — ինչպե՞ս թե չվերադառնամ Հոգվարթս, երբ կիսամյակն սկսվում է սեպտեմբերի 1-ին: Ի՛նչ ես խոսում... Միայն դա է ինձ ապրելու ուժ տալիս: Դու պատկերացում անգամ չունես, թե կյանքն այստեղ ինչի նման է: Սա իմ տեղը չէ: Իմ տեղը քո աշխարհում է՝ Հոգվարթսում:

— Ո՛չ, ո՛չ, ո՛չ, — ծղրտաց Դոբին՝ ականջներն այնպես ուժգին թափահարելով, որ դրանք չղջիկի թևերի պես թմկթմկացին: — Հարրի Փոթթերը պետք է մնա այնտեղ, որտեղ նրան վտանգ չի սպառնում: Նա չափազանց լավն է, չափազանց մեծ ու արժեքավոր՝ նման վտանգի ենթարկվելու համար: Եթե Հարրի Փոթթերը վերադառնա Հոգվարթս, նրան այնտեղ մահացու վտանգ է սպառնալու:

— Ինչու՞, — հարցրեց Հարրին ապշահար:

— Դավադրություն... Դավեր են նյութվում Հարրի Փոթթերի դեմ: Այս տարի Հոգվարթսի Կախարդանքի և հրաշագործության դպրոցում սարսափելի բաներ են լինելու, — հանկարծ շշնջաց Դոբին՝ ոտքից գլուխ ցնցվելով ու դողալով: — Դոբին արդեն ամիսներ առաջ գիտեր այդ մասին: Հարրի Փոթթերը չպետք է վտանգի ենթարկի իր կյանքը: Նա չափազանց կարևոր մարդ է, սը՛ր:

— Ի՞նչ սարսափելի բաներ, — անմիջապես հարցրեց Հարրին, — ո՞վ է դավեր նյութում...

Դոբիի կոկորդից մի կլթոց եկավ, և հանկարծ նա գլուխն ամբողջ ուժով հարվածեց պատին:

— Վերջացրու՛, — էլ չդիմացավ Հարրին՝ բռնելով դովլաթի ձեռքը և փորձելով նրան հետ քաշել պատից, — լա՛վ, լա՛վ... Ես հասկանում եմ, որ դու չես կարող ասել ինձ, թե՛ ով, բայց ինչու՞ ես նախազգուշացնում ինձ:

Մի տհաճ միտք հանկարծ անցավ նրա ուղեղով:

— Սպասի՛ր, գուցե դա ինչ-որ կապ ունի Վոլ... կներե՛ս, Գիտես-թե-ում հետ... Դու կարող ես գլուխդ օրորել կամ գլխով անել, — արագ ավելացրեց նա՝ նկատելով, որ Դոբիի գլուխն անհանգստության տեղիք տալու չափ մոտ թեքվեց դեպի պատը:

Դոբին դանդաղ օրորեց գլուխը:

— Ո՛չ... Ո՛չ ՆԱ, Ում-անունը-չափտի-ասվի, սը՛ր, — դանդաղ ասաց նա:

Դոբին աչքերը լայն չռել էր, կարծես, ուզում էր ինչ-որ բան հուշել Հարրիին: Իսկ Հարրին լրիվ տարակուսանքի մեջ էր:

— Իսկ նա եղբայր ունի՞...

Դոբին գլուխն օրորեց և աչքերն էլ ավելի լայն չռեց:

— Բայց ես ուրիշ ոչ մեկին չգիտեմ, որ Հոգվարթսում սարսափելի բաներ դավադրելու կարողություն կամ ցանկություն ունենա, — ասաց Հարրին, — քանի դեռ Հոգվարթսի տնօրենը Դամբլդորն է... Գիտես չե՞, թե Դամբլդորն ով է...

Դոբին գլխով արեց:

— Ալբուս Դամբլդորը Հոգվարթսում երբևէ եղած ամենամեծ տնօրենն է: Դոբին շատ լավ գիտի նրան, սը՛ր: Դոբին լսել է, որ Դամբլդորը կարող է մրցել Նրա զորության հետ, Ում-անունը-չափտի-ասվի, բայց սը՛ր... — Դոբիի ծայնը խռպոտ, խորհրդավոր շշուկի վերածվեց, — ...կան այնպիսի ուժեր, որոնց Դամբլդորը չի... որոնց ոչ մի ինքն-իրեն-հարգող հրաշագործ չի...

Եվ մինչև Հարրին կհասցներ կանգնեցնել նրան, Դոբին ցած թռավ մահճակալից, գրասեղանի վրայից ճանկեց Հարրիի սեղանի լամպը և սկսեց դրանով խփել իր գլխին՝ ամեն հարվածի հետ ականջ ծակող, ցավագին ծղրտոցներ արձակելով:

Ներքևում հանկարծ քար լռություն տիրեց: Երկու վայրկյան անց, Հարրին իր հուսահատ սրտխփոցների արանքում լսեց, թե ինչպես էր քեռի Վերնոնը ծանր

դոփելով բարձրանում աստիճաններով՝ բարձրաձայն ասելով, որ Ղադիին երևի իր հեռուստացույցը միացրած է թողել... (Ա՛խ, այդ փոքրիկ ավազակը...):

— Շուտ արա՛, մտի՛ր պահարանի մեջ, — ֆշշացրեց Հարրին՝ պահարանի դռնով ներս հրելով Ղոբիին: Հետո արագ փակեց պահարանի դուռը և մեկնվեց մահճակալին ճիշտ այն պահին, երբ սենյակի դռան բռնակը պտտվեց:

— Գրո՛ղը տանի... Քո կարծիքով էս ի՞նչ ես անում... հը՞... — ասաց քեռի Վերնոնը՝ ատամները կրճտացնելով և սարսափելի մոտ շնչելով Հարրիի քթին, — դու հենց նոր ավերեցիր ճապոնացի գոլֆ խաղացողի մասին իմ անեկդոտի ամբողջ համն ու հոտը... Տե՛ս, թե մի ծպտուն էլ հանես, կափսոսաս, որ ընդհանրապես լույս աշխարհ ես եկել:

Նա արջի պես դոփելով դուրս եկավ սենյակից:

Դողացող ձեռքերով Հարրին բացեց պահարանի դուռը, որպեսզի Ղոբին դուրս գա:

— Տեսա՞ր, թե ինչի նման է այստեղ իմ կյանքը, — ասաց նա: — Հիմա արդեն հասկանու՞մ ես, թե ինչու անպայման պետք է վերադառնամ Հոգվարթս: Դա միակ տեղն է, որտեղ ես ընկերներ... առնվազն կարծում եմ, որ ընկերներ ունեմ:

— Ընկերներ՛ր, ովքեր նույնիսկ նամակ էլ չեն գրում Հարրի Փոթթերին, — խորամանկ չարախնդությամբ ասաց Ղոբին:

— Կարծում եմ, նրանք պարզապես... Մի րոպե... — ասաց Հարրին խոժոռվելով, — իսկ դու որտեղի՞ց գիտես, որ նրանք ինձ չեն գրում:

Ղոբին սկսեց տեղում դոփել՝ ոտքից ոտք հենվելով:

— Հարրի Փոթթերը չպետք է բարկանա Ղոբիի վրա... Ղոբին դա լավ նկատառումներով է արել:

— Ուզում ես ասել... Կա-չկա դու՛ ես փախցրել իմ նամակները:

— Ղոբին բոլորն այստեղ է հավաքել, սը՛ր, — ասաց դովլաթը, վախվորած հետ-հետ գնալով, որպեսզի Հարրիի ձեռքերից անվտանգ հեռավորության վրա լինի: Նա մի հաստ կապոց նամակներ հանեց իր հագած բարձի երեսի ձեղքից: Հարրին նույնիսկ հեռվից անմիջապես ճանաչեց Հերմիոնայի մանրիկ, մարգարտաշար ձեռագիրը և Ռոնի անփույթ, ճանճանման տառերը, նույնիսկ մի

ծրար էլ աչքին ընկավ, որը, հաստատ, դարպասների պահապան Հագրիդի ձեռագրի լայնատառ նմուշն ուներ վրան:

Դոբին՝ աչքերն անհանգիստ թարթելով, վարից վեր նայում էր Հարրին:

— Հարրի Փոթերը չպետք է բարկանա... Դոբին կարծում էր... եթե Հարրի Փոթերը մտածի, որ ընկերները մոռացել են իրեն, ապա... Հարրի Փոթերն այլևս չի ցանկանա դպրոց վերադառնալ, սը՛ր...

Հարրին նրան չէր լսում: Նա փորձեց նամակները թռցնել Դոբիի ձեռքից, բայց Դոբին ճիշտ ժամանակին ճարակորեն հետ ցատկեց:

— Հարրի Փոթերը կստանա սրանք, սը՛ր, եթե նա Դոբիին խոստանա, որ այլևս երբեք չի վերադառնա Հոգվարթս: Ա՛խ, սը՛ր, դա մի այնպիսի՝ մեծ վտանգ է, որին դուք չեք կարող դիմակայել: Ասացե՛ք, որ հետ չեք գնա, սը՛ր:

— Ո՛չ, — անասելի բարկացած նետեց Հարրին, — տու՛ր ինձ ընկերներիս նամակները:

— Ուրեմն Հարրի Փոթերը Դոբին ոչ մի այլընտրանք չի թողնում, — տխուր ասաց դովլաթը:

Մինչև Հարրին կհասցներ մի շարժում իսկ անել, Դոբին մի ցատկով հասավ դռանը, դուրս թռավ սենյակից և ցած սահեց առաջին հարկ տանող աստիճաններով:

Չորացած կոկորդոզ և տակնուվրա եղող ստամոքսով Հարրին նետվեց նրա հետևից՝ փորձելով որքան հնարավոր է անձայն շարժվել: Հարրին ցատկեց վերջին վեց աստիճանների վրայով և կատվի պես վայրէջք կատարեց նախասրահի կարպետի վրա: Նա մի պահ կանգ առավ ու հայացքով Դոբիին փնտրեց շուրջը: Ճաշասենյակից լսվեց քեռի Վերնոնի ձայնը, որն ասում էր.

— ...Պետունիային պատմեք ամերիկացի ջրմուղագործների մասին այն շա՛տ ծիծաղելի պատմությունը, պարոն Մե՛յսոն, նրա խելքն ուղղակի գնում է այդ անեկդոտը ձեզնից լսելու համար:

Հարրին մատների ծայրերի վրա կտրեց անցավ նախասրահը, մտավ խոհանոց և... դադարեց զգալ իր ստամոքսը:

Մորաքույր Պետունիայի գլուխգործոց տորթը՝ հարած սերուցքի և մարցիպանե մանուշակների բուրգը, ճախրում էր օդում առաստաղի տակ: Սպասքի պահարաններից մեկի գլխին, անկյունում կուչ էր եկել Դոբին:

— Ո՛չ, — չորացած բերանով ասաց Հարրին, — խնդրում եմ, չանե՛ս... Նրանք ուղղակի կսպանեն ինձ...

— Հարրի Փոթթերը պիտի խոստանա, որ այլևս դպրոց չի գնա:

— Դո՛բի... խնդրում եմ...

— Ասացե՛ք, որ չեք գնա, սը՛ր...

— Չեմ կարող:

Դոբին ողբերգական հայացքով տխուր նայեց Հարրին:

— Այդ դեպքում, Դոբին ուրիշ ելք չունի, սը՛ր: Դոբին պետք է անի դա հանուն Հարրի Փոթթերի անվտանգության:

Տորթը սրտաճմլիկ թրմփոցով ընկավ հատակին: Սկուտեղի զրնգոցի հետ մեկտեղ հարած սերուցքի փաթիլները սպիտակ հրավառության պես վեր ցայտեցին պատերի ու պատուհանների վրա: Մատների ճրթոցի նման թեթև ծայնով Դոբին անհետացավ:

Ճաշասենյակից ձվձվոց ու գռմռոց լսվեց, և քեռի Վերնոնը ներխուժեց խոհանոց, որտեղ Հարրին կանգնած էր՝ իրեն սպասվելիքի վախից փայտացած ու ոտքից գլուխ ծածկված մորաքույր Պետունիայի տորթի սերուցքի փաթիլներով:

Մի պահ թվաց, թե քեռի Վերնոնին կհաջողվի մի կերպ շտկել իրավիճակը: (Աա՛հ, դա ընդամենը մեր զարմիկն է... Շա՛տ նյարդային երեխա է... Անծանոթների տեսնելիս ուղեղը մթագնում է... Ա՛յ, թե ինչու ենք նրան միշտ վերևի հարկում պահում, երբ հյուրեր են գալիս...): Քեռի Վերնոնը Հարրիի տեսքից ցնցված Մեյսոններին նրբանկատորեն հետ քշեց ճաշասենյակ, Հարրիին կիսաձայն խոստացավ, որ Մեյսոնների գնալուց հետո նրա կաշին կքերթի և, նրա ձեռքը խոթելով հատակի խոզանակն ու ջնջոցը, հեռացավ: Մորաքույր Պետունիան սառնարանի իր պահուստներից պաղպաղակ պեղեց, իսկ Հարրին, դեռ ոտքից գլուխ դողալով, սկսեց մաքրել խոհանոցի հատակը:

Քեռի Վերնոնը, գուցե դեռ շանսեր կունենար իր բաղձալի գործարքը կնքելու համար, եթե միայն չլիներ այն չարաբաստիկ բուն:

Մորաքույր Պետունիան ճաշից հետո հյուրերին էր փոխանցում անանուխով շոկոլադե կոնֆետների կլոր տուփը, երբ մի հսկայական դարչնագույն անտառային բույս ներս սլացավ ճաշասենյակի պատուհանից, մի նամակ գցեց տիկին Մեյսոնի գլխին և ճաշասենյակի առաստաղի տակ պտույտ գործելով, կրկին դուրս սլացավ բաց պատուհանով: Տիկին Մեյսոնը մահագույժ բանջրի պես ահասարսուռ ճչաց և դուրս փախավ տանից՝ ինչ-որ բան գոռալով հոգեկան հիվանդների և հոգեբուժարանի մասին: Պարոն Մեյսոնը Ղարզլիներին հապշտապ հայտնեց, որ իր կինը մահու չափ վախենում է բոլոր տեսակի փետրավոր կենդանիներից, և որ դա շատ անհաջող կատակ էր, ու վազելազ նետվեց կնոջ հետևից:

Հարրին կանգնած էր խոհանոցում՝ հատակի խոզանակի կոթն ամուր բռնած, երբ քեռի Վերնոնը մտավ խոհանոց ու իր մանրիկ աչքերից սատանայական փայլ արծակելով, մարմնի ամբողջ զանգվածով, ասես դանդաղեցված ընթացքով, մոտեցավ նրան:

— Կարդա՛, — չարագույժ \$22ացրեց նա՝ ծեռքի մեջ թափահարելով բվի բերած նամակը, — կարդա՛, կարդա՛... մի՛ ամաչիր...

Հարրին վերցրեց թղթի կտորը:

Նամակի մեջ բնավ ծննդյան շնորհավորանքներ չէին:

Ահա նամակի պարունակությունը.

ՁԾԾ

Հարգելի պրն Փոթթեր,

Մենք հրատապ հաղորդագրություն ենք ստացել առ այն, որ այսօր երեկոյան, ժամը ինն անց տասներկու րոպեին Ձեր բնակության վայրում չլիազորված հմայագործություն է կատարվել (Օդային տեղաշարժում):

Ինչպես գիտեք, դեռահաս կախարդներին չի թույլատրվում հրաշագործել դպրոցից դուրս, և Ձեր կիրառած

Լս մեկ կախարդանքը կարող է հիմք դառնալ՝ դպրոցից Ձեզ հեռացնելու համար, համաձայն 1875թ. «Դեռահասների հմայագործության ողջամիտ սահմանափակման» Օրենքի «Գ» կետի:

Հիշեցնում ենք, որ ցանկացած հմայագործություն, կատարված ոչ հրաշագործ համայնքի ներկայացուցիչների, այսինքն մազլների, անմիջական սթափ ներկայությամբ, գնահատվում է որպես շատ լուրջ օրինախախտում՝ ըստ Դյութահմանների միջազգային համադաշնության Գաղտնիության պահպանման համաձայնագրի 13-րդ հոդվածի:

Ձեզ բարի արձակուրդներ:

Հարգանքներիս հավաստիքը,

Մաֆալդա Հոփքիրք

Հրաշագործության նախարարության

Չլիագորված հմայագործության վերահսկման

վարչություն

☺☺☺

Հարրին հայացքը վեր բարձրացրեց նամակից և դադարեց շնչել:

— Դու մեզ չէիր ասել, որ քեզ չի թույլատրվում հրաշագործել դպրոցից դուրս,
— ասաց քեռի Վերնոնը՝ աչքերի մեջ խելագար ցոլքով: Երևի մոռացել էիր, չէ՞...
Մտքիցդ դուրս էր թռել, հաստատ...

Նա ամբողջ մարմնով թեքվել էր Հարրիի վրա՝ հսկայական բուլդոզի պես կատաղած ցուցադրելով ատամնաշարը:

— Դեհ, ի՞նչ... Ես նորություններ ունեմ քեզ համար, տղա՛... Ես քեզ փակի տակ եմ դնում... Դու երբե՛ք այլևս չես վերադառնա այդ դպրոցը... Երբե՛ք... Իսկ

եթե փորձես կախարդանքով փախչել, ապա հենց նրանք առաջին հերթին կհեռացնեն քեզ այդ դպրոցից:

Եվ խելագարի պես հռիռալով, նա Հարրիին օձիքից բռնած քարշ տվեց դեպի վերևի հարկը:

Քեռի Վերնոնը իր խոսքի տերն էր: Հաջորդ առավոտյան նա վարպետ կանչեց և վճարեց, որպեսզի Հարրիի ննջասենյակի պատուհանի վրա մետաղյա ճաղեր տեղադրվեն: Նա ինքն անձամբ մի անցք բացեց Հարրիի ննջասենյակի դռան վրա՝ հատակին մոտ (նման սողանցք սովորաբար թողնում են ներսուդուրս անելու սիրահար տնային կատուների ու շների համար) և անցքի վրա մի փոքրիկ դռնակ հարմարեցրեց: Անցքն այնքան փոքր էր, որ հազիվ կարելի էր մի բաժակ ջուր կամ մի ափսե ուտելիք ներս հրել, ինչը և արվում էր օրական երեք անգամ: Հարրիին դուրս թողնում էին օրը երկու անգամ, առավոտյան և երեկոյան՝ զուգարանից ու լոգարանից օգտվելու համար: Ամբողջ օրը նա միայնակ մնում էր իր սենյակում կողպված:

ՅՈՐՁ

Երեք օր անցավ, իսկ Ղարզլիները խղճի ոչ մի խայթ չէին ցուցաբերում, և Հարրին չէր պատկերացնում, թե ինչպես էր դուրս գալու այդ իրավիճակից: Նա մահճակալի վրա պառկած, դիտում էր, թե ինչպես է արևը մայր մտնում՝ պատի վրա ուրվագծելով պատուհանի ճաղերի ստվերները և հուսահատ մտորում էր, թե ինչ է լինելու իր հետ:

Ի՞նչ օգուտ այդ սենյակից հրաշքով դուրս պրծնելուց, եթե նրան, միևնույն է, պիտի հեռացնեին Հոգվարթսից օրինազանց արարքի համար:

Մինչ այդ Բեկտենիների նրբանցքում կյանքը հասավ տաղտկալիության ու անիմաստության գերագույն աստիճանին: Ղարզլիներն արդեն գիտեին, որ կարող են գիշերները հանգիստ քնել, քանզի չէին վախենում, որ մի գեղեցիկ առավոտ կարթնանան բուսակեր չղջիկների տեսքով: Հարրին կորցրել էր իր միակ զենքը: Հնարավոր է, որ Ղոբին փրկեց Հարրիին Հոգվարթսում սպասվող ինչ-որ շատ սարսափելի վտանգից, բայց եթե իրավիճակն այդպես շարունակվեր, նա շատ շուտով պարզապես սովամահ կլիներ:

Կատվադոճնակը դղրդաց, և մորաքույր Պետունիայի ձեռքը հայտնվեց բացվածքի մեջ՝ պահածո-ապուրի թասով: Հարրին, որի ամբողջ որովայնը ցավում էր քաղցից, անմիջապես ցած թռավ մահճակալից և ճանկեց թասը: Ապուրը սառն էր, բայց նա մի կուճով խմեց թասի պարունակության գրեթե կեսը: Հետո նա մոտեցավ Հեդվիգի վանդակին և լարծուն բանջարեղենը լցրեց վանդակի տակից դուրս եկող դատարկ կերակրամանի մեջ: Հեդվիգը ցցեց ծոծրակի փետուրները, խոր զզվանքով ու վրդովմունքով նեղացած հայացք գցեց Հարրիի վրա ու արհամարհանքով հերթով թարթելով աչքերը, շրջվեց:

— Ժամանակ ե՞ս գտել կամակորություն անելու համար... — մռայլ ասաց Հարրին, — ուզես, թե չուզես, սա է մեր ունեցածը:

Հարրին դատարկ թասը հետ դրեց հատակին, կատվադոճնակի մոտ և կրկին մեկնվեց մահճակալին, նույնիսկ ավելի քաղցած զգալով իրեն, քան մինչև ապուրը կուլ տալը:

Ենթադրեք, ինքն ինչ-որ կերպ ողջ կմնա ևս չորս շաբաթ, ի՞նչ կպատահի, եթե նա Հոգվարթս չներկայանա սեպտեմբերի 1-ին: Մի՞թե ոչ մեկին չեն ուղարկի, որպեսզի իմանան, թե ինքն ինչու չի ժամանել: Գուցե Դամբլդորը կկարողանա՞ ստիպել Դարզլիներին, որպեսզի նրանք իրեն թույլ տան դպրոց գնալ:

Սենյակը հետզհետե մթնում էր:

Հոգնած, գոմռացող ստամոքսով, անդադար մտածելով նույն անպատասխան հարցերի մասին, Հարրին ընկղմվեց անհանգիստ քնի մեջ:

Նա երազ տեսավ. կարծես կենդանաբանական այգում լիներ: Ինքը վանդակի ներսում էր, և նրա վանդակի վրա մի ցուցանակ էր փակցված՝ «Դեռահաս հրաշագործ» բառերով: Մարդիկ հռչում էին, մատով ցույց տալիս իրեն, իսկ ինքը՝ քաղցած, ուժասպառ մեկնվել էր վանդակի հատակին փռված ծղոտի վրա: Հանկարծ նա ամբոխի մեջ տեսավ Դոբիի դեմքը և կանչեց նրան՝ օգնություն աղերսելով, բայց Դոբին պատասխանեց. «Հարրի Փոթերն ապահով է այդտեղ, սը՛ր», ու չքվեց: Հետո հայտնվեցին Դարզլիները, և Դադլին՝ Հարրիին ծաղրելով, սկսեց զնգզնգացնել վանդակի ճաղերը:

— Վերջացրու՛, — հագիվ կարողացավ արտասանել Հարրին, մինչ զնգզնգոցն արծագանքում էր նրա ցավից տնքացող գլխի մեջ:

— Հանգիստ թողե՛ք ինձ... Հեռացե՛ք բոլորդ... Թողե՛ք քնեմ...

Նա աչքերը բացեց: Սենյակը ողողված էր պատուհանի ճաղերից ներս թափանցող լուսնի լույսով...: Եվ ինչ-որ մեկը կամացուկ ծիծաղում էր ճաղերի հետևից, ինչ-որ մեկը՝ պեպենոտ դեմքով, կարմրահեր գլխով ու երկարուկ, սուր քթով:

Հարրիի պատուհանի հետևում Ռոն Ուիզլին էր:

Գլուխ 3. Ուիզլիների «Տոհմաորջը»

— Ոո՛ն, — վերջապես արտաշնչեց Հարրին՝ սողալով դեպի պատուհանը։ Նա վեր հրեց պատուհանի փեղկը, որպեսզի ճաղերի արանքից կարողանա խոսել Ռոնի հետ։

— Ոո՛ն, էս ինչպե՞ս... Որտեղի՞ց հայտնվեցիր...

Հարրիի ծնոտը կախվեց նրա աչքերի առջև բացված տեսարանի անսպասելիությունից։ Օդի մեջ, ուղիղ Հարրիի պատուհանի առաջ, ճախրում էր հին մակնիշի փիրուզագույն մի ավտոմեքենա, որի հետևի պատուհանից դուրս էր ցցվել Ռոնի գլուխը։ Առջևի նստարանից, սպիտակ ատամնաշարերը բացած, չարաճճի ժպիտներով Հարրիին էին նայում Ֆրեդն ու Ջորջը՝ Ռոնի ավագ երկվորյակ եղբայրները։

— Ո՞նց ես Հա՛րրի։

— Ի՞նչ կա-չկա։

— Քեզ ի՞նչ է պատահել, — ասաց Ռոնը, — ի՞նչու չես պատասխանում նամակներիս։ Ես քեզ արդեն տասներկու նամակ եմ գրել՝ խնդրելով, որ մեր տուն գաս, իսկ երեք օր առաջ հայրիկը գործից եկավ ու ասաց, որ դու պաշտոնական նախազգուշացում ես ստացել նախարարությունից՝ մազլների աչքի առաջ հրաշագործելու համար։

— Անողը ես չեի... Իսկ նա ինչպե՞ս է իմացել...

— Հայրիկը Նախարարությունում է աշխատում, — ասաց Ռոնը։ — Չգիտե՞ս, ինչ է, որ դպրոցից դուրս հրաշագործելը չի թույլատրվում...

— Ով-ով ասեր, բայց գոնե դուք լռեիք... Իմացողն էլ երևի դու՞ք եք, չէ՞... — ժպտալով ասաց Հարրին, աչքը չկտրելով օդի մեջ ճախրող ավտոմեքենայից։

— Օ՛հ, սա հաշիվ չի, — ասաց Ռոնը, — Մենք սա պարտքով ենք վերցրել կարճ ժամանակով...։ Հայրիկինն է...։ Մե՛նք չենք սրան հմայել...։ Բայց դու՛... Դու հո լրիվ չափն անցել ես... Հրաշագործե՛լ օրը ցերեկով, միանգամից հինգ մազլների աչքի առաջ...

— Ասացի չէ՞, որ ես չեմ արել... Բայց երևի հիմա պատմելը շատ երկար կտևի։ Ինձ լսի՛ր. կարո՞ղ ես Հոգվարթսում բոլորին բացատրել, որ Դարգլիներն ինձ

փակի տակ են պահում և թույլ չեն տա, որ դպրոց վերադառնամ: Իսկ ես, բնականաբար, չեմ կարող կախարդանքով ինքս ինձ ազատել, քանի որ Նախարարությունում կմտածեն, որ սա իմ արած չլիազորված հրաշագործության երկրորդ դեպքն է մեկ շաբաթում, ուրեմն...

— Լավ, լավ, կյանքդ հետո կպատմե՛ս: Միևնույն է, հիմա ոչինչ չեմ հասկանում: Մենք եկել ենք քեզ մեր տուն տանելու:

— Բայց դուք էլ չեք կարող ինձ հրաշագործությամբ ազատել...

— Իսկ մենք չենք էլ պատրաստվում հրաշագործել, — ասաց Ռոնը՝ գլուխը թափ տալով առջևի նստարանների կողմը և խորամանկ ժպտալով աչքով արեց, — մոռանու՞մ ես, թե ում եմ բերել հետս:

Ֆրեդն առանց նախաբանի մի հաստ պարան հանեց նստարանի տակից ու մեկնեց Հարրիին:

— Էս թոկը կապի՛ր ճաղերին:

— Եթե Ղարզլիներն արթնանան, վերջս կգա, — ասաց Հարրին՝ թոկն ամուր կապելով ճաղերից մեկին: Ֆրեդը գազ տվեց՝ ավելացնելով մեքենայի շարժիչի պտույտները:

— Հետ քաշվի՛ր և մի՛ անհանգստացիր:

Հարրին հետ քաշվեց ստվերի մեջ՝ կանգնելով Հեդվիգի կողքին, որը կարծես հասկանալով պահի կարևորությունը, լուռումունջ թառել էր իր ծողին և պսպղուն աչքերով հետևում էր անցուդարձին:

Շարժիչը գոմռաց, և մեքենան, հզորություն հավաքելով, կտրուկ պոկվեց տեղից: Ճաղերը շրջանակի հետ միասին դուրս թռան պատուհանի բացվածքից: Հարրին հետ վազեց պատուհանի մոտ և տեսավ գետնից կես մետր բարձրության վրա ճոճվող մետաղյա շրջանակը: Ռոնը, ֆսֆսացնելով ու տնքտնքալով, փորձում էր ճաղերը անձայն իջեցնել գետնին: Հարրին տազնապահար ականջ դրեց, բայց Ղարզլիների ննջասենյակից ոչ մի ձայն չէր գալիս: Երբ ճաղերն ապահով հասան գետնին, Ֆրեդը հետադարձով հնարավորին չափ մոտեցավ Հարրիի պատուհանին:

— Այստեղ արի՛, — ասաց Ռոնը:

— Բայց իմ ամբողջ հոգվարթսյան ունեցվածքը... ցախավելս, փայտիկս, գրքերս...

— Որտե՞ղ են...

— Բոլորը փակված են աստիճանների տակի խորդանոցում, իսկ ես նույնիսկ այս սենյակից էլ չեմ կարող դուրս գալ:

— Խնդիր չկա, — ասաց Ջորջը, առջևի նստարանից, — ապա մի ճանապարհ տուր ինձ, Հարրի:

Ֆրեդն ու Ջորջը պատուհանով զգուշությամբ ներս սողոսկեցին Հարրիի սենյակը: «Ա՛յ, թե ովքեր պետք է լինեին Դարգլիների զարմիկները». մտածեց Հարրին, երբ Ջորջը մի հասարակ վարսակալ հանեց գրպանից և մտցրեց դռան կողպեքի մեջ:

— Կախարդների մեծամասնությունը համոզված է, որ մագլական հնարքներ իմանալը ժամանակի զուր կորուստ է, — ասաց Ֆրեդը, — բայց մենք այդպես չենք կարծում: Շատ օգտակար բաներ կարելի է սովորել մագլներից, հատկապես, հասարակ կենցաղային հարցերում, նույնիսկ թեև նրանց միջոցները մի քիչ դանդաղ են գործում:

Թեթև ճրթոց լսվեց, և դուռը բացվեց:

— Մենք կգնանք ճամպրուկիդ հետևից, իսկ դու՝ առանց ժամանակ կորցնելու, հավաքի՛ր ունեցած-չունեցածդ ու փոխանցի՛ր Ռոնին, — շնչաց Ջորջը:

— Սանդուղքի առաջին աստիճանը ճռճում է, հանկարծ վրան ոտք չդնե՛ք, — շշուկով զգուշացրեց Հարրին, և երկվորյակները սուզվեցին աստիճանաշարի մթության մեջ:

Հարրին դեսուդեն նետվեց սենյակում՝ հավաքելով իր սակավաթիվ իրերն ու փոխանցելով դրանք մեքենայի մեջ նստած Ռոնին: Արագ վերջացնելով, նա գնաց Ֆրեդին ու Ջորջին օգնելու, որպեսզի ծանր ճամպրուկը աստիճաններով բարձրացնեն: Հանկարծ Հարրին լսեց քեռի Վերնոնի հազը:

Ծանր շնչելով ու ֆսֆսացնելով նրանք վերջապես հասան Հարրիի ննջասենյակը և ճամպրուկը զգուշությամբ տարան դեպի բաց պատուհանը: Ֆրեդը հետ մագլցեց մեքենայի մեջ, որպեսզի Ռոնի հետ միասին ներս քաշի այն,

իսկ Հարրին ու Ջորջը սկսեցին հրել այն ննջասենյակի կողմից: Ճամպրուկը պատուհանի բացվածքով դանդաղ, թիզ առ թիզ մտնում էր մեքենայի մեջ:

Քեռի Վերնոնը կրկին հագաց:

— Մի քիչ էլ... — հեկեկ ասաց Ֆրեդը, որը քաշում էր մեքենայի միջից, — մի քիչ էլ հուպ տվե՛ք...

Հարրին ու Ջորջը ուսերով հենվեցին ճամպրուկին, և այն վերջապես դուրս սահեց պատուհանից ու ընկավ մեքենայի հետևի նստարանի վրա:

— Օ-քե՛յ, դեհ, գնացի՛նք, — շշնջաց Ջորջը:

Բայց երբ Հարրին արդեն մագլցել էր պատուհանի գոգին, հանկարծ նրա թիկունքից մի սրտաճմլիկ, անհանգիստ կոնչոց լսվեց, որին անմիջապես հետևեց քեռի Վերնոնի որոտածայն հայիոյանքը.

— Ա՛խ... այդ գրողի տարած բու՛ն...

— Ես Հեդվիգի՛ն եմ մոռացել:

Հարրին նետվեց դեպի գրասեղանը, որի վրա դրված էր Հեդվիգի վանդակը, և հենց այդ պահին միջանցքը ճրթոցով լուսավորվեց: Հարրին ճանկեց վանդակը և նետեց պատուհանի մեջ ձեռքերն առաջ պարզած Ռոնին: Նա արդեն բարձրանում էր պատուհանի գոգին, երբ քեռի Վերնոնը բռնեցքով թմբկահարեց ննջասենյակի դուռը, որը նրա հարվածի ուժից կրնկի վրա ներս բացվեց:

Կես վայրկյան քեռի Վերնոնը մնաց քարացած կանգնած դռան բացվածքի մեջ, հետո կատաղած ցուլի պես ռնգածայն մռնչաց ու նետվեց Հարրիի հետևից՝ հասցնելով բռնել նրա սրունքից:

Ռոնը, Ֆրեդն ու Ջորջը բռնեցին Հարրիի թևերից և ինչքան ուժ ունեին երեքով միասին ներս քաշեցին նրան մեքենայի մեջ:

— Պետու՛նիա, — ոռնաց քեռի Վերնոնը, — նա փախչու՛մ է... ՓԱԽՉՈՒ՛Մ Է...

Ռիզլիները միասին կտրուկ ուժ տվեցին, և Հարրիի սրունքը դուրս թռավ քեռի Վերնոնի ճանկից: Մեքենայի մեջ հայտնվելուն պես, Հարրին շրխկոցով փակեց մեքենայի դուռը, և Ռոնը բղավեց.

— Գազ տու՛ր, Ֆրե՛դ...

Մեքենան հանկարծ հրթիռի պես վեր սուրաց դեպի լուսինը:

Հարրին դեռ ուշքի չէր եկել: Անհավատալի էր, բայց ինքն ազատ էր: Նա ցած իջեցրեց պատուհանի ապակին, և գիշերային քամին ճակատից հետ քշեց մազերը: Հարրին պատուհանից նայեց դեպի Բեկտենիների նրբանցքի արագորեն փոքրացող տանիքները: Քեռի Վերնոնը, մորաքույր Պետունիան և Դադլին, երեքն էլ ապշադեմ, դուրս էին նայում Հարրիի ննջասենյակի պատուհանից:

— Կտեսնվե՞նք հաջորդ ամա՞ռ, — ամբողջ ուժով բղավեց Հարրին:

Ուիզլիները միահամուռ հռեռացին, իսկ Հարրին մինչև ականջները բաց բերանով թիկնեց նստարանին:

— Հեղվիզի վանդակը բաց արա՛, — ասաց նա Ռոնին, — թո՛ղ ազատ թռչելով գա մեր հետևից, երևի արդեն մի ամբողջ հավիտենություն թևերը թափահարելու հնարավորություն չի ունեցել:

Ջորջը վարսակալը փոխանցեց Ռոնին, և մեկ վայրկյան անց Հեղվիզը ուրախ կռնչոցով դուրս թռավ պատուհանից ու թևերը լայն փռած սավառնեց օդի մեջ՝ ուրվականի պես ուղեկցելով նրանց:

— Դեհ, պատմի՛ր տեսնեմ, թե ինչ էր եղել, Հա՛րրի, — ասաց Ռոնը անհամբերությամբ, — ի՞նչ էր կատարվում քեզ հետ:

Հարրին նրանց ամեն ինչ պատմեց Դոբի դովլաթի, նրա չարագույժ նախազգուշացման, ինչպես նաև մարցիպանե մանուշակներով տորթի անփառունակ վախճանի մասին: Երբ նա ավարտեց իր պատմությունը, ավտոմեքենայի մեջ երկար լռություն տիրեց:

— Շատ կասկածելի է, — վերջապես ասաց Ֆրեդը:

— Միանշանակ, լավ հոտ չի գալիս, — ավելացրեց Ջորջը, — և նա չասա՞ց քեզ, թե ով կարող է նման դավադրություն սարքել...

— Կարծում եմ, որ նա չէր էլ կարող որևէ բան ասել, — պատասխանեց Հարրին, — պատկերացրե՛ք, ամեն անգամ, երբ հրես-հրես պիտի մի բան թռցներ լեզվից, դիվահարի պես սկսում էր գլուխը խփել պատերին:

Նա տեսավ, ինչպես Ֆրեդն ու Ջորջը հայացքներ փոխանակեցին:

— Ի՞նչ է, կարծում եք նա ինձ սու՞տ էր ասում, — հարցրեց Հարրին:

— Դեհ... — ասաց Ֆրեդը, — արի՛ այսպես մտածենք. տնային ալփերը կամ դովլաթները շատ հզոր սեփական մագիա ունեն, բայց սովորաբար չեն կարող հրաշագործել առանց իրենց տերերի թույլտվության: Կարծում եմ, որ ինչ-որ մեկն ուղարկել էր ծերուկ Դոբիին, որպեսզի նա խանգարի քեզ Հոգվարթս վերադառնալ: Գուցե դա ինչ-որ մեկի հիմար կատակն է: Կա՞, արդյոք, դպրոցում մեկնումեկը, ով այդքան չարությամբ լցված լինի քո հանդեպ:

— Կա՛, — նույն վայրկյանին միաժամանակ ասացին Հարրին ու Ռոնը:

— Դրաքո Մալֆոյը, — բացատրեց Հարրին, — նա ինձ ատում է:

— Դրաքո Մալֆոյը... — կրկնեց Ջորջը, տեղում հետ շրջվելով, — հո, Լուցիուս Մալֆոյի տղան չի՞...

— Հնարավոր է... Այնքան էլ տարածված անուն չէ, կարելի է ասել, — շարունակեց Հարրին, — իսկ ի՞նչ կա որ...

— Ես լսել եմ հայրիկի պատմածները նրա հոր մասին, — ասաց Ջորջը: — Այդ մարդը Գիտես-թե-ում նվիրյալ հետևորդներից է եղել:

— Եվ երբ Գիտես-թե-ով անհետացավ, — շարունակեց Ֆրեդը հետ շրջվելով, որպեսզի նայի Հարրիին, — Լուցիուս Մալֆոյը վերադարձավ ու հայտարարեց, որ ինքն իր կամքով չի օժանդակել նրան: Իսկական տականքի մեկն է... Հայրիկն ասում է, որ նա Գիտես-թե-ում ամենամոտ զինակիցներից էր:

Հարրին առաջ էլ էր լսել այդ լուրերը Մալֆոյի ընտանիքի մասին, և դրանք նրան բոլորովին չգարմացրին: Դրաքո Մալֆոյի կողքին Դադլի Դարզլին գրեթե բարի, կարեկցող ու նրբազգաց տղայի տպավորություն էր թողնում:

— Ես, ճիշտն ասած, չգիտեմ, արդյո՞ք, Մալֆոյները տնային ալփ ունեն, թե՛ ոչ, — ասաց Հարրին:

— Դեհ, ով էլ որ լինի այդ դովլաթի տերը, հաստատ հին, տոհմիկ հրաշագործ ընտանիքից է և բավականին հարուստ, — ասաց Ֆրեդը:

— Հա, կարելի է ասել, որ մայրիկի վարդագույն երազանքն է տնային ալփ ունենալը, որպեսզի ինքն այլևս ստիպված չլինի արդուկ անել, — ասաց Ջորջը, — բայց մեր ունեցած-չունեցածն ընդամենը մի պառավ ոջլոտ հուշկապարիկ է, որը բնակվում է ձեղնահարկում, և մեկ էլ՝ մի քանի տասնյակ մրթոշ գնոմներ, ովքեր պաշարել են ամբողջ այգին: Տնային ալփերը կամ դովլաթները

սովորաբար լինում են մեծ դոյակներում և ամրոցներում ու դրանց նման հարուստ տներում: Հաստատ, մեր տանը դովլաթ չես գտնի:

Հարրին լուռ մտածում էր: Դրաքոն միշտ ուներ ամեն ինչի հնարավոր լավագույնը: Միայն դրանից դատելով, կարելի էր մտածել, որ նրա ընտանիքը լող էր տալիս հրաշագործական ոսկիների մեջ: Հարրին մի պահ պատկերացրեց, թե ինչպես էր Մալֆոյը գոռոզ-գոռոզ ձենում մի մեծ, շքեղ դոյակի միջանցքներում և ընտանիքի ծառա դովլաթին ուղարկում, որպեսզի նա Հարրին թույլ չտա Հոգվարթս վերադառնալ, իսկ դա շատ նման էր Մալֆոյին: Մի՞թե Հարրին այնքան հիմար էր, որ Դոբբի ասածները լուրջ ընդուներ:

— Ամեն դեպքում մենք ճիշտ արեցինք, որ եկանք քո հետևից, — ասաց Ռոնը, — ես արդեն սկսել էի լրջորեն անհանգստանալ՝ իմ գրած նամակներին ոչ մի պատասխան չստանալով քեզնից: Սկզբում կարծում էի, որ մեղքը Էրրոլինն է:

— Էրրոլն ո՞վ է:

— Մեր բուն: Արդեն զառամյալ թռչուն է: Մի անգամ չէ, որ ճանապարհին վայր է ընկել՝ փոստը տանել-բերելիս: Ու ես փորձեցի պարտքով վերցնել Հերմեսին:

— Ու՞մ:

— Այն բվին, որին մայրիկն ու հայրիկը գնեցին Փերսիի համար, երբ նա Ավագ դարձավ, — ասաց Ֆրեդը առջևի նստարանից:

— Բայց Փերսին թույլ չտվեց, որ իր բվին վերցնեն, — ասաց Ռոնը, — իբր ինքն էլ շատ կարևոր գործեր ունի:

— Այս ամառ Փերսին իրեն շատ տարօրինակ է պահում, — ասաց Ջորջը խոժոռվելով, — նամակներ է, որ ուղարկում է, հայտնի չի, թե ում և առավոտից երեկո փակվում է իր սենյակում... Ուզում եմ ասել, վերջապես, օրական քանի՞ անգամ կարելի է փայլեցնել Ավագի կրծքանշանը... Ֆրե՛դ, դու չափից դուրս շատ ես դեպի արևմուտք թեքվել, — ավելացրեց նա, մատնացույց անելով ավտոմեքենայի դեկավարման վահանակի վրա տեղադրված կողմնացույցը: Ֆրեդը պտտեց ղեկը՝ ավտոմեքենայի քիթը շրջելով ճիշտ ուղղությամբ:

— Իսկ ձեր հայրիկը գիտի՞, որ դուք վերցրել եք մեքենան, — անմիջապես կռահելով հնարավոր պատասխանը, հարցրեց Հարրին:

— Ըը՛մ... Ո՛չ, — ասաց Ռոնը, — այսօր նա գործ ուներ Նախարարությունում: Հուսանք, որ կհասցնենք մեքենան ապահով փակել ավտոտնակում մինչև մայրիկը կնկատի, որ մեքենայով ենք ծլկել:

— Իսկ ձեր հայրիկն ի՞նչ գործ է անում Հրաշագործության նախարարությունում:

— Նա աշխատում է ամենաձանձրալի բաժնում, — ասաց Ռոնը, — Մագլակերտ իրերի չարաշահման վարչությունում:

— Ինչերի՞...

— Դեհ, այդ գրասենյակը զբաղվում է մագլների ստեղծած, բայց հրաշագործների կախարդած իրերը հմայագերծելով, — ասաց Ռոնը և տեսնելով, որ Հարրին դեռ տարակուսանքի մեջ է, շարունակեց, — Պատկերացրու՛, հրաշագործական աշխարհում երբեմն օգտագործում են մագլների սարքած իրերը, և ամեն մի հրաշագործ կարող է իր հարմարության համար, կամ բան ու գործ չունենալու պատճառով, կամ էլ դիտավորյալ կախարդել որևէ իր: Հայրիկի բաժինը զբաղվում է նման առարկաները հմայագերծելով, որպեսզի կախարդված վիճակում հանկարծ կրկին չհայտնվեն մագլական խանութներում կամ տներում: Օրինակ, անցյալ տարի մի պառավ վիուկ էր մահացել, և նրա թեյի սպասքը վաճառել էին հնաոճ իրերի խանութում: Մի մագլ կին գնել էր այդ սպասքը, տուն էր տարել ու փործել էր դրանով թեյ հյուրասիրել իր ընկերուհիներին: Արդյունքը զավեշտական մղձավանջ էր: Հայրիկը ստիպված էր մի քանի շաբաթ արտաժամյա աշխատել այդ դեպքի հետևանքները վերացնելու համար:

— Իսկ ի՞նչ էր եղել, որ...

— Թեյնիկը, խելքը թռցրել էր, և սկսել էր եռացող ջուր շաղ տալ սեղանի շուրջը նստածների վրա: Իսկ հյուրերից մեկին նույնիսկ հիվանդանոց էին տարել՝ քթին կպած շաքարի աքցանով: Հայրիկի գլուխն ուղղակի պտտվում էր: Այդ բաժնում աշխատում են միայն նա ու Փերքինս անունով մի տարեց հրաշագործ: Նրանք երկուսով, երկու շաբաթ շարունակ մագլների մեջ ընկած, հիշողություն մաքրող կախարդանքներ էին անում՝ հետևանքները կոծկելու համար...

— Բայց հայրիկդ... և այս ավտոմեքենան...

Ֆրեդը հռիռաց:

— Հա՛, հայրիկի խելքն իրենը չի բոլոր տեսակի մագլական իրերի համար: Մեր ցախանոցն ուղղակի տրաքվում է մագլական իրերից: Նա ամեն մի իր մասմաս քանդում է, կախարդանքներ է անում առանձին մասերի վրա ու հետո նորից հավաքում: Եթե նա երբևէ՝ իր բաժնի պարտականությունները կատարելիս, խուզարկություն անի մեր տանը, ստիպված կլինի ինքն ձերբակալել: Մայրիկն ուղղակի գժվում է ջղայնությունից:

— Հրե՛ն, հիմնական ճանապարհը, — ասաց Ջորջը հայացքը ցած սևեռելով դիմահար պատուհանից: Մենք տասը թուփեից տեղ կհասնենք... Ճիշտ լույսը բացվելուն պես...

Հորիզոնի վրա դեպի արևելք մի թեթև վարդագույն լուսաշերտ էր հայտնվել:

Ֆրեդն ավտոմեքենան ավելի իջեցրեց, և Հարրին նշմարեց մանր, խայտաբղետ կտորներից ասեղնակար ծածկոցի պես փռված դաշտերով ու այգիներով հողամասերը:

— Մեր տունը Օթերի Սուրբ Կատարածու գյուղի մոտ է ընկած, — ասաց Ջորջը:

— Կատարածուներն էլ են սուրբ լինու՞մ, ինչ է:

— Դեհ, որ մի ամբողջ գյուղ այդպես են անվանել, ուրեմն լինում են... երբեմն:

Թռչող ավտոմեքենան սկսեց դանդաղ վայրեջք կատարել: Ծառերի միջից վարդագույն երկնքի ֆոնի վրա արդեն սկսել էր ճաճանչել արևի սկավառակի եզրը:

— Իջա՛նք, — ասաց Ֆրեդը, երբ մեքենայի անվադողերը թեթև դմփոցով հարվածեցին գետնին: Նրանք վայրեջք էին կատարել մի փոքրիկ բակի անկյունում ծվարած, խարխուլ, հազիվ մեկ մեխի հույսով կանգնած ավտոտնակի մոտ: Հարրին առաջին անգամ տեսավ Ռոնի տունը:

Իրոք, տունն այնպիսի տեսք ուներ, ասես հենց սկզբից, վաղուց ի վեր, կառուցված էր եղել որպես մի խոշոր, մեկ հարկանի, քարակերտ խոզագոմ: Հետո այստեղ-այնտեղ լրացուցիչ սենյակներ ու հարկեր էին ավելացվել, մինչև կառույցը ստացել էր իր ներկա՝ մի քանի հարկանի, անճոռնի տեսքը և այնքան ծռմռված ու անկանոն էր, ասես զուտ կախարդանքով էր կանգուն մնում:

(Հարրին մտածեց, որ, ամենայն հավանականությամբ, այդպես էլ կար): Կարմիր տանիքից դեպի վեր էին խոյանում չորս թե հինգ ծխնելույզներ: Մուտքի մոտ գետնի մեջ խրված էր կողքի թեքված մի ցուցանակ, վրան գրված՝ «Տոհմաորջ»: Շքամուտքի շուրջը ցաք ու ցրիվ թափված էին մի կույտ բարձրաձիտք կոշիկներ (նման երկարաձիտ կոշիկները սովորաբար «վելինգտոն» են անվանում), պատի տակ ընկած էր մի մեծ ու անչափ ժանգոտած կաթսա: Մի քանի չալպտուրիկ, չաղ հավեր արդեն դուրս էին եկել առավոտյան քուջուջի և ֆրֆռում էին դեպի շքամուտք տանող արահետի վրա:

— Դե՛հ, կարելի է ասել, շքեղ չի... — ասաց Ռոնը:

— Ուղղակի հրաշալի է, — ուրախ-ուրախ ասաց Հարրին՝ մտածելով Բեկտենինների նրբանցքի թիվ 4 տան մասին:

Նրանք դուրս եկան մեքենայից:

— Հիմա շա՛տ կամաց կբարձրանանք մեր հարկը, — ասաց Ֆրեդը և սուսուփուս կսպասենք մինչև մայրիկը մեզ կանչի նախաճաշի: Հետո դու՛, Ռո՛ն, թեթև տոնով, իմիջիայլոց, կասես մայրիկին. «Մա՛մ, տե՛ս, թե ով է այս գիշեր մեզ հյուր եկել», և նա շատ կուրախանա՝ տեսնելով Հարրիին, ու պետք էլ չի, որ երբևէ որևէ մեկն իմանա, որ մենք գիշերով թռցրել էինք ավտոմեքենան:

— Եղա՛վ... Գնացի՛նք... Հա՛րրի, իմ սենյակը...

Նույն վայրկյանին Ռոնը արձանի պես քարացավ տեղում և սկսեց կանաչել, ասես քամելեռնի նման ուզում էր թաքնվել բակի մոլախոտային բուսականության մեջ: Մյուս երեքի ներբաններն ավտոմեքենայի դողերի պես տեղում ճռռացին:

Նրանց ընդառաջ, հավերին աջ ու ձախ թռցնելով, անչափ սպառնալից ու հարձակողական քայլքով, գալիս էր տիկին Ուիզլին, և նրան նայելիս, կարելի էր միայն զարմանալ, թե ինչպես կարող էր կարճահասակ, կլորամարմին ու բարետես մի կին այդքան նմանվել ժանիքավոր վագրի:

— Վաաա՛խ... — ասաց Ֆրեդը:

— Ուուուու՛յ... — ասաց Ջորջը:

Տիկին Ուիզլին շեշտակի կանգնեց ուղիղ նրանց առաջ, թևերը կանթեց կոնքերին՝ հայացքով բարկության ճաճանչներ նետելով մե՛կ մի մեղավոր

դենքին, մե՛կ մյուս: Նա կապել էր մի ծաղկազարդ գոգնոց, որի առջևի գրպանից սպառնալից դուրս էր ցցված կախարդական փայտիկը:

— Եվ այսպե՛ս... — ասաց նա:

— Բարի լույս, մա՛մ, — ասաց Ջորջը, երևի իր կարծիքով հնարավոր ամենազվարթ ու անմեղ, հրապուրիչ ժպիտով:

— Դուք գաղափար ունե՞ք, թե ես ինչքան եմ անհանգստացել, — գրեթե շշուկով ասաց տիկին Ուիգլին:

— Կներես, մա՛մ, բայց մենք...

Տիկին Ուիգլիի բոլոր երեք որդիներն էլ նրանից շատ բարձրահասակ էին, բայց երեքն էլ ասես կծկվեցին ու փոքրացան, երբ նրա բարկությունը պռոթկաց՝ տղաների գլխին թափվելով գահավեժ ջրվեժի նման:

— Մահճակալները դատա՛րկ... Ոչ մի երկտո՛ղ... Մեքենան տեղում չէ՛... Ու՞ր են գնացել... Որտե՞ղ կարող են լինել... Բա որ ավտովթարի ենթարկվեի՞ք... Քիչ մնաց խելագարվելի անհանգստությունից... Դուք խիղճ ունե՞ք... Ձեր մտքով չանցա՞վ, թե ի՞նչ կկատարվի ինձ հետ, երբ նկատեմ, որ տանը չեք... Երբե՛ք... Դեռ երբե՛ք այսպես... Ամբողջ կյանքումս դեռ երբե՛ք... Ի՛նչ է կատարվում սրանց հետ... Սպասե՛ք, թո՛ղ ձեր հայրը տուն գա, հետո կտեսնե՛ք... Աստվա՛ծ իմ, ո՛չ Բիլը, ո՛չ Չարլին կամ Փերսին նման բան երբեք չեն արել...

— «Ավագ» Փերսին, — մրթմրթաց Ֆրեդը:

— Ձեճ ԸՆԴԱՄԵՆԸ ՊԵՏՔ ԷՐ ՄԻ ԷՋ ՎԵՐՑՆԵԼ ՓԵՐՍԻՒ ՏԵՏՐԻՑ ՈՒ ԵՐԿՏՈՂ ԹՈՂՆԵԼ ԻՆՁ, — մատով խփելով Ֆրեդի կրծքին շարունակում էր որոտալ տիկին Ուիգլին: — Ի՛նչ ասես կարող էր պատահել ձեզ հետ... Կարող էիք մեռնել, կարող էիք բացահայտվել, կարող էիք պատճառ դառնալ, որ ձեր հորը հեռացնեն աշխատանքից:

Թվում էր, թե դրան վերջ ու սահման չէր լինելու: Տիկին Ուիգլին այնքան բղավեց մինչև ձայնը կտրվեց և վերջապես շրջվեց դեպի Հարրին, որը վախեցած հետ-հետ գնաց:

— Շատ ուրախ եմ տեսնել քեզ, Հա՛րրի, սիրելի՛ս, — ասաց նա, արդեն խռպոտած ձայնով, — ներս արի՛, տղա՛ս, նախաճաշի ժամն է:

Նա կտրուկ շրջվեց ու քայլեց դեպի տուն: Հարրին անվստահ նայեց Ռոնին և տեսնելով, որ Ռոնը գլխով քաջալերող նշան է անում, գնաց նրա հետևից:

Խոհանոցը բավականին փոքր էր ու խիտ կահավորված: Մեջտեղում մի հասարակ փայտյա, մեծ սեղան էր դրված՝ շրջապատված մոտ տասնյակ աթոռներով: Հարրին նստեց աթոռի եզրին ու շուրջը նայեց: Նա դեռ երբեք չէր եղել հրաշագործների ընտանիքում:

Դիմացի պատին կախված ժամացույցի վրա երկուսի փոխարեն ինը սլաք կար, բայց թվացույցի վրա ոչ մի թիվ չէր երևում: Թվացույցի շուրջը երկու շարքով բառեր էին գրված, օրինակ. «Թեյ խմելու ժամն է», «Հավերին կերակրելու ժամն է», «Դու ուշացել ես», կամ «Տանը», «Դպրոցում», «Աշխատավայրում», «Ճանապարհին»... Բուխարու վրա խիտ շարված գրքեր կային, որոնք տարօրինակ վերնագրեր ունեին, օրինակ. «Հմայե՛ք ձեր սեփական տնական պանիրը», «Կախարդանքը հրուշակագործության մեջ», «Տոնական ընթրիք մեկ վայրկյանում»: Եվ եթե Հարրիի ականջներն իրեն չէին դավաճանում, հենց այդ պահին պատից կախված ռադիոն հայտարարեց, որ մեկ րոպեից կսկսվի «...հանրահայտ դյուրանույշ, երգչուհի Սելեսթինա Վարբեքի համերգը՝ «Դյուրիչ մեղեդիների ժամ» ծրագրում»:

Տիկին Ուիզլին գործի էր անցել սալօջախի մոտ և թավաններն ու ափսեները չխկչխկացնելով, հապշտապ նախաճաշ էր պատրաստում: Թավայի վրա երկար նրբերշիկներ գցելով, նա մերթընդմերթ խոժոռված հայացքներ էր նետում իր որդիների վրա: Նրա բարկությունը դեռ չէր մարել, և հմուտ գործողություններին զուգահեռ նա անդադար մրթմրթում էր՝ «...չգիտեմ, ինչ էիք մտածում», կամ «...մտքովս էլ չէր անցնի...»:

— Ես քեզ բոլորովին չեմ մեղադրում, սիրելի՛ս, — համոզիչ տոնով դիմեց նա Հարրիին, հինգ թե վեց բարակ նրբերշիկներ գցելով նրա ափսեի վրա, — Արթուրն ու ես նույնպես շատ էինք անհանգստանում քեզ համար: Երեկ գիշեր էլ, զրուցելիս, որոշեցինք, որ եթե մինչև ուրբաթ Ռոնը քեզնից պատասխան նամակ չստանա, ապա ինքներս ենք գալու քո հետևից: Բայց, իրոք (այդ պահին նա երեք տապակած ձու էր ավելացնում Հարրիի ափսեի պարունակությանը), ի՞նչ էիք

մտածում... Ինչպե՞ս կարելի է այդքան անհոգ լինել... Անօրինական ավտոմեքենայով երկրի կեսը թռչել-անցնել... Ո՛վ ասես կարող էր տեսնել ձեզ:

Խոսելիս, նա իր կախարդական փայտիկով իմիջիայլոց շարժումներ էր անում աջ ու ձախ՝ գործի զցելով լվացարանի մեջ ամաններն ինքնուրույն լվացող խոզանակը, միացնում թեյնիկը, ներս ու դուրս անում պահարանների ու դարակների մեջ դրված ափսեներն ու թեյի սպասքը: Եվ խոհանոցում աշխույժ գործնական աղմուկ էր տիրում՝ տիկին Ուիզլիի չդադարող ձայնի ուղեկցությամբ:

— Երկինքն ամպամած էր, դժվար թե մեզ որևէ մեկը տեսած լինի, մա՛մ:

— Իսկ դու լավ կանես ուտելու ժամանակ բերանդ փակ պահես, — լռեցրեց նրան մայրը:

— Պատկերացնո՞ւմ ես, մա՛մ, Հարրիին քաղցած էին պահում, — դիվանագիտորեն մեջ ընկավ Ջորջը:

— Դու՛ էլ, — ասաց տիկին Ուիզլին, բայց նրա դեմքի արտահայտությունն արդեն փափկել էր, ձայնը հանդարտվել, և նա արագ-արագ հաց էր կտրում ու վրան հաստ շերտով կարագ քսում Հարրիի համար:

Այդ պահին խոհանոց ներխուժեց մի կարմրահեր փոքրիկ արարած՝ հագին վարդագույն գիշերազգեստ, և անակնկալից կոկետորեն ձչաց ու կրկին անհետացավ:

— Ջինին էր, — կիսաձայն տեղեկացրեց Ռոնը, — մեր փոքրիկ քույրիկը: Ամբողջ ամառ միայն քո մասին է խոսում:

— Հա՛, պատրաստվիր, որ քեզնից ինքնագիր է ուզելու, — խորամանկ ժպտալով ասաց Ֆրեդը, սակայն այդ պահին նա նկատեց մոր հայացքն ու հապշտապ քիթը կախեց իր ափսեի վրա:

Խոհանոցում լռություն տիրեց, մինչև բոլոր չորս ափսեները դատարկվեցին, ինչի համար զարմանալիորեն կարճ ժամանակ պահանջվեց:

— Ա՛հ, տղե՛րք, էս ի՞նչ հոգնած եմ ես, — հորանջեց Ֆրեդը, վերջապես ցած դնելով իր դանակն ու պատառաքաղը: — Ես երևի գնամ քնելու...

— Այդ էր պակաս, — նրա խոսքը կտրեց տիկին Ուիզլին, — մտքովդ էլ չանցնի՛: Հետաքրքիր է, ու՞մ մեղքով եք ամբողջ գիշեր թրև եկել՝ քնելու

փոխարեն: Դուք հենց հիմա կգբաղվեք պարտեզը գնոմազերծելով: Այդ խուլիգան գնոմներն արդեն լրիվ ձեռքից գնացել են: Նրանց լկտիությանը էլ չափ ու սահման չկա:

— Ուուուֆ, մա՛մ...

— Դուք երկուսդ նույնպես, — ասաց նա, հայացքով շանթահարելով Ռոնին ու Ջորջին, և շրջվելով դեպի Հարրին շատ բարեհամբույր ու հոգատար ծայնով ավելացրեց, — իսկ դու՛, սիրելի՛ս, կարող ես գնալ Ռոնի սենյակը՝ հանգստանալու: Դու նրանց չէիր խնդրել, որ առանց հարցնելու այդ անիծյալ մեքենան վերցնեն ու գիշերով գան քո հետևից:

Բայց Հարրին, որի քունը բոլորովին չէր տանում, արագ ասաց.

— Ես կօգնեմ տղաներին, տիկին Ուի՛զլի: Ես երբեք չեմ տեսել, թե ինչպես են գնոմազերծում կատարում:

— Շատ սիրալիր ես, տղա՛ս, բայց դա բավականին ծանծրալի գործ է, — ասաց տիկին Ուիզլին, — իսկ հիմա տեսնենք, թե Լոքհարթն ի՞նչ է գրում գնոմազերծման մասին:

Եվ նա բուխարու վրա շարված գրքերից մի ծանր ու մեծ հատոր ընտրեց ու սկսեց թերթել: Ջորջը ձանձրացած մռնչաց.

— Մա՛մ, մենք գիտենք ինչպես գնոմազերծել այգին:

Հարրին աչքը գցեց տիկին Ուիզլիի վերցրած գրքի կազմին: Կաշվե կազմի վրա գեղեցիկ ոսկեգօծ տառերով գրված էր՝ «Գիլդերոյ Լոքհարթի ուղեցույցը. Ինչպես ազատվել տնային պարագիտներից»: Կազմի վրա նաև մի մեծ գունավոր լուսանկար կար, որը պատկերում էր բավականին բարետես ու հաճելի դիմագծերով մի կախարդի, երկար, ալիքավոր, ցորենագույն մազերով և պայծառ կապույտ աչքերով: Ինչպես միշտ հրաշագործական աշխարհում լուսանկարը շարժվում էր, և Հարրին ենթադրեց, որ այնտեղ պատկերված անձնավորությունը հենց Գիլդերոյ Լոքհարթն էր: Նա շարունակ ժպտում էր ու մտերմավարի աչքով անում բոլոր նայողներին: Տիկին Ուիզլին ի պատասխան ժպտաց նրան.

— Օ՛հ, Լոքհարթը հիասքանչ է, — ասաց նա զմայլված, — և ինչքա՛ն լավ է հասկանում այս գործից: Սա տնային պարագիտների մասին երբևէ իմ կարդացած լավագույն գիրքն է:

— Մեր մայրիկը Գիլդերոյ Լոքհարթի երկրպագուներից է, — ասաց Ֆրեդը բավականին բարձրաձայն շշուկով:

— Հիմար բաներ ես ասում, Ֆրե՛դ, — ասաց տիկին Ուիզլին կարմրելով: — ...Շատ լավ, եթե կարծում եք, որ Լոքհարթից լավ գիտեք, թե ինչ է պետք անել, ապա հենց հիմա գործի անցեք, և վա՛յ ձեզ, եթե հանկարծ մեկ գնում մնացած լինի այգում, երբ ես գամ ստուգելու:

Հորանջելով ու մրթմրթալով Ուիզլիները դանդաղ դուրս եկան խոհանոցից, Հարրին էլ՝ նրանց հետևից: Այգին բավականին մեծ էր և Հարրիի տեսակետից ճիշտ այնպիսին, ինչպիսին պետք է լինի այգին, սակայն Դարզլիներն այն դժվար թե հավանեին:

Այգում առատ բուսականություն էր աճում, որը տեղ-տեղ վերածվել էր խիտ մացառների: Վաղուց ժամանակն էր հնձել բուռն աճած խոտը: Պատերի տակ ամենուրեք ելուստավոր բներով ու զարմանահրաշ ծռմռված ճյուղերով ծառեր էին աճում: Ծաղկաթմբերում այնպիսի բույսեր կային, որոնց նմանը Հարրին երբեք չէր տեսել: Այգու մեջտեղում մի մեծ կանաչ լիճ կար՝ լեփ-լեցուն գորտերով:

— Մազլներն էլ այգու գնոմներ ունեն, գիտե՞ս, — ասաց Հարրին Ռոնին, մինչ նրանք անցնում էին սիզամարգով:

— Ը-հ՛ը... Տեսել եմ, թե նրանց կարծիքով ինչի նման են գնոմները, — ասաց Ռոնը՝ կորամեջք մտնելով քաջվարդի թփի ճյուղերի տակ, — ոնց որ չաղ, ճստիկ ձմեռ-պապիներ լինեն՝ ձեռքներին ձկնորսական կարթ բռնած:

Այդ պահին Ռոնի ոտքերի տակ խոտերի ու թափված ճյուղերի մեջ ինչ-որ խառնաշփոթ շարժում սկսվեց, ու կատաղի պայքարի քաշքշուկ լսվեց: Քաջվարդի թուփն ուժեղ ցնցվեց: Ռոնը դուրս եկավ թփի տակից ու մեջքն ուղղեց:

— Ա՛յ թե ինչպիսին է գնոմը, — ասաց նա մռայլ:

— Բաա՛զզ տոխ ի՛ինզզ, բաա՛զզ տոխ ի՛ինզզ — խուճապահար ծղրտում էր գնոմը:

Անշուշտ դա բոլորովին նման չէր ձմեռ-պապի: Բավականին ճստիկ էր, մաշկը հաստ էր ու կնճռապատ, ճիշտ կարտոֆիլի նման տռուզ, ճաղատ և ընկույզի մեծության կլորավուն ելուստներով ծածկված գլխով: Ռոնը նրան ամուր բռնած պահել էր մի կողմ պարզած ձեռքի մեջ, մինչ գնոմը փորձում էր իր փոքրիկ անձոռնի ոտիկներով քացիներ տալ նրան ու կատաղի պայքարում էր, որպեսզի դուրս պրծնի նրա ձեռքից: Ռոնը հմտորեն բռնեց գնոմի սրունքներից ու գլխիվայր կախեց օդի մեջ:

— Ահա՛ թե, ինչ է պետք անել, — ասաց Ռոնը և գնոմին բարձրացնելով իր գլխից վեր (բաա՛զզ տոխ ի՛հնզզ), սկսեց ձեռքով մեծ շրջաններ անելով այնպես պտտել նրան, ինչպես կովբոյները օղապարան են պտտում: Տեսնելով Հարրիի դեմքի տարակուսած ու ցնցված արտահայտությունը, Ռոնը ավելացրեց. — Մի՛ անհանգստացիր, սրանից ոչ մի վնաս չի լինի նրանց: Այսպես պտտեցնելով ուղղակի շլացնում ենք, որպեսզի իրենց գնոմաորջերի ճանապարհն անմիջապես չգտնեն:

Նա բաց թողեց գնոմի սրունքները, և այն տասը մետրի չափ օդի մեջ թռչելով, փափուկ թրմփաց ցանկապատի հետևում ընկած դաշտում:

— Է՞դ էր քո թափը: Գրազ գա՞նք, ես իմ գնոմին, ա՛յ էն կոճղից էլ հեռու կգցեմ, — ասաց Ֆրեդը:

Հարրին արագ սովորեց չափազանց շատ չկարեկցել գնոմներին: Նա որոշել էր իր բռնած գնոմին ուղղակի ցանկապատից դուրս նետել: Բայց գնոմը, ասես որսորդի թուլությունը զգալով, ածելիների պես սուր ատամները մխրձեց Հարրիի մատի մեջ, և նա ստիպված եղավ ձեռքը մի լավ թափահարել, մինչև գնոմը պոկվեց ու...

— Վաա՛ու, Հա՛րրի... Քսան մետրանոց ռեկորդ խփեցիր...

Շուտով գնոմները մեկը մյուսի հետևից վնգալով սկսեցին սուրալ օդի մեջ:

— Տեսնու՞մ ես, բավականին միամիտ են, — ասաց Ռոնը՝ միանգամից հինգ, թե վեց գնոմ բռնած ձեռքերի մեջ, — երբ գլխի են ընկնում, որ այգում գնոմազերծում է գնում, ապուշ-ապուշ դուրս են ցցվում, որպեսզի տեսնեն, թե ինչ է կատարվում: Գոնե մի քիչ խելք ունենային: Ո՛վ ասես, վաղուց արդեն սովորած կլիներ, որ պետք է սուսուփուս մնալ որջի մեջ ու դուրս չցցվել:

Շուտով ցանկապատի հետևի դաշտում ցաքուցրիվ ընկած գնոմները սկսեցին հեռանալ՝ գլուխները ներս քաշելով իրենց սապատավոր փոքրիկ ուսերի մեջ:

— Դեռ կվերադառնա՞ն... — ասաց Ռոնը, մինչ նրանք նայում էին, թե ինչպես են գնոմներն անհետանում դաշտի մյուս կողմում ընկած ցանկապատի տակ: — Դրանց դուր է գալիս մեր այգին: Հայրիկը դրանց հետ շատ մեղմ է վարվում: Նրա կարծիքով դրանք շատ զվարճալի են...

Հենց այդ պահին շքամուտքի դուռը շրխկաց:

— Վերադարձա՛վ, — ասաց Ջորջը, — հայրիկը վերադարձավ:

Նրանք այգու միջով շտապեցին տուն:

Պարոն Ուիզլին ակնոցը ձեռքին, փակ աչքերով թիկնել էր խոհանոցի աթոռներից մեկին: Նա նիհար մարդ էր: Նկատելի էր, որ սկսել էր ճաղատանալ, սակայն գլխի արդեն նոսր մազածածկույթը իր բոլոր զավակների փարթամ գլուխների պես կարմիր էր: Նրա հագին երկար կանաչ պարեգոտ էր, որն արդեն մաշված տեսք ուներ և տեղ-տեղ ծածկված էր փոշոտ հետքերով:

— Այս ի՞նչ խելագար գիշեր էր, — մրթմրեց նա՝ ձեռքը մեկնելով դեպի թեյնիկը, մինչ տղաները տեղավորվում էին նրա շուրջը, — ինը խուզարկություն, պատկերացնու՞մ եք, ինը խուզարկություն մի գիշերվա մեջ, իսկ ծերուկ Մանդանգուս Ֆլեթչերը նույնիսկ փորձեց չարակնել ինձ, երբ մեջքով էի շրջվել:

Պարոն Ուիզլին մի մեծ կում թեյ խմեց և ծանր տնքաց:

— Որևէ բան գտա՞ք, պա՛պ, — անհամբեր հարցրեց Ֆրեդը:

— Եղած-չեղածը մի քանի փոքրացող բանալիներ էին, և մի հատ էլ հաչող թեյնիկ, — հորանջեց պարոն Ուիզլին: — ...Հա՛, շատ զգվելի մի բան էլ կար, որը, բարեբախտաբար, բնույթով ու ծագումնաբանորեն մեր բաժնի գործը չէր: Մորթեյքին կանչեցին հարցաքննության մեկ տասնյակ չափազանց տարօրինակ պահելածն ունեցող կզաքիսների կապակցությամբ, բայց, փառք աստծո, դա Փորձարարական հմայանքների հանձնաժողովի գործն էր...

— Ու՞մ են պետք փոքրացող բանալիները, — ասաց Ջորջը, ավելի շատ հոր հետ զրույցը շարունակելու համար:

— Պարզապես մազլների գլխին չար խաղեր խաղալու ձև է: Պատկերացրու՛, մարդուն կողպեք ու բանալի ես վաճառում, իսկ կողպեքի բանալին, հենց որ ձեռքիցդ ցած դրեցիր, փոքրանում-փոքրանում ու անհետանում է, այնպես որ խեղճ մարդը երբեք այլևս չի գտնում այն... Անշուշտ, շատ դժվար է որևէ մեկին այս գործի վրա բռնելը, որովհետև ոչ մի մազլ երբեք չի խոստովանի, որ իր բանալին փոքրացել ու անհետացել է: Նա կշարունակի պնդել, որ պարզապես կորցրել է բանալին: Աստվա՛ծ նրանց հետ: Ես ուղղակի չեմ հասկանում նրանց հոգեբանությունը... Ի՛նչ ասես, որ չեն անի, մագիայի զորությունը անտեսելու և դրան, իրենց կարծիքով, տրամաբանական բացատրություն տալու համար, նույնիսկ եթե կախարդանքը պարզապես բերես ու նրանց աչքը խոթես... Բայց, թե ինչե՛ր է մեր բաժինը մինչև օրս հմայագերծել, ուղղակի չեք հավատա, եթե պատմեմ...

— ՕՐԻՆԱԿ, ԹՈՉՈՂ ԱՎՏՈՄԵՔԵՆԱՆԵՐ...

Տիկին Ուիզլին կանգնած էր սեղանի մոտ՝ ձեռքին թրի պես բռնած, մի երկար, երկսայր պատառաքաղ: Պարոն Ուիզլիի աչքերն անմիջապես բացվեցին: Նա մեղավոր արտահայտությամբ նայեց կնոջը:

— Ավ-վտոմեքենանե՞ր, ասում ես... Ըհ-հըմ... Մո՛լլի, հարազա՛տս...

— Այո՛, Ա՛րթուր, ավտոմեքենանե՛ր, — պատասխանեց տիկին Ուիզլին աչքերը փայլեցնելով: — Պատկերացնու՞մ ես, մի հրաշագործ գնում է մի հին, ժանգոտած ավտոմեքենա և իր կնոջն ասում, որ իր ուզածն ընդամենը ավտոմեքենան մաս-մաս քանդելն է, որպեսզի տեսնի, թե ինչպես է այն աշխատում: Մինչդեռ, իրականում, նա զբաղվում է ավտոմեքենան հմայելով, որպեսզի այն թռչել կարողանա:

Պարոն Ուիզլին ապշադեմ թարթեց աչքերը:

— Ըը՛մ, սիրունս, պիտի ասեմ քեզ, որ թեև այդ կախարդը, անշուշտ, պիտի... ըը՛մ... իր գեղեցկուհի կնոջը պատմած լիներ ճշմարտությունը... Սակայն նա միանգամայն կարող է զբաղվել նման ինքնագործունեությամբ՝ չխախտելով օրենքի և ոչ մի պահանջ... Օրենքի մեջ այսպիսի մի սողանցք կա... Քանի որ նա ինքը մեքենայով թռչելու մտադրություն չի ունեցել, ապա այն փաստը, որ

մեքենան կարող է թռչել, դեռ բավարար հիմք չէ նրան պատասխանատվության կանչելու համար...

— Ա՛րթուր Ուի՛զլի, դու ինքդ ես հոգացել. որպեսզի օրենքի մեջ նման սողանցք չիմի, երբ նախարարության համար գրում էիր այդ օրենքի նախագիծը, — մեղադրող ցուցարարի պես բացահայտ համոզվածությամբ բղավեց տիկին Ուիզլին, — ...որպեսզի կարողանաս անարգել քուջուջ անել այն մազլական աղբի մեջ, որը հավաքել ես ցախանոցում: Եվ, ի գիտություն քեզ ասեմ, որ այս առավոտ Հարրին ժամանեց հենց այն ավտոմեքենայով, որով դու թռչելու մտադրություն չունեիր:

— Հարրի՞ն... — տարակուսած կրկնեց պարոն Ուիզլին, — Հարրի՞ն ո՞վ է.....

Նա շուրջը նայեց, տեսավ Հարրին և անմիջապես վեր ցատկեց տեղից:

— Տե՛ր աստված, ախր սա Հարրի Փոթթերն է... Անչափ ուրախ եմ ձեզ տեսնել: Ռոնը մեզ այնքա՛ն է պատմել ձեր մասին:

— Քո որդիներն այս գիշեր թռել-գնացել էին Հարրիի հետևից և նրա հետ միասին թռել-վերադարձել տուն, — շարունակում էր բղավել տիկին Ուիզլին: — Ի՞նչ կարող ես ասել այդ կապակցությամբ, հը՞...

— Իսկապե՞ս... Ի՞նչ է, տեղը-տեղին աշխատե՞ց... Աա՛յսինքն... ուզում էի ասել, որ դուք, ըըը՛... շատ վատ բան եք արել, տղանե՛ր, — ավելացրեց նա, նկատելով, որ տիկին Ուիզլիի աչքերից թռչող կայծերը շուտով բոցավառ կրակ կդառնան, — օ՛հ... Դուք, իրոք, շա՛տ վատ բան եք արել...

— Թող հիմա երկուսով գլուխ հանեն, — մրթմրթաց Ռոնը Հարրիի ականջին, — գնա՛նք, ցույց տամ քեզ իմ սենյակը:

Նրանք կամացուկ ծլկեցին խոհանոցից, նեղ միջանցքով դուրս եկան դեպի վեր տանող անբնական ծուռումուռ սանդուղքի տակ ու սկսեցին բարձրանալ: Երրորդ աստիճանահարթակում կրնկի վրա բաց դուռ կար: Մինչև դուռը շրխկոցով կփակվեր, Հարրին հասցրեց ներսում տեսնել մի գույգ պայծառ խարտյաշ աչքեր, որոնք անթարթ նայում էին իրեն:

— Զինին էր, — տեղեկացրեց Ռոնը, — չես պատկերացնի, թե որքան տարօրինակ է նրան այդքան ամաչկոտ տեսնելը: Նա երբեք իր դուռը նույնիսկ չի էլ ծածկում:

Նրանք ևս երկու աստիճանահարթակ բարձրացան ու վերջապես հասան տեղ-տեղ թափված ներկով մի դռան, որի վրա փակցված փոքրիկ ցուցանակն ազդարարում էր. «Ռոնալդի սենյակը»:

Հարրին ներս մտավ՝ գլխով գրեթե քսվելով ձեղնահարկային թեք առաստաղին և աչքերը թարթեց: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես ներս քայլեց մի հնոցի մեջ: Ռոնի սենյակում գրեթե ամեն ինչ ամենավառ, այրող երանգի նարնջագույն էր. մահճակալի ծածկոցը, պատերը, նույնիսկ առաստաղը: Հետո Հարրին հասկացավ, որ Ռոնը իր սենյակի պատերի հին պաստառը գրեթե ամբողջությամբ ծածկել էր իր սիրած քվիդիչի թիմի մարզիկների՝ նույն յոթ կախարդների ու վիուկների պաստառներով. բոլորի հագին՝ վառ նարնջագույն մարզական պարեգոտներ, բոլորի ձեռքին՝ մարզական ցախավելներ, դեմքերին՝ լայն ժպիտներ, և բոլորը միաժամանակ եռանդուն ձեռքով էին անում բոլոր պաստառներից:

— Քո սիրած քվիդիչի թիմը... — ասաց Հարրին:

— Ը-հը... «Հերսթի Հրանոթները», — ասաց Ռոնը, մատնացույց անելով իր վառ նարնջագույն ծածկոցը, որի վրա զինանշանի պես մեծ սև տառերով ասեղնագործված էին երկու մեծատառ «Հ» և հրանոթի փողից թռած մի կլոր արկ, — իններորդ տեղն են զբաղեցնում բարձր լիգայում:

Ռոնի դպրոցական դասագրքերն անկանոն թափված էին հատակի անկյունում, մի կույտ կոմիքսների կողքին, որոնք բոլորն էլ, ըստ երևույթին, միևնույն շարքից էին. «Գլխակեր մազլ Մարտին Միքսի արկածները»: Ռոնի կախարդական փայտիկը դրված էր պատուհանի գոգին կանգնած փոքր ակվարիումի կափարիչի վրա, իսկ ակվարիումի մեջ մի քանի տասնյակ շերտփուկներ էին վխտում, ու հենց ակվարիումի կողքին արևկող տաքանում էր Ռոնի չաղ, մոխրագույն առնետ Բոբոնը:

Հարրին մի քայլ արեց հատակին թափված՝ ինքն-իրեն-խառնվող-ու-բաժանվող խաղաքարտերի կույտի վրայով, և դուրս նայեց փոքրիկ

պատուհանից: Ռաշտի մեջ, ոչ այնքան հեռվում շատ լավ երևում էին մի խումբ գնոմներ, ովքեր մեկը մյուսի հետևից գաղտագողի ներս էին սողոսկում Ուիգլինների այգու ցանկապատի տակով: Հետո նա շրջվեց դեպի Ռոնը, որը նյարդայնացած դիտում էր նրան, ասես սպասելով նրա կարծիքին:

— Մի քիչ նեղվածք է, — արագ ասաց Ռոնը, — համեմատած մագլների մոտ քո ունեցած սենյակի հետ, և ընկած է ճիշտ ձեղնահարկում բնակվող հուշկապարիկի բնի տակ: Չվախենաս, եթե այս գիշեր խողովակների զրնգոց կամ դիվաձայն ոռնոց լսես:

Բայց Հարրին լայն ժպտալով ասաց.

— Սա երբևէ իմ տեսած ամենալավ տունն է:

Ռոնի ականջները կարմրեցին:

Գլուխ 4. «Ֆլարիշ և Բլոթս գրախանութում»

«Տոհմաորջի» կյանքն անհնար էր համեմատել Բեկտենիների նրբանցքի տան առօրյայի հետ: Պարզլիները սիրում էին, որ ամեն ինչ կատարելապես կանոնավոր ու կոկիկ լիներ: Մինչդեռ Ուիզլիների տանը, կարծես, արտասովոր առարկաների ու անսպասելի իրադարձությունների տոնահանդես էր: Հարրիի անասելի ցնցում ապրեց, երբ առաջին անգամ աչքն ընկավ խոհանոցի բուխարուց վեր պատին կախված հայելու մեջ, և հայելին շատ անսպասելիորեն բռնկվեց.

— Վերնաշապիկդ կոճկի՛ր, փնթի՛...

Ձեղնահարկում բնակվող հուշկապարիկը (հուշկապարիկները մեռած վամպիրների ուրվականներն են) սկսում էր ոռնալ ու ջրի խողովակները գրնգացնել ամեն անգամ, երբ կարծում էր, թե տանը չափազանց լուռ ու հանգիստ է: Ջորջի ու Ֆրեդի սենյակից պարբերաբար եկող պայթյունների ձայներն ընդունվում էին որպես բացարձակ նորմալ երևույթ: Սակայն Ուիզլիների տանը Հարրիի համար ամենաանսովորը ո՛չ խոսող հայելին էր, ո՛չ էլ աղմկարար հուշկապարիկը, այլ այն հանգամանքը, որ բոլորը շատ սիրալիր ու բարեհամբույր էին իր նկատմամբ:

Տիկին Ուիզլին մեծ աղմուկ բարձրացրեց նրա կիսագուլպաների վիճակի կապակցությամբ և ամեն անգամ առնվազն չորս բաժին ուտելիք էր լցնում նրա ափսեի մեջ: Պարոն Ուիզլին ճաշի սեղանի շուրջը Հարրիին միշտ նստեցնում էր իր կողքին, որպեսզի կարողանար՝ իր անսահման հետաքրքրասիրությանը հագուրդ տալով, ուզածի չափ հարցակոծել նրան մազլների կյանքի մասին. մե՛կ խնդրում էր պատմել, թե ինչպես են աշխատում էլեկտրական խրոցներն ու վարդակները, մե՛կ՝ բացատրել փոստային համակարգի աշխատանքի սկզբունքը:

— Ապշեցուցի՛չ է, — ասում էր նա ամեն անգամ Հարրիի բացատրությունը լսելուց հետո, — ուղղակի հանճարե՛ղ է: Անհավատալի է, թե ինչպես են մազլները կարողանում յուր զնալ առանց կախարդանքի ու հմայանքի...

«Տոհմաորջում» հյուրընկալվելու օրից արդեն մեկ շաբաթ էր անցել, երբ մի արևոտ առավոտյան Հարրին լուր ստացավ Հոգվարթսից: Նա ու Ռոնը նախաճաշելու համար խոհանոց իջան ու տեր և տիկին Ուիզլիներին գտան արդեն սեղանի մոտ նստած զրուցելիս: Ջինին նույնպես խոհանոցում էր, բայց Հարրին տեսնելով այնպես ցնցվեց, որ իր կաթնաշիլայով թասիկը ուժեղ թրմփոցով շուռ տվեց հատակին: Ջինին, կարծես, սովորություն էր դարձրել ամեն անգամ Հարրին տեսնելիս ինչ-որ բան հատակին գցելը: Նա անմիջապես սուզվեց սեղանի տակից իր թասիկը հանելու և դուրս եկավ՝ թշկներն առավոտյան արևի պես շառագունած: Ձևացնելով, որ ոչինչ էլ չի նկատել, Հարրին նստեց սեղանի մոտ և վերցրեց տիկին Ուիզլիի մեկնած կարագով ու ջեմով հացիկը:

— Դպրոցից նամակներ եք ստացել, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ տղաներին մեկնելով մագաղաթանման դեղնավուն թղթից ծրարները, որոնց վրա զմրուխտագույն թանաքով գրված էին նրանց անունները, — Դամբլդորն արդեն գիտի, որ դու այստեղ ես, Հա՛րրի: Ջարմանալի է, թե ինչպես է հաջողացնում միշտ առաջինը իմանալ բոլոր լուրերը: Դուք էլ եք նամակներ ստացել, — ավելացրեց նա՝ դիմելով դեռ պիժամաներով ու զգզված մազերով խոհանոց իջած երկվորյակներին:

Մի քանի րոպե լռություն տիրեց: Բոլորը լռեցին՝ ընթերցելով իրենց նամակները: Հարրիի նամակում գրված էր, որ նա սովորականի պես սեպտեմբերի մեկին պետք է նստի Հոգվարթսի ձեպընթացը Քինգզ Քրոս կայարանում: Նամակի մեջ կար նաև այդ տարվա համար անհրաժեշտ նոր դասագրքերի ցանկը:

Երկրորդ դասարանի ուսանողներին անհրաժեշտ է
ծեռք բերել հետևյալ դասագրքերը.

- ⌘ Հմայախոսքերի և դյուբաղոթքների ժողովածու
(2րդ դասարան),
հեղինակ՝ Միրանդա Գոշոք.
- ⌘ Մենամարտը մահագույժ բանշիի հետ,
հեղինակ՝ Գիլդերոյ Լոքհարթ.
- ⌘ Ճամփորդությունը հուշկապարիկների հետքերով,
հեղինակ՝ Գիլդերոյ Լոքհարթ
- ⌘ Արձակուրդը ջադուների մոտ,
հեղինակ՝ Գիլդերոյ Լոքհարթ.
- ⌘ Ամառը տրոլների ճամբարում,
հեղինակ՝ Գիլդերոյ Լոքհարթ.
- ⌘ Նավագնացությունը կղզիաբնակ վամպիրների հետ,
հեղինակ՝ Գիլդերոյ Լոքհարթ.
- ⌘ Արշավանքը դարձվոր մարդագայլերի անտառներում,
հեղինակ՝ Գիլդերոյ Լոքհարթ.
- ⌘ Մեկ տարի՝ տիբեթյան ձնեմարդ-յեթիների քոչակայանում,
հեղինակ՝ Գիլդերոյ Լոքհարթ:

Ֆրեդը՝ վերջացնելով ընթերցել իր ցանկը, Հարրիի ուսի վրայով աչքը գցեց
նրա թերթիկի մեջ:

— Ձե՞զ էլ են հանձնարարել գնել Լոքհարթի բոլոր գրքերը, — հարցրեց նա.
— Սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասի նոր ուսուցիչը հաստատ
Լոքհարթի երկրպագուներից է: Գրագ գա՞նք, որ կին է լինելու:

Այդ պահին Ֆրեդն աչքերով հանդիպեց մոր հայացքին և դանակն ու հացն
առնելով հարձակվեց կարագ ու ջեմի վրա, ասես սեղանին դրանից բացի ուրիշ
ոչ մի կարևոր բան չկար իր համար:

— Պա-հո՛... պատկերացնու՞մ եք, թե ինչքան փող արժե այս ամբողջ
գրադարանը, — ասաց Ջորջը, արագ հայացք ձգելով ծնողների վրա, —
Լոքհարթի բոլոր գրքերը շատ թանկ են...

— Հետո ի՞նչ... Կդիմանա՞նք, — ասաց տիկին Ուիզլին, բայց նրա թվացյալ
անհոգ ծայրը խիստ մտահոգություն էր մատնում, — կարծում եմ, որ Ջինիի իրերի
մեծ մասը կարելի է գնել էժանացված ապրանքների խանութներից:

— Օ՛հ, ուրեմն դու այս տարի Հոգվա՞րթս ես գալու, — Ջինիին հարցրեց
Հարրին:

Ջինին թեթև գլխով արեց ու կարմրեց մինչև մազերի արմատները և տեղում
անհանգիստ շարժվելով արմունկը պատահաբար դրեց կարագամանի մեջ:
Բարեբախտաբար, Հարրիից բացի ոչ ոք չնկատեց, որովհետև հենց այդ պահին
ներս մտավ Ռոնի ավագ եղբայր Փերսին: Նա արդեն կոկիկ հագնված ու
սանրված էր, և Ավագի փայլեցրած կրծքանշանը շողշողում էր նրա հյուսած
ժիլետի կրծքին:

— Բարի լույս բոլորի՛ն, — գվարթ ասաց Փերսին, — ի՛նչ լավ օր է այսօր:

Նա նստեց միակ դատարկ աթոռին և նույն վայրկյանին վեր թռավ տեղից՝ իր
տակից հանելով մի մոխրագույն փետրավոր փոշեհավաք: Առնվազն սկզբում
Հարրիին թվաց, որ այդ փետրագունդը կարող էր միայն փոշի հավաքելու
խոզանակ լինել, մինչև նա վերջապես չնկատեց, որ այն շնչում էր:

— Էրրո՛ւ, — բացականչեց Ռոնը և Փերսիից վերցնելով ծռված թևով
զառամյալ բվին, մի նամակ հանեց նրա թևի տակից:

— Վերջապե՛ս, Հերմիոնայից պատասխան է բերել: Ես նրան գրել էի, որ
պիտի փորձենք փախցնել քեզ Դարզլիների տանից:

Նա էրրոլին տարավ հետնամուտքի կողքին առաստաղից կախված ծողիկին թառելու։ Մի քանի անգամ փորձեց բվին տեղավորել ծողի վրա, բայց էրրոլն անդադար ցած էր սահում։ Վերջապես, Ռոնը ճարահատյալ տեղավորեց նրան լվացք չորացնելու կանգի վրա և քթի տակ ինչ-որ բան մրթմրթալով ծերացած կենդանիների սրտաշարժ հավատարմության մասին, բացեց Հերմիոնայի նամակն ու անմիջապես սկսեց բարձրաձայն կարդալ։

Սիրելի Ռոն և Հարրի, եթե այդտեղ ես,

Հուսով եմ, որ ամեն ինչ բարեհաջող է ստացվել, և Հարրին արդեն ձեր տանն է, և դուք ոչ մի անօրինական բան չեք արել նրան ազատելու համար, որովհետև այդ դեպքում Հարրին ավելի մեծ փորձանքի մեջ կընկնի։

Ես, իրոք, շատ եմ անհանգստանում։ Եթե Հարրիի մոտ ամեն ինչ լավ է, ապա անմիջապես մի երկտող ուղարկեք ինձ։

Սակայն լավ կլինի, եթե մեկ ուրիշ բվի հանձնարարեք փոստը, որովհետև այս խեղճ թռչունը ևս մեկ փոստային առաջադրանքից շունչը կփչի։

Ես շատ զբաղված եմ դպրոցական ամառային առաջադրանքներով։

— Ի՞նչ առաջադրանք, — սարսափահար ու զարմացած հարցրեց Ռոնը, — արձակուրդները, ի՞նչ է, նրա համար չէ՞ն... — և շարունակեց ընթերցել։

Հաջորդ չորեքշաբթի մենք գնալու ենք Լոնդոն իմ նոր դասագրքերն ու դպրոցական պիտույքները գնելու։

Պատկերացնում եք, ինչ լավ կլինի, եթե բոլորս հանդիպենք
Շեղաձիգ փողոցում և միասին գնանք զբոսնելու:

Անմիջապես տեղեկացրեք ինձ, թե ինչ է կատարվում
ձեզ մոտ:

Հերմիոնա

— Շատ հարմար է ստացվում: Մենք էլ կարող ենք գնալ գնումների, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ սկսելով հավաքել սեղանը, — ինչո՞վ եք այսօր զբաղվելու բոլորդ:

Հարրին, Ռոնը, Ջորջն ու Ֆրեդը պատրաստվում էին բարձրանալ մոտակա բլուրներից մեկի վրա, որտեղ գտնվում էր Ուիզլիների ընտանիքին պատկանող փարախը՝ շրջապատված տեսադաշտը հարևան գյուղից թաքցնող խիտ ծառերով, և մտադիր էին ամբողջ օրը նվիրել քվիդիչի մարզումներին, պայմանով, որ չափազանց բարձր չթռչեն: Նրանք, իհարկե, չէին կարող իսկական քվիդիչային գնդակներով խաղալ, որովհետև շատ դժվար կլիներ որևէ բացատրություն տալ գյուղի բնակիչներին, եթե խաղի ժամանակ գնդակները հանկարծ ինքնագլուխ թռչեին-անցնեին գյուղի վրայով: Գնդակների փոխարեն նրանք մեկը մյուսին խնձորներ էին նետում: Ուիզլիները հերթով հեծնում էին Հարրիի «Նիմֆուս երկու հազար» ցախավելը, որն անշուշտ նրանց ունեցածներից ամենալավն էր: Ռոնի հին՝ «Գիսաստղը» երբեմն այնքան դանդաղ էր թռչում, որ հետ էր մնում նույնիսկ կողքով անցնող թիթեռներից:

Հինգ րոպեից նրանք՝ ցախավելներն ուսերին դրած, չորսով բարձրանում էին տան հետևում ընկած բլուրը: Նրանք Փերսին էլ հրավիրեցին միանալ իրենց, բայց նա ասաց, որ ինքը շատ զբաղված է: Հարրին Փերսին տեսնում էր միայն ուտելու ժամերին, խոհանոցի սեղանի մոտ: Մնացած ամբողջ ժամանակ Փերսին փակվում էր իր սենյակում:

— Երևեկ իմանայինք, թե ինչո՞վ է զբաղված, — մերթնդմերթ ասում էր Ֆրեդը խոժոռվելով: — Նա վերջերս ինքն իրեն բոլորովին նման չի: Նրա քնությունների արդյունքների ծրարը քո գալուց մեկ օր առաջ էր եկել:

Պատկերացնում ես, Փերսին տասներկու Հ.Ա.Մ. է ստացել, բայց նույնիսկ կես րոպեի ցուցադրական ելույթ էլ չունեցավ:

— Հ.Ա.Մ. նշանակում է Հրաշագործության առաջին մակարդակ, — բացատրեց Ջորջը, նկատելով, որ Հարրին տարակուսանքի մեջ էր: — Բիլն էլ էր տասներկու Հ.Ա.Մ. ստացել: Եթե զգույշ չլինենք, շուտով ընտանիքում ևս մեկ «Առաջին տղա աշակերտ» կունենանք: Նման խայտառակությանը ես ուղղակի չեմ դիմանա:

Բիլը Ուիզլիների ամենաավագ եղբայրն էր: Նա և նրանից կրտսեր մյուս ավագը՝ Չարլին, արդեն ավարտել էին Հոգվարթսը: Հարրին նրանցից ոչ մեկին դեռ չէր հանդիպել, սակայն գիտեր, որ Չարլին Ռումինիայում վիշապների կենսաձևն էր ուսումնասիրում, իսկ Բիլը աշխատում էր Գրինգոթս Հրաշագործական Բանկի Եգիպտոսի մասնաճյուղում:

— Ուղղակի չեմ պատկերացնում, թե այս տարի մայրիկն ու հայրիկը ոնց են դուրս գալու մեր դպրոցական ծախսերի տակից, — ասաց Ջորջը քիչ անց: — Հի՛նգ լրակազմ Լոքհարթի գրքերից... Իսկ Ջինիին նաև կախարդական փայտիկ է պետք, պարեգոտներ և էլ ինչ տեսակի ասես մանր-մունր բաներ:

Հարրին ոչինչ չասաց: Նա իրեն մի քիչ անհարմար էր զգում: Լոնդոնում, Գրինգոթս բանկի ստորգետնյա պահոցներից մեկում նա իր ծնողներից ժառանգած մի փոքր կարողություն ուներ: Անշուշտ, այդ փողերը նա կարող էր օգտագործել միայն հրաշագործների աշխարհում, որովհետև գալեոնները, սիքելներն ու նաթերը մագլական խանութներում բանի պետք չէին: Նա իր գրինգոթսյան բանկային հաշվի մասին ոչինչ չէր ասել Ղարզլիներին, որովհետև համոզված չէր, որ հրաշագործության հետ առնչվող ամեն ինչի հանդեպ նրանց տածած սարսափն ու խորշանքը նույնափսի ուժով կարտահայտվեր նաև մի մեծ կույտ ոսկու նկատմամբ:

Հաջորդ չորեքշաբթի առավոտյան տիկին Ուիզլին բոլորին շատ վաղ արթնացրեց: Խոզապուխտով ու պանրով վեցական բրդուջներով մի թեթև նախաճաշելուց հետո, նրանք ուսերին զցեցին իրենց թիկնոցները և խմբվեցին

բուխարու առաջ: Տիկին Ուիզլին խոհանոցի դարակներից մեկից մի քառակուսի ալրատուփ վերցրեց և կափարիչը բացելով մտազբաղ նայեց պարունակությանը:

— Արդեն վերջանում է, Ա՛րթուր, — հոգոցով ասաց նա: — Այսօր անպատճառ պիտի մի քիչ էլ գնենք... Ղեհ, ի՞նչ, առաջին հերթին ճանապարհ տանք հյուրին... Հա՛րրի, առաջ անցի՛ր, սիրելիս, իսկ մենք կգանք քո հետևից:

Եվ նա Հարրիին մեկնեց ալրատուփը:

Հարրին տարակուսանքով նայեց իր շուրջը կանգնածներին, ովքեր ինչ-որ բան էին սպասում իրենից:

— Ի-իսկ ես ի՞նչ պիտի անեմ, — շվարած կակազեց նա:

— Ախր նա երբեք չի՛ ճամփորդել տեսլուդիով, — հանկարծ բացականչեց Ռոնը, — ների՛ր ինձ, Հա՛րրի, ես լրիվ մոռացել էի:

— Երբե՞ք, — հարցրեց տիկին Ուիզլին, — իսկ ինչպե՞ս էիր անցյալ տարի Շեղածի՛գ փողոց գնացել գնումների համար:

— Մետրոյով...

— Իսկապե՞ս, — անչափ հետաքրքրված մեջ ընկավ պարոն Ուիզլին, — էքսկապատոր նստեցի՞ք... Իսկ ինչպե՞ս են...

— Ա՛րթուր, դրա ժամանակը չէ, — ասաց տիկին Ուիզլին, — տեսլուդիով ճամփորդելը շատ ավելի արագ է, սիրելի՛ս: Բայց, աստվա՛ծ իմ... եթե դու դեռ երբեք տեսլափոշի չես օգտագործել, ապա...

— Մեծ բան չի, մա՛մ, նրա մոտ շատ լավ էլ կստացվի, — ասաց Ֆրեդը, — Հա՛րրի, ուշադիր հետևի՛ր, թե մենք ինչ ենք անում:

Նա ալրամանից մի պտղունց փայլփլուն փոշի վերցրեց, մի քայլ արեց դեպի բուխարին և փոշին նետեց կրակի մեջ:

Բուխարու կրակը ուժեղ գվվոցով նարնջագույնից փոխվեց գմրուխտ կանաչի, և բոցերի լեզուները, դուրս ժայթքելով բուխարու շրջանակից, ոտքից գլուխ կլանեցին Ֆրեդին: Նա կրակին ընդառաջ մեկ քայլ արեց ու բռավեց «Շեղածի՛գ փողո՛ց» և մեկ ականթարթում անէացավ:

— Պիտի հստակ ասես, տղա՛ս, — անհանգստացած խորհուրդ էր տալիս տիկին Ուիզլին, մինչ Ջորջն իր ծեռքը սուզել էր ալրամանի մեջ, — ...և ուշադիր լինես, որ ճիշտ տեսլադարպասով դուրս գաս:

— Ճիշտ ինչո՞վ... — արդեն անհանգստանալով կրկնեց Հարրին, մինչ կրակը կրկին ոռնաց և կլանելով Ջորջին հետ քաշվեց բուխարու մեջ:

— Այսինքն, ուզում էի ասել, ճիշտ բուխարիով: Պատկերացրու՛, հրաշագործական աշխարհում հազարավոր բուխարիներ կան, որոնք տեսլուղու դարպասներն են, և դու կարող ես ընտրել, թե որտեղով ես ուզում դուրս գալ, բայց եթե ուզածդ տեղի անունը հստակ չասես...

— Մո՛լլի, նա գլուխ կհանի, այդպես մի՛ անհանգստացիր, — ասաց պարոն Ուիզլին, նույնպես մի պտղունց տեսլափոշի վերցնելով ալրամանից:

— Բայց, սիրելի՛ս, եթե նա հանկարծ սխալ տեղում դուրս գա ու մոլորվի, ի՞նչ ենք ասելու նրա մորաքրոջն ու մորաքրոջ ամուսնուն...

— Նրանք շատ ուրախ կլինեն, եթե ես ընդմիշտ կորչեմ, — տիկին Ուիզլին հանգստացրեց Հարրին, — Դադլին նույնիսկ կմտածի, որ ես շատ սրամիտ կատակ եմ արել ծխնելույզի մեջ մոլորվելով: Դրա մասին մի՛ անհանգստացեք:

— Դեհ, լավ... ուրեմն կգնաս Արթուրի հետևից, — ասաց տիկին Ուիզլին, — կրակի մեջ մտնելով՝ անմիջապես կասես, թե ուր ես գնում:

— Եվ արմունկներդ կողքերիդ կպած կկանգնե՛ս, — խորհուրդ տվեց Ռոնը:

— Եվ աչքերդ էլ փակ կպահե՛ս, — շարունակեց տիկին Ուիզլին, — որպեսզի տեսլուղու մուրը աչքերիդ մեջ չընկնի...

— Հանգիստ կկանգնե՛ս, եթե տեղում թռվռաս, կարող ես սխալ բուխարուց դուրս թռչել:

— Հանկարծ խուճապի չմատնվե՛ս ու ժամանակից շուտ դուրս չգաս: Սպասի՛ր, մինչև տեսնես Ֆրեդին ու Ջորջին:

Ուժերը լարելով, որպեսզի այդ ամենը մտապահի, Հարրին մի պտղունց տեսլափոշի վերցրեց և մոտեցավ բուխարուն: Նա խոր շունչ քաշեց, փոշին նետեց կրակի մեջ և քայլ արեց դեպի բուխարու երախը: Կրակը շոյեց նրան տաք քամու պես: Հարրին բերանը բացեց և անմիջապես մի շունչ տաք մոխիր կուլ տալով՝ փռշտաց.

— Շըփ-շեղ-փռըշտ-ածի՛գ փողո՛ց...

Այնպիսի զգացողություն էր, ասես տաք քամին նրան կլանեց մի հսկայական փոշեկուլի խողովակի մեջ: Թվում էր, թե նա շատ արագ սլանում էր անսահման երկար թունելով... Ականջների մեջ ոռնացող քամին պարզապես խլացնում էր... Նա փորձեց աչքերը լայն բացած պահել, բայց կանաչ բոցերի գալարապտույտից սիրտն անմիջապես սկսեց խառնել: Ինչ-որ բան ուժեղ հարվածեց նրա արմունկին և նա առաջ քաշեց թիկնոցի փեշերը՝ շարունակելով դեռ սլանալ ու սլանալ... Այժմ այնպիսի զգացողություն էր, ասես ինչ-որ մեկը սառը ձեռքերով ծափ էր տալիս նրա դեմքի առաջ: Կկոցած աչքերով՝ ակնոցի ապակիների միջով նայելով, նա տեսավ բուխարիների և դրանց հետևում լուսավորված մշուշապատ սենյակների մի երկար շարան... Խոզապուխտով բրդուջներն սկսեցին ըմբոստանալ նրա ստամոքսում... Հարրին կրկին փակեց աչքերը՝ ցանկանալով, որ ամեն ինչ արագ վերջանա և հանկարծ երեսնիվայր առաջ ընկավ սառը քարե հատակին ու լսեց իր սեփական ակնոցի ապակիների ճաքոցը:

Գլխապտույտով ու ցավող քթով, ոտքից գլուխ ծածկված մրով, ջանալով հնարավորինս անհոգ տեսք ընդունել, նա ոտքի կանգնեց՝ կոտրված ակնոցն աչքերին մոտ բռնած և հայտնաբերեց, որ մեն-մենակ է ու գաղափար իսկ չունի, թե որտեղ է գտնվում: Առնվազն պարզ էր, որ ինքը կանգնած էր մի մեծ քարե բուխարու մեջ, աղոտ լուսավորված հրաշագործական խանութում, և միանգամայն անհավանական էր, որ այդ սրահում գտնվող առարկաներից մեկնումեկը կարող էր լինել Հոգվարթսյան պիտույքների ցանկում:

Նրան ամենամոտ գտնվող ապակյա ցուցապահարանի դարակներից մեկին թավշյա բարձիկի վրա դրված էր լրիվ չորացած մի կնճռապատ ձեռք: Մյուս դարակի վրա փռված էին ակնհայտորեն արյան բծերով ծածկված խաղաքարտեր, որոնց կողքին դրված էր ուղիղ Հարրին նայող ապակյա մի աչք: Պատերին փակցված էին չարոգի դիմագծերով սարսափազդու դիմակներ: Վաճառասեղանի վրա կիտված էր մարդկային ոսկորների մի հավաքածու, իսկ առաստաղից կախված էին Հարրին անծանոթ ժանգոտած ու սրածայր գործիքներ: Դեռ ավելին, խանութի փոշոտ պատուհաններից երևացող մութ նեղլիկ փողոցը հաստատ բոլորովին էլ Շեղածիգ փողոցը չէր:

«Որքան ավելի շուտ դուրս գամ այստեղից, այնքան ավելի լավ կլինի ինձ համար», — մտածեց Հարրին:

Երեսնիվայր անկումից դեռ մռմռացող քիթը շփելով, նա արագ ու անձայն շարժվեց դեպի դուռը, բայց նույնիսկ սրահի կեսն էլ դեռ չէր անցել, երբ ապակեպատ դռան հետևում երկու մարդ հայտնվեցին՝ խանութ մտնելու ակնհայտ մտադրությամբ: Նրանցից մեկն այդ պահին Հարրիի համար ամենաանցանկալի անձնավորությունն էր, որին նա բնավ չէր ուզենա հանդիպել այդ վիճակում՝ մոլորված, ոտքից գլուխ մրով ծածկված ու կոտորված ապակիներով ակնոցը քթին: Դա Դրաքո Մալֆոյն էր:

Հարրին արագ շուրջը նայեց և ձախից սև գույնի մի մեծ պահարան տեսավ: Նա շեշտակի նետվեց պահարանի մեջ և ներսից դեպի իրեն քաշեց դռները՝ մի փոքր բացվածք թողնելով, որպեսզի տեսնի, թե ինչ էր կատարվելու սրահում: Երկու վայրկյան անց դռան զանգակը ծնգաց, և Մալֆոյը մտավ սրահ: Դրաքոյին ուղեկցող մարդը կարող էր միայն նրա հայրը լինել: Այդ մարդը նույնպես սուր դիմագծերով գունատ դեմք ուներ և Մալֆոյին շատ նման սառը, մոխրագույն աչքեր: Պարոն Մալֆոյն անցավ խանութով՝ ծուլորեն գննելով դարակների վրա շարված առարկաները: Մոտենալով վաճառասեղանին, նա վերցրեց այնտեղ դրված ձեռքի զանգը և ուժեղ զրնգացրեց: Հետո շրջվեց դեպի իր որդին ու ասաց.

— Ոչնչի ձեռք չտա՛ս, Դրա՛քո:

Դրաքոն, որը ձեռքը մեկնել էր ապակե աչքին, ասաց.

— Իսկ ես կարծում էի, որ ուզում ես նվեր գնել ինձ համար:

— Ես արդեն ասել եմ քեզ, որ մարգական ցախավել եմ գնելու, — մատներով նյարդայնորեն թմբկահարելով վաճառասեղանը, ասաց հայրը:

— Ինչի՞ս է պետք, եթե ես միաբանության թիմում չեմ, — մռայլ ու կամակոր տեսք ընդունելով ասաց Դրաքոն, — Հարրի Փոթթերն անցած տարի «Նիմբուս երկու հազար» ստացավ և հատուկ թույլտվություն Դամբլդորից, որպեսզի առաջին դասարանցի լինելով հանդերձ՝ խաղա Գրիֆինդոր միաբանության թիմում: Չէի ասի, որ ընդհանրապես լավ է խաղում, պարզապես հանրահայտ է... հանրահայտ՝ ճակատին մի հիմար սպի ունենալու համար...

Դրաքոն կռացավ՝ ներքևի դարակին շարված գանգերը մոտիկից զննելու մտադրությամբ:

— ...Բոլորի կարծիքով նա շատ խելոք է, այդ հիասքանչ Փոթթերը՝ իր ապուշ սպիով ու ցախավելով...

— Դու ինձ արդեն երևի երեսուներորդ անգամ ես պատմում այդ մասին, — կիսածածկ կոպերի տակից սառը հայացքով որդուն անթարթ նայելով ասաց պարոն Մալֆոյը, — և ես քեզ ամեն անգամ բացատրել եմ, որ առնվազն անշրջահայաց է Հարրի Փոթթերի նկատմամբ հիացմունքից պակաս զգացմունքներ ցուցադրելը, քանի դեռ մեր ռասայի մեծամասնությունը երկրպագում է նրան որպես Սև Լորդի անհետանալու պատճառ դարձած մեծագույն հերոսի... Ա՛հ, պարոն Բո՛րգին...

Մի կորամեջք տարեց մարդ էր հայտնվել վաճառասեղանի հետևում և ձեռքով ձակատից հետ էր տանում յուղոտ, երկար մազերը:

— Պարոն Մա՛լֆոյ, ինչպիսի՜ հաճույք է ձեզ կրկին տեսնելը, — ասաց մարդը իր մազերի նման յուղոտ ձայնով: — Զնայվա՛ծ եմ... ա՛խ, այստեղ է նաև երիտասարդ պարոն Մա՛լֆոյը... Ինչպիսի՜ երջանկություն... Ինչո՞վ կարող եմ օգտակար լինել... Օ՛հ, դուք պետք է անպատճառ տեսնեք այս իրերը, հենց այսօր ենք ստացել, և զններն էլ միանգամայն խելամիտ են...

— Այսօր ես ոչինչ չեմ գնում, պարոն Բո՛րգին, այսօր ես վաճառում եմ, — ասաց պարոն Մալֆոյը:

— Վաճառու՞մ եք, — ժպիտը մի փոքր յուղազրկվեց պարոն Բորգինի դեմքին:

— Լսած կլինեք, երևի, որ Նախարարությունն այս օրերին խուզարկություններ է կատարում, — ասաց պարոն Մալֆոյը՝ մի փաթեթ մագաղաթ հանելով իր թիկնոցի ներքին գրպանից և բացելով այն, որպեսզի պարոն Բորգինը կարողանա ընթերցել, — տանը ես մի քանի... ըհ-հըմ, առարկաներ ունեմ, որոնք կարող են հեղինակազրկել ինձ, եթե երբևէ Նախարարությունից որոշեն ինձ նույնպես այցելել...

Պարոն Բորգինը մի պենսնե տեղադրեց քթին և սկսեց ուշադրությամբ ընթերցել առարկաների ցանկը:

— Մի՞թե Նախարարությունում կհանդգնեն անհանգստացնել ձեզ, պարոն Մալֆոյ:

Մալֆոյի շրթունքն արհամարհանքով կծկվեց:

— Ինձ դեռ չեն այցելել: Մալֆոյ անունը դեռևս որոշակի հարգանք է ներշնչում, բայց Նախարարության ծառայողները հետզհետե ավելի հանդուգն ու լաիրշ են դառնում և քիթները խոթում են իրենց չվերաբերող բաների մեջ: Լուրեր են պտտվում Մագլների պաշտպանության նոր օրինագծի մասին: Կասկած չունեմ, որ դրա հետևում կանգնած է այդ ոջլոտ, մագլասեր Արթուր Ուիլկին...

Հարրին զգաց, ինչպես բարկությունը եռացող արյան մակընթացությամբ խփեց իր գլխին:

— ...Եվ ինչպես տեսնում եք, այս թույներից մի քանիսը կարող են, անշուշտ, այնպիսի տպավորություն թողնել, ասես...

— Օ՛հ, լրիվ հասկանում եմ ձեզ, սը՛ր... — ասաց պարոն Բորգինը, — թույլ կտա՞ք տեսնեմ...

— Սա կառնե՞ս ինձ համար, — Դրաքոն՝ ընդհատեց նրանց զրույցը՝ մատնացույց անելով թավշյա բարձիկի վրա դրված ոսկրացած ձեռքը:

— Ա՛հ... Լուսաճաճանչ ձեռքը, — ասաց պարոն Բորգինը, ուշադրությունը շեղելով պարոն Մալֆոյի ցանկից և շտապելով Դրաքոյի մոտ, — ձեռքի մեջ մի մոմ եք դնում և այն լույս է տալիս միայն ձեռքը պահողի համար: Գողերի ու կողոպտիչների լավագույն բարեկամը... Ձեր որդին իրոք լավ ճաշակ ունի, սը՛ր:

— Հուսով եմ, որ իմ որդին ավելի մեծ փառքի կարժանանա, քան գողերն ու կողոպտիչները, պարոն Բո՛րգին, — սառնաշունչ ծայնով ասաց պարոն Մալֆոյը, և պարոն Բորգինը արագ ավելացրեց.

— Օ՛հ, պարոն Մալֆոյ, ես լավ իմաստով էի ասում... միայն լավ իմաստով...

— Սակայն, եթե նրա դպրոցական գնահատականները չբարձրանան, — նույնիսկ ավելի սառը շարունակեց պարոն Մալֆոյը, — հնարավոր է, որ նրան, իրոք, մնա միայն գողերին ու կողոպտիչներին ընկերանալը:

— Ես մեղավոր չեմ, — սկսեց պաշտպանվել Դրաքոն, — բոլոր ուսուցիչներն իրենց սիրելիներն ունեն: Այդ Հերմիոնա Գրեյնջերը...

— Ես կարծում էի, որ առնվազն կամաչես խոստովանել, որ ոչ հրաշագործ ընտանիքից ինչ-որ աղջիկ առաջ է անցնում քեզնից բոլոր գնահատականներով, — արագ ընդհատեց նրան պարոն Մալֆոյը:

«Հ-հա՛... — մտածեց Հարրին, — ...որքա՛ն հաճելի է Մալֆոյին տեսնել այդպես ջղայնացած ու ստորացած»:

— Ամենուրեք նույն խայտառակությունն է տիրում, — կրկին յուզածայն շարունակեց պարոն Բորգինը, — հրաշագործական արյունն արդեն ոչ մի արժեք չունի:

— Միայն ո՛չ ինձ համար, — ասաց պարոն Մալֆոյը՝ ուռցնելով իր երկար քթանցքները:

— Ո՛չ, ո՛չ, սը՛ր... Անշուշտ, ոչ էլ ինձ համար, սը՛ր, — շտապեց հավաստիացնել պարոն Բորգինը՝ խոնարհվելով Մալֆոյի առաջ:

— Այդ դեպքում գուցե վերադառնա՞նք իմ ցանկին, — կարճ կտրեց պարոն Մալֆոյը, — ես շտապում եմ, Բո՛րգին, ես դեռ կարևոր գործեր ունեմ այսօր այլ վայրում:

Նրանք սկսեցին սակարկել: Հարրին նյարդայնացած դիտում էր, թե ինչպես էր Դրաքոն ավելի ու ավելի մոտենում իր թաքստոցին՝ զննելով վաճառքի համար ցուցադրված առարկաները: Նա մի պահ կանգ առավ՝ մահապատժի ենթարկված ծովահենի կախաղանի երկար թոկի պալարները զննելու, հետո կանգնեց, որպեսզի ընթերցի ծիածանաքարերով զարդարված մի հրաշագեղ մանյակի տակ ամրացված ցուցանակը, որի վրա գրված էր.

Զ Գ ՈՒ Շ Ա Յ ՈՒ Մ.

Ձեռք չտա՛լ:

Ա Ն Ի Ծ Վ Ա Ծ Է:

Վաղաժամ մահ է պատճառել է իր բոլոր
տասնինը մագլ տիրուհիներին

Դրաքոն շրջվեց և իր դիմաց տեսավ պահարանը: Նա առաջ քայլեց ու ձեռքը մեկնեց պահարանի բռնակին...

— Պայմանավորվեցի՛նք, — ասաց պարոն Մալֆոյը վաճառասեղանի մոտ, — այստեղ արի՛, Դրա՛քո, գնացի՛նք:

Հարրին թեքով սրբեց ճակատի քրտինքը, երբ Դրաքոն շրջվեց, որպեսզի հեռանա:

— Բարին ընդ ձեզ, պարոն Բո՛րգին, — ես ձեզ կսպասեմ իմ դղյակում վաղն առավոտյան:

Դուռը փակվելուն պես անհետացավ նաև պարոն Բորգինի դեմքի շողոմատես յուղալի արտահայտությունը:

— Ձեր բարին թող ձեր գլխին կաչի, պարոն Մա՛լֆոյ, — անսպասելի բամբ ծայնով ասաց նա, — և եթե մարդիկ ճիշտ են ասում, ապա դուք ձեր դղյակում թաքցրածների նույնիսկ կեսը դեռ ցույց չեք տվել ինձ...

Մռայլորեն ինչ-որ բան փնթփնթալով, պարոն Բորգինը անհետացավ ներքին սենյակում: Հարրին մի րոպե սպասեց, որպեսզի համոզվի, որ նա հետ չի վերադառնա, ու որքան կարող էր կամացուկ դուրս սողոսկեց պահարանից: Արագ անցնելով ապակյա ցուցապահարանների կողքով, նա դուրս թռավ խանութի դռնից:

Կոտրած ապակիներով ակնոցը քթին բռնած, Հարրին շուրջը նայեց: Նա դուրս էր եկել մի նեղլիկ մռայլ փողոց, որը կարծես ծայրից ծայր զբաղեցրել էին միայն սև մագիայի առարկաներ վաճառող խանութները: Այն խանութը, որից նա դուրս եկավ, կոչվում էր «Բորգին և Բուրքս» և կարծես շարքի մեջ ամենամեծն էր: Ուղիղ նրա դիմաց գտնվող կրպակի ցուցափեղկում շարված էին սարսափազդու չորացած գլուխներ, իսկ երկու դուռ այն կողմ գտնվող ցուցափեղկում դրված էր մի մեծ ապակյա վանդակ՝ ահարկու մեծ ու կենդանի, սև սարդերով: Դռներից մեկի ստվերից աղքատիկ հագնված երկու կախարդներ դիտում էին փողոցում հայտնված Հարրիին և ինչ-որ բան փսփսում միմյանց: Իրեն անապահով ու անվստահ զգալով, Հարրին սկսեց քայլել՝ չիմանալով, թե ուր է գնում, փորձելով մի ձեռքով քթի վրա պահել կոտրված ակնոցը և

հուսահատորեն ջանալով հույսը չկորցնել, որ շուտով կգտնի այդտեղից դուրս տանող ճանապարհը:

Թունավոր մոմեր վաճառող մի խանութի տանիքից կախված հինավուրց փայտյա ցուցանակից Հարրին վերջապես իմացավ, որ ինքը գտնվում է Գիշերափթի՞ք փողոցում: Բայց դրանից բնավ օգուտ չկար, որովհետև նա երբեք նույնիսկ չէր էլ լսել նման փողոցի գոյության մասին: Հարրին ենթադրեց, որ Ուիգլինների բուխարին մտնելիս, մոխրից փռշտալու պատճառով ինքը հստակ չէր արտասանել իր ուղևորության վայրի անունը: Փորձելով խուճապի չմատնվել, նա մտածում էր, թե ինչ էր անելու:

— Հո չե՞ս մոլորվել, սիրունի՛կս, — մի ձայն հնչեց նրա ականջի տակ՝ այնքան անսպասելի ու տհաճ, որ Հարրին ականա ցնցվեց:

Մի տարեց վիուկ էր կանգնած նրա կողքին՝ ձեռքերի մեջ պահած մի մեծ սկուտեղ, որի պարունակությունը, ի սարսափ Հարրիի, շատ նման էր կողք-կողքի հավասար շարված մարդկային ամբողջական եղունգների: Նա ժպտաց՝ Հարրիին ցուցադրելով իր գրեթե անատամ բերանի սև ձեղքը: Հարրին հետ քաշվեց:

— Ես չեմ մոլորվել, շնորհակալություն, — արագ ասաց նա, — ես ուղղակի...

— ՀԱ՛ՐՐԻ... Էդ ի՞նչ ես կորցրել ես կողմերում:

Հարրիի սիրտն ասես դուրս թռավ կրծքավանդակից: Նույնը կատարվեց և վիուկի հետ, որովհետև նրա սկուտեղը մեծ աղմուկով զրմփաց գետնին: Վիուկը՝ անիծելով ու հայհոյելով, սկսեց գետնից հավաքել սկուտեղի ցաթուցրիվ թափված պարունակությունը, մինչ Հոգվարթսի դարպասների պահապան աժդահա Հագրիդը լոք-լոք քայլերով փողոցի ծայրից շեղածիգ շտապում էր նրանց կողմը՝ զգգգված մազերի ու մորուքի բաշի միջից պսպղացնելով սև բզեզների նման փայլուն աչքերը:

— Հա՛գրիդ... — մեծագույն հանգստությամբ տնքաց Հարրին, — ես մոլորվել էի... Տեսլափոշին...

Հագրիդն ուղղակի ճանկեց Հարրիի ծոծրակի մազերը և նրան հեռու քաշեց պառավ վիուկից՝ մեկ անգամ ևս նրա ձեռքից ցած զցելով եղունգներով սկուտեղը: Վիուկի ճիչերը նրանց ուղեկցեցին ծուռումուռ փողոցով անցնելու

ամբողջ ճանապարհին և մարեցին միայն այն ժամանակ, երբ մի կողմնատար նրբանցք մտնելով, նրանք վերջապես դուրս եկան արևի լույսով ողողված զուգահեռ փողոցը: Հարրին հեռվում տեսավ մի շատ ծանոթ սպիտակափայլ մարմարյա շինություն, որը Գրինգոթս բանկի շենքն էր: Հագրիդը նրան ուղիղ Շեղաձիգ փողոց էր դուրս բերել:

— Էս ի՞նչ տեսք ունես, — խռպոտ ծայնով ասաց Հագրիդը, այնպիսի ուժով թափ տալով Հարրիի վրա նստած մուրը, որ քիչ մնաց նրան հրեր-զցեր վիշապի թրիքով լի մի տակառի մեջ, որը դրված էր դեղատներից մեկի մուտքի մոտ, — դու ի՞նչ գործ ունես Գիշերափթիփ փողոցում... Չգիտեմ, թե ինչ ասեմ... Ախր շա՛տ անպարկեշտ տեղ է օրինավոր հրաշագործի համար... Սկի պետք չէր, որ որևէ մեկը քեզ էնտեղ տեսներ...

— Ես արդեն հասկացա, — ասաց Հարրին, — փորձելով գլուխը փախցնել իր մազերի մուրը թափ տալու Հագրիդի հաջորդ փորձերից, — ասացի չէ՞, որ մոլորվել էի, իսկ դու ի՞նչ էիր անում այնտեղ:

— Մասկեր խխունջներ սատկացնող թույն էի փնտրում, մրթմրթաց Հագրիդը, — դրանք տարածվել են դպրոցի բանջարանոցում և ոչնչացնում են բոլոր կաղամբները, իսկ հասարակ խխունջների վրա ազդող դեղից չեն սատկում: Հո, մենակ չե՞ս:

— Ես Ուիզլինների հետ եմ եկել, բայց մենք կորցրինք իրար, — բացատրեց Հարրին, — հիմա պետք է շտապ փորձեմ գտնել նրանց...

Հագրիդն ու Հարրին քայլեցին փողոցն ի վար:

— Ինչու՞ ինձ ոչ մի անգամ պատասխան նամակ չգրեցիր, — ասաց Հագրիդը, մինչ Հարրին գրեթե վազում էր նրա կողքով (նա ստիպված էր երեք քայլ անել Հագրիդի աժդահա ոտքերի ամեն մի քայլին հավասարվելու համար): Հարրին պատմեց Դոբիի և Դարզլինների մասին:

— Ցնդած մազլնե՛ր, — գռնռաց Հագրիդը, — ա՛յ, թե շուտ իմանայի...

— Հա՛րրի, Հա՛րրի, այս կո՛ղմը...

Հարրին շրջվեց ու տեսավ Հերմիոնա Գրեյնջերին՝ կանգնած Գրինգոթսի շքամուտքի սպիտակ աստիճաններին: Հերմիոնան վազեց նրանց ընդառաջ՝ ծածանելով իր շագանակագույն խիտ մազերը:

— Ողջույն, Հա՛գրիդ... Օհ, ի՞նչ լավ է ձեզ երկուսիդ կրկին տեսնելը: Ի՞նչ է պատահել ակնոցիդ... Դու էլ ե՞ս Գրիմգոթս գալիս, Հա՛րրի:

— Հենց որ գտնեմ Ուիզլիներին, — ասաց Հարրին:

— Շատ փնտրելու կարիքը չի լինի, ահա նրանք գալիս են, — լայնաժախտ ասաց Հագրիդը:

Հարրին ու Հերմիոնան շրջվեցին: Մարդկանցով լեփ-լեցուն փողոցով վազեվազ գալիս էին Ռոնը, Ֆրեդը, Ջորջը, Փերսին և պարոն Ուիզլին:

— Հա՛րրի, — շնչակտուր ասաց պարոն Ուիզլին, — մենք հույս ունեինք, որ դու միայն մեկ տեսլադարպաս ես բաց թողել, — նա թաշկինակով սրբեց իր ճաղատ գլուխը, — Մոլլին ուղղակի խելքը թռցրել է անհանգստությունից, հիմա նա էլ այստեղ կգա:

— Որտե՞ղ ես դուրս եկել, — հարցրեց Ռոնը:

— Գիշերափթիթ փողոցում... — մռայլ մրթմրթաց Հագրիդը:

— Բախտավո՛ր... — տնքացին Ֆրեդն ու Ջորջը միասին:

— Մեզ երբեք թույլ չեն տվել այնտեղ մտնել, — նախանձաթոր ասաց Ռոնը:

— Հա՛, շատ բան կուզեիք, բա չէ՛... Ա՛յ, կգարմանայի, որ թույլ տված լինեին, — մռնչաց Հագրիդը:

Տիկին Ուիզլին վազքով մտավ տեսադաշտ, մի ձեռքում կատաղի ծածանելով իր կանացի պայուսակը և մյուսով՝ ամուր բռնած թռչկոտելով վազող Ջինիի ձեռքը:

— Օ՛խ, Հա՛րրի... Ա՛խ, տղա՛ս... Փա՛ռք աստծո... Այս ի՛նչ անշրջահայաց բան արեցինք... Ու՛ր ասես կարող էիր հայտնվել...

Հագիվ շնչելով, նա իր պայուսակից հանեց հագուստի մի մեծ խոզանակ և սկսեց Հարրիի ուսերից թափ տալ Հագրիդի հարվածներին դիմացած մուրը: Պարոն Ուիզլին վերցրեց Հարրիի ակնոցը, իր կախարդական փայտիկով թեթևակի հարվածեց դրան և վերադարձրեց Հարրիին՝ ասես հենց նոր խանութից գնված, փայլուն ու սարքին:

— Դեհ, ես արդեն պիտի գնամ, — ասաց Հագրիդը, որի ձեռքից կառչել էր տիկին Ուիզլին՝ անվերջանալի շնորհակալություններով: (Աստվա՛ծ իմ... Գիշերափթիթ փողոցում... Ի՞նչ ասես կարող էր պատահել նրա հետ, եթե

չգտնեիր նրան, Հա՛գրիդ...): — Ղեհ, կտեսնվենք Հոգվարթսում, — և Հագրիդը հեռացավ՝ փողոցի մարդաշատ ամբոխից գրեթե երկու գլուխ բարձր՝ ճոճվելով իր լոք-լոք, մեկ ու կես մետրանոց քայլերով:

— Ապա կռահեք, թե ու՞մ եմ տեսել «Բորգին և Բուրքս»-ում, — Ռոնին ու Հերմիոնային ասաց Հարրին, մինչ նրանք բարձրանում էին Գրինգոթսի աստիճաններով, — Մալֆոյին ու նրա հորը:

— Լուցիուս Մալֆոյն ինչ-որ բան գնե՞ց այնտեղից, — նրանց հետևից անմիջապես հարցրեց պարոն Ուիզլին:

— Ո՛չ, նա վաճառում էր:

— Ա-հա՛, ուրեմն անհանգստացե՛լ է, — ասաց պարոն Ուիզլին չարախինդ բավարարվածությամբ: — Օ՛խ, ինչպե՛ս կուզենայի բռնել Լուցիուս Մալֆոյին որևէ օրենք խախտելու համար...

— Զգուշացի՛ր, Ա՛րթուր, — նրա խոսքը կտրեց տիկին Ուիզլին: Այդ պահին Գրինգոթսի գոբլիններից մեկը խոնարհվելով դռները բացեց նրանց առաջ: — Այդ ընտանիքից լավ բան չի կարելի սպասել: Մի՛ փորձիր ավելի մեծ կտոր կծել, քան կկարողանաս կուլ տալ:

— Ուրեմն քո կարծիքով ես Լուցիուս Մալֆոյի հավասարակիցը չեմ, հա՞... — վրդովված ասաց պարոն Ուիզլին, բայց գրեթե նույն վայրկյանին մոռացավ իր վրդովմունքը՝ տեսնելով Հերմիոնայի ծնողներին, ովքեր նյարդային տեսքով կանգնած էին մարմարյա սրահի երկարությամբ ձգվող սպասարկման մեծ սեղանի մոտ և համբերատար սպասում էին, որպեսզի Հերմիոնան իրենց ներկայացնի մյուսներին:

— Բայց ախր դուք մա՛զլ եք, — ասաց պարոն Ուիզլին հիացմունքով, — մենք պետք է միասին մի բան խմենք: Այդ ի՞նչ է ձեր ձեռքին: Օ՛հ, դուք պատրաստվում եք մագլական փողեր փոխել: Մո՛լլի, այս կողմը նայի՛ր, — նա հիացած մատնացույց արեց պարոն Գրեյնջերի ձեռքի տասը ֆունտանոց թղթադրամները:

— Հետո այստեղ կհանդիպենք, — ասաց Ռոնը Հերմիոնային, և Գրինգոթսի գոբլիններից մեկի հետևից Հարրին ու բոլոր Ուիզլիները գնացին դեպի իրենց պահոցները: Նրանք պահոցներին հասան գոբլինների փոքր վագոնիկներով, որոնք տեղաշարժվում էին բանկի տակ գտնվող ստորգետնյա թունելներով:

Հարրին արդեն կարոտել էր վագոնիկով անցյալ տարվա գլխապտույտ ճամփորդությանը և մեծ հաճույք ստացավ դեպի Ուիզլինների պահոցը տանող սրընթաց ճանապարհից, բայց իրեն ահավոր վատ զգաց, նույնիսկ ավելի վատ, քան զգում էր Գիշերափթիթ փողոցում մոլորված ժամանակ, երբ պահոցի դուռը բացվեց: Ներսում արծաթյա սիքելների մի շատ փոքրիկ կույտ կար, և ընդամենը մեկ ոսկյա գալեոն: Տիկին Ուիզլին շոշափեց բոլոր անկյունները, մինչև փողն իր քսակի մեջ լցնելը: Հարրին իրեն ավելի վատ զգաց, երբ նրանք հասան իր պահոցին: Նա նույնիսկ փորձեց մարմնով ծածկել պահոցի ներսը, երբ արագ-արագ մի քանի բուռ մետաղադրամ էր լցնում կաշվե քսակի մեջ:

Վերադառնալով բանկի շքամուտքի մարմարյա աստիճանների մոտ, նրանք բոլորը փոքր խմբերի բաժանվեցին: Փերսին շատ ցրված տեսքով ասաց, որ իրեն նոր գրչափետուր է պետք ու հեռացավ: Ֆրեդն ու Ջորջը փողոցում հանդիպեցին իրենց դպրոցական ընկեր Լի Ջորդանին: Տիկին Ուիզլին ու Ջինին պիտի գնային էժանացված պարեգոտների խանութը: Պարոն Ուիզլին անառարկելիորեն հրավիրում էր Գրեյնջերներին «Ծակ տաշտում» միասին մի բան խմելու:

— Բոլորս մեկ ժամից կհանդիպենք «Ֆլարիշ և Բլոթս» գրախանութում ձեր դասագրքերն առնելու համար, — ասաց տիկին Ուիզլին և Ջինիի ձեռքը բռնած հեռացավ, — և ո՛չ մի քայլ Գիշերափթիթ փողոցի ուղղությամբ, — սպառնալից բղավեց նա երկվորյակների հետևից:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միասին քայլեցին ոլորապտույտ սալահատակ փողոցով: Հարրիի գրպանում ուրախ-ուրախ զրնգում էր ոսկյա, արծաթյա ու բրոնզյա մետաղադրամներով լի քսակը և անհամբերությամբ սպասում, որ իրեն դատարկեն: Հարրին ելակով ու գետնանուշով պաղպաղակներ գնեց բոլորի համար: Բերաններն ուրախ-ուրախ չփչփացնելով նրանք անհոգ քայլեցին փողոցով, զննելով խանութների զարմանահրաշ ցուցափեղկերը: Ռոնը նախանձաթոր հայացքով երկար նայեց «Հերսթի հրանոթներ» թիմի մարզական համազգեստի ամբողջական լրակազմին, որը ցուցադրված էր «Քվիդդիչի բարձրորակ պարագաներ» խանութի ցուցափեղկում: Նա հաստատ դեռ երկար ժամանակ տեղից չէր շարժվի, եթե Հերմիոնան գրեթե ուժով նրան քարշ չտար հաջորդ խանութը՝ թանաք ու մագաղաթանման թուղթ գնելու համար:

Ծիծաղաշարժ ու ծաղրածին կախարդական իրերի «Փուչ-Տռուզ» կոչվող խանութում նրանք հանդիպեցին Ֆրեդին, Ջորջին ու Լի Ջորդանին, ովքեր համալրում էին «Դոկտոր Ֆիլիբաստերի անկրակ հրավառության» գլանակների իրենց պաշարները: Իսկ հնավաճառի նեղիկ խանութում, որտեղ ջարդված կախարդական փայտիկներ, ծռված բրոնզյա կշեռքներ և հմայադեղերի բծերով ծածկված թիկնոցներ էին վաճառում, նրանք հանդիպեցին Փերսին, որն ամբողջ ուշադրությամբ խորասուզված էր մի բարալիկ ու անսահման ձանձրալի գրքի ընթերցանության մեջ: Գրքի վերնագիրն ազդարարում էր՝ «Մեծ փառքի հասած Հոգվարթսի Ավագների տարեգրությունը»:

— «Հոգվարթսի Ավագների և նրանց մասնագիտական կարիերաների ժամանակագրական ուսումնասիրությունը», — բարձրաձայն կարդաց Ռոնը՝ գրքի կազմի հետևում գրված ազդագիրը, — շատ խոստումնալից է հնչում...

— Հանգիստ թողե՛ք ինձ, — կարճ ասաց Փերսին:

— Իրոք, շատ պատվախնդիր է մեր Փերսին: Նա ամեն ինչ արդեն ծրագրել է և հաստատ մտադիր է Հրաշագործության նախարար դառնալ... — Ռոնը կիսաձայն տեղեկացրեց Հարրիին ու Հերմիոնային, երբ նրանք հեռանում էին խանութից:

Մեկ ժամ անց նրանք ուղևորվեցին դեպի «Ֆլարիշ և Բլոթս» գրախանութը: Սակայն նրանցից բացի փողոցով այդ ուղղությամբ մարդկանց մի մեծ բազմություն էր գնում: Եվ երբ մոտեցան խանութին, դռների մոտ խմբված մի մեծ մարդաշատ ամբոխ տեսան: Բազմաթիվ մարդիկ փորձում էին միաժամանակ ներս մտնել գրախանութ: Պատճառը պարզ դարձավ, երբ ավելի մոտենալով, ընթերցեցին խանութի երկրորդ հարկի պատուհաններին ծայրից ծայր ձգված ազդագիրը, որի վրա գրված էր.

ԱՅՍՕՐ

Ժամը 12:30-ից մինչև 16:30-ը

ԳԻԼԴԵՐՈՅ ԼՈՔՀԱՐԹԸ անձամբ կստորագրի՝
«ԻՄ ՀՐԱՇԱԳՈՐԾ ԿՅԱՆՔԸ» ինքնակենսագրական
աշխատության
գնված օրինակների վրա:

— Ա՛խ, պատկերացնու՞մ եք, մենք հիմա կարող ենք հանդիպել նրան, — ուրախացած բացականչեց Հերմիոնան, — ուզում էի ասել... ի վերջո, այս տարի մեր գրեթե բոլոր նոր դասագրքերի հեղինակը Գիլդերոյ Լոքհարթն է:

Ամբոխը հիմնականում կազմված էր տիկին Ուիզլիի տարիքի վիճակներից: Դռների մոտ, դեմքին ծայրահեղ դժբախտ արտահայտությամբ կանգնած դուռը հոգնած ծայնով կրկնում էր.

— Հանգի՛ստ, խնդրում եմ, տիկնա՛յք... Մի՛ հրեք, խնդրում եմ... Գրքերի մասին մի՛ մոռացեք...

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան ներս խցկվեցին: Մի երկար հերթ ոլորապտույտ ձգվում էր դեպի խանութի խորքը, որտեղ Գիլդերոյ Լոքհարթը ստորագրում էր իր գրքերի վրա: Վերցնելով «Մենամարտ մահագույժ բանշիի հետ» գրքի մեկական օրինակ, նրանք հերթի երկայնքով առաջ գնացին մինչև այն տեղը, որտեղ արդեն կանգնած էին մյուս Ուիզլիներն ու տեր և տիկին Գրեյնջերները:

— Օ՛հ, ահա և դուք, — ասաց տիկին Ուիզլին, — ճիշտ ժամանակին եկաք, — նա շատ հուզված ծայն ուներ և անդադար մազերն էր ուղղում: — Մեկ րոպեից մենք նրան կտեսնենք...

Գիլդերոյ Լոքհարթը դանդաղ մտավ տեսադաշտ: Նա նստած էր սեղանի մոտ՝ շրջապատված իր իսկ մեծ լուսանկարներով, որոնցից յուրաքանչյուրից նա ինքն անձամբ մտերմավարի աչքով էր անում ու շլացնում բոլոր նայողներին իր

ծյունաճերմակ ատամների ճաճանչափայլ ժպիտով: Կենդանի Լոքհարթի հագին շափյուղագույն պարեգոտ էր, ճիշտ նույն երկնագույն երանգի, ինչ նրա աչքերն էին, և նրա սրածայր կախարդական գլխարկը, միտումնավոր անփութությամբ թեք դրված էր ալիք-ալիք ուսերին թափվող ոսկեգույն մազերին:

Շատ ջղային տեսքով մի կարճահասակ մարդ պար էր գալիս նրա շուրջը՝ սև գույնի մեծ լուսանկարչական խցիկով լուսանկարելով Լոքհարթին բոլոր հնարավոր անկյուններից և ամեն ճրթոցի հետ կուրացնող ճաճանչներ էր հանում ու բոսորագույն ծխի քուլաներ սփռում խցիկի շուրջը:

— Ճամփա տու՛ր, — հոխորտաց նա Ռոնի վրա հետ-հետ քայլելով, որպեսզի ավելի լավ կադր բռնի, — սա «Մարգարե» օրաթերթի համար է:

— Մե՛ծ բան, — մրթմրթաց Ռոնը, շփելով լուսանկարչի տրորած ոտքը:

Գիլդերոյ Լոքհարթը լսեց նրան ու վեր նայեց: Նա տեսավ Ռոնին և... հետո տեսավ Հարրիին: Մի պահ նա անթարթ նայեց Հարրիին, հետո հանկարծ ոտքի ցատկեց ու ցուցադրաբար բղավեց.

— Ու՛մ եմ տեսնում... Արդյոք, Հարրի Փոթթերը չէ՞ այս երիտասարդը:

Ամբոխը երկու կեսի բաժանվեց՝ ալեկոծվելով հուզված շուկներից: Լոքհարթն առաջ նետվեց, ճանկեց Հարրիի ձեռքը և նրան քաշեց դեպի իր սեղանը: Ամբոխը բուռն ծափահարեց: Հարրիի դեմքն ալ կարմիր էր դարձել, երբ Լոքհարթն սկսեց ջերմեռանդորեն թափահարել նրա ձեռքը լուսանկարչի խցիկի առաջ, որը խելակորույս արագությամբ ճրթճրթացնում էր իր խցիկը՝ բոսորագույն ծխի քուլաներ տարածելով Ուիզլիների վրա:

— Մե՛ծ, իսկակա՛ն ժպիտ, Հա՛րրի, — գրեթե չշարժելով ժպիտի մեջ ձգված շրթունքները, լուսաճաճանչ ատամների արանքից ասաց Լոքհարթը, — ես ու դու միասին արժանի ենք առաջին էջին:

Հարրիի ձեռքն այնպես էր թմրել Լոքհարթի աքցանի պես ուժեղ սեղմումից ու ջերմեռանդ թափահարումներից, որ արդեն անզգայացել էր, երբ Լոքհարթը, վերջապես, բաց թողեց այն: Հարրին փորձեց հետ ծլկել Ուիզլիների մոտ, բայց Լոքհարթը ձեռքը գցեց նրա ուսին և Հարրիին ամուր սեղմեց իր կողքին:

— Տիկնա՛յք և պարոնա՛յք, — բարձրաձայն ասաց նա ձեռքով լռեցնելով բազմությանը, — ինչպիսի՛ հիշարժան պահի եք մասնակցում բոլորդ:

Կատարելապես հարմար պահ է ստեղծվել մի փոքրիկ հայտարարություն անելու համար՝ հայտարարություն, որը ես միառժամանակ գաղտնի էի պահում բոլորից: Երբ երիտասարդ Հարրին այսօր մտավ «Ֆլարիշ և Բլոթս» գրախանութը, նա ընդամենը ցանկանում էր գնել իմ ինքնակենսագրությունը, որը ես այժմ մեծագույն հաճույքով կնվիրեմ նրան, — ամբոխը կրկին ծափահարեց, — մինչդեռ նա չէր էլ կարող մտածել, — շարունակեց Լոքհարթը, անդադար ցնցելով Հարրին, ինչից նրա ակնոցը սահեց հասավ քթի ծայրին, — որ շուտով շատ ավելին է ստանալու, քան իմ հրաշագործ ինքնակենսագրությունը: Հարրին և նրա ուսանող ընկերները շուտով հնարավորություն կունենան փաստացի վայելելու իմ իրական հրաշագործական ներկայությունը Հոգվարթսում: Տիկնա՝յք և պարոնա՝յք, ինձ համար մեծագույն հաճույք և պատիվ է հայտարարելը, որ այս տարի սեպտեմբերի 1-ից Հոգվարթսի կախարդանքի և հրաշագործության դպրոցում ես կստանձնեմ սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասընթացի ուսուցչի պաշտոնը:

Ամբոխը բարձրագույն ողջույններով եռանդուն ծափահարեց, իսկ Հարրին նվեր ստացավ Լոքհարթի գրքերի ամբողջ ժողովածուն: Գրքերի ծանրությունից կքված, նա ամբոխի միջով մի կերպ հասավ սրահի մոտակա անկյունը, որտեղ իր նոր կաթսայի կողքին կանգնած էր Ջինին:

— Այս բոլորը քեզ, — ցածրածայն ասաց Հարրին, գրքերը հատ-հատ լցնելով Ջինիի կաթսայի մեջ, — ինձ համար ես ինքս կգնեմ:

— Իսկ քեզ արդեն սկսել է դուր գալ հանրահայտ լինելը, չէ՞, Փո՛թեր, — մի ձայն լսվեց մոտիկից, որը նա առանց դժվարության անմիջապես ճանաչեց: Հարրին շրջվեց ու դեմառդեմ հանդիպեց Դրաքո Մալֆոյին, որը սովորականի պես չարամիտ քնծիծաղում էր իր մշտական արհամարհական կիսաժպիտով:

— Հանրահայտ Հարրի Փոթերը, — ասաց Մալֆոյը, — չի կարող նույնիսկ մի գրախանութ մտնել առանց լրագրերի առաջին էջերին հայտնվելու:

— Հանգիստ թո՛ղ նրան, այդ ամենը նրան բոլորովին էլ պետք չէ, — համարձակ ասաց Ջինին, և դա առաջին անգամն էր, որ նա խոսեց Հարրիի ներկայությամբ: Ջինին հակահարվածի պատրաստ խոժոռ հայացքով նայում էր Մալֆոյին:

— Փո՛թեր, դու ընկերուհի՞ ես ճարել, — ծաղրական սվսվացրեց Մալֆոյը: Ջինին բոսորագույն դարձավ, իսկ մինչ այդ Ռոնը և Հերմիոնան Լոքհարթի ստեղծագործությունների հատորները գրկած, մարդկանց աջուձախ հրմշտելով, մեծ դժվարությամբ մոտենում էին նրանց:

— Ա՛խ, այդ դու՞ ես, — ասաց Ռոնը այնպիսի արտահայտությամբ, ասես իր կոշիկի ներբանին կպած մի զգվելի բան էր տեսել: — Շատ ե՞ս զարմացել, ինչ է, Հարրիին այստեղ տեսնելով:

— Ես ավելի շատ զարմացած եմ քե՛զ խանութում տեսնել, Ուի՛զլի, — հակահարվածեց Մալֆոյը, — հաստատ ծնողներդ մեկ ամիս քաղցած են մնալու գրկիդ հատորները գնելու համար:

Ռոնը Ջինիի պես կարմրեց: Նա իր գրքերն էլ լցրեց կաթսայի մեջ և աքլորացած անթարթ նայեց Մալֆոյին, բայց Հարրին ու Հերմիոնան պինդ բռնեցին նրա բաձկոնի թևերից:

— Ռո՛ն, — կանչեց պարոն Ուիզլին, ամբոխի միջով Ֆրեդի ու Ջորջի հետ շտապելով նրանց կողմը, — ի՞նչ եք անում այստեղ: Խելագարվել կարելի է այս հրմշտոցից: Եկե՛ք դուրս գանք խանութից:

— Այդպե՛ս, այդպե՛ս... Ա՛րթուր Ուի՛զլի...

Դա արդեն պարոն Մալֆոյն էր: Նա կանգնած էր ձեռքը Դրաքոյի ուսին դրած, դեմքին ճիշտ նույնպիսի արհամարհական կիսաժպիտ:

— Լու՛ցիուս, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ սառը զլխով անելով:

— Լսել եմ, որ շատ զբաղված եք Նախարարությունում, — ասաց պարոն Մալֆոյը, — օրական քանի՞ խուզարկություն եք անում... Հուսամ, գոնե վճարու՞մ են քեզ արտաժամյա աշխատանքի համար...

Նա ձեռքն առաջ մեկնեց և Ջինիի կաթսայի միջից Լոքհարթի պլպլան կազմերով հատորների արանքից հանեց «Կերպափոխության ուղեցույց առաջին դասարանցիների համար» գրքի մի անչափ հին ու մաշված օրինակ: Նա գիրքը ձեռքի մեջ պտտեցրեց ի ցույց բոլոր ներկաների և շարունակեց.

— Ակնհայտորեն՝ ոչ... — ասաց նա: — Չեմ հասկանում... Ի՞նչ օգուտ հրաշագործի անունը խայտառակելուց, եթե դրա համար քեզ նույնիսկ կարգին չեն էլ վճարում:

Պարոն Ուիզլին նույնիսկ ավելի կարմրեց, քան Ռոնը և Ջինին:

— Մենք շատ տարբեր պատկերացումներ ունենք հրաշագործի անունը խայտառակելու մասին, Մալֆոյ, — ասաց նա:

— Անկասկած, — ասաց պարոն Մալֆոյը՝ իր գունատ աչքերով զննելով տեր և տիկին Գրեյնջերների, ովքեր վախվորած դիտում էին նրանց, — ...Դատելով քո շրջապատից... Ես, ճիշտն ասած, նույնիսկ չեի պատկերացնում, թե երբևէ այսքան ցածր կընկնես...

Մետաղի ուժեղ զրնգոց լսվեց, և Ջինիի կաթսան գլորվեց հատակի վրա, որովհետև պարոն Ուիզլին՝ Մալֆոյի վրա հարձակվելիս, ոտքով դիպել էր դրան, իսկ հաջորդ վայրկյանին նա իր ոսկրոտ բռնուցքի ուժեղ հարվածով Լուցիուս Մալֆոյին նետեց գրապահարաններից մեկի վրա: Հմայախոսքերի ժողովածուների տասնյակ ծանր հատորներ մեծ դղրոյունով ցած թափվեցին գրապահարանի դարակներից ուղիղ նրանց գլուխներին: Հետևից լսվեցին Ֆրեդի ու Ջորջի ոգևորված բացականչությունները. «Տու՛ր դրա քթին, պա՛պ...» և տիկին Ուիզլիի սրածայն ձիչերը. «Ո՛չ, Ա՛րթուր, ո՛չ...»: Ամբոխը խուճապահար հետ-հետ գնաց՝ ճանապարհին շրջելով նորանոր գրադարակներ: «Պարոնա՛յք, խնդրում եմ, պարոնա՛յք...», բղավեց կառավարչի օգնականը, և բոլոր ծայներից բարձր լսվեց Հագրիդի որոտածայն գոռոցը. «Վերջացրե՛ք, տղե՛րք, վերջացրե՛ք...»:

Հագրիդը հապշտապ նրանց կողմն էր նավարկում շփոթված մարդկանց ու թափվող գրքերի ծովի միջով: Մի ակնթարթում նա միմյանցից անջատեց պարոն Ուիզլիին ու պարոն Մալֆոյին: Պարոն Ուիզլիի շրթունքից արյուն էր կաթում, իսկ պարոն Մալֆոյի աչքն արդեն կարմրել և ուռել էր՝ «Թունավոր սնկերի հանրագիտարանի» հարվածից: Ջինիի կաթսայից հանած հնամաշ դասագիրքը դեռևս նրա ձեռքում էր: Նա գիրքը կտրուկ մեկնեց Ջինիին՝ աչքերը սպառնալից փայլեցնելով:

— Վերցրու՛ գիրքդ, աղջի՛կ... Սա լավագույնն է, ինչ հայրդ կարող է քեզ տալ:

Հագրիդի ճանկից ազատվելով, նա գլխով արեց որդուն, և Մալֆոյները միասին դուրս եկան գրախանութից:

— Ախր, բանի տեղ չպիտի դնեիր դրան, Ա՛րթուր, — ասաց Հագրիդը՝ գրեթե բարձրացնելով պարոն Ուիզլիին գետնից և փորձելով օգնել նրան շտկել

ծռմռված պարեգոտը: — Մինչև ուղն ու ծուծը փտած ցեղ է... Պատուհաս է էդ ընտանիքը... Ո՛վ չգիտի... Բա, արժե՞ Մալֆոյի նմանների հետ գլուխ դնել... Չար արյուն է, ա՛յ թե ինչ... Դեհ եկե՛ք բոլորդ, եկե՛ք դուրս գանք էստեղից:

Կառավարչի օգնականն այնպիսի տեսք ուներ, ասես մտադիր էր թույլ չտալ նրանց այդպես հեշտ ու հանգիստ դուրս գալ գրախանութից, սակայն հասակով նա հազիվ հասնում էր Հագրիդի գոտկատեղին և, երևի իրենց ուժերը համեմատելով, միտքը փոխեց:

Նրանք շտապեցին փողոցն ի վեր: Ճանապարհին Գրեյնջերները վախից ու հուզմունքից դողում էին, իսկ տիկին Ուիզլին բարկությունից փրփրում էր.

— Լա՛վ օրինակ ես տալիս որդիներիդ, խոսք չունեմ... Կռվշտոց ամբողջ հասարակության աչքի առաջ... Ի՛նչ պիտի մտածի Գիլդերոյ Լոքհարթը մեր մասին...

— Նա շատ էլ գոհ էր, մա՛մ... — ասաց Ֆրեդը, — Չլսեցի՞ր, թե ինչ ասաց, երբ մենք դուրս էինք գալիս գրախանութից: Լոքհարթը «Մարգարե» օրաթերթից այն լուսանկարչին հարցրեց, արդյո՞ք կկարողանա կռվշտուքն էլ մտցնել իր ռեպորտաժի մեջ: Չլսեցի՞ր, որ նա ասաց. «Սրանից էլ լավ գովա՞զդ...»:

Բայց առավոտյան տանից ուրախ-զվարթ դուրս եկած խումբը վերադարձին շատ վիատ էր ու մտահոգ: Նրանք գրեթե լուռումունջ վերադարձան «Ծակ տաշտի» բուխարու մոտ, որտեղ հրաժեշտ տվեցին Գրեյնջերներին, ովքեր պետք է վերադառնային պանդոկից դեպի մագլական փողոց տանող ելքով: Իսկ Ուիզլիներն ու Հարրին իրենց գնումների հետ միասին պետք է տեսլուղիով վերադառնային «Տոհմաորջ»: Ճիշտ է, պարոն Ուիզլին սկսեց հարցուփորձ անել Գրեյնջերներին մագլական ավտոբուսային երթուղիների մասին, բայց հանդիպելով տիկին Ուիզլիի հայացքին, ծայրը կտրեց:

Հարրին հանեց ակնոցը և տեսլափոշի վերցնելուց առաջ, համենայնդեպս, ապահով դրեց գրպանը: Անկասկած, տեսլուղին ճամփորդելու նրա սիրած եղանակը չէր:

Գլուխ 5. Կռվազան ուռենին

Ամառային արձակուրդների վերջն ավելի շուտ եկավ, քան Հարրին կցանկանար: Ճիշտ է, նա անհամբերությամբ էր սպասում, թե երբ են դասերն սկսվելու: Հոգվարթսում, սակայն Ուիզլինների Տոհմաորջում անցկացրած ժամանակը նրա կյանքի ամենաերջանիկ ամիսն էր: Դժվար էր նախանձով չլցվել Ռոնի հանդեպ, երբ մտածում էր, թե ինչպիսի ընդունելություն է սպասվում իրեն հաջորդ տարի Բեկտենինների նրբանցքի թիվ 4 տանը:

Վերջին երեկոյան տիկին Ուիզլին արքայական ընթրիքի սեղան գցեց, որի կերակրացանկի մեջ կային Հարրիի սիրած գրեթե բոլոր ուտելիքները, վերջում էլ մեղրի մաթով պատրաստված անմահական փուդինգ (իզուր չէ, որ մեղրի մաթը մարդիկ ամենաբույժ հակաթույն են համարում):

Ֆրեդն ու Ջորջը երեկոն ծաղկացրին պայթեցնելով «Դոկտոր Ֆիլիբաստերի անկրակ հրավառության» մի քանի գլանակներ, և խոհանոցը լցվեց պատից պատ ու հատակից առաստաղ մոտ կես ժամ թռվռացող կարմիր ու կապույտ աստղիկներով: Հետո բոլորը մի-մի գավաթ տաք շոկոլադ խմեցին ու գնացին քնելու:

Հաջորդ առավոտյան բավականին երկար ժամանակ անցավ, մինչև բոլորը վերջապես հավաքեցին իրենց ճամպրուկները: Ճիշտ է, բոլորն էլ ոտքի էին ելել աքաղաղների կանչի հետ, բայց անսպասելիորեն պարզվեց, որ ավելի շատ անելիքներ ունեին, քան կարելի էր ենթադրել: Տիկին Ուիզլին շատ վատ տրամադրությամբ դեսուդեն էր վազվզում՝ մերթ լրացուցիչ զույգ գուլպաների, մերթ պակասող գրչափետուրների հետևից: Բոլորն անդադար ընդհարվում էին՝ աստիճանների վրա վերուվար անելիս, դեռ կիսահագնված ու նախաճաշի բրդուճները ոտքի վրա ուտելով: Իսկ պարոն Ուիզլին քիչ մնաց վիզը կոտրեր՝ սայթաքելով չալպտուրիկ հավերից մեկի վրա, երբ բակով Ջինիի ծանր ճամպրուկն էր տանում տեղավորելու մեքենայի բեռնախցիկում:

Հարրին չէր կարող պատկերացնել, թե ութ մարդ, վեց հսկայական ճամպրուկ, երկու մեծ վանդակներով Հեղվիզն ու Հերմեսը, ինչպես պետք է տեղավորվեին մեկ փոքր «Ֆորդ-Անգլիա» մակնիշի մեքենայի մեջ: Ինչպես և նա կռահում էր, դա անհնար կլիներ առանց պարոն Ուիզլիի հրաշագործական միջամտության:

— Մոլլիի մոտ հանկարծ բերանից չթռցնե՛ք, — շնչաց նա Հարրիի ականջին՝ բացելով բեռնախցիկն ու ցուցադրելով, թե ինչպես է ինքը կախարդանքով ներսից լայնացրել դրա տարողությունը, այնպես որ վեց ճամպրուկները կողք-կողքի հանգիստ շարվել էին բեռնախցիկում:

Երբ վերջապես բոլորը տեղավորվեցին մեքենայի մեջ, տիկին Ուիզլին մի հայացք նետեց հետևի նստարանին, որտեղ կողք-կողքի հարմարավետ նստել էին Հարրին, Ռոնը, Ջորջը, Ֆրեդը, Փերսին, և զարմացած հիացմունքով ասաց.

— Մազներն ականհայտորեն ավելի շատ բան գիտեն, քան մենք կարծում ենք, համաձայն չե՞ք...

Նա ու Ջինին միասին նստած էին առջևի նստարանին, որն այնպես էր ձգվել, ասես պարտեզի նստարան լիներ:

— Դրսից նայելիս ո՛վ կմտածեր, որ ներսում այսքան շատ տեղ կա...

Պարոն Ուիզլին շարժիչը գործի գցեց, և մեքենան դմբ-դմբոցով դուրս գլորվեց բակից: Հարրին շրջվեց, որպեսզի վերջին անգամ մի հայացք նետի այդ հյուրընկալ տան վրա: Սակայն նույնիսկ ժամանակ չունեցավ մտածելու, թե հաջորդ անգամ էլ երբ իրեն բախտ կվիճակվի այդ տունը կրկին տեսնել, երբ նրանք հետադարձով վերադարձան բակ, որովհետև Ջորջը մոռացել էր վերցնել «Դոկտոր Ֆիլիբաստերի անկրակ հրավառության» գլանակների իր տուփը:

Հինգ րոպե անց, հագիվ էր մեքենայի քիթը բակից դուրս եկել, երբ նրանք կրկին կանգնեցին, որովհետև Ֆրեդը մոռացել էր վերցնել իր ցախավելը: Սպասեցին մինչև նա վազեց տուն ցախավելի հետևից:

Գրեթե հասել էին հիմնական մայրուղուն, երբ Ջինին ճչաց, որ մոռացել է վերցնել իր օրագիրը: Մինչև նա էլ վազեվազ հետ մազլցեց մեքենայի մեջ, նրանք արդեն սկսել էին ուշանալ, և մթնոլորտն արդեն վաղուց պայթյունավտանգ շիկացման էր հասել:

Պարոն Ուիզլին նայեց իր ժամացույցին ու հայացքը բարձրացրեց կնոջ վրա:

— Մո՛լի, հարագա՛տս...

— Ո՛չ, Ա՛րթուր:

— Ոչ ոք չի տեսնի: Այս փոքրիկ կոճակը Անտեսանելիության արագացուցիչ է: Հատուկ տեղադրել են նման դեպքերի համար: Մեզ անտեսանելի օդ կբարձրացնի, իսկ ամպերից վերև մեզ ընդհանրապես տեսնող էլ չի լինի, և մենք տեղ կհասնենք ընդամենը տասը րոպեից, ու առանց շտապելու...

— Ո՛չ, ասացի, Ա՛րթուր, ո՛չ, օրը ցերեկով...

Քինգզ Քրոս կայարան հասան ժամը տասնմեկին տասնհինգ պակաս: Պարոն Ուիզլին վազելով անցավ փողոցը՝ նրանց ճամպրուկների համար շարժասայլակներ բերելու: Որքան կարող էին արագ բեռնաթափեցին մեքենան և շտապեցին կայարան:

Հարրին նախորդ տարի արդեն նստել էր Հոգվարթսի Ճեպընթացը: Ամենադժվարը թիվ ինը և երեք քառորդ կառամատույց դուրս գալն էր, որը մագլների համար անտեսանելի էր: Պետք էր ընդամենը անցնել անթափանց թվացող աղյուսե սյան միջով, որն առանձնացնում էր թիվ ինը և թիվ տասը կառամատույցները: Ճիշտ է, առանձնապես դժվար բան չէր, բայց պետք էր զգույշ լինել, որպեսզի մագլներից ոչ մեկը չնկատեր, որ իրենք սյան կողքով չեն անցնում այլ սյան մեջ են մտնում և ընդհանրապես անէանում են իրենց ճամպրուկների հետ միասին:

— Առաջինը՝ Փերսին, — ասաց տիկին Ուիզլին, նյարդայնացած նայելով կայարանի ժամացույցին, ըստ որի նրանք ընդամենը հինգ րոպե ժամանակ ունեին աղյուսե սյան միջով մեկ առ մեկ, իմիջիայլոց տեսքով անհետանալու համար:

Փերսին անխոս առաջ անցավ և մեկ վայրկյանից հասնելով սյանը՝ անհետացավ: Պարոն Ուիզլին գնաց նրա հետևից: Հաջորդը գնացին Ֆրեդն ու Ջորջը:

— Ես կուղեկցեմ Ջինիին, իսկ դուք երկուսդ՝ կգաք անմիջապես իմ հետևից, — Ռոնին ու Հարրին կարգադրեց տիկին Ուիզլին և Ջինիի ձեռքը բռնած առաջ գնաց: Մեկ ակնթարթում նրանք նույնպես անհետացան:

— Արի՛ միասին գնանք, մենք ընդամենը մեկ թույլ ունենք, — ասաց Ռոնը Հարրին:

Հարրին նախ համոզվեց, որ Հեդվիգի վանդակը կայուն է տեղադրված ճամպուրուկի վրա և իր սայլակն առաջ քշեց դեպի սյունը: Նա միանգամայն վստահ էր իր գործողությունների մեջ: Սյան միջով անցնելն իհարկե չէր կարելի համեմատել տեսլափոշիով տեղաշարժվելու հետ: Տղաները հենվեցին իրենց շարժասայլակների բռնակներին և վստահ ու նշանառած՝ արագ քայլեցին դեպի սյունը՝ արագություն հավաքելով սայլակների ծանրության հաշվին: Մեկ-երկու մետր անցնելով նրանք սկսեցին վազել և...

ԶԸ-ՐԸ՝ՄՓ...

Երկու շարժասայլակները, հարվածելով սյանը, շեշտակի հետ թռան: Ռոնի ճամպուրուկը մեծ դղրոյունով վայր ընկավ սայլակից: Հարրին՝ չդիմանալով սայլակի հետադարձ հարվածին, սայթաքեց ու փռվեց գետնին, իսկ Հեդվիգի վանդակը, գնդակի պես մի քանի անգամ վեր ու վար թռչելով սալապատ հատակի վրա, սկսեց գլորվել կայարանի սրահով, որի բարձր առաստաղի տակ ականջ ծակող ուժգնությամբ արձագանքեցին Հեդվիգի վրդովված, նյարդաստոց կռնչոցները: Կայարանում գտնվող բոլոր մարդիկ շրջվեցին նրանց կողմը, իսկ մոտակայքում կանգնած հսկիչներից մեկը սաստաձայն բղավեց.

— Հե՛յ, հե՛յ, գրողը տանի... Էդ ի՞նչ եք անում ձեր կարծիքով...

— Շարժասայլակները դուրս թռան ձեռքներիցս, — մի կերպ բղավեց Հարրին՝ ոտքի կանգնելով և շփելով հարվածից սաստիկ ցավող կողերը:

Ռոնը վազեց Հեդվիգի վանդակի հետևից: Թռչունը մի այնպիսի վայուն-վայնասուն էր բարձրացրել, որ մարդիկ, վրդովված հայացքներ նետելով, արդեն սկսել էին բարձրաձայն բողոքել կենդանիների նկատմամբ անթույլատրելի դաժան, անմարդկային վերաբերմունքի մասին:

— Ինչու՞ չենք կարողանում ներս անցնել, — շշուկով հարցրեց Հարրին:

— Ի՞նչ իմանամ...

Ռոնը աչքերը չռած շուրջը նայեց: Մի տասնյակ հետաքրքրասեր անցորդներ դեռ նրանց կողմն էին նայում:

— Մենք կուշանանք գնացքից, — ֆշացրեց Ռոնը, — ես չեմ հասկանում, թե ինչու է անցումը փակվել...

Հարրին ստամոքսում շատ տհաճ զգացողությամբ նայեց վեր՝ հսկայական ժամացույցին: Տասը վայրկյան... Ինը վայրկյան...

Նա զգուշությամբ առաջ գլորեց իր շարժասայլակը ընդհուպ մինչև պատնեշը և մի քանի անգամ ամբողջ ուժով սեղմեց սյանը: Լսվեց մետաղի և աղյուսի շփման կրճտոցը, բայց կարծր սյունը տեղի չտվեց:

Երեք վայրկյան... Երկու վայրկյան... Մեկ վայրկյան...

— Վե՛րջ, արդեն գնաց... — ասաց Ռոնը՝ ապշադեմ նայելով Հարրիին: — Գնացքը գնաց... Իսկ եթե մայրիկն ու հայրիկն էլ չկարողանա՞ն այս կողմն անցնել... Դու մագլական փող ունե՞ս:

Հարրին դառնացած ծիծաղեց:

— Արդեն երևի վեց տարի կլինի, որ Դարզլիններն ինձ մի սենթ էլ գրպանի փող չեն տվել:

Ռոնը ականջը հպեց սառը աղյուսե պատին, ասես փորձելով մի բան լսել այն կողմից:

— Ոչինչ չի լսվում, — ասաց նա լարված: — Ի՞նչ ենք անելու: Զգիտեմ, թե ինչքան կտևի մինչև մայրիկն ու հայրիկը կարողանան այս կողմը դուրս գալ:

Նրանք իրենց շուրջը նայեցին: Մարդիկ շարունակում էին նրանց վրա պլշել՝ հիմնականում Հեդվիգի դեռ վրդովված կռնչոցների պատճառով:

— Կարծում եմ, որ լավ կանենք գնանք ու սպասենք մեքենայի մոտ, — ասաց Հարրին, — այստեղ մենք չափազանց մեծ ուշադրություն ենք գրավում...

— Հա՛րրի, — ասաց Ռոնը, աչքերը փայլեցնելով, — ...մեքենա՛ն:

— Մեքենան ի՞նչ...

— Մենք կարող ենք մեր ավտոմեքենայով գնալ Հոգվարթս:

— Բայց ես կարծում էի, որ...

— Մենք անհույս լռվել ենք այստեղ, այդպես չէ՞: Մենք Հոգվարթս պիտի հասնե՞նք, թե չէ: Իսկ նույնիսկ դեռահաս հրաշագործներին թույլատրվում է կախարդանք օգտագործել արտակարգ իրավիճակներում, Դեռահասների

հրաշագործության կանոնակարգման Օրենքի տասնիններորդ, թե... մի խոսքով, կարևոր չի որերորդ հոդվածով: Սրանից էլ լավ արտակարգ իրավիճակ:

Հանկարծ Հարրիի խուճապն սկսեց վերածվել անսահման ոգևորության:

— Իսկ դու կարո՞ղ ես թռչել դրանով:

— Հարցնու՞մ ես... Իհարկե կարող եմ, — ինքնավստահ ասաց Ռոնը՝ իր շարժասայլակը շրջելով դեպի ելքը: — Շուտ արա՛, գնացի՛նք... Եթե մի քիչ շտապենք, կկարողանանք նույնիսկ Հոգվարթսի Ճեպընթացի հետևից թռչելով գնալ:

Հետաքրքրված հայացքներ նետող մագլների բազմության միջով նրանք արագ շարժվեցին դեպի կայարանից դուրս տանող ելքը և մտան այն նրբանցքը, որտեղ կանգնած էր ծերուկ «Ֆորդ-Անգլիան»:

Իր փայտիկի մի քանի հարվածներով Ռոնը բացեց բեռնախցիկը: Նրանք հետ մտցրին իրենց ճամպրուկները, Հեդվիգին վանդակով դրեցին հետևի նստարանին և երկուսով տեղավորվեցին առջևում:

— Շուրջդ նայի՛ր, տե՛ս, թե այս կողմը նայող մարդ չկա՞, — ասաց Ռոնը՝ իր փայտիկի ևս մեկ հարվածով գործի գցելով շարժիչը: Հարրին գլուխը դուրս ցցեց պատուհանից: Իրենց ուղղահայաց հիմնական փողոցում աշխույժ երթևեկություն էր տիրում, սակայն նրբանցքում ոչ ոք չկար:

— Օ-քե՛յ, — ասաց Հարրին:

Ռոնը մի փոքրիկ արծաթագույն կոճակ սեղմեց դեկավարման վահանակի վրա, և ամբողջ մեքենան նրանց շուրջն անհետացավ, ու իրենք էլ՝ մեքենայի հետ: Հարրին իր տակ զգում էր մեքենայի թրթռոցը, լսում էր մեքենայի շարժիչի հռնդյունը, զգում էր ծնկներին դրված իր ձեռքերը, քթի վրա նստած ակնոցը, բայց ո՛չ մեքենան էր տեսնում, ո՛չ իրենց: Կարծես, իրենից ընդամենը մի զույգ ականապիշ բիբ էր մնացել՝ օդի մեջ կախված, գետնից մի քանի ոտնաչափ բարձրության վրա, իսկ նրանց շուրջը կայանած մեքենաներով լի մի ամայի փողոց էր:

— Գնացի՛նք, — ասաց Ռոնի ձայնը նրա աջ կողմից:

Գետինը՝ նրանց տակից, և սևացած կեղտոտ պատերով շենքերը՝ երկու կողմերից, մի ականթարթում վար սուզվեցին և անհետացան տեսադաշտից, իսկ

մի քանի վայրկյանից ամբողջ Լոնդոնը ծխակորույս և արևից փայլատկող պատուհաններով մնաց հեռու ներքևում:

Հետո փուչիկի պայթյունի նման մի ձայն լսվեց, իսկ հաջորդ պահին մեքենան, և մեքենայի մեջ նստած Հարրին ու Ռոնը նորից տեսանելի դարձան:

— Վա՛յ, էս ի՞նչ եղավ... — վախեցած ասաց Ռոնը՝ արագ-արագ սեղմելով անտեսանելիության կոճակի վրա, — ...էս ապուշը չի աշխատում:

Նրանք հերթով թմբկահարեցին կոճակը: Մեքենան անհետացավ, հետո կրկին հայտնվեց:

— Պինդ կա՛ց... — բղավեց Ռոնը և ամբողջ ուժով ոտքը դրեց արագացման լծակին: Նրանք սլացան վեր, դեպի ցածր սավառնող փրփրածև ամպերը, և մի քանի վայրկյանից մեքենայի շուրջն ամեն ինչ ընկղմվեց ամպերի մառախլային կիսախավարի մեջ:

— Իսկ հիմա ի՞նչ ենք անելու, — ասաց Հարրին անթարթ նայելով ամպերի անթափանց շերտին, որը շրջապատում էր նրանց բոլոր կողմերից:

— Մենք պետք է գնացքը տեսնենք, որպեսզի իմանանք, թե ո՞ր ուղղությամբ ենք գնալու, — ասաց Ռոնը:

— Ամպերից ցած իջի՛ր, — ասաց Հարրին:

Նրանք ամպերից ցած իջան և սկսեցին գլուխները թեքած տեղում պտտվել՝ փնտրելով գնացքը:

— Տեսնու՛մ եմ, — բղավեց Հարրին, — հրե՛ն, այն կողմում է:

Հոգվարթսի ձեպընթացը ալ կարմիր օձի նման առաջ էր սողում գետնի վրա, հեռու ներքևում:

— Դեպի հյուսիս է գնում, — ասաց Ռոնը, մեքենայի կողմնացույցի վրա ստուգելով գնացքի ուղղությունը:

— Շատ լավ, ուրեմն ուղղակի կես ժամը մեկ պիտի ստուգենք, արդյոք գնացքի ուղղությունից չե՞նք շեղվել: Դեհ, պինդ կա՛ց... — Նրանք կրկին ամպերի միջով սլացան դեպի վեր և մեկ րոպե անց դուրս թռան արևի լույսով ողողված երկնային, անհուն լաջվարթի մեջ:

Դա լրիվ ուրիշ աշխարհ էր: Մեքենայի անիվները սահում էին փափուկ ամպերի փրփրածն ալիքների վրայով: Անծայրածիր կապույտ երկինքը ողողված էր արևի սպիտակ, կուրացնող լույսով:

— Մենք հիմա պետք է անհանգստանանք միայն մեր կողքով անցնող ինքնաթիռների մասին, — անհոգ ասաց Ռոնը:

Նրանք մի պահ նայեցին իրար և սկսեցին սրտանց, անհոգ հեռալ ու երկար ժամանակ չէին կարողանում դադարեցնել անզուսպ ծիծաղը:

Նրանք կարծես ընկղմվել էին հեքիաթային երազի մեջ:

«Սա, — մտածում էր Հարրին, — ճամփորդելու միակ արժանի ձևն է՝ տաք, պայծառ արևի լույսով ողողված մեքենայի մեջ նստած՝ անցնելով փրփրաբաշ ամպերի ալիքների վրայով, մանրուքների դարակից հանած մի մեծ տոպրակից շոկոլադե թոֆի կոնֆետներ անուշ անելով և պատկերացնելով, թե ինչպիսի նախանձով կլցվեն Ջորջն ու Ֆրեդը, երբ իրենք հանդիսավոր վայրէջք կատարեն Հոգվարթս ամրոցի առաջ փռված հարթ սիզամարգի վրա»:

Նրանք պարբերաբար ստուգում էին, արդյոք գնացքից չե՞ն շեղվել և սլանում ու սլանում էին դեպի հյուսիս: Ամեն անգամ, երբ ամպերի տակ էին ընկղմվում, մի նոր տեսարան էր բացվում նրանց առաջ: Շատ շուտով Լոնդոնը մնաց հեռու հետևում, և քաղաքային բնապատկերին փոխարինեցին վերևից կոկիկ հատվածներով սահմանագծված կանաչ դաշտերը: Հետո դրանց սկսեցին փոխարինել անծայրածիր տորֆային տափաստանները՝ ծածկված հավամրգու թփերի բոսորագույն մացառներով, մերթնդմերթ արագ անցնող գյուղականները՝ խաղալիքի նման փոքրիկ եկեղեցիներով, և մեծ քաղաքները՝ փողոցներում գունավոր մրջյունների նման վխտացող ավտոմեքենաներով:

Մի քանի միապաղաղ ժամերից հետո, Հարրին ինքն իրեն արդեն պիտի խոստովաներ, որ զվարճալի մասը կամաց-կամաց խամրում էր: Քաղցր կոնֆետներից նրանք սաստիկ ծարավեցին, իսկ մեքենայի մեջ խմելու բան չկար: Հարրին ու Ռոնը հանել էին իրենց սվիթերները, բայց Հարրիի շապիկը քրտինքից այնպես էր խոնավացել, որ կաշուն էր նստարանի մեջքին, իսկ ակնոցն անդադար սահում էր՝ հասնելով քրտնած քթի ծայրին: Նրանք արդեն դադարել էին նկատել ամպերի ֆանտաստիկ ձևերը և նախանձով էին հիշում գնացքում

անցկացրած ժամերը, երբ թմբիկ դյութանույշի շարժասայլակից կարելի էր դդումի պաղեցված հյութ գնել: Վերջապես, ինչու՞ նրանց չհաջողվեց բոլորի նման դուրս գալ ինը և երեք քառորդ կառամատույցը:

— Երևի արդեն քիչ մնաց, չէ՞... — տնքաց Ռոնը մի քանի ժամ անց, երբ արևն սկսեց սուզվել ամպերի օվկիանոսի մեջ՝ վառ բոսորագույն ներկելով հորիզոնը, — մի անգամ էլ չստուգե՞նք գնացքը:

Գնացքը դեռևս ուղիղ նրանց տակ էր և ոլորապտույտ անցնում էր ձնածածկ գագաթներով սարերի մեջ ընկած կիրճով: Ամպերի վերմակի տակ շատ ավելի մութ էր:

Ռոնը ոտքը դրեց գազի լծակին, և մեքենան կրկին ամպերից վեր բարձրացավ, բայց այդ պահին մեքենայի շարժիչն անսպասելիորեն սկսեց տարօրինակ վնգալ:

Հարրին ու Ռոնը լարված հայացքներ փոխանակեցին:

— Երևի ուղղակի հոգնել է, — ասաց Ռոնը: — Դեռ երբեք այսքան հեռու չենք թռել սրանով...

Եվ նրանք երկուսով ձևացրին, որ չեն նկատում շարժիչի ավելի ու ավելի բարձրացող և խռպոտող վնգոցը, մինչ երկինքը հետզհետե ավելի ու ավելի էր մթնում: Իսկ աստղերը սկսում էին նշմարվել մթնող երկնքի վրա: Հարրին իր սվիթերը գլխին քաշեց՝ աշխատելով ուշադրություն չդարձնել, ասես ի նշան բողոքի, դիմահար ապակու վրա դողացող բարակ խոզանակներին:

— Քիչ մնաց, — ասաց Ռոնը ավելի շատ մեքենային, քան Հարրին, — արդեն քիչ մնաց, — և նյարդայնորեն թփթիացրեց մեքենայի ղեկավարման վահանակին:

Երբ մի քանի րոպե անց նրանք ամպերի տակ սուզվեցին, ստիպված էին երկար ժամանակ աչքերը լարել՝ արագ խտացող խավարի մեջ որևէ հուշող կամ ուղեցույց փարոս նկատելու համար:

— Այնտե՛ղ, — բղավեց Հարրին այնքան բարձրաձայն, որ Ռոնն ու Հեդվիգը ցնցվեցին, — ուղիղ առջևում...

Մութ հորիզոնի վրա ուրվագծված էր լճափի բարձր ժայռի գլխին թառած Հոգվարթս ամրոցը՝ դեպի վեր խոյացող բազմաթիվ աշտարակներով ու գմբեթներով:

Բայց մեքենան սկսել էր հուսահատ ցնցվել և նկատելիորեն կորցնում էր արագությունը:

— Դեհ, հու՛ւյ տուր, հարազա՛տ, — ասում էր Ռոնը քաջալերիչ տոնով թեթևակի ցնցելով մեքենայի դեկը, — հանկարծ չխռովես էս նեղ պահին... Հու՛ւյ տուր, քեզ տեսնե՛նք... Քիչ մնաց արդեն...

Շարժիչը մռնչաց: Կապուտի տակից սկսեցին ծխի քուլաներ դուրս գալ: Հարրին ամուր սեղմել էր իր նստարանի կողերը, երբ մեքենան սլանում էր լճի ուղղությամբ:

Մեքենան չարագույժ գռմփաց: Պատուհանից դուրս նայելով՝ գրեթե մեկ կիլոմետր ներքևում Հարրին տեսավ լճի հարթ, փայլուն, սև մակերեսը: Ավտոմեքենայի դեկին կառչած Ռոնի մատները լարումից սպիտակել էին: Մեքենան կրկին գռմփաց:

— Դիմացի՛ր... — մրմնջաց Ռոնը:

Նրանք ուղիղ լճի վրա էին... Ամրոցը նրանց առջևում էր... Ռոնը ոտքը սեղմեց լծակին...

Եվս մեկ ուժեղ գռմփոց, հետո մեքենան փռնչաց... և շարժիչն ընկղմվեց կատարյալ լռության մեջ:

— Վա՛յ, էս ի՞նչ եղավ... — տնքաց Ռոնը:

Մեքենայի քիթը ցած թեքվեց: Նրանք արագություն հավաքելով պարզապես ցած էին ընկնում՝ սլանալով ուղիղ դեպի ամրոցի քարե պատը:

— Ոոոոոոոոո՜ոչ... — բղավեց Ռոնը խելագար պտտելով մեքենայի դեկը և, շեշտակի շրջադարձի մեջ մտնելով, նրանք ամրոցի քարե պատի կողքով անցան ընդամենը մի քանի մատնաչափ հեռավորության վրա, հետո սուրացին չլուսավորված ջերմոցների տանիքների վրայով, անցան բանջարանոցի մշակված հողակտորի վրայով և շարունակ բարձրություն կորցնելով՝ հայտնվեցին մթության մեջ, վերևից սև երևացող մարգագետինների վրա:

Ռոնը բաց թողեց ավտոմեքենայի դեկը և բաձկոնի գրպանից հանեց իր կախարդական փայտիկը:

— ԿԱՆԳՆԻՐ, ԿԱՆԳՆԻՐ, — ամբողջ ուժով բղավում էր նա, փայտիկով հարվածելով ղեկավարման վահանակին ու դիմահար ապակուն: Սակայն նրանք անկառավարելիորեն ցած էին ընկնում, և գետինը սպառնալից սլանում էր նրանց ընդառաջ:

— ԾԱ՛ՌԸ, ԾԱ՛ՌԸ, — բղավեց Հարրին դեպի իրեն քաշելով դեկը, բայց արդեն ուշ էր...

ՋԸՄՓ-ՋԸՐԸԸՄՓ...

Մետաղի ու փայտի ընդհարման ականջ ծակող ճռնչոցով, նրանք հարվածեցին ծառի հաստ բնին ու դրոյունով տապալվեցին գետնին: Մեքենայի ծռված կապոտի տակից ծխի ու գոլորշու քուլաներ էին բարձրանում: Հեղվիզը սրտաճմլիկ, սարսափահար վայուններ էր արձակում: Հարրիի ձակատը՝ հարվածելով դիմահար ապակուն, արագ այտուցվում էր գոլֆի գնդակի մեծության ուռուցքով, իսկ Ռոնը հուսահատ տնքում էր նրա աջ կողմում:

— Ողջ ե՞ս, — լրջորեն անհանգստացած հարցրեց Հարրին:

— Փայտի՛կս... — ասաց Ռոնը դողացող ձայնով, — ...փայտիկի՛ս նայի՛ր...

Ռոնի կախարդական փայտիկը գրեթե երկու կես էր եղել: Մի կեսն անհույս ծռվել էր ուղիղ անկյան տակ և մյուս կեսին դեռ կպած էր մնում ընդամենը մի քանի շյուղ փայտի ու միեղջյուրի դուրս ցցված արծաթափայլ մագի շնորհիվ:

Հարրին բերանը բացեց, որպեսզի Ռոնին հուսադրի, թե դպրոցում հաստատ կկարողանան վերանորոգել նրա փայտիկը, բայց չհասցրեց նույնիսկ մի բառ ասել: Այդ պահին Հարրիի կողմից ինչ-որ բան այնպես ուժգին հարվածեց մեքենայի դռանը, որ կարելի էր համեմատել միայն կատաղած ցուլի պոգերի հարվածի հետ, և Հարրին անակընկալից ընկավ Ռոնի վրա: Ճիշտ նույն պահին մի հզոր հարված հասավ մեքենայի տանիքին:

— Էս ի՞նչ է կատար...

Ռոնը շունչը պահած նայեց մեքենայի դիմահար ապակու միջով, իսկ Հարրին շրջվեց ճիշտ այն պահին, երբ հսկայական պիթոնի հաստության մի ճյուղ սրընթաց հարվածեց մեքենայի դիմահար ապակուն:

Ծառը, որի հետ նրանք ընդհարվել էին, հարձակվում էր նրանց վրա: Ծառի բունը կքվել էր դեպի նրանց կողմը՝ ծալվելով գրեթե երկու անգամ, և նրա ելուստավոր ճյուղերը հարվածներով ռմբակոծում էին մեքենան՝ ճյուղերի համար հասանելի բոլոր կողմերից:

— Աաաըը՛ղղ... — տնքաց Ռոնը, երբ ծառի ելուստավոր, ծուռունուռ ճյուղերից մեկի հարվածից մեծ փոս առաջացավ մեքենայի դռան վրա: Մեքենայի դիմահար ապակին ցնցվում էր ծառի ոստերի կարկտային հարվածներից, և պողի պես ծուռ մի ճյուղ կատաղի թմբկահարում էր մեքենայի տանիքը, որը հարվածներից դեպի ներս էր կքվում:

— Փախի՛ր, — բղավեց Ռոնը, — փախի՛ր... — և մարմնի ամբողջ ծանրությամբ նետվեց իր կողմի դռան վրա, բայց հաջորդ վարկյանին կատաղած ծառի հաստ ճյուղերից մեկը հուժկու հարվածով հետ շարտեց նրան Հարրիի գիրկը:

— Վերջներս եկավ, — տնքաց Ռոնը՝ տեսնելով, թե ինչպես էր տանիքը ներս ընկնում, բայց հանկարծ մեքենայի հատակը սկսեց դողդողալ, և շարժիչը կրկին միացավ:

— Ոեվե՛րս, հետադա՛րձ... — բղավեց Ռոնը — և մեքենան հետադարձով շեշտակի հետ շարժվեց: Ծառը դեռ շարունակում էր հարվածներ տեղալ նրանց ուղղությամբ: Լսվում էր նույնիսկ նրա արմատների ճռճռոցը, կարծես մի քիչ էլ ու ծառը հողից դուրս կթռչեր նրանց հասնելու համար, իսկ մեքենան հետադարձով դուրս սլացավ նրա ճյուղերի հասանելիության սահմաններից:

— Ուու՛ֆ, ոնց որ պրծանք — ասաց Ռոնը: — Կեցցե՛ մեր մեքենան:

Մեքենայի համբերությունը, սակայն, սպառվել էր: Երկու ուժեղ չրխկոց լսվեց, և մեքենայի դռները երկու կողմից կրնկի վրա բացվեցին: Հարրին զգաց, որ իր նստարանը ուժեղ թափով մի կողմ հրեց իրեն, և հաջորդ վայրկյանին նա հայտնվեց խոնավ ու մութ հողի վրա երեսնիվայր փռված: Ուժեղ թրմփոցներից Հարրին գլխի ընկավ, որ մեքենան պարզապես արտանետում էր իրենց ճամպրուկները: Հեղվիգի վանդակը օդ թռավ և, բարեբախտաբար, բացվեց դեռ գետնին չհասած: Հեղվիգը բարկացած կռնչոցով դուրս թռավ վանդակից ու վեր սուրալով անհետացավ մթության մեջ, առանց հետ նայելու իր տիրոջ կողմը:

Հետո լավ ծեծկռտված, քերծքրծված ու ծխակորույս մեքենան գոմռոցով հեռու սլացավ մթության մեջ՝ բարկացած շողացնելով իր հետևի լուսարձակները:

— Հե՛տ արի՛, — բղավեց Ռոնը նրա հետևից, — թափահարելով իր կոտրված կախարդական փայտիկը, — հայրիկն ինձ կսպանի՛...

Բայց մեքենան՝ վրդովված ու բարկացած գոմռալով, շուտով անհետացավ մթության մեջ:

— Դու պատկերացնու՞մ ես, թե բախտներս ոնց չի բերում... — ասաց Ռոնը՝ դժբախտ արտահայտությամբ գետնից բարձրացնելով իր Բոքոն առնետին, — ուրեմն էլ ուրիշ ծառ չկա՞ր, հենց սրան պիտի խփեի՞նք, որը հարվածին հակահարված է տալիս:

Նա ուսի վրայով հետ նայեց բարձր ծառին, որը մթության մեջ դեռ սպառնալից թափահարում էր ճյուղերը:

— Վեր կա՛ց, — հոգնած ասաց Հարրին, — մենք լավ կանենք դեպի դպրոց շարժվենք:

Նրանց ժամանումը բոլորովին էլ հանդիսավոր ու հաղթական չէր, ինչպես իրենք պատկերացնում էին: Հոգնած, սառած, ոտքից գլուխ կապտուկներով ու քերծվածքներով ծածկված, նրանք բռնեցին ճամպրուկների բռնակները և թաց խոտով ծածկված գառիվայր լանջով սկսեցին քարշ տալ դրանք դեպի ամրոցի կաղնեփայտե մեծ դռները:

— Ընթրիքը երևի արդեն սկսվել է, — ասաց Ռոնը: Նա իր ճամպրուկը ցած գցեց շքամուտքի դռան աստիճանների առաջ և մոտենալով առաջին հարկի վառ լուսավորված պատուհաններից մեկին՝ ներս նայեց, — Հա՛րրի, այստեղ արի՛, Տեսակավորման արարողությունը հիմա կսկսվի:

Հարրին շտապեց Ռոնի մոտ, և նրանք միասին ներս նայեցին Մեծ դահլիճի պատուհանից:

Մարդկանցով շրջապատված չորս երկարածիգ սեղանները լուսավորված էին անթիվ մոմերով, որոնք պարզապես ճախրում էին օդի մեջ: Սեղաններին շարված ոսկյա սպասքը, գավաթներն ու ափսեները հիասքանչ փայլվիւում էին մոմերի լույսից: Կախարդված առաստաղը, որը միշտ կրկնում էր արտաքին

երկնքի պատկերը, մեղմ առկայծում էր գիշերային աստղապարտեզ երկնքում շողշողացող հազարավոր աստղիկներով:

Սրածայր կախարդական գլխարկների անտառի միջով Հարրին տեսավ դահլիճի մյուս ծայրից ներս մտնող վախվորած առաջին դասարանցիներին: Զինին առաջին դասարանցիների շարքում էր: Նրան հեռվից էլ կարելի էր ճանաչել ուիզլիական կարմրահեր բաշով: Մինչ այդ պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը՝ ակնոցով և հարթ հետ հավաքած մազերով բարձրահասակ մի վիուկ, նորեկների առաջ աթոռակի վրա տեղադրում էր հանրահայտ Տեսակավորող գլխարկը:

Ամեն տարի այս հնադարյան, կարկատված, մաշմշված և կեղտոտված գլխարկը տեսակավորում էր նորեկ աշակերտներին Հոգվարթսի չորս միաբանությունների միջև՝ Գրիֆինդոր, Հաֆլվիաֆ, Ռեյվենքլո և Սլիդերին: Հարրին շատ լավ էր հիշում, թե ինչպես ճիշտ մեկ տարի առաջ ինքն էր գլխարկը դրել գլխին, թե ինչպես էր քարացած ու լարված սպասում Գլխարկի որոշմանը: Մի քանի սարսափելի վայրկյանների ընթացքում գլխարկը քիչ էր մնում նրան Սլիդերին ուղարկել, այն միաբանությունը, որն ավելի մեծ թվով սև կախարդներ ու վիուկներ է տվել, քան բոլոր մյուսները միասին վերցրած: Բայց Գլխարկը նրան, ի վերջո, ընտրեց Գրիֆինդոր, որտեղ ընտրվեցին նաև Ռոնը, Հերմիոնան և որտեղ սովորում էին մյուս Ռիզլիները: Անցյալ տարի Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան օգնեցին Գրիֆինդորին շահել Միաբանությունների գավաթը, որը մինչ այդ վեց տարի անընդմեջ շահում էր Սլիդերին միաբանությունը:

Մի շատ փոքրամարմին, կարճ կտրած մազերով տղա մոտեցավ գլխարկին: Հարրիի աչքերը տղայի վրայից սահեցին դեպի ուսուցիչների սեղանի կենտրոնում գահին բազմած Դամբլդորը, որն իր տեղից դիտում էր տեսակավորման արարողությունը: Նրա երկար, արծաթափայլ ձերմակ մազերն ու մորուքը և ակնոցի կիսալուսնաձև ապակիները շողշողում էին մոմերի լույսից: Մի քանի աթոռ դեպի ծախ Հարրին տեսավ Գիլդերոյ Լոքհարթին՝ պճնված ծովակնի երկնագույն պարեգոտով: Սեղանի ծայրին նստած էր աժդահա Հագրիդը, ինչպես միշտ չափազանց մեծ ու չափազանց մազմզոտ: Նա մտքերի մեջ խորասուզված ինչ-որ բան էր ըմպում իր գավաթից:

— Հա՛րրի, տե՛ս... — մրթմրթաց Ռոնը, — ...ուսուցիչների սեղանի մոտ դատարկ աթոռ կա: Տեսա՞ր... Իսկ Սնեյփն ու՞ր է...

Պրոֆեսոր Սեվերուս Սնեյփը Հարրիի ամենաչսիրած ուսուցիչն էր: Եվ այդ հակակրանքը միանգամայն փոխադարձ էր, որովհետև կարելի էր ասել, որ Հարրին պրոֆեսոր Սնեյփի ամենաչսիրած աշակերտն էր: Անբարեհամբույր, սարկաստիկ և բոլորի համար անհամակրելի (բացի իր գլխավորած միաբանության ուսանողներից), այս ուսուցիչը Հմայադեղերի դասն էր վարում:

— Գուցե նա հիվա՞նդ է, — ենթադրեց Ռոնը:

— Գուցե հեռացե՞լ է դպրոցից, — ասաց Հարրին, — որովհետև նրան կրկին չհաջողվեց դառնալ սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասի մեր ուսուցիչը...

— Կամ գուցե նրան հեռացրե՞լ են դպրոցից, — ոգևորված ասաց Ռոնը, — ի վերջո, նրան ոչ ոք չի սիրում...

— Կամ գուցե, — սառնաշունչ մի ձայն հնչեց նրանց թիկունքից, — նա սպասու՞մ է, որ դուք երկուսդ բացատրություն տաք իրեն, թե ինչու՞ դպրոցական գնացքով չեք ժամանել:

Հարրին շեշտակի շրջվեց: Ուղիղ նրանց դեմ-դիմաց, քամուց ծածանվող սև պարեգոտով կանգնած էր Սեվերուս Սնեյփը: Նա նիհար տղամարդ էր, գունատ մաշկով, արծվակտուց քթով և մինչև ուսերը հասնող ծանր, փայլուն, սև մազերով: Սնեյփի չարագույժ ժպիտը տղաներին միայն անախորժություն էր խոստանում, և Հարրին անմիջապես հասկացավ, որ իրենք մեծ փորձանքի մեջ են ընկել:

— Եկե՛ք իմ հետևից, — ասաց Սնեյփը:

Չհամարձակվելով նույնիսկ միմյանց նայել, Հարրին ու Ռոնը գլխիկոր հետևեցին Սնեյփին, վեր բարձրացան աստիճաններով ու մտան իրենց քայլերի արձագանքները բազմապատկող հսկայական նախասրահը, որը լուսավորված էր բոցկլտող ջահերով: Մեծ դահլիճի դռներից համեղ ուտելիքի (սոված մարդու սիրտը տակնուվրա անող) բուրմունք էր տարածվում, բայց Սնեյփն ուղեկցեց նրանց դեպի գնդանները տանող նեղ աստիճանները՝ հեռու տանելով դահլիճի լույսից ու ջերմությունից:

— Նե՛րս, — ասաց նա մատնացույց անելով մի դուռ, որն ընկած էր դեպի գնդանները տանող միջանցքի մեջտեղում:

Նրանք դողալով մտան Սնեյկի աշխատասենյակը: Ստվերոտ պատերի երկայնքով շարված խոշոր ապակյա անոթների մեջ ամեն տեսակի այլանդակ ու զգվելի արարածներ էին լողում, որոնց անուններն այդ պահին բոլորովին չէին հետաքրքրում Հարրիին: Բուխարին մութ էր ու դատարկ: Սնեյկը դուռը փակեց ու շրջվեց դեպի տղաները:

— Եվ այսպես... — ցածրաձայն ասաց նա, — հանրահայտ Հարրի Փոթթերի և նրա հավատարիմ զինակից Ռոնալդ Ուիզլիի համար գնացքն արդեն գերադասելի փոխադրամիջոց չէ: Խոստովանե՛ք, որ ուզում էիք մեծ աղմուկով ժամանել, այդպես չէ՞, տղանե՛ր:

— Ոչ, սը՛ր... Քինգզ Քրոս կայարանի անցումը մեզ ներս չթողեց...

— Լռությու՛ն, — սառնաձայն ասաց Սնեյկը, — ի՞նչ եք արել այդ մեքենայի հետ:

Ռոնը թուրք կուլ տվեց: Առաջին անգամը չէր, որ Հարրիի մոտ այնպիսի տպավորություն էր ստեղծվում, ասես Սնեյկը կարող էր մտքեր կարդալ: Բայց մի վայրկյան անց նա հասկացավ, թե Սնեյկը որտեղից գիտեր այդ ամենը, երբ նրա աչքն ընկավ սեղանին փռված «Երեկոյան Մարգարե» դյուբակա՛ն օրաթերթի այդ օրվա համարին:

— Ձեզ տեսել են, — ատամների արանքից նետեց Սնեյկը՝ տղաներին ցուցադրելով առաջին էջի մեծատառ վերնագիրը. «ԹՈՉՈՂ ՖՈՐՂ-ԱՆԳԼԻԱՆ ԱՊՇԵՑՆՈՒՄ Է ՄԱԳԼՆԵՐԻՆ»: Նա սկսեց բարձրաձայն կարդալ, — «Երկու մագլներ Լոնդոնում համոզված են, որ տեսել են «Ֆորդ-Անգլիա» մակնիշի մի մեքենա՝ փոստային ծառայության շենքի տանիքի վրայով թռչելիս... Կեսօրին Նորֆոլքում տիկին Հեթի Բեյլիսը՝ լվացքը պարանին կախելիս... պարոն Անգուս Ֆլիթը Փիբլից հայտնել է ոստիկանությանը...»: Ընդհանուր առմամբ, վեց, թե յոթ մագլներ... Եթե չեն սխալվում, հայրդ Հրաշագործության նախարարության Մագլակերտ իրերի չարաշահման վարչությունում է աշխատում, չէ՞, — չարախնդորեն հարցրեց նա՝ նայելով Ռոնին: — Ինչպիսի՛ խայտառակություն... Եվ իր իսկ հարազատ որդին...

Հարրին այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես հենց այդ պահին ստամոքսին ուժեղ հարված ստացավ կռվազան ծառի ամենամեծ ճյուղերից մեկից: Եթե

հանկարծ որևէ մեկը հայտնաբերի, որ պարոն Ուիզլին է կախարդել այդ մեքենան... Նա այդ մասին դեռ չէր մտածել...

— Այգում շրջելիս ես նկատեցի, որ մեծ վնաս է հասցվել մի շատ արժեքավոր և հազվագյուտ ծառատեսակի՝ մեր միակ Կռվազան ուռենուն, շարունակեց Սնեյփը:

— Այդ ծառը մեզ ավելի շատ վնաս հասցրեց, քան մենք՝ նրան, — մրթմրթաց Ռոնը:

— Լռությու՛ն, — կրկին նետեց Սնեյփը: — Դժբախտաբար դուք իմ Միաբանությունից չեք, և դպրոցից ձեզ հեռացնելու որոշումն ինձնից չի կախված: Ես հիմա կգնամ այն անձանց հետևից, ում բախտ է վիճակվել ունենալ նման որոշում կայացնելու իրավասությունը: Դուք կսպասե՛ք այստեղ:

Հարրին ու Ռոնը, կավճի պես գունատվելով, նայեցին միմյանց: Հարրին այլևս նույնիսկ քաղց չէր զգում: Նրա սիրտն սկսեց անտանելի խառնել: Նա հայացքը փախցրեց պատի տակ՝ ապակյա անոթում կանաչ հեղուկի մեջ ձոճվող ինչ-որ մեծ լարծուն բանից: Եթե Սնեյփը գնաց Գրիֆինդոր Միաբանության ավագ դասախոս պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետևից, ապա նրանց վիճակը ոչ մի բարելավում չէր խոստանում: Հնարավոր է, որ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ավելի արդարացի որոշում ընդունի, բայց միևնույն է, Սնեյփից պակաս խիստ չի լինի:

Կես րոպե անց Սնեյփը վերադարձավ, իսկապես, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ընկերակցությամբ: Հարրին արդեն մի քանի առիթներով տեսել էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին բարկացած, բայց, կամ նա արդեն մոռացել էր, թե որքան բարակ կարող են լինել նրա շրթունքները բարկության պահին, կամ պրոֆեսորին այդքան բարկացած դեռևս չէր տեսել: Մտնելուն պես պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը: Հարրին ու Ռոնը ցնցվեցին, բայց նա ընդամենը փայտիկն ուղղեց դատարկ բուխարու վրա, որն անմիջապես լուսավորվեց տաք կրակի ճարձատուն բոցերով:

— Նստե՛ք, — ասաց նա, և տղաները նստեցին կրակի մոտ դրված աթոռներին: — Բացատրե՛ք, — ասաց նա չարագույժ փայլեցնելով իր ականոցի ապակիները:

Ռոնը սկսեց պատմել այն պահից, երբ Քինգզ Քրոս կայարանի անցումը հրաժարվեց ներս թողնել նրանց թիվ ինը և երեք քառորդ կառամատույցը:

— ...և մենք պարզապես ընտրություն չունեինք, պրոֆեսոր, մենք չէինք կարող գնացքին հասնել:

— Մի՞թե չէիք կարող մի բու ուղարկել մեզ: Եթե չեմ սխալվում, դուք ձեզ հետ բու ունեիք, այդպես չէ՞, — սառն ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Հարրին:

Հարրին անթարթ նայեց նրան: Միայն այդ պահին, երբ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դա ասաց, նա հասկացավ, որ, իրոք, Հեդվիգին ուղարկելը միակ խելամիտ քայլը կլիներ նման իրավիճակում:

— Մենք... Մեր մտքով չանցավ, — խոստովանեց Հարրին:

— Ակնհայտ է, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Ղուռը թակեցին, և Սնեյդը, որը դեռ երբեք այդպիսի երջանիկ տեսք չէր ունեցել, բացեց: Ղռան հետևում կանգնած էր Տնօրենը՝ Ալբուս Ղամբլդորը:

Հարրիի ամբողջ մարմինը ասես մեկ ակնթարթում թմրեց: Ղամբլդորը անսովոր մռայլ տեսք ուներ: Նա իր ծուռումուռ քթի բարձունքից անթարթ նայեց նրանց, և հանկարծ Հարրին հասկացավ, որ ինքը մեծագույն հաճույքով կգերադասեր այդ պահին դեռ Կռվազան ուռնու ճյուղերի հարվածների տակ լինել:

Երկար լռություն տիրեց: Հետո Ղամբլդորն ասաց.

— Խնդրում եմ բացատրեք, թե ինչու եք նման բան արել:

Ավելի լավ կլիներ, եթե բղավեր: Հարրիի սիրտը ճնշվեց նրա ձայնի մեջ արտահայտված հիասթափությունից: Ինչ-որ պատճառով նա ի վիճակի չէր Ղամբլդորի աչքերի մեջ նայել և խոսեց՝ հայացքը հառած իր ծնկներին: Նա Ղամբլդորին պատմեց ամեն ինչ, բաց թողնելով միայն այն հանգամանքը, որ կախարդված մեքենան պատկանում էր պարոն Ուիզլին, կարծես ինքն ու Ռոնը՝ կայարանից դուրս գալով, պատահաբար փողոցում կանգնած թռչող մեքենա էին գտել: Նա գիտեր, որ Ղամբլդորն անմիջապես կհասկանա, որ իր պատմության մեջ բաց թողնված դրվագ կա, բայց Ղամբլդորը մեքենայի մասին ոչինչ չհարցրեց: Երբ Հարրին ավարտեց, նա լուռ նստած շարունակում էր դիտել տղաներին իր կիսալուսնաձև ապակիներով ականոցի վրայից:

— Ղեհ, մենք գնանք, ցտեսություն ասենք բոլորին, — հուսահատ ծայնով ասաց Ռոնը:

— Ի՞նչի մասին եք խոսում, պարոն Ուի՛զլի, — մրթմրթաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Ղուք մեզ դպրոցից հեռացնելու եք, չէ՞, — ասաց Ռոնը:

Հարրին արագ նայեց Ղամբլդորին:

— Ո՛չ այսօր, պարոն Ուի՛զլի, — հանգիստ ասաց Ղամբլդորը, — բայց ես ամենայն լրջությամբ պետք է պատասխանատվության կանչեմ ձեզ այս արարքի համար: Այսօր եթե կգրեմ ձեր ընտանիքներին և պետք է զգուշացնեմ ձեզ, որ ևս մեկ նման արարքի դեպքում, ես ստիպված կլինեմ հեռացնել ձեզ դպրոցից:

Սնեյփն այնպիսի տեսք ուներ, ասես Ծննդյան տոները չեղյալ էին հայտարարվել: Նա կոկորդը մաքրեց ու ասաց.

— Պրոֆեսոր Ղամբլդո՛ր, այս տղաները խախտել են Ղեռահասների հրաշագործության սահմանափակման օրենքը, լուրջ վնաս են հասցրել մի հազվագյուտ ու արժեքավոր ծառի... Անշուշտ, նման բնույթի գործողությունները...

— Սեվե՛րուս, թո՛ղ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ինքը որոշի, ինչպես պատժել այս տղաներին, — հանդարտ ասաց Ղամբլդորը, — նրանք իր միաբանությունից են, հետևաբար իր պատասխանատվության տակ են: — Նա շրջվեց դեպի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Ես պետք է վերադառնամ ընթրիքի սեղանի մոտ, Մինե՛րվա, դեռ մի քանի հրահանգներ պիտի տամ: Գնացի՛նք, Սեվե՛րուս, կաթնախյուսով զարդարված շա՛տ ախորժալի մի տորթ եմ տեսել սեղանին... Չարժե այս երեկո հրաժարվել անուշեղեն համտեսելու հաճույքից:

Սնեյփն այնպիսի հայացք նետեց Հարրիին ու Ռոնին, որ եթե հնարավոր լիներ հայացքով թույն ներարկել, այն կհերիքեր տասնյակ հարրիների ու ռոների ոչնչացնելու համար, բայց՝ չկարողանալով հակաճառել Ղամբլդորին, նա ուղղակի թույլ տվեց, որ վերջինս իրեն դուրս տանի իր սեփական աշխատասենյակից: Տղաները մնացին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ընկերակցությամբ, որը շարունակում էր նրանց դիտել որսի պատրաստվող արծվի նման:

— Դուք լավ կանեք հիվանդանոցային աշտարակ գնաք, Ուի՛զլի, ձեր ճակատից արյուն է գալիս, — ասաց նա:

— Բան չկա, — ասաց Ռոնը, շտապելով թեթով սրբել ճղված հոնքից հոսող արյունը, — պրոֆես՛սոր, ես կուզենայի տեսնել, թե ինչպես է քույրս անցնելու Տեսակավորումը...

— Տեսակավորման արարողությունն արդեն ավարտվել է, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — ձեր քույրը նույնպես Գրիֆինդոր միաբանությունում է:

— Օ՛հ, լավ է, — ասաց Ռոնը:

— Ինչ վերաբերում է Գրիֆինդորին, — կտրուկ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, բայց Հարրին նրա խոսքը կտրեց.

— Պրոֆես՛սոր, երբ մենք մեքենան վերցրինք, կիսամյակը դեռ չէր սկսվել, այնպես որ... այնպես որ արդարացի չի լինի Գրիֆինդորից միավորներ հանել մեր այդ արարքի համար... — ավարտեց նա՝ անհանգիստ հետևելով պրոֆեսորի դեմքի արտահայտությանը:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը իր խորաթափանց հայացքը սևեռեց նրա վրա, բայց Հարրին համոզված էր, որ նա գրեթե զսպեց ժպիտը: Ինչևէ, նրա շրթունքներն այդ պահին այնքան էլ բարակ չէին:

— Ես միավորներ չեմ հանի Գրիֆինդորից, — ասաց նա, և Հարրիի սրտից մի մեծ քար ընկավ, — բայց դուք երկուսդ էլ պետք է ենթարկվեք հմայապատժի:

Ամեն ինչ ավելի լավ վերջացավ, քան Հարրին կարող էր երազել անգամ: Իսկ ինչ վերաբերում էր Դամբլդորից Դարզլիներին գրվելիք նամակին, դա բնավ ոչ մի նշանակություն չուներ: Հարրին գերազանց գիտեր, որ Դարզլիները շատ կհիասթափվեն, որ Կռվազան ուռենին նրա գլուխը մեկընդմիջտ չի ջարդել:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կրկին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, բայց այս անգամ ուղղեց Սնեյփի գրասեղանին: Սեղանի վրա թեթև ճրթոցով հայտնվեց մի սկուտեղ, վրան՝ բրդուճներով լի մի մեծ ափսե, երկու արծաթյա գավաթներ ու մի սափոր դդումի սառը հյութ:

— Դուք այստեղ կուտեք, կվերջացնեք և ուղիղ կգնաք ձեր ննջարանը, — ասաց նա, — ես պետք է վերադառնամ ընթրիքի սեղանի մոտ:

Երբ պրոֆեսորի հետևից դուռը փակվեց, Ռոնը մի երկար ցածրաձայն սուլոց արձակեց:

— Ես մտածեցի, որ վերջներս եկել է, — ասաց նա մի բրդուձ վերցնելով ափսեից:

— Ես էլ, — ասաց Հարրին և մի բրդուձ էլ ինքը վերցրեց:

— Բայց դու մեր ծախորդության աստիճանը գոնե պատկերացնու՞մ ես, — ասաց Ռոնը՝ հագիվ շարժելով շրթունքները, բերանը լի հավի ապխտած մսով, — Ֆրեդն ու Ջորջը այդ մեքենայով երևի արդեն մի վեց անգամ թռել են ու ոչ մի անգամ էլ չեն բռնվել: Գոնե մեկնումեկը նրանց գեթ մեկ անգամ տեսած լիներ, հա՛... — նա նորից մի մեծ կտոր բրդուձ խոթեց բերանը:

— Ինչու՞ չկարողացանք անցնել սյան միջով:

Հարրին ուսերը թոթվեց:

— Մենք պետք է շատ զգույշ լինենք սրանից հետո, — ասաց նա՝ ախորժակով մի մեծ կում դդումի սառը հյութ ըմպելով, — Է՛խ, ինչքան կուզենայի մասնակցել ընթրիքին...

— Նա ուղղակի չէր ուզում, որ մենք այնտեղ երևանք, — խելամտորեն նկատեց Ռոնը, — որպեսզի ոչ ոք չմտածի, թե թռչող մեքենայով դպրոց գալը լավ արարք է...

Երբ կերան կշտացան (ափսեն շարունակ լցվում էր նորանոր բրդուձներով, քանի դեռ նրանք ուտում էին), ոտքի կանգնեցին, դուրս եկան Սնեյփի առանձնասենյակից և իրենց ծանոթ միջանցքներով ուղևորվեցին դեպի Գրիֆինդոր միաբանության աշտարակը: Ամրոցը լուռ էր: Ընթրիքն արդեն ավարտվել էր: Նրանք անցան մրթմրթացող դիմանկարների և ճռճռացող զինագզեստների կողքով և սկսեցին բարձրանալ քարե աստիճաններով՝ մեկը մյուսի հետևից անցնելով նեղ աստիճանահարթակներով, մինչև, վերջապես, հասան Գրիֆինդոր աշտարակի գաղտնի մուտքին, որն ընկած էր վարդագույն մետաքսյա զգեստներ հագած մի շատ գեր տիկնոջ յուղաներկ դիմանկարի հետևում:

— Գաղտնաբա՛ռը, — երգեցիկ ասաց տիկինը, երբ տղաները մոտեցան:

— Ըըը՛... — ասաց Հարրին:

Նրանք այս տարվա գաղտնաբառը չգիտեին, որովհետև դեռ չէին հասցրել հանդիպել Գրիֆինդորի ավագներից որևէ մեկին: Բայց օգնությունը վրա հասավ գրեթե նույն պահին: Թիկունքից շտապ քայլերի ծայն լսվեց, և շրջվելով նրանք տեսան Հերմիոնային, որը վազում էր նրանց կողմը:

— Ահա՛, թե որտեղ եք... Ու՞ր էիք... Շատ ծիծաղելի բաներ են ասում ձեր մասին... Իբր ձեզ հեռացրել են դպրոցից թռչող ավտոմեքենա վթարի ենթարկելու համար:

— Դեհ, առնվազն կարող ենք լավ լուր հայտնել քեզ, որ մեզ դպրոցից դեռ չեն հեռացրել:

— Իսկ ի՞նչ է, իսկապե՞ս թռչող մեքենայով եք եկել, — ասաց Հերմիոնան, գրեթե նույնքան խիստ տոնով, որքան պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կասեր:

— Կարճ կապի՛ր ու գաղտնաբառն ասա՛, — անհամբեր ասաց Ռոնը:

— Գաղտնաբառը «հազարան բլբուլ» է, — վրդովված ասաց Հերմիոնան, բայց կարևորը դա չէ...

Սակայն նրա խոսքը կիսատ մնաց, որովհետև գաղտնաբառը լսելուն պես Չառլ Կոմսուիու դիմանկարը մի կողմ սահեց, և բացվածքից հանկարծ նրանց վրա թափվեց ծափահարությունների և բարձրագույն ողջույնների մի ժխորածայն ալիք: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես Գրիֆինդոր միաբանության ամբողջ ժողովուրդը դեռևս արթուն խմբված էր ընդհանուր սենյակում: Բոլորը՝ հնարավոր ամեն տեղ կանգնած, նույնիսկ թեք գրասեղանների և փափուկ բազկաթոռների վրա, սպասում էին նրանց գալստյանը: Մի քանի տասնյակ ձեռքեր միանգամից դուրս եկան Չառլ Կոմսուիու դիմանկարի բացվածքից Հարրիին ու Ռոնին դռնից ներս քաշելու համար: Հերմիոնան ինքնուրույն ներս մազլցեց:

— Հանճարե՛ղ էր, — գոռում էր Լի Ջորդանը, — Տպավորիչն էն խոսքը չի... Ա՛յ, ոգեշնչում եմ ասել... Ա՛յ, պատկեր եմ ասել... Մեքենայով մխրձվել ուղիղ Կռվագան ուռենու ճյուղերի մե՛ջ... Դուք հասկանու՞մ եք, տղե՛րք, որ դրա մասին մի քանի սերունդներ լեգենդներ են պատմելու...

— Հզո՛ր էր, տղե՛րք, — ասաց մի հինգերորդ դասարանցի, որի հետ Հարրին դեռ երբեք չէր խոսել:

Ինչ-որ մեկը թփթփացնում էր նրա ուսին, ասես նա հենց նոր հաղթել էր մի երկար մրցավազքում: Ֆրեդն ու Ջորջը մի կերպ ճանապարհ բացեցին իրենց համար և դուրս գալով ամբոխի առաջ կշտամբանքով միասին ասացին.

— Չէի՞ք կարող մեզ էլ հետ կանչել...

Ռոնը՝ մինչև մազերի արմատները կարմրած ու շփոթված, անմիտ ժպտում էր, բայց Հարրին անմիջապես տեսավ մեկին, որը բոլորովին էլ գոհ ու երջանիկ տեսք չուներ:

Փերսին փարոսի պես ցցվել էր մի քանի հուզված առաջին դասարանցիների գլխավերևում և, կարծես, մտադիր էր մոտենալ նրանց իր կարծիքը հայտնելու համար: Հարրին Ռոնին բոթեց ու գլխով արեց Փերսիի ուղղությամբ: Ռոնը անմիջապես հասկացավ նրան:

— Մենք վերև գնանք, հա՞... Լավ հոգնած ենք, — ասաց նա, և դեռ ոգևորված ամբոխի միջով նրանք սկսեցին դանդաղ շարժվել դեպի սրահի մյուս կողմում գտնվող դուռը, որի հետևում դեպի իրենց ննջարան տանող պտուտակած աստիճաններն էին:

— Բարի գիշեր, — ասաց Հարրին Հերմիոնային, որը ճիշտ Փերսիի պես մռայլ արտահայտությամբ հետևում էր նրանց:

Ամբողջ ճանապարհին ոգևորիչ թփթփոցներ ստանալով թիկունքներին, նրանք մի կերպ հասան սրահի մյուս կողմում գտնվող աստիճանների դռանը և շտապեցին արագ բարձրանալ:

Վերջապես հասան իրենց ննջարանի դռանը, որի վրա փակցված էր «Երկրորդ դասարանցիներ» ցուցանակը, և մտան հարազատ ու հյուրընկալ անդորրի մեջ: Վերջապես նրանք մտան նեղլիկ կամարագլուխ պատուհաններով իրենց սիրելի կլոր ննջարանը, որտեղ կանգնած էին բարձր ամպիովանիներով ու չորս սյուներից կախված մուգ կարմիր թավշյա վարագույրներով հինգ մահճակալները: Ճամպրուկներն արդեն վեր էին բարձրացվել և տեղադրվել մահճակալների կողքին:

Ռոնը մեղավոր ժպտաց Հարրիին:

— Գիտեմ, որ չպետք է ինձ լավ զգայի այդ ամենից կամ... օօֆ, չգիտեմ... բայց...

Ննջարանի դուռը կրնկի վրա բացվեց, և Գրիֆինդորի երկրորդ դասարանցի մյուս տղաները՝ Շեյմոս Ֆինիգանը, Դին Թոմասը և Նեվիլ Լոնգբոթոմը ներս ընկան սենյակ:

— Ֆանտաստի՛կ էր, — տնքաց Շեյմոսը:

— Ցնցո՛ղ էր, — ասաց Դինը:

— Անհավատալի՛ էր, — անհուն հիացմունքով շշնջաց Նեվիլը:

Հարրին այլևս չդիմացավ և նույնպես ժպտաց:

Գլուխ 6. Գիլդերոյ Լոքհարթը

Հաջորդ օրը, սակայն, Հարրին հագիվ թե մեկ անգամ ժպտաց: Առիթ էլ չկար, քանի որ անախորժությունները սկսվեցին դեռևս Մեծ դահլիճում նախաճաշի ժամին: Չորս միաբանությունների երկար սեղանները ծայրեծար ծանրացած էին առատ նախաճաշով: Կերակրացանկի մեջ կային ծեծած վարսակով տաք շիլա՝ կափարիչներով ծածկված խոշոր թասերում, ապխտած կարմիր ձուկ՝ բարակ շերտերով շարված մեծ, տափակ ափսեների մեջ, կարմրացրած հացերի հսկայական բուրգեր և տապակած խոզապուխտ ու ձվածեղ՝ դարսված մեծ սկուտեղների մեջ:

Օրն ամպամած էր, և հմայված առաստաղը մռայլ էր ու մթամած (դրսում երկինքը պաշարված էր անծրևաբեր կապարագույն ամպերով): Հարրին ու Ռոնը նստեցին Գրիֆինդորի սեղանի մոտ, Հերմիոնայի կողքին, որը «Նավագնացություն կղզիաբնակ վամպիրների հետ» գիրքը բացած հենել էր սեղանի վրա իր առջև դրված կաթի սափորին: Տղաներին բարևելու նրա տոնի մեջ որոշակի չորություն կար, և Հարրին ենթադրեց, որ Հերմիոնան դեռ շարունակում էր ցուցադրել իր բացասական վերաբերմունքը՝ ամրոց ժամանելու միջոցի նրանց ընտրության նկատմամբ: Իսկ Նեվիլ Լոնգբոթոմը, ի տարբերություն Հերմիոնայի, ուրախ-զվարթ սրտանց ողջունեց նրանց: Նեվիլը կլորաթուշ և դժբախտ պատահարների ռեկորդակիր մի տղա էր, որի նման ցրված ու մոռացկոտ մեկին Հարրին կյանքում դեռ չէր հանդիպել:

— Ուր որ է փոստը կժամանի, — ասաց Նեվիլը, — տատս երևի արդեն մի մեծ փաթեթ է հավաքել իմ մոռացած իրերից...

Հարրին նոր էր ափսեի մեջ մի գդալ շիլա լցրել, երբ, իսկապես, դահլիճը լցվեց փետրավոր թևերի ուժեղ թփթփոցով, և հարյուրից ավելի բվեր սավառնեցին առաստաղի տակ ու աշակերտների գլուխներից վեր պտտվելով սկսեցին նամակներ ու փաթեթներ նետել ուրախ շատախոսող ուսանողներին: Մի

ուռած փաթեթ թրմփաց ուղիղ Նեվիլի գլխին, և մեկ վայրկյան անց մի մեծ, մոխրագույն փետրագունդ ընկավ Հերմիոնայի կաթի սափորի մեջ՝ կաթի շիթեր ու մանր փետուրներ շաղ տալով բոլոր մոտիկ նստածների վրա:

— Էրրո՛ւ, — ասաց Ռոնը՝ տապալված բվին ոտքից բռնած դուրս քաշելով սափորի միջից: Էրրոլն ուշաթափված փռվեց սեղանի վրա՝ ոտքերը վեր ցցած և կտուցի մեջ մի թաց կարմիր ծրար բռնած:

— Օ՛ո... Ո՛ոչ... — տնքաց Ռոնը սարսափահար տագնապով:

— Մի՛ անհանգստացիր, նա դեռ կենդանի է, — ասաց Հերմիոնան մատի ծայրով թեթև շարժելով բվին:

— Ա՛խ, նրա համար չեմ անհանգստանում... այլ՝ ՍՐԱ...

Ռոնը մատնացույց արեց կարմիր ծրարը: Հարրիի համար այն միանգամայն սովորական տեսք ուներ, բայց Նեվիլն ու Ռոնը ծրարին այնպես էին նայում, ասես այն պիտի մեկ ակնթարթից պայթեր:

— Ինչ՞ու եք այդպես նայում, — հարցրեց Հարրին:

— Նա ինձ... նա ինձ ԳՈՐՈՎԱՐՏԱԿ է ուղարկել — ասաց Ռոնը հագիվ լսելի ձայնով:

— Դու լավ կանես, բացես, — ասաց Նեվիլը, վախվորած ու կարեկից շշուկով, — եթե չբացես, ավելի վատ կլինի: Տատս ինձ մի անգամ ուղարկել էր սրանից, ես էլ բանի տեղ չդրեցի ու... — Նեվիլը կլթոցով թուրք կուլ տվեց, — ուղղակի սարսափելի էր...

Հարրին նայում էր մե՛կ նրանց քարացած դեմքերին, մե՛կ կարմիր ծրարին:

— Գոռովարտակն ի՞նչ է, — հարցրեց նա:

Բայց Ռոնի ամբողջ ուշադրությունը կենտրոնացած էր ծրարի վրա, որի անկյուններից սկսել էր ծուխ դուրս գալ:

— Բաց արա՛, — համոզում էր Նեվիլը, — մի քանի րոպեից ամեն ինչ անցած-գնացած կլինի...

Ռոնը դողացող ձեռքն առաջ մեկնեց, հանեց ծրարը Էրրոլի կտուցից և բաց արեց: Նեվիլն աչքերը կկոցեց ու մատները կոխեց ականջների մեջ: Կես վայրկյան անց Հարրին արդեն գիտեր, թե ինչու: Մի պահ նրան թվաց, թե ծրարը

պայթեց: Ձայնի մի հզոր ալիք լցրեց Մեծ դահլիճի հսկայական տարածքը՝ ցնցելով պատուհանների ապակիներն ու փոշի թափելով առաստաղից:

— ...ԻՆՉՊԵՍ ՀԱՄԱՐՁԱԿԿԵՑԻՐ ԳՈՂԱՆԱԼ ՄԵՔԵՆԱՆ: ԵՍ ՉԷԻ ՋԱՐՄԱՆԱ, ԵԹԵ ՔԵՋ ՀԵՌԱՑՆԵԻՆ ԴՊՐՈՑԻՑ: ՍՊԱՍԻՐ, ԴԵՌ ԿՀԱՍՑՆԵՍ ՋՂՋԱԼ, ԵՐԲ ՋԵՌՔՍ ԸՆԿՆԵՍ: ԳՈՆԵ ՊԱՏԿԵՐԱՑՆՈՒՄ ԵՍ, ԹԵ ԻՆՉ ԱՊՐԵՑԻՆՔ ՀԱՅՐԴ ՈՒ ԵՍ, ԵՐԲ ՏԵՍԱՆՔ, ՈՐ ՄԵՔԵՆԱՆ ՉԿԱ...

Տիկին Ուիլլի ձայնի որոտները սովորականից հարյուրապատիկ ուժգնությամբ տարածվեցին Մեծ դահլիճում՝ զնգզնգացնելով սեղանների վրա շարված բաժակներն ու սպասքը և խլացուցիչ արձագանքելով քարե պատերից: Դահլիճում բոլոր նստածները տեղում անհանգիստ գլուխներն էին պտտում, որպեսզի տեսնեն, թե այդ ով է Գոռվարտակ ստացել, և Ռոնը այնքան խոր սուզվեց իր աթոռի մեջ, որ միայն նրա ալ կարմիր ճակատն էր երևում սեղանի եզրից բարձր:

— ԵՐԵԿ ԴԱՄԲԼԴՈՐԻՑ ՆԱՄԱԿ ՍՏԱՆԱԼՈՒՑ ՀԵՏՈ ԵՍ ԿԱՐԾՈՒՄ ԷԻ, ՈՐ ՀԱՅՐԴ ԱՄՈԹԻՑ ԿԱԹՎԱԾԱՀԱՐ ԿԼԻՆԻ: ՄԻ՞ԹԵ ՔԵՋ ՍՐԱ ՀԱՄԱՐ ԵՆՔ ՊԱՀԵԼ ՄԵԾԱՑՐԵԼ, ՈՐ ՆՄԱՆ ԽԱՅՏԱՌԱԿՈՒԹՅՈՒՆ ԲԵՐԵՍ ՄԵՐ ԳԼԽԻՆ: ԴՈՒ ԵՎ ՀԱՐՐԻՆ ԿԱՐՈՂ ԷԻՔ ՋՈՀՎԵԼ...

Հարրին սպասում էր, թե իր անունը, երբ էր նշվելու: Նա փորձեց ձևացնել, որ ոչ մի բան էլ չի լսում, մինչդեռ տիկին Ուիլլի ձայնը շարունակում էր որոտալ ականջի թմբկաթաղանթ ցավացնող ուժգնությամբ:

— ՍԱ ԲԱՑԱՐՁԱԿ ԽԱՅՏԱՌԱԿՈՒԹՅՈՒՆ Է: ՀԱՅՐԴ ԱՇԽԱՏԱՆՔԻ ԿԱՅՐՈՒՄ ԲԱՑԱՏՐՈՒԹՅՈՒՆ ՊԻՏԻ ՏԱ, ԵՎ ԱՅՍ ԱՄԵՆԸ ՄԻԱՅՆ ՔՈ ՄԵՂՔՈՎ, ՈՒ ԵԹԵ ԴՈՒ ՀԱՄԱՐՁԱԿԵՍ ՈՏՔԻՂ ԲՈՒԹ ՄԱՏՆ ԻՍԿ ՍԽԱԼ ՏԵՂ ԴՆԵԼ, ՄԵՆՔ ՔԵՋ ԱՆՄԻՋԱՊԵՍ ՀԵՏ ԿԲԵՐԵՆՔ ՏՈՒՆ...

Դահլիճում զրնգացող լռություն տիրեց: Ռոնի ձեռքից ընկած կարմիր ծրարը բռնկվեց կրակի բոցերով, կծկվելով առկայծող մոխիր դարձավ ու ցնդեց: Հարրին ու Ռոնը քարացած նստած էին իրենց տեղերում, ասես մի մակընթաց ալիք հենց նոր անցավ նրանց վրայով: Մի քանի հոգի սկսեցին ծիծաղել, և շուտով դահլիճը կրկին լցվեց զվարճախոս, աշխույժ ձայներով:

Հերմիոնան փակեց «Նավագնացություն կղզիաբնակ վամպիրների հետ» գիրքը և վերից վար նայեց աթոռի մեջ սուզված Ռոնին.

— Չգիտեմ, թե դուք ինչ էիք սպասում, բայց դու, Ռո՛ն...

— Միայն չասես, թե ես սրան արժանի էի, — նրա խոսքը կարճ կտրեց Ռոնը:

Հարրին իր ափսեմ մի կողմ հրեց: Նրա ներսը տակնուվրա էր լինում մեղավորության զգացումից: Պարոն Ուիզլին բացատրություն պիտի տար աշխատանքի վայրում: Այն ամենից հետո, ինչ տեր և տիկին Ուիզլիներն արել էին նրա համար այդ ամառ...

Բայց նա դրա մասին ավելի երկար մտածելու ժամանակ չունեցավ: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը քայլում էր Գրիֆինդորի սեղանի երկայնքով և աշակերտներին բաժանում նրանց դասացուցակները: Հարրին վերցրեց իր դասացուցակը և տեսավ, որ այդ օրը նրանք հաֆըլփաֆցիների հետ համատեղ երկու ժամ հերբալոգիա, այսինքն բուսագիտություն ունեն:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միասին դուրս եկան ամրոցից, անցան բանջարանոցների հողակտորով և ուղևորվեցին դեպի ջերմոցները, որտեղ կախարդական բույսեր էին աճեցվում: Գոռովարտակն առնվազն մեկ լավ բան էր արել: Հերմիոնան նրանց նկատմամբ միանգամայն բարեհամբույր էր, ասես գտնելով, որ նրանք արդեն ստացել են իրենց արժանի պատիժը:

Մոտենալով ջերմոցներին նրանք տեսան իրենց մյուս համադասարանցիներին, ովքեր արդեն դրսում կանգնած սպասում էին պրոֆեսոր Սածիլին: Նոր էին Ռոնը, Հարրին ու Հերմիոնան միացել մյուսներին, երբ տեսադաշտի մեջ մտավ պրոֆեսոր Սածիլը՝ Գիլդերոյ Լոքհարթի ուղեկցությամբ, սիզամարգով քայլելով դեպի ջերմոցների կողմը: Պրոֆեսոր Սածիլի ձեռքերը բազմաթիվ տեղերում ծածկված էին վիրակապերով և, ներքին մեղավորության ևս մեկ ալիք բարձրացնելով Հարրիի հոգում, նրա աչքն ընկավ հեռվում ուրվագծվող Կռվազան ուռենու վրա, որի ճյուղերից շատերը կապկպված էին կաշվե թոկերով:

Պրոֆեսոր Սածիլը կլորամարմին, կարճահասակ վիուկ էր: Նա ազատ թափված գանգուր մազերին դրել էր իր մշտական, երևի շատ սիրելի, արդեն տեղ-տեղ կարկատված լայնեզր գլխարկը: Նրա հագուստները սովորաբար

ծածկված էին լինում հողի ու գոմաղբի բազմագույն շերտերով, իսկ նրա եղունգների տեսքից մորաքույր Պետունիան հաստատ կուշաթափվեր: Գիլդերոյ Լոքհարթը պրոֆեսոր Սածիլի կողքին պարզապես շլացնում էր իր անբասիր հագուկապով: Նրա փիրուզագույն պարեգոտի փեշերը նրբագեղ ծածանվում էին քայլելիս, իսկ ոսկեգույն մազերը՝ ալիք-ալիք ուսերին թափվելով, փայլում էին նույնպես փիրուզագույն, ոսկերիզ սրածայր գլխարկի տակից:

— Ողջու՛յն բոլորի՛ն, — ասաց Լոքհարթը, գլուխ տալով շուրջը կանգնած ուսանողներին: — Հենց նոր պրոֆեսոր Սածիլին ցույց էի տալիս Կռվազան ուռենի բժշկելու ճիշտ ձևը... Սակայն բնավ չէի ուզենա այնպիսի տպավորություն թողնել ձեզ վրա, թե ես ավելի մեծ փորձ ունեմ բուսագիտության մեջ, քան ձեր պրոֆեսորը: Պարզապես իմ բազում ճամփորդությունների ժամանակ ինձ բախտ է վիճակվել հանդիպել բազմաթիվ տարաշխարհիկ բույսերի:

— Երրորդ ջերմոց ենք գնում այսօր, երեխանե՛ր, — ասաց պրոֆեսոր Սածիլը՝ ակնհայտորեն մռայլ ու սրտնեղած, ի տարբերություն իր սովորական գվարթ ու կատակասեր տրամադրության:

Ուսանողների շարքերից հետաքրքրության շշուկներ բարձրացան: Մինչ այդ նրանք աշխատել էին միայն Առաջին ջերմոցում: Բոլորին հայտնի էր, որ Երրորդ ջերմոցում շատ ավելի հետաքրքիր ու վտանգավոր բույսեր էին աճեցվում: Պրոֆեսոր Սածիլն իր գոտուց կախված մի մեծ բանալի ընտրեց և բացեց ջերմոցի դռան կողպեքը: Դուռը բացվելուն պես Հարրիի քթին հասավ խոնավ հողի ու պարարտանյութի տաք հոտը, որին խառնվել էր առաստաղից հաստ ցողուններով կախված տարօրինակ բույսի հովանոցանման հսկայական ծաղիկների քաղցրավուն, թանձր բուրմունքը: Նա արդեն պատրաստվում էր Ռոնի ու Հերմիոնայի հետևից ներս մտնել, երբ Լոքհարթը ձեռքով կանգնեցրեց նրան:

— Հա՛րրի, քեզ երկու խոսք ունեմ ասելու... Հուսով եմ, չեք առարկի, պրոֆեսոր Սածի՛լ, եթե Հարրին ձեզ միանա մեկ-երկու րոպեից:

Պրոֆեսոր Սածիլի խոժոռ հայացքից դատելով, կարելի էր ենթադրել, որ նա առարկում էր, բայց Լոքհարթն ասաց.

— Շնորհակալություն թույլտվության համար, — և ջերմոցի դուռը փակեց նրա երեսին:

— Հա՛րրի... — ասաց Լոքհարթը՝ իր մեծ սպիտակ ատամները փայլեցնելով արևի լույսի տակ, և թեթև կշտամբանքով օրորեց գլուխը, — Հա՛րրի, Հա՛րրի, Հա՛րրի...

Բացարձակ տարակուսանքի մեջ Հարրին ոչինչ չասաց:

— Երբ լսեցի, թե ինչ է տեղի ունեցել... Օ՛հ, անշուշտ... Դեհ, իհարկե, այդ ամենը բացարձակապես իմ մեղքն է... Ա՛հ, կրկին, իմ սովորության համաձայն...

Հարրին գաղափար անգամ չունեց, թե Լոքհարթն ինչի մասին էր խոսում: Նա արդեն պատրաստվում էր արտահայտվել, երբ Լոքհարթը շարունակեց:

— Չեմ կարող մտաբերել անգամ, թե երբ եմ ավելի ցնցված եղել: Թռչող մեքենայով ժամանել դպրո՞ց... Դեհ, իհարկե, ես անմիջապես կռահեցի, թե ինչու ես նման բան արել: Նման ակնհայտ ցուցադրական արա՞րք... Ա՛խ, Հա՛րրի, Հա՛րրի, Հա՛րրի...

Ջարմանալի էր, թե նրան ինչպես էր հաջողվում ցուցադրել միանգամից իր բոլոր հրաշագեղ ատամները, նույնիսկ երբ բացարձակապես լուռ էր:

— Խնդրե՛մ, դու էլ ճաշակեցիր ժողովրդական ճանաչման հաճույքը և... — ասաց Լոքհարթը, — ...ինչպե՞ս կարող էի այդքան անշրջահայաց լինել... Մի՞թե պարզ չէր, որ դու դեռ չափազանց երիտասարդ ես փառքի գայթակղությանը դիմանալու համար... Այդ ճանճն, անշուշտ, քեզ էլ խայթեց և, ահավասիկ, մեկ անգամ ինձ հետ միասին առաջին էջերում հայտնվելով, այլևս չդիմացար... Գլուխդ, բնականաբար, պտտվեց փառքի հաճույքից, և կրկին ցանկացար բոլորի ուշադրության կենտրոնում լինել...

— Օ՛հ, ոչ, պրոֆեսոր, ո՛չ...

— Հա՛րրի, Հա՛րրի, Հա՛րրի, — ասաց պրոֆեսոր Լոքհարթը՝ ձեռքն առաջ մեկնելով ու հայրաբար գրկելով Հարրիի ուսը, — ես քեզ միանգամայն հասկանում եմ, տղա՛ս: Շատ բնական է, մեկ անգամ փառքի և հանրահայտության վայելքը զգալով, կրկին ձգտել հասնել այդ արբեցնող զգացողությանը... Եվ ես չեմ կարող չմեղադրել ինքս ինձ այդ հաճույքին քեզ ականա ծանոթացնելու համար, որովհետև, անշուշտ, այն պետք է պտտեցներ

գլուխդ: Բայց դու պետք է հասկանաս, երիտասարդ, որ չի կարելի հանուն ուշադրության և հանրահայտության սկսել սավառնել օդում թռչող մեքենաներով... Հանգստացի՛ր, տղա՛ս... Դու դեռ բազմաթիվ առիթներ կունենաս հռչակ վայելելու համար, երբ արդեն չափահաս տարիքում կլինես: Օ՛հ, անշուշտ, ես քեզ շատ լավ եմ հասկանում և, հաստատ գիտեմ, թե հիմա ինչ ես մտածում. «Նրա համար հեշտ է նման բան ասելը, նա արդեն միջազգային կարգի հանրահայտ հրաշագործ է»: Բայց հասկացի՛ր, սիրելի՛ս, երբ ես ինքս քեզ նման տասներկու տարեկան էի, ես նույնպես այդ տարիքում նույնքան «ոչ ոք» էի, որքան և դու, և նույնիսկ, կարելի է ասել, որ քեզնից էլ ավելի «ոչ ոք»: Ի վերջո, մի քանիսն արդեն լսել են քո մասին, այնպես չէ՞... Նկատի ունեմ այն պատմությունը՝ կապված Նրա հետ, Ում-անունը-չպիտի-ասվի, — Լոքհարթը մի անցողիկ հայացք նետեց Հարրիի ճակատի սպիի վրա:

— Գիտեմ, գիտեմ... Իհարկե, դա չի կարելի համեմատել «Վիուկ» շաբաթաթերթի «Ամենահմայիչ ժպիտի» մրցույթում հինգ տարի անընդմեջ հաղթելու պատվի հետ, ինչին ե՛ս եմ արժանացել, սակայն դա էլ, սիրելի՛ս, անշուշտ, որոշակի սկիզբ է... Այո՛, կարելի է ասել, միանգամայն որոշակի սկիզբ...

Լոքհարթը բազմանշանակ աչքով արեց Հարրիին, շրջվեց ու հեռացավ՝ ծածանելով իր փիրուզագույն պարեգոտի փեշերը: Հարրին մի քանի րոպե ապշած կանգնեց՝ չիմանալով, ինչ մտածել, հետո հանկարծ հիշելով, որ պիտի այդ պահին ջերմոցում բուսագիտության դասին լիներ, դուռը բացեց ու ներս մտավ:

Պրոֆեսոր Սածիլը կանգնած էր ջերմոցի կենտրոնում դրված մի իշոտնուկի հետևում, որի վրա տարբեր գույնի մոտ քսան ականջակալներ էին դրված: Երբ Հարրին տեղավորվեց Ռոնի և Հերմիոնայի միջև, պրոֆեսոր Սածիլն ասաց.

— Այսօր մենք մարդախոտի սածիլներ ենք վերատնկելու: Իսկ հիմա ո՞վ կարող է ասել, թե ինչ հատկություններ ունի մարդախոտը:

Ոչ ոք չզարմացավ, երբ առաջինը վեր բարձրացավ Հերմիոնայի ձեռքը:

— Մարդախոտը կամ մանդրագորը Եվրոպայի հարավում աճող բույս է. «*Mandragora officinarum*», որի արմատները շատ հզոր ապաքինող և

վերականգնող հատկություններ ունեն, — ասաց Հերմիոնան, ինչպես միշտ այնպիսի տոնով, ասես կուլ էր տվել դասագիրքը: — Մարդախոտն օգտագործում են կախարդանքի միջոցով կերպափոխված կամ անեծքի ենթարկված մարդկանց վերականգնելու և ապաքինելու համար:

— Գերագա՛նց է: Տասը միավոր Գրիֆինդորին, — ասաց պրոֆեսոր Սածիլը, — մարդախոտի արմատները բոլոր հայտնի հակաթույների մեծամասնության կարևոր բաղադրամասն են կազմում: Սակայն հասուն մարդախոտը նաև շատ վտանգավոր է: Ո՞վ կարող է ասել, թե ինչու:

Հերմիոնայի ձեռքը՝ շեշտակի դեպի վեր նետվելով, քիչ մնաց Հարրիի քթից ցած գցեր ակնոցը:

— Մարդախոտի ճիչը լսողի համար մահացու է, — արագ ասաց Հերմիոնան:

— Ճիշտ այդպե՛ս, ևս տասը միավոր Գրիֆինդորին, — ասաց պրոֆեսոր Սածիլը, — բայց մենք այսօր աշխատելու ենք մարդախոտի դեռ շատ երիտասարդ սածիլների հետ:

Խոսելիս նա մատնացույց արեց ջերմոցի կենտրոնից դեպի խորքը շարվեշար ձգվող փոքրիկ սեղանիկները, որոնց վրա առաջին հայացքից շատ սովորական բույսերով թաղարներ էին դրված: Բոլորը քստքստացնելով առաջ եկան՝ ավելի լավ տեսնելու համար: Հարյուրից ավելի փարթամ, գանգուր, բոսորագույնից կանաչող տերևներով փոքրիկ բույսեր էին աճում հավասար թաղարների մեջ: Հարրիի համար դրանք շատ սովորական բույսեր էին, և նա ամենաթույլ պատկերացում իսկ չուներ, թե Հերմիոնան ի՞նչ նկատի ուներ՝ «մարդախոտի ճիչը» ասելով:

— Բոլորդ մի-մի զույգ ականջակալ վերցրե՛ք, — ասաց պրոֆեսոր Սածիլը:

Թեթև խառնաշփոթ տիրեց, քանի դեռ բոլորը ձգտում էին ձեռք գցել մի զույգ այնպիսի ականջակալների, որոնք վարդագույն ու շատ թավամազ չէին:

— Երբ կարգադրեն հագնել ականջակալները, հոգ տարեք, որպեսզի դրանք լրիվ ծածկեն ձեր ականջները, — ասաց պրոֆեսոր Սածիլը, — երբ արդեն կարելի լինի հանել դրանք, ես բուք մատներս վեր կբարձրացնեմ ու ձեզ նշան կանեն: Եղա՞վ... Հագե՛ք ականջակալները:

Հարրին ականջակալները դրեց ականջներին: Պրանք բացարձակապես մեկուսացրին նրան ծայներից: Պրոֆեսոր Սածիլը մի թավամազ վարդագույն ականջակալ դրեց ականջներին, վեր քշտեց իր պարեգոտի թևքերը, ամուր բռնեց մի տերևաշատ բույսի ցողունի ստորին մասից ու վստահ շարժումով դուրս քաշեց բույսը հողի միջից:

Հարրիի գարմանքի ճիչը ոչ ոք չլսեց:

Արմատների փոխարեն հողից դուրս թռավ լրիվ ցեխով ծածկված և աննկարագրելի այլանդակ մի փոքրիկ, նորածին մանկիկ: Տերևներն աճում էին ուղիղ նրա գանգից: Նա բծերով ծածկված բաց կանաչ գույնի մաշկ ուներ և ակնհայտորեն գոռում էր թոքերի ամբողջ ուժով:

Պրոֆեսոր Սածիլը սեղանի տակից մի մեծ թաղար հանեց և մարդախոտի մարդանման արմատիկը մտցրեց մեջը՝ ծածկելով նրան սև, խոնավ, պարարտացված հողի շերտով, դրսում թողնելով միայն հյութեղ, գանգուր, բոսորագույն ու կանաչ տերևները: Պրոֆեսոր Սածիլը հողը թափ տվեց ձեռքերից և բութ մատները վեր ցցած ազդանշան արեց, որպեսզի բոլորն ականջակալները հանեն, ու ինքն էլ հանեց իր ականջակալները:

— Քանի որ մեր մարդախոտերը դեռևս ընդամենը սածիլներ են, նրանց ճիչը ձեզ չի սպանի, — ասաց նա շատ հանդարտ ծայնով, կարծես քիչ առաջ ինքն ընդամենը մի բեգունիա էր ջրել, — սակայն, միևնույն է, նրանց ճիչն ի վիճակի է ձեզ մի քանի ժամով ուշաթափության մեջ գցելու: Ուրեմն, եթե չեք ուզում բաց թողնել դպրոցում դասերի առաջին օրը, ապա հոգ տարեք, որպեսզի աշխատելիս ականջակալները լավ մեկուսացնեն ձեր ականջները: Ես ձեզ նշան կանեմ, երբ արդեն անվտանգ կլինի ականջակալները հանել: Իսկ այժմ, չորսական հոգի ամեն սեղանի մոտ: Սեղանների տակ բավարար թվով թաղարներ կան... Կոմպոստը պատի տակ շարված պարկերի մեջ է... Եվ զգուշացեք թունավոր Տենտակուլայից, նա այս օրերին աստամ է հանում (խոսքը երկար առաձգական շոշափուկներով ու հաստ ցողուններից կախված հովանոցանման մեծ ծաղիկներով բույսի մասին էր, որի թանձր բուրմունքը տարածվել էր ջերմոցում):

Խոսելիս նա ափով շեշտակի շրմփացրեց իր ուսի վրայով սողացող բոսորագույն երկար շոշափուկին, որը ձգվել էր նրա թիկունքում աճող մուգ կարմիր ցողուններով բույսից և ասես հետաքրքրությամբ ինչ-որ բան էր հոտոտում պրոֆեսոր Սաժիլի ուսի վրա:

Հարրիի, Ռոնի ու Հերմիոնայի սեղանիկին միացավ մի հաֆըլփաֆցի գանգրահեր տղա: Հարրին, թեև դեմքից ճանաչում էր տղային, բայց նրա հետ խոսելու առիթ դեռ չէր ունեցել:

— Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեշլի, — գվարթ ներկայացավ տղան՝ բարեկամաբար սեղմելով Հարրիի ձեռքը, — անշուշտ ես գիտեմ, թե դուք ովքեր եք... Ո՛վ չգիտի հանրահայտ Հարրի Փոթթերին: Իսկ դու Հերմիոնա Գրեյնջերն ես՝ միշտ առաջինը բոլոր առարկաներից... — Հերմիոնան գլխով արեց՝ սեղմելով Ջասթինի մեկնած ձեռքը, — ...և Ռոն Ուիզլին... Քոնը չէ՞ր այն թռչող մեքենան:

Ռոնը նույնիսկ չժպտաց: Գոռովարտակը, ակնհայտորեն, դեռ զրնգում էր նրա ականջներում:

— Բայց Լոքհարթն ուրիշ է, չէ՞, — ոգևորված ասաց Ջասթինը, երբ նրանք սկսեցին իրենց թաղարները լցնել վիշապի թրիքով պարարտացված կոմպոստով:

— Աննկարագրելի խիզախ տղա է: Կարդացե՞լ եք նրա գրքերը: Ես ուղղակի վախից կմեռնեի, եթե հեռախոսի խցիկի մեջ խցկված լինեի դարձվոր մարդագայլից փախչելիս... Իսկ նա իրեն բոլորովին չկորցրեց ու... զըհա՛մփ... Բա ֆանտաստիկ չէ՞... Անունս ծնվածս օրվանից գրանցված է եղել Իթոնի համալսարանի քոլեջում: Բայց չեմ կարող նկարագրել, թե որքան ուրախ եմ, որ այստեղ եմ եկել: Մայրիկս, իհարկե, մի քիչ հիասթափված էր, բայց Լոքհարթի գրքերն ընթերցելուց հետո նա սկսեց մտածել, որ ընտանիքում լրիվ մասնագիտական կրթություն ստացած հրաշագործ ունենալը բավականին լավ բան է...

Պրանից հետո նրանք արդեն զրույցը շարունակելու հնարավորություն չունեցան՝ ականջակալները հագնելով ստիպված էին կենտրոնանալ մարդախոտի սաժիլների վրա: Պրոֆեսոր Սաժիլն այնպիսի հեշտությամբ տեղափոխեց մարդախոտի սաժիլիկին, որ առաջին հայացքից, կարող էր թվալ,

թե ոչ մի դժվար բան չկար, բայց իրականում բոլորովին էլ հեշտ չէր: Մարդախոտի սածիլներին բնավ դուր չէր գալիս հողից դուրս գալը, բայց հետո այնպիսի տպավորություն էր ստեղծվում, ասես դրանք ոչ էլ ուզում էին նորից հողի մեջ մտնել: Արմատները գալարվում էին ու իրենց անճոռնի վերջույթներով օդի մեջ քացիներ տալիս աջ ու ձախ, թափահարում էին իրենց փոքրիկ բռունցքներն ու ցուցադրում սուր ատամները: Հարրին տասը ընկած չարչարվեց առանձնապես չաղ մի մարդախոտիկ թաղարի մեջ խցկելու համար:

Դասի վերջում, Հարրին բոլորի նման, ամբողջովին քրտնած էր ու ոտքից գլուխ կեղտոտված հողով, և դեռ ձեռքերի ու մեջքի բոլոր մկաններն էլ լարումից ցավում էին: Նրանք, ոտքերը քարշ տալով, մի կերպ հասան ամրոց, որպեսզի արագ լվացվեն ու մաքրվեն: Իսկ հետո գրիֆինդորցիները շտապեցին տրանսֆիգուրացիայի՝ այսինքն կերպափոխության դասին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի դասերին միշտ դժվար աշխատանք էր սպասվում, բայց այդ օրը առանձնահատուկ դժվար էր: Անցած տարի Հարրիի սովորած ամեն ինչ, ասես ամառվա ընթացքում, անհետ ցնդել էր նրա ուղեղից: Դասի ժամանակ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նրանց հանձնարարեց մի բզեզ կերպափոխել վերարկուի կոճակի: Բայց Հարրին կարողանում էր միայն սեղանի վրա գլխապտույտ թվառացնել խեղճ բզեզին, որն էլ հուսահատ այս ու այն կողմ էր ցատկում՝ փորձելով խուսափել նրա կախարդական փայտիկից:

Ռոնի վիճակը շատ ավելի վատ էր: Նա իր կախարդական փայտիկը մի կերպ վերանորոգել էր՝ ինչ-որ մեկից փոխառված հմայված սոսնձապատ երիզով, բայց փայտիկն անհույս վնասված էր: Այն շարունակ անպատեհ ճրթճրթում ու կայծեր էր արձակում, և ամեն անգամ, երբ Ռոնը փորձում էր կերպափոխել իր բզեզին, փայտիկը մոխրագույն խիտ ծուխ էր թքում, որից փտած ձվի անտանելի հոտ էր գալիս: Ծխի պատճառով չտեսնելով, թե ինչ է անում, Ռոնը պատահաբար արմունկով ձխեց իր բզեզին և ստիպված էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալից մեկ ուրիշ բզեզ խնդրել: Պրոֆեսորը բոլորովին գոհ չէր:

Հարրին մեծագույն հաճությամբ լսեց ճաշի ընդմիջման զանգը: Նրա ուղեղն ասես քրքրված սպունգ լինեք: Բոլորը դուրս եկան դասասենյակից՝ բացի

Հարրիից ու Ռոնից, որը գրասեղանի մոտ կանգնած, կատաղած թափահարում էր իր փայտիկը:

— Ապու՛շ... անպե՛տք... աղբի կտո՛ր...

— Նամակ գրի՛, որպեսզի տանից քեզ նոր փայտիկ ուղարկեն, — խորհուրդ տվեց Հարրին, երբ փայտիկն սկսեց հրավառության նման ճայթյուններ ու փրթփրթոց արձակել:

— Հա՛, ճիշտ ես ասում, որ մի հատ էլ Գոռովարտակ ստանամ... — ասաց Ռոնը, արդեն շվշվացնող փայտիկը տեղավորելով պայուսակի մեջ, — ԴՈՒ ԻՆՔՐ ԵՍ ՄԵՂԱՎՈՐ, ՈՐ ՓԱՅՏԻԿԴ ԿՈՏՐՎԵԼ Է...

Նրանք Մեծ դահլիճ իջան ճաշելու, որտեղ Ռոնի տրամադրությունը բոլորովին չբարձրացավ, երբ նա Հերմիոնայի ձեռքին մի բուռ կատարելապես կերպափոխված վերարկուի կոճակներ տեսավ, որոնք նա իր հետ բերել էր տրանսֆիգուրացիայի դասից:

— Էլ ի՞նչ ունենք կեսօրից հետո, — հարցրեց Հարրին՝ շտապելով Ռոնի ուշադրությունը շեղել Հերմիոնայի կոճակներից:

— Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից, — անմիջապես ասաց Հերմիոնան:

— Ուուու՛ու, — բացականչեց Ռոնը, նրա ձեռքից թռցնելով դասացուցակը, — արդեն հասցրե՞լ ես Լոքհարթի բոլոր դասերը փոքրիկ սրտիկներով նշել:

Հերմիոնան՝ աչքերից կայծակներ ժայթելով, հետ խլեց նրա ձեռքից իր դասացուցակը:

Նրանք արագ վերջացրին ճաշը և միասին դուրս եկան բակ: Երկինքը դեռ առավոտվա պես մռայլ էր: Հերմիոնան նստեց քարե աստիճաններից մեկին և կրկին խորասուզվեց «Նավագնացություն կղզիաբնակ վամպիրների հետ» գրքի ընթերցանության մեջ: Հարրին ու Ռոնը նրա կողքին կանգնած մի քանի րոպե խոսում էին քվիդիչից: Որոշ ժամանակ անց Հարրին նկատեց, որ իրեն շատ ուշադիր հետևում են: Հայացքը վեր բարձրացնելով, նա կրկին տեսավ կարճ մազերով, փոքրամարմին, առաջին դասարանցի այն տղային, որին տեսել էր անցած գիշեր Մեծ դահլիճի պատուհանից Տեսակավորման արարողության սկզբում: Տղան հիպնոսվածի նման անթարթ նայում էր Հարրիին: Նրա ձեռքերի մեջ մի մազլական լուսանկարչական խցիկ կար, և այն պահին, երբ Հարրիի ու

տղայի հայացքները հանդիպեցին, նա կաս-կարմիր կտրեց ու ասես, դադարեց շնչել:

— Հա՛րրի... Ես... Ես Քոլին Քրիվին եմ, — շնչասպառ ասաց տղան՝ տեղում մի քայլ առաջուիետ անելով: — Ես էլ եմ Գրիֆինդորից: Թույլ կտա՞ս... Կարելի՞ է... Հո չե՞ս նեղանա, եթե ես... Ես քեզ լուսանկարեմ, — ասաց տղան աղերսական տեսքով՝ իր ֆոտոխցիկը վեր բարձրացնելով:

— Լուսանկարե՞ս, — ինքնաբերաբար կրկնեց Հարրին:

— Որպեսզի հետո ինձ հավատան, որ հանդիպել եմ քեզ, — ոգևորված ասաց Քոլինը առաջուիետ ու առաջուիետ քայլելով, բայց, այդուհանդերձ, փոքր-ինչ մոտենալով: — Ես քո մասին ամեն ինչ գիտեմ: Բոլորը քո մասին են խոսում... թե ինչպես կենդանի մնացիր, երբ Գիտես-թե-ով ուզում էր սպանել քեզ... թե ինչպես նա անհետացավ... ամեն ինչ... և որ ճակատիդ մնացել է այդ սպին... (Նա հայացքով արագ հետախուզեց Հարրիի ճակատը ծածկող մազափունջը:) ...և իմ ննջարանից մի տղա ասաց, որ եթե ես ճիշտ նյութերով մշակեմ ժապավենը, ապա լուսանկարի մեջ պատկերները կշարժվեն:

Քոլինը ոտքից գլուխ մանրադող ալիքով սրսփաց ու խոր շունչ քաշելով ասաց.

— Ի՛նչ լավ է այստեղ, չէ՞: Ես գաղափար իսկ չունեի, որ իմ բոլոր տարօրինակ արարքները հրաշագործություն են, մինչև Հոգվարթսից նամակ չստացա: Հայրիկս կաթնավաճառ է: Նա էլ սկզբում չէր հավատում: Հիմա ես ամեն ինչ լուսանկարում եմ, որպեսզի նրան ուղարկեմ: Եվ ուղղակի հիասքանչ կլինի, եթե քո լուսանկարն ունենամ, — նա հարցական նայեց Հարրիին: — Գուցե քո ընկերը մեզ միասին լուսանկարի՞ ու... Ես կանգնե՞մ քո կողքին: Իսկ հետո ինքնագիր չե՞ս թողնի լուսանկարի տակ...

— Ինքնագրով լուսանկա՞ր... Դու ինքնագրով լուսանկարնե՞ր ես բաժանում, Փո՛թեր...

Բարձրագոյ ու չարախինդ, ինչպես միշտ, Դրաքո Մալֆոյի ձայնը տարածվեց ամբողջ բակով: Նա եկավ կանգնեց Քոլինի կողքին, սովորականի պես՝ իր խոշոր ու գիշատիչ տեսքով ընկերների ուղեկցությամբ: Քրեբն ու Գոյլը՝

անցած տարվա հետ համեմատած ավելի թիկնեղ ու ավելի հաստավիզ, ցցված էին նրա թիկունքում:

— Հե՛յ, ո՛վ կա բակում... Բոլորդ հերթ կանգնե՛ք... Հարրի Փոթթերը ինքնագրով լուսանկարներ է բաժանում:

— Ո՛չ, ես ոչինչ էլ չեմ բաժանում, — բարկացած ասաց Հարրին, բռնոցքները սեղմելով: — Ձայնդ կտրի՛ր, Մա՛լֆոյ:

— Դու պարզապես նախանձում ես, — վարից վեր մեջ ընկավ Քոլինը, որն իր ամբողջ մարմնով հանդերձ Քրեբի վզից բարախկ էր:

— Նախանձու՞մ եմ... Այդ ինչի՞ն պիտի նախանձեմ, մի հարցնող լինի: Հետաքրքիր է, թե ո՞վ կհամաձայներ սեփական կամքով ճակատին մի այլանդակ սպի ունենալ: Շա՛տ շնորհակալ եմ... Չեմ կարծում, որ եթե գլուխդ ճղեն, դրանից դու շատ առանձնահատուկ կդառնաս:

Քրեբն ու Գոյլն ապուշ-ապուշ հռհռացին:

— Տգրուկ կպցրու ճակատիդ, Մա՛լֆոյ, — թե չէ չարությունից ու նախանձից հիմա կաթվածահար կլինես, — կատաղած ասաց Ռոնը:

Քրեբն անմիջապես դադարեցրեց ծիծաղը և սկսեց սպառնալից շփել իր բռնոցքի կարտոֆիլների պես ուռած հոդերը:

— Զգուշացի՛ր, Ուի՛զլի, քեզ չի կարելի պատմության մեջ ընկնել, թե չէ մայրիկդ ստիպված կլինի գալ քեզ դպրոցից տուն տանելու, — ասաց Դրաքոն ու ձայնը բարակացնելով ինչքան ուժ ուներ բարձր ծղրտաց, — Եթե դու համարձակվես ոտքիդ բութ մատն իսկ սխալ տեղ դնել...

Մոտերքում կանգնած մի խումբ հինգերորդ դասարանցի սլիզերինցիներ բարձրաձայն հռհռացին:

— Ուիզլիին ինքնագրով լուսանկար տու՛ր, Փո՛թթեր, — շարունակեց ծաղրել Մալֆոյը: — Եթե այդ լուսանկարը ծախի, իր ամբողջ տան արժեքից ավելի շատ փող կստանա:

Ռոնը դուրս քաշեց սոսնձապատ երիզով ամրացված իր փայտիկը, բայց Հերմիոնան ուժեղ թրմփոցով փակեց ձեռքի գիրքն ու ֆշշացրեց.

— Զգուշացի՛ր, մարդ է գալիս...

— Ի՞նչ աղմուկ է այստեղ, ի՞նչ է կատարվում, — Գիլդերոյ Լոքհարթը գալիս էր նրանց ուղղությամբ՝ ծածանելով իր փիրուզագույն պարեգոտը. — Ո՞վ է ինքնագրով լուսանկարներ բաժանում:

Հարրին սկսեց խոսել, բայց Լոքհարթը կրկին հայրաքար գրկեց նրա ուսը և ընդհատելով նրան, ուրախ-ուրախ հայտարարեց.

— Իհա՛րկե, նույնիսկ հարցնել էլ պետք չէր... Հա՛րրի, ահա և կրկին հանդիպեցինք:

Լոքհարթի բազկի տակ կալանված և նվաստացումից շիկացած դեմքով, Հարրին տեսավ, ինչպես Մալֆոյը ինքնագոհ ժպտալով խառնվեց բակում հավաքված ամբոխին:

— Դեհ, պարոն Քրի՛վի, — ասաց Լոքհարթը, գլխով անելով Քոլինին — մեզ միասին լուսանկարե՛ք: Մեկ լուսանկարում երկու հանրահայտ անձ... Տեսնու՞մ եք, թե այսօր ինչպես է ձեր բախտը բերում... Եվ մենք երկուսս էլ կստորագրենք նկարի տակ... Համաձայն չե՞ք, պարոն Փոթթեր:

Քոլինը խցիկը ձեռքին սայթաքելով առաջ նետվեց և լուսանկարեց ճիշտ այն պահին, երբ ամրոցից լսվեց հետկեսօրյա դասերի սկիզբն ազդարարող զանգը:

— Շտապե՛ք ներս անցնել, արագացրե՛ք, — կարգադրեց Լոքհարթը և Հարրիի ուսից պինդ բռնած ինքն էլ ուղղություն վերցրեց դեպի ամրոցը: Նրա կողքից քայլող դժբախտ Հարրին այդ պահին երազում էր մի այնպիսի հմայախոսք իմանալ, որ պարզապես տեղում ցնդեր, միայն ստիպված չլիներ Լոքհարթի կողքից քայլել ու լսել նրա ելույթը:

— Հա՛րրի, տղա՛ս, — հայրաքար ասաց Լոքհարթը՝ Հարրիին իր հետ ամրոց տանելով երկրորդական մուտքերից մեկով, — ասողին լսող է պետք... Ես քեզ և փոքրիկ Քրիվիին օգնության հասա, որովհետև եթե նա ինձ նույնպես լուսանկարեր, քո դպրոցական ընկերները չէին սկսի մտածել, որ չափազանց շատ ես գոռոզամտացել ու առիթը բաց չես թողնում ցուցադրվելու համար:

Պարզապես չուզենալով լսել Հարրիի կցկտուր արդարացումներն ու բողոքները, Լոքհարթը նրան ուղղակի քաշեց տարավ իր հետ ուսանողներով լի միջանցքով ու աստիճաններով:

— Թույլ տու՛ր ասեմ, որ, իմ կարծիքով, քո կարիերայի այս փուլում ինքնագրով լուսանկարներ բաժանելը խելամիտ չէ... Դա քեզ չի սագում, սիրելի՛ս: Համոզված եմ, որ բնավ չես ուզենա սնափառ ու ինքնասիրահարված մարդու համբավ ձեռք բերել: Հա՛րրի, շատ հնարավոր է, որ տարիներ անց, երբ դրա ժամանակը գա, դու էլ ինձ նման հարմարության համար նախօրոք ինքնագրված լուսանկարների պաշար կպահես ձեռքիդ տակ, բայց... — և նա մի փոքր քնծիծաղ տվեց, — անկեղծ ասած, չեմ կարծում, որ դրա ժամանակն արդեն եկել է:

Նրանք արդեն հասել էին Լոքհարթի դասասենյակին, և նա, վերջապես, բաց թողեց Հարրիի ուսը: Հարրին բարկացած առաջ քաշեց իր պարեգոտի փեղկերը և գնաց ու նստեց դասարանի ամենավերջին նստարանին՝ իր առջև պատնեշի պես շարելով Լոքհարթի բոլոր յոթ հատորները, որպեսզի գոնե միառժամանակ իրական Լոքհարթն իր աչքին չերևա:

Դասարանի մյուս աշակերտները շատախոսելով ներս լցվեցին: Ռոնն ու Հերմիոնան եկան ու նստեցին վերջին նստարանին, Հարրիի երկու կողմերում:

— Էս ի՞նչ օրի ես... Եթե հիմա երեսիդ ծու քսենք, հաստատ ծվածեղ կդառնա, — սրամտեց Ռոնը, — Ա՛յ, թե Քոլինն ու Զինին իրար հանդիպե՛ն... Պատկերացնու՞մ ես, — շարունակելով սրամտել, մրթմրթում էր Ռոնը, — ...Այդ երկուսն արդեն հերիք են, որպեսզի դպրոցում «Հարրի Փոթթերի երկրպագուների ակումբ» հիմնադրվի:

— Վերջացրու՛, — ատամների արանքից նետեց Հարրին: Միայն դա էր մնում պակաս, որ Լոքհարթի ականջին հասներ «Հարրի Փոթթերի երկրպագուների ակումբ» անվանումը:

Երբ ամբողջ դասարանը տեղավորվեց, Լոքհարթը բարձրաձայն մաքրեց կոկորդը, և դասասենյակում լռություն տիրեց: Նա ձեռքն առաջ մեկնեց, Նեվիլ Լոնգբոթոմի սեղանից վերցրեց «Ամառը տրոլների ճամբարում» գիրքը և այնպես բարձր պահեց, որ բոլորին տեսանելի լինի՝ գրքի կազմի վրա մտերմավարի աչքով անող, իր սեփական լուսանկարը:

— Ես եմ, — ասաց նա՝ մատով ցույց տալով իր նկարը, ու դարձյալ աչքով արեց, — Գիլդերոյ Լոքհարթ, Մեռլինի միաբանության շքանշանակիր, Երրորդ

կարգի հրաշագործ, Սև ուժերից ինքնապաշտպանության Լիգայի Պատվո անդամ և «Վիուկ» շաբաթաթերթի «Ամենահմայիչ ժպիտը» մրցույթում հնգակի հաղթող... Բայց դրա մասին չարժե խոսել: Ի վերջո, իմ հմայիչ ժպիտի շնորհիվ չէր, որ կարողացա ազատվել Բանդոն բանջիից...

Եվ նա սպասեց, որ դասարանը ծիծաղի իր սրամտության վրա: Ի վերջո մի քանիսը ժպտացին:

— Տեսնում եմ, բոլորդ ունեք իմ աշխատությունների լիակատար ժողովածուն... Լավ է, լավ է... Այսօր, կարծում եմ, կարելի է սկսել մի փոքր թեստից: Անհանգստանալու բան չկա... Պարզապես ուզում եմ ստուգել, թե որքան ուշադիր եք կարդացել իմ գրքերը և որքան խորն եք ընկալել ամեն ինչ:

Բաժանելով հարցաթերթիկները, նա վերադարձավ իր տեղը և ասաց.

— Դուք երեսուն թույլ եք ունեք... Սկսե՛ք գրել...

Հարրին գլուխը կախեց իր հարցաթերթիկի վրա ու կարդաց.

1. Ո՞րն է Գիլդերոյ Լոքհարթի սիրած գույնը:

2. Ո՞րն է Գիլդերոյ Լոքհարթի գաղտնի երազանքը:

3. Ձեր կարծիքով, ո՞րն է Գիլդերոյ Լոքհարթի ամենամեծ նվաճումը...

...և այդպես շարունակ երեք էջի վրա մինչև վերջին հարցը.

54. Ե՞րբ է Գիլդերոյ Լոքհարթի ծննդյան օրը, և ի՞նչը կլինի նրա համար ծննդյան օրվա լավագույն նվերը:

Կես ժամ անց Լոքհարթը հավաքեց բոլոր լրացված հարցաթերթիկները և սկսեց թերթել դրանք դասարանի ներկայությամբ:

— Այդպե՛ս, այդպե՛ս... տեսնում եմ, որ գրեթե ոչ ոք չի հիշել, որ իմ սիրած գույնը եղրևանու բաց երանգն է: Ես դրա մասին գրել էմ. «Մեկ տարի տիբեթյան ձնեմարդ-յեթիների քոչակայանում» գրքում: Եվ ձեզնից մի քանիսին չէր խանգարի կրկին և ավելի մեծ ուշադրությամբ ընթերցել «Արշավանք դարձվոր մարդագայլերի անտառներում» գիրքը... Այնտեղ տասներկուերորդ գլխում ես հստակ գրել եմ, որ ինձ համար ծննդյան ամենալավ նվերը կլինի բացարձակ ներդաշնակությունը հրաշագործ և ոչ հրաշագործ մարդկային համայնքների միջև, թեև չէի հրաժարվի նաև «Լուսաստղ» տեսակի մի մեծ շիշ հին վիսկիից:

Նա մեկ անգամ ևս խորամանկ ժպիտով աչքով արեց բոլորին: Ռոնը անթարթ նայում էր Լոքհարթին՝ ակնհայտ թերահավատության արտահայտությամբ: Շեյմոս Ֆինիգանը և Դին Թոմասը՝ առաջին նստարանին նստած, գալարվում էին անծայն ծիծաղից: Բայց Հերմիոնան Լոքհարթին լսում էր անկեղծ հետաքրքրությամբ և ցնցվեց, երբ Լոքհարթը նշեց նրա անունը:

— ...Բայց օրիորդ Հերմիոնա Գրեյնջերը գիտի, որ իմ գաղտնի երազանքն է ազատել աշխարհը բոլոր չարիքներից և սկսել արտադրել իմ սեփական ապրանքանիշով մազերի խնամքի յուղերը... Ապրե՛ս, աղջիկ: Եվ ըստ էության... — նա թափահարեց Հերմիոնայի լրացրած հարցաթերթիկը, — ...կատարյալ պատասխաններ է տվել բոլոր հարցերին: Ո՞վ է Հերմիոնա Գրեյնջերը:

Հերմիոնան վեր ցցեց իր դողացող ձեռքը:

— Գերազա՛նց է, — գլխով արեց Լոքհարթը, — Բացարձակ գերազանց: Տասը միավոր Գրիֆինդոր միաբանությանը: Դե՛հ, վերադառնանք մեր գործին...

Նա թեքվեց սեղանի տակ ու մուգ սփռոցով ծածկված մի մեծ վանդակ հանելով, դրեց սեղանի վրա:

— Ուշադրությո՛ւն... Իմ գործը հրաշագործական ցեղին հայտնի ամենաչար ու նենգ արարածների դեմ ձեզ զինելն է: Հնարավոր է, որ այս սենյակում դուք հանդիպեք մղձավանջներում ձեզ տանջող ամենաքստմնելի վախերին: Համոզված եղեք, որ ոչ մի վտանգ ձեզ չի սպառնում, քանի դեռ ես այստեղ եմ: Խնդրում եմ ընդամենը սառնասրտություն պահպանել և խուճապի չմատնվել:

Հարրին իրենից անկախ գլուխը մի կողմ թեքեց գրքերից կառուցած իր պատնեշից, որպեսզի ավելի լավ տեսնի սեղանի վրա դրված վանդակը: Լոքհարթը ձեռքը դրեց ծածկոցի վրա: Դինն ու Շեյմոսը դադարել էին ծիծաղել: Նեվիլն առաջին շարքում նստած անհանգիստ տրորվում էր տեղում:

— Պետք է խնդրեմ ձեզ, որ հանկարծ չբղավեք, — ասաց Լոքհարթը ցածր ձայնով, — դուք կարող եք գրգռել ու խուճապի մատնել նրանց:

Մինչ ամբողջ դասարանը շունչը պահած վանդակին էր նայում, Լոքհարթն աճաբարի հանդիսավորությամբ ծածկոցը ցած քաշեց վանդակի վրայից:

— Այո՛, — ասաց նա բեմական արտահայտիչ կեցվածք ընդունելով, — հենց նոր բռնված Կոռնուոլյան անտառային դցուկներ:

Շեյմոս ֆինիզանը այլևս չդիմացավ: Նա փռթկաց անգուսպ ծիծաղով, որը նույնիսկ Լոքհարթը չէր կարող սխալմամբ որպես սարսափի ձիչ ընդունել:

— Այո՞... — ժպտաց նա Շեյմոսին:

— Հը-հը-հը՛... հը-հը՛... Բայց սրանք... հը-հը-հը՛... Սրանք էլ են շատ վտանգավոր... — ծիծաղից խեղդվելով ասաց Շեյմոսը:

— Ես ձեր տեղն այդքան անհոգ չէի լինի, — մատը թափահարելով Շեյմոսի վրա, նյարդայնացած ասաց Լոքհարթը — Սրանք կարող են շատ նենգ ու անորսալի փոքրիկ վնասարարներ լինել և մեծ գլխացավանքի պատճառ դառնալ:

Դցուկները վառ կապույտ գույնի էին, յուրաքանչյուրը մոտ երեսուն սանտիմետր բարձրությամբ, սրակզակ ճստիկ դեմքերով ու այնքան սուր բարալիկ ծայներով, ասես մի երամ թութակներ շատ աշխույժ վիճում էին իրար հետ ինչ-որ միայն իրենց հասկանալի բանի մասին: Երբ ծածկոցը հեռացվեց, նրանք սկսեցին խելագար թռչկոտել վանդակում, պատից պատ նետվել, թափահարել վանդակի ճաղերը՝ փորձելով դուրս պրծնել դրանց արանքից և ծիծաղելի ծամածռություններ անել մոտ նստածների երեսին:

— Դեհ, ի՞նչ... — բարձրաձայն ասաց Լոքհարթը, — Տեսնենք, թե ինչպես եք սրանց հախից գալու, — և նա բացեց վանդակի դուռը:

Հաջորդ վայրկյաններին դասարանում կատարվածն ուղղակի անհնար էր նկարագրել: Հետևանքը բացարձակ արհավիրք էր: Դցուկները հրթիռների նման դուրս թռան վանդակից բոլոր ուղղություններով: Երկուսն անմիջապես բռնեցին ամենամոտ նստած Նեվիլի ականջներից և սկսեցին օդ բարձրացնել նրան: Մի քանիսը գլխապատառ դուրս թռան պատուհանից՝ ջարդված ապակու կտորներ սփռելով վերջին շարքերում նստածների գլխին: Մնացածները բանիմացորեն գործի անցան՝ ավելի մեծ հաջողությամբ քարուքանդ անելով դասարանը, քան դա կհաջողվեր մի հարբած ռնգեղջյուրի: Մի քանիսը սեղաններից թռցրին թանաքամաններն ու սկսեցին թանաք շաղ տալ ուր պատահի: Մյուսներն սկսեցին թուղթ մանրացնող օդային մեքենաների պես ճղել-պոկել-փրթել-թափել իրենց ճանապարհին պատահած ամեն տեսակի թղթային նյութ՝ գրքերը, տետրերը, մագաղաթի փաթեթները, պատերին փակցված պլակատներն ու

նկարները, մյուսները շատրվանների պես վեր նետեցին աղբամանի պարունակությունը և սկսեցին ջարդված պատուհաններից դուրս չարտել իրենց ձեռքն ընկնող ամեն ինչ՝ պայուսակ, գիրք, գլխարկ: Մի քանի վայրկյանից դասարանի կեսը պատսպարվել էր գրասեղանների տակ, իսկ Նեվիլը ճոճվում էր՝ կախված առաստաղի ջահից:

— Վախեցա՞ք... Դեհ, հե՛տ քշեք դրանց... Բռնե՛ք, հե՛տ բերեք... Դրանք ընդամենը դցուկներ են, — բղավեց Լոքհարթը:

Նա վեր քշտեց պարեգոտի թևքերը, թափահարեց իր կախարդական փայտիկն ու ամբողջ ուժով գոռաց.

— Պեսկիփի՛քսի պեստերնո՛մի...

Սակայն դա ոչ մի ազդեցություն չունեցավ: Դցուկներից մեկը Լոքհարթի ձեռքից թռցրեց կախարդական փայտիկը և պատուհանից դուրս նետեց: Լոքհարթը օդ կուլ տվեց ու շեշտակի մտավ իր գրասեղանի տակ և ճիշտ ժամանակին, որովհետև կես վայրկյան անց Նեվիլը՝ իր ծանրությանը չդիմացած ջահի հետ միասին, անասելի զրմփոցով գահավիժեց ուղիղ Լոքհարթի գրասեղանի վրա:

Ջանգը հնչեց, և ամբողջ դասարանը խելակորույս նետվեց դեպի դուռը: Դրան հաջորդած հարաբերական դադարի մեջ Լոքհարթը դուրս եկավ գրասեղանի տակից, տեսավ Ռոնին, Հերմիոնային ու Հարրիին, ովքեր վերջինն էին հասել դռանը և ասաց.

— Ստիպված եմ ձեզ երեքիդ խնդրել, որ դրանց պարզապես հետ քշեք վանդակի մեջ... — և շատ արագ անցնելով նրանց կողքով՝ դուրս թռավ դասասենյակից ու իր հետևից շրխկոցով փակեց դուռը:

— Բայց դուք տեսա՞ք... Եվ դուք դեռ հավատու՞մ եք նրան, — ասաց Ռոնը ու ցավից գոռաց, — այդ պահին կողքով թռչող դցուկներից մեկը շատ ցավոտ կծեց նրա ականջը:

— Նա պարզապես ուզում էր մեզ գործնական աշխատանքի փորձ տալ, — ասաց Հերմիոնան և շատ խելացիորեն ընտրելով Անշարժացնող հմայանքը, օդի մեջ կանգնեցրեց միանգամից երկու դիվահար դցուկների ու խցկեց դրանց վանդակի մեջ:

— Գործնական, հա՞... — ասաց Հարրին, որը փորձում էր բռնել պահարանի գլխին լեզուն ցցած պարոզ մի դցուկի, — Հերմիո՛նա, նա գաղափար անգամ չունեւ, թե ինչ էր անում:

— Հիմարությո՛ւն, — ասաց Հերմիոնան, — դու՛ք էլ եք կարդացել նրա գրքերը... Ի՛նչ զարմանահրաշ բաներ է արել...

— Նա ընդամենը գրում է, որ արել է... — մրթմրթաց Ռոնը:

Գլուխ 7. Հողարյունները և անհայտ շշուկները

Ամբողջ հաջորդ շաբաթվա ընթացքում Հարրիի միակ հոգսն ու անհանգստությունը դարոցի միջանցքներում խուսանավելն էր, որպեսզի ամեն անգամ՝ Գիլդերոյ Լոքհարթին հեռվից տեսնելիս, իր ճանապարհը ժամանակին փոխեր և նրա հետ դեմառդեմ չհանդիպեր: Սակայն Քոլին Քրիվիից խուսափելը գրեթե անհնար էր: Քոլինը կարծես անգիր էր արել Հարրիի դասացուցակը: Այնպիսի տպավորություն էր ստեղծվում, ասես նրան գերագույն հաճույք էր պատճառում օրական վեց-յոթ անգամ Հարրիի կողքով անցնելն ու նրան մտերմավարի դիմելը՝ «Ո՞նց ես, Հա՛րրի...», ամեն անգամ նրանից ստանալով նույն, թեև քաղաքավարի, բայց հետզհետե ավելի ու ավելի նյարդայնացած ու բարկացած՝ «Ողջու՛յն, Քո՛լին...» պատասխանը:

Հեղվիզը դեռ չէր մոռացել ավտոմեքենայով չարաբաստիկ ճամփորդության անակնկալները և շարունակում էր Հարրիից նեղացած մնալ: Ռոնի կախարդական փայտիկն անհույս փչացել էր: Ուրբաթ առավոտյան Հմայախոսության դասին փայտիկն այնպիսի մի խայտառակ բան արեց, որ այն վերականգնելու Ռոնի բոլոր հույսերն ընդմիշտ մարեցին: Երբ Ռոնը փորձեց կրկնել պրոֆեսոր Ֆլիթվիթի ցուցադրած նոր շարժումը, փայտիկը դավաճանաբար դուրս թռավ նրա ձեռքից և, կարծես, նշան առած սլացավ ու հարվածեց պրոֆեսոր Ֆլիթվիթի ճակատին՝ ուղիղ հոնքերի հատման կետում և երրորդ աչքի պես մի մեծ կապտականաչ այտուց առաջացրեց փոքրամարմին պրոֆեսորի քթարմատին: Այսպես, թե այնպես, Հարրին շատ ուրախ էր, որ վերջապես շաբաթն ավարտվեց, և իրենց սպասվում էին երկու հանգստյան օրեր: Հարրին պատրաստվում էր Ռոնի ու Հերմիոնայի հետ շաբաթ առավոտյան նախաճաշից հետո այցելության գնալ Հագրիդին, բայց նրան այդպես էլ չհաջողվեց շաբաթ օրը մի կուշտ քնել, որովհետև նախաճաշից դեռ մի քանի ժամ առաջ նրան արթնացրեց Գրիֆինդոր միաբանության քվիդիչի թիմի կապիտան Օլիվեր Վուդը:

— Իի-հին-շա-պա-տա-հեեե՛լ... — ծոր տվեց Հարրին քնաթաթախ:

— Վե՛ր կաց... Քվիդիչի պարապմունք է պատահել, — ասաց Վուդը:

Հարրին ցնցվելով նստեց մահճակալի մեջ ու պատուհանից դուրս նայեց: Վարդագույն, ոսկեգոծ հորիզոնից վեր երկինքը դեռ մութ էր ու մառախլապատ: Արդեն լրիվ արթնանալով, նա պարզապես չէր կարողանում հասկանալ, թե ինչպես էր կարողացել այդքան խոր քնած մնալ՝ պատուհանից լսվող թռչունների բարձրացրած ճռվողյունի տակ:

— Օ՛լիվեր, խիղճ ունեցի՛ր, — տնքաց Հարրին, — արևը դեռ չի ծագել:

— Իհարկե չի ծագել, — ասաց Օլիվերը, որը բարձրահասակ ու թիկնեղ վեցերորդ դասարանցի էր, և այդ պահին նրա աչքերը փայլատակեցին խելագար ոգևորությամբ: — Դա մեր նոր մարզական ծրագրի ռազմավարության մեջ է մտնում: Վեր կա՛ց, վերցրու՛ ցախավելդ ու գնացի՛նք, — ասաց Վուդը առարկություն չհանդուրժող տոնով: — Մյուս թիմերից դեռ ոչ մեկը չի սկսել մարզվել: Մենք այս տարի առաջինը կլինենք...

Հորանջելով ու առավոտյան զովից թեթևակի դողալով, Հարրին իջավ մահճակալից և սկսեց փնտրել քվիդիչի իր մարզական համազգեստը:

— Ա՛յ, հիմա տեսնում եմ, որ մերոնքական ես, — ուրախացավ Վուդը, — տասնհինգ րոպեից մարզադաշտում կլինես:

Հարրին գլխին քաշեց իր ալ կարմիր մարզական համազգեստն ու տաք լինելու համար վրայից էլ հագավ թիկնոցը, հետո մի երկտող խզբզեց, որպեսզի Ռոնին տեղյակ պահի, թե ինքն ուր է գնացել և, իր պարծանք «Նիմֆուս երկու հազար» ցախավելն ուսին դրած, շտապեց ցած իջնել պտուտակածն աստիճաններով: Հազիվ էր հասել դիմանկարի բացվածքին, երբ թիկունքից թփթփոց լսեց, և պտուտակածն աստիճանների վրայով երեք-երեք թռչելով հայտնվեց Քոլին Քրիվին՝ թռվռացնելով վզից կախված լուսանկարչական խցիկը և թափահարելով ձեռքին բռնած ճրթճրթան ինչ-որ բան:

— Հա՛րրի, ես լսեցի, որ աստիճանների վրա ինչ-որ մեկը քո անունը տվեց: Տե՛ս, թե ինչ ունեմ: Ես լուսանկարը հանել եմ... Ուզում էի ցույց տալ քեզ:

Հարրին առանց հետաքրքրության նայեց այն լուսանկարին, որը Քոլինը թափահարում էր նրա քթի տակ: Սև ու սպիտակ լուսանկարի մեջ շարժվող Լոքհարթը մեծ ջանքեր էր գործադրում՝ փորձելով ինչ-որ մեկին թևից բռնած ներս

քաշել լուսանկարի շրջանակի մեջ: Հարրին անմիջապես ճանաչեց, որ կամակոր թևը իրենն էր, և մեծ գոհունակությամբ նկատեց, որ իր լուսանկարչական եսը կտրականապես հրաժարվում էր մտնել լուսանկարի մեջ: Մինչ Հարրին դիտում էր, լուսանկարի Լոքհարթը, հուսահատվելով, բաց թողեց անհնազանդ թևը և, սայթաքելով իր իսկ ջանքերից, ամբողջ թափով շնչասպառ հետ ընկավ լուսանկարի սպիտակ եզրի վրա:

— Կստորագրե՞ս, — ակնածանքով հարցրեց Քոլինը:

— Ո՛չ, — կտրուկ պատասխանեց Հարրին և շուրջը նայեց, համոզվելու համար, որ սենյակում մարդ չկար, և Քոլինին ոչ ոք չէր կարող լսել: — Կներե՛ս, Քոլի՛ն, ես հիմա ժամանակ չունեմ... Քվիդիչի մարզման են գնում:

Կտրուկ շրջվելով, նա մազլցեց դիմանկարի բացվածքով:

— Օօօ... Ուու՛ու... Սպասի՛ր, ես էլ են գալիս: Ես դեռ երբեք քվիդիչի խաղ չեմ տեսել:

Քոլինը նույնպես մազլցեց նկարի բացվածքով ու վազեվազ շտապեց Հարրիի հետևից:

— Ոչ մի հետաքրքիր բան չկա, նույնիսկ շատ ձանձրալի կլինի քեզ համար, — արագ ասաց Հարրին, բայց Քոլինի դեմքն այնպիսի ոգևորությամբ էր փայլում, որ դժվար թե Հարրիի ասածը նրա վրա տպավորություն թողներ:

— Դու վերջին հարյուր տարում ամենաերիտասարդ խաղացողն ես, չէ՞, Հա՛րրի... — ասաց Քոլինը, արագ-արագ քայլելով նրա կողքով: — Դու հաստատ բոլորից լավ ես խաղում: Ես դեռ ոչ մի անգամ ցախավելի վրա չեմ նստել: Հե՞ջտ է: Իսկ սա քո սեփական ցախավե՞լն է: Ճի՞շտ է, որ եղածների մեջ դա ամենալավ մարզական ցախավելն է:

Հարրին չգիտեր, ինչպես ազատվել նրանից: Այնպիսի զգացում ուներ, ասես իրեն մի չափազանց շատախոս ստվեր էր ուղեկցում:

— Ես, իրականում, այնքան էլ լավ չեմ հասկանում քվիդիչից, — ասաց Քոլինը շնչասպառ, — Ճի՞շտ է, որ չորս գնդակով են խաղում: Եվ դրանցից երկուսն ինքնուրույն թռչում են օդի մեջ՝ փորձելով ցախավելներից ցած գցել խաղացողներին:

— Այո, — չոր ասաց Հարրին՝ բոլորովին մտադրություն չունենալով Քոլինին բացատրել քվիդիչի բարդ կանոնները, բայց մի պահ անց մեծահոգաբար ավելացրեց. — ...Դրանք Բրետներն են: Ամեն թիմում երկու Պաշտպան կա, և նրանք իրենց մականներով հետ են շարտում Բրետներին սեփական թիմի խաղացողներից: Գրիֆինդորի Պաշտպանները Ջորջ և Ֆրեդ Ուիզլիններն են:

— Իսկ ինչի՞ համար են մյուս գնդակները, — հարցրեց Քոլինը մի քանի աստիճան գրեթե ցած գլորվելով, որովհետև ոտքերի տակ նայելու փոխարեն, բերանը բաց նայում էր Հարրիին:

— Դեհ, Բրդուժով գոլ են խփում: Դա կարմիր գույնի, ամենամեծ գնդակն է: Ամեն թիմում կան յոթ խաղացողներ: Երեքը Հետախույզներն են: Նրանք պիտի Բրդուժը միմյանց փոխանցելով նետեն հակառակորդ թիմի դարպասային օղերի միջով: Դարպասները կանգնած են մարգադաշտի երկու ծայրերում՝ երեքական մեծ սյունաձողերի գլխին:

— Իսկ չորրորդ գնդակը...

— Չորրորդ գնդակը Ոսկյա Բանբերն է, — պատասխանեց Հարրին, — այն շատ փոքր է, շատ արագ է շարժվում ու դրան բռնելը շատ դժվար է: Բայց դա արդեն Որսորդի գործն է, որովհետև քվիդիչի խաղը չի ավարտվում քանի դեռ որսորդներից մեկը չի բռնել Բանբերին: Ո՛ր թիմի Որսորդն էլ Բանբերին բռնի, այդ թիմը լրացուցիչ հարյուր հիսուն միավոր է ստանում:

— Դու ես, չէ՞, Գրիֆինդորի Որսորդը, — պաշտամունքի հիացական արտահայտությամբ ասաց Քոլինը:

— Ես եմ, — ասաց Հարրին, և նրանք դուրս եկան ամրոցից ու ցողաշաղախ խոտերով քայլեցին դեպի մարգադաշտը: — Դրանից բացի կա նաև Դարպասապահը, որը պահպանում է սյունաձողերի վրա կանգնած օղակաձև դարպասները: Այդքանը:

Սակայն Քոլինը շարունակում էր հարցերով ռմբակոծել նրան մարգագետնից մինչև մարգադաշտ ընկած ամբողջ ճանապարհին: Հարրիին հաջողվեց ազատվել նրանից միայն այն ժամանակ, երբ հասան հանդերձարաններին: Քոլինը ծղրտան ծայնով բղավեց նրա հետևից.

— Ես գնամ մի լավ տեղ նստեմ, Հա՛րրի... — և շտապեց դեպի հանդիսատեսների հարթակները:

Գրիֆինդորի թիմի մյուս անդամներն արդեն հանդերձարանում էին: Սակայն յոթնյակից արթուն տեսք ունեցող միակ անձը Վուդըն էր: Ֆրեդ և Ջորջ Ուիզլիներն ուռած աչքերով ու զգզված մազերով նստած էին չորրորդ դասարանցի Ալիսիա Սփինեթի կողքին, որը գլուխը պատին հենած ննջում էր: Նրանց դիմաց ուս-ուսի նստած մյուս Հետախույզներ Քեթի Բելն ու Անջելինա Ջոնսոնը անդադար հորանջում էին:

— Վերջապե՛ս, Հա՛րրի... Ես ինչու՞ այսքան ուշացար — կտրուկ ասաց Վուդըն: — Քանի որ բոլորդ հավաքվել եք, ուզում եմ մինչև դաշտ դուրս գալը երկու խոսք ասել ձեզ: Այս ամառ լրիվ նոր մարզական ծրագիր եմ մշակել և համոզված եմ, որ այն մեզ լիակատար հաղթանակ կբերի...

Վուդըն գրատախտակին ամրացրեց քվիդիչի դաշտի մեծ հատակագիծը, որի վրա տարբեր գույնի թանաքներով նկարված էին բազմաթիվ գծեր, սլաքներ ու խաչեր: Վուդըն հանեց իր կախարդական փայտիկը, թեթև հարվածեց գծանկարին և բոլոր գծերը, սլաքներն ու խաչերը սկսեցին թրթուրների պես շարժվել ու պտտվել: Մինչ Վուդըն պատմում էր իր նոր մարզական մարտավարության մասին, Ֆրեդ Ուիզլիի գլուխը դանթելով վերջապես հասավ Ալիսիա Սփինեթի ուսին և, ասես ճակատի համար տաք ու փափուկ հենարան գտնելով, Ֆրեդն սկսեց հանդարտ խռմփացնել:

Վուդին գրեթե քսան րոպե պահանջվեց առաջին գծանկարը բացատրելու համար: Բայց գծանկարի տակ մեկ ուրիշն էլ կար, իսկ դրա տակ կար նաև երրորդը: Հարրին բթացած պլշել էր գծանկարի վրա և ավելի շուտ քնած էր բաց աչքերով, քան արթուն, որովհետև ոչ մի բառ չհասկացավ Վուդի անվերջանալի ճառից:

— Այսպիսով, — վերջապես ասաց Վուդըն՝ Հարրիին հետ բերելով մտազբաղ անուրջներից, որոնց բովանդակությունը պտտվում էր ճիշտ այդ պահին ամրոցում ծավալվող նախաճաշի կերակրացանկի շուրջը, — ամեն ինչ պա՞րզ է... Հարցեր կա՞ն:

— Ես մի հարց ունեմ, Օ՛լիվեր, — ասաց Ջորջը, որը ցնցումով արթնացել էր Վուդի վերջին բառերից: — Չէի՞ր կարող, ինչ է, այդ ամենը մեզ երեկ ասել, երբ մենք դեռ արթուն էինք:

Վուդը բնավ գոհ չէր:

— Ինձ լսե՛ք, բոլո՛րդ, — ասաց նա աչքերը փայլեցնելով իր քնաթաթախ անձնակազմի վրա, — մենք պետք է Քվիդիչի գավաթը դեռ անցած տարի շահած լինեինք: Ո՞վ չգիտի, որ մենք անկասկած լավագույն թիմն ենք: Բայց դժբախտաբար, մեզնից անկախ հանգամանքների բերումով...

Հարրին տեղում նստած մեղավոր տրորվեց: Անցյալ տարվա վերջին խաղի ժամանակ ինքը գիտակցությունը կորցրած պառկած էր հիվանդանոցային աշտարակում, և Գրիֆինդորի թիմը՝ մի խաղացող պակաս ունենալու պատճառով, վերջին երեք հարյուր տարում ամենախայտառակ պարտությունը կրեց Հաֆլիփաֆի թիմից:

Վուդը մի պահ դադար տվեց, որպեսզի շունչը տեղը բերի: Իրենց վերջին պարտությունը, ակնհայտորեն, դեռ չարունակում էր մղձավանջի պես տանջել նրան:

— Ուրեմն այս տարի մենք պիտի ավելի շատ պարապենք, քան երբևէ... Օքե՛յ, հիմա դաշտ դուրս կգանք ու մեր նոր տեսությունը կկիրառենք գործնական վարժություններում, — բղավեց Վուդը, ձեռքն առավ իր ցախավելը և խրոխտ քայլերով դուրս գնաց հանդերձարանից: Ամբողջ թիմը՝ թմրած ոտքերով ու դեռևս հորանջելով, հետևեց նրան:

Նրանք այնքան երկար էին նստել հանդերձարանում, որ արևն արդեն բարձրացել էր, թեև մառախուղի քուլաները դեռ այստեղ-այնտեղ սողում էին դաշտի թաց խոտերի վրայով: Ղաշտ դուրս գալով, Հարրին տեսավ հանդիսատեսների բարձրահարթակում նստած Ռոնին ու Հերմիոնային:

— Էս ինչ է, դեռ չե՞ք վերջացրել, — թերահավատությամբ բղավեց Ռոնը:

— Նույնիսկ չենք էլ սկսել, — ասաց Հարրին՝ նախանձով նայելով նախաճաշի սեղանից Ռոնի ու Հերմիոնայի բերած հաց ու ջեմին, — Վուդը մեզ նոր շարժումներ էր սովորեցնում:

Նա հեծնեց իր ցախավելին և ոտքով հարվածելով գետնին, վեր սլացավ դեպի երկինք: Առավոտյան սառը օդը մտրակեց նրա դեմքը՝ շատ ավելի արագ արթնացնելով քնից, քան Վուդի երկար մարտավարական ճառը: Ի՞նչ հիասքանչ զգացում էր՝ կրկին սուրալ քվիդիչի մարզադաշտի երկնքով: Նա սլացավ ամբողջ մարզադաշտով՝ փորձելով առաջ անցնել արդեն միմյանց հետ մրցող Ֆրեդից ու Ջորջից:

— Էս ի՞նչ տարօրինակ կլթկլթոց է գալիս, — հարցրեց Ֆրեդը, երբ նրանք հասնելով մարզադաշտի ծայրին, շրջադարձի մեջ մտան:

Հարրին նայեց հանդիսատեսների հարթակներին: Ամենաբարձր նստարաններից մեկի վրա նստած էր Քոլինը և ձեռքերի մեջ իր լուսանկարչական խցիկը բարձր պահած, առանց դադարի չրխկչրխկացնելով լուսանկարում էր: Նրա խցիկի չխկչխկոցն անսպասելի ուժգնությամբ արձագանքում էր դատարկ մարզադաշտում:

— Հա՛րրի, այս կողմը նայիր, այս կո՛ղմը... — բարալիկ ծայնով ծղրտաց Քոլինը:

— Էս ո՞վ է, — ասաց Ֆրեդը:

— Գաղափար չունեմ, — ստեց Հարրին, այնպես շեշտակի առաջ նետվելով, որ մի ակնթարթում դուրս եկավ Քոլինի լուսանկարչական խցիկի տեսադաշտից:

— Ի՞նչ է կատարվում, — խոժոռվելով հարցրեց Վուդը՝ օդի մեջ սուրալով նրանց ընդառաջ, — Ո՞վ է թույլ տվել այդ առաջին դասարանցուն լուսանկարել մեզ: Դա ինձ բնավ դուր չի գալիս: Նա կարող է նույնիսկ Սլիզբերինի լրտեսը լինել և նրանց համար լուսանկարել մեր նոր մարզական մարտավարության շարժումները:

— Նա Գրիֆինդորից է, — արագ ասաց Հարրին:

— Եվ Սլիզբերինին ոչ մի լրտես էլ պետք չի, Օ՛լիվեր, — ավելացրեց Ջորջը:

— Ինչու՞ ես այդքան համոզված, — գրգռված ասաց Վուդը:

— Որովհետև նրանք բոլորն արդեն անձամբ այստեղ են, — ասաց Ջորջը մատնացույց անելով դաշտը:

Մի քանի հոգի կանաչ համազգեստներով և ցախավելներն ուսերին դրած խրոխտ քայլքով մտնում էին դաշտը:

— Աչքերիս չեմ հավատում, — կատաղած ֆշացրեց Վուդը: — Ես այսօր ամբողջ օրով եմ զբաղեցրել մարզադաշտը: Հիմա կտեսնե՛նք...

Վուդը շեշտակի դեպի դաշտ սուրաց և բարկությունից շատ ավելի կտրուկ վայրէջք կատարեց, քան կցանկանար ու ցախավելից անհաջող ցած թռչելով, կաղալով գնաց սլիզերինցիներին ընդառաջ: Հարրին, Ֆրեդն ու Ջորջը վայրէջք կատարեցին նրա հետևից:

— Ֆլի՛նտ, — գոռաց Վուդը, դիմելով Սլիզերինի թիմի կապիտանին, — հիմա մարզվելու մե՛ր ժամն է: Մենք մարզվելու համար հատուկ շուտ ենք եկել դաշտ: Հենց հիմա ազատե՛ք մարզադաշտը:

Մարկուս Ֆլինտը նույնիսկ Վուդից էլ խոշոր էր: Տրոլային դիմագծերով դեմքին նենգ արտահայտությամբ, նա անթաքույց արհամարհանքով, հանդարտ պատասխանեց.

— Բոլորիս համար էլ տեղ կլինի դաշտում, Վու՛դ:

Անջելինան, Ալիսիան և Քեթին նույնպես վայրէջք էին կատարել նրանց կողքին: Սլիզերինի թիմում աղջիկներ չկային: Բոլոր սլիզերինցիք թիկնեղ մարմիններով ուս-ուսի կանգնած չարախինդ ժպտում էին գրիֆինդորցիներին:

— Բայց ես նախօրոք եմ զբաղեցրել մարզադաշտը, — կատաղությունից թուք ցայտելով բղավում էր Վուդը, — ես նախօրոք գրանցվել եմ այսօրվա համար:

— Ա՛հ, — ասաց Ֆլինտը, — ես էլ ստորագրված երկտող ունեմ պրոֆեսոր Սնեյփից.

«Ես, պրոֆեսոր Սնեյփս, այսօր պարապմունքի հատուկ թույլտվություն եմ տալիս Սլիզերինի թիմին՝ քվիդիչի մարզադաշտում թիմի նոր Որսորդին մարզելու համար:»

— Դուք նոր Որսորդ ունե՞ք, — ասաց Վուդը շփոթված. — Ո՞վ է...

Եվ վեց խոշոր մարմինների հետևից առաջ եկավ յոթերորդը, ավելի փոքրամարմին մի տղա, չարախինդ ժպիտը գունատ, սուր դիմագծերով դեմքին: Եվ այդ յոթերորդը Դրաքո Մալֆոյն էր:

— Դու Լուցիուս Մալֆոյի տղան չե՞ս, — անթաքույց անբարյացակամությամբ Մալֆոյին նայելով հարցրեց Ֆրեդը:

— Շատ զարմանալի է, որ հենց հիմա նշեցիք Ղրաքոյի հոր անունը, — հեզնեց Ֆլինտը, իսկ Սլիզերինի թիմի մյուս տղաներն արդեն բերանները մինչև ականջներն էին բացել: — Թույլ տվե՛ք ցույց տալ ձեզ, թե ինչպիսի առատածեռն նվեր է արել պարոն Մալֆոյը Սլիզերինի թիմին:

Բոլոր յոթն առաջ պարզեցին իրենց ցախավելները: Յոթ շքեղ, լաքապատ, պլավան նոր ցախավելներ՝ յոթի կոթերին էլ ոսկյա գեղեցիկ տառերով գրված «Նիմֆուս երկու հազար մեկ», առավոտյան արևի ճառագայթների տակ փայլփլեցին գրիֆինդորցիների ապշահար քթների առաջ:

— Ամենավերջին մոդելն է: Անցած ամիս է դուրս եկել, — ասաց Ֆլինտը՝ իր ցախավելի թելիկներից ցուցադրական անհոգությամբ թափ տալով փոշին, — եթե չեմ սխալվում, նույնիսկ նախորդ «Նիմֆուս երկու հազարից» շատ առումներով առաջ է: Իսկ ինչ վերաբերում է հին «Մաքրասփյուռներին», — նա չարախիճ ժպտաց Ֆրեդին ու Ջորջին, որոնց երկուսի ձեռքին էլ «Մաքրասփյուռ հինգ» ցախավելներ էին, — դրանց ուղղակի մաքուր կտրբի-կտանի:

Գրիֆինդորցիները պապանձված նայում էին ցախավելներին: Մալֆոյն այնքան չարախնդորեն էր քնծիծաղում, որ նրա աչքերը բարալիկ շեղ ճեղքերի էին նմանվել:

— Օ՛հ, մի այն կողմը նայե՛ք, — ծաղրական ասաց Ֆլինտը, — կողմնակի անձինք են ներխուժել մարզադաշտ:

Ռոնը և Հերմիոնան դաշտով գալիս էին նրանց կողմը, որպեսզի տեսնեն, թե ինչ է կատարվում:

— Ի՞նչ է կատարվում, — հարցրեց Ռոնը Հարրիին, — Էս ինչու՞ չեք խաղում: Իսկ սա այստեղ ի՞նչ գործ ունի:

Ռոնը նայում էր, թե ինչպես է Մալֆոյը հագնում Սլիզերինի մարզական համազգեստը:

— Ես Սլիզերինի թիմի նոր Որսորդն եմ, Ուի՛զլի, — ինքնագոհ ասաց Մալֆոյը, — և բոլորը հենց նոր հիանում էին այն ցախավելներով, որոնք հայրս է գնել Սլիզերինի ամբողջ թիմի համար:

Ռոնի ծնոտը կախ ընկավ՝ արևի տակ լուսարծակող, յոթ նոր, պլավան «Նիմֆուս երկու հազար մեկ» ցախավելների տեսքից:

— Լավն են, չէ՞, — ասաց Մալֆոյը շողոմածայն, — Բայց մի՛ հուսահատվեք, տղե՛րք... Գուցե Գրիֆինդորին էլ հաջողվի մի քիչ հանգանակություն հավաքել և նոր ցախավելներ ձեռք բերել: Հաստատ կկարողանաք որևէ թանգարանի որպես հնություն վաճառել ձեր «Մաքրասիյուռ հինգ»-երը:

Սլիզբերինի թիմը որոտածայն հռհռաց:

— Համենայնդեպս, Գրիֆինդորի թիմում ոչ ոք իր տեղը փողով չի գնել, — բարկացած ասաց Հերմիոնան: — Գրիֆինդորի թիմում բոլորն էլ զուտ իրենց տաղանդի շնորհիվ են ընտրվել:

Ինքնագոհ արտահայտությունը անմիջապես վերացավ Մալֆոյի դեմքից:

— Իսկ քո կարծիքը ոչ ոք չհարցրեց, անկոչ հողարյու՛ն, — ամբարտավան նետեց Մալֆոյը:

Հարրին անմիջապես հասկացավ, որ Մալֆոյը հենց նոր մի իսկապես շատ վատ բան ասաց, որովհետև նրա ասած բառերը վայրկենապես վրդովմունքի բարձրագույն ընդվզում առաջացրին: Ֆլինտն առաջ նետվեց ու իր մարմնով ծածկեց Մալֆոյին Ֆրեդի ու Ջորջի հարձակումից: Ալիսիան ճչաց. «Ինչպե՛ս համարձակվեցիր...», իսկ Ռոնը շեշտակի դուրս հանեց իր կախարդական փայտիկն ու բղավեց. «Ռու պատասխան կտա՛ս դրա համար, Մալֆո՛յ...», և իր փայտիկը կատաղած ուղղեց Ֆլինտի թևի տակից ցցված Մալֆոյի դեմքին:

Մի ուժեղ ճրթոց բազմապատիկ արծազանքեց ամբողջ մարզադաշտով, և Ռոնի փայտիկի հակառակ կողմից կանաչ լույսի ուժեղ ճառագայթ դուրս ժայթքեց ու հարվածեց Ռոնի ստամոքսին: Հարվածն այնքան ուժեղ էր, որ Ռոնը մի քանի մետր հետ թռավ օդի մեջ ու թևերը տարածած տապալվեց խոտի վրա:

— Ռո՛ն, Ռո՛ն, քեզ ի՞նչ պատահեց, — ճչաց Հերմիոնան, վազելով նրա կողմը:

Ռոնը բերանը բացեց, որպեսզի խոսի, բայց չկարողացավ ձայն հանել: Նա հանկարծ բղտաց, անզուսպ որձկաց և նրա բերանից դուրս թռան մի քանի խոշոր տզրուկներ ու թափվեցին կրծքի վրա:

Սլիզբերինցիները պարզապես կաթվածահար եղան ծիծաղից: Ֆլինտը կքվեց ամբողջ մարմնով և որպեսզի վայր չընկնի՝ հենվեց իր նոր ցախավելին: Մալֆոյը չորեքթաթ կծկվեց և սկսեց բռունցքով թմբկահարել գետինը: Գրիֆինդորցիք

հավաքվեցին Ռոնի շուրջը, որը շարունակ ործկալով, փայլփլուն լորձով ծածկված, խոշոր տգրուկներ էր փսխում: Ոչ ոք չէր համարձակվում ձեռք տալ նրան:

— Մենք լավ կանենք նրան տանենք Հագրիդի մոտ, դա ամենամոտիկ տեղն է, — ասաց Հարրին Հերմիոնային, որն առանց հապաղելու գլխով արեց և, տգրուկների վրա ուշադրություն չդարձնելով, նրանք երկուսով Ռոնի թևերի տակից բռնած վեր բարձրացրին գետնից ու, իրենց ուսերին հենելով, շտապեցին Հագրիդի խրճիթի ուղղությամբ:

— Հա՛րրի, ի՞նչ պատահեց: Ի՞նչ պատահեց: Նա հիվա՞նդ է: Բայց դու նրան կարող ես բուժել, չէ՞, — Քոլինը հապշտապ իջել էր հանդիսատեսների բարձրահարթակից և դաշտով նրանց մոտ հասնելով, հետուառաջ թռչկոտելով վազում էր նրանց կողքով: Ռոնը կրկին ուժեղ ործկաց և տգրուկների մի նոր խումբ դուրս թռավ նրա բերանից ու թափվեց կրծքի վրա:

— Ուուու՛ու... — հիացած ասաց Քոլինը բարձրացնելով իր լուսանկարչական խցիկը, — կարո՞ղ ես նրան անշարժ պահել, Հա՛րրի...

— Չքվի՛ր այստեղից, Քոլին, — բարկացած ասաց Հարրին:

Հերմիոնայի հետ նրանք Ռոնին տարան մարզադաշտից դուրս, դեպի Արգելված անտառի եզրը:

— Քիչ մնաց, Ռո՛ն, — ասաց Հերմիոնան, երբ հանդավարների պահապանի խրճիթը հայտնվեց ծառերի արանքում, — մի թոպեից լավ կլինես... Արդեն հասնում ենք...

Մոտ քսան մետր էր մնացել մինչև Հագրիդի խրճիթը, երբ տնակի դուռը բացվեց, սակայն դռան մեջ հայտնված անձնավորությունը Հագրիդը չէր: Գիլդերոյ Լոքհարթը, պճնված եղրևանու բաց երանգի պարեգոտի մեջ, հանկարծ հայտնվեց Հագրիդի խրճիթի դռան շեմին:

— Սպասե՛ք, էս կո՛ղմը, արա՛գ, — ֆշշացրեց Հարրին՝ Ռոնին քարշ տալով մոտակա թփի հետևը: Հերմիոնան դժգոհությամբ, բայց ճարահատյալ հետևեց նրան:

— ...Ոչ մի դժվար բան չկա, եթե գիտես, թե ինչ ես անում, — ասում էր Լոքհարթը Հագրիդին: — Եթե օգնության կարիք ունենաս, Հա՛գրիդ, գիտե՛ս ինձ

որտեղ փնտրել: Ես քեզ իմ գրքից մի օրինակ կուղարկեմ: Ջարմանալի է, որ մինչև այժմ դեռ չունես: Իմ ինքնագրով մեկ օրինակ կուղարկեմ քեզ հենց այս երեկոյան: Ցտեսությու՛ն, Հա՛գրիդ, — և նա քայլեց դեպի ամրոցը:

Հարրին սպասեց մինչև Լոքհարթն անհետացավ, հետո Ռոնին դուրս քաշեց թփի հետևից, և նրան կրկին թևերի տակից բռնելով, նրանք վազեվազ հասան Հագրիդի խրճիթը: Հարրին անհամբերությամբ թակեց դուռը:

Հագրիդը շատ մռայլ ու խոժոռ հայտնվեց դռան բացվածքի մեջ, բայց թակողներին տեսնելուն պես նրա դեմքը ծաղկեց ուրախ ժպիտով:

— Ես էլ մտածում էի, թե երբ եք վերջապես գալու ինձ տեսության... Ներս անցե՛ք, ներս անցե՛ք... Սկզբում մտածեցի, թե պրոֆեսոր Լոքհարթն ինչ-որ բան է մոռացել ու վերադարձել:

Հարրին ու Հերմիոնան ներս տարան Ռոնին Հագրիդի մի սենյակից բաղկացած խրճիթը: Սենյակի դիմացի անկյուններից մեկում հսկայական փայտյա մահճակալ էր դրված, իսկ մյուս անկյունում գտնվող բուխարու մեջ ուրախ ճարճատում էր կրակը: Մինչ Ռոնին նստեցնում էին բազկաթոռի մեջ, Հարրին Հագրիդին արագ պատմեց պատահածը: Հագրիդը կարծես բնավ չանհանգստացավ Ռոնի տգրուկային փսխումից:

— Ավելի լավ է դուրս գան, քան ներսում մնան, — ուրախ-ուրախ ասաց նա և մի մեծ պղնձյա թաս զրմփացրեց նրա առաջ: — Ինչ կա-չկա դուրս թափի՛, Ռո՛ն:

— Չեմ կարծում, թե կարելի է որևէ բան անել, — ասաց Հերմիոնան, անհանգիստ դիտելով, ինչպես է Ռոնը կռացել թասի վրա, — մեզ մնում է սպասել մինչև ինքն իրեն վերջանա: Ի՞նչ ասեմ, նույնիսկ լավ պայմաններում այդ անեծքը բավականին բարդ է կատարելը, ուր մնաց թե՛ ջարդված փայտիկով...

Հագրիդը ձեռուտ ընկած թեյ էր պատրաստում: Նրա վարագորսի բողար ժանիքը թուք էր ծորում Հարրիի փեշերին:

— Լոքհարթն ի՞նչ էր ուզում քեզնից, Հա՛գրիդ, — ժանիքի ականջները շփելով հարցրեց Հարրին:

— Ինձ սովորեցնում էր, թե լճային ջրալքը ինչով է տարբերվում ջրհորի ջրալքից և խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես ջրհորից ջրալք քշեմ, — մրթմրթում էր Հագրիդը, սեղանից վերցնելով կիսով չափ փետրահան արված աքաղաղն ու

հավաքելով փետուրները: — Ոնց որ ես կյանքումս հե՛ջ, ո՛չ ջրալք եմ տեսել, ո՛չ էլ ջրհորից ջրալք եմ քշել ու հենց իրենից պիտի սովորեի, թե ոնց է պետք վարվել ջրային չար ոգիների հետ: Գլուխս տարավ, էնքան փչեց, թե ոնց է ինքը բայդուշ բանջի չարհալածել: Թե նրա պատմածներից մի բառ անգամ ճիշտ լինի, ես իմ թեյնիկս առանց ծամելու կուլ կտամ, — բարկացած ավելացրեց նա ու թեյնիկը դրեց սեղանին:

Անսպասելի էր Հագրիդից քննադատություն լսել Հոգվարթսի որևէ դասախոսի հասցեին, ուստի Հարրին զարմանքով նայեց նրան: Հերմիոնան, սակայն, քիչ ավելի բարձր ծայնով, քան կարելի էր սպասել այդ պահին, ասաց.

— Իմ կարծիքով, դու նրա նկատմամբ փոքր-ինչ անարդարացի ես: Ի վերջո, պրոֆեսոր Ղամբլդորը գտել է, որ նա լավագույն ուսուցիչն է այդ պաշտոնի համար:

— Լավագու՞յն, բա չէ՛... Նա պարզապես միակ թեկնածուն էր այդ տեղի համար, — ասաց Հագրիդը՝ սեղանին դնելով մեղրի մաթով իր պատրաստած հալվան, իսկ Ռոնը դեռ շարունակում էր փսխել պղնձե թասի մեջ: — ...Ու, որ ասում եմ միակը, հավատացե՛ք, որ իսկապես միակն էր: Շատ դժվար է դարձել սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասատու գտնելը: Մարդիկ առանձնապես ձգտում չունեն էդ տեղի համար: Արդեն սկսել են նույնիսկ խոսել, որ էդ տեղի վրա անեծք է դրված: Քանի՜սն են եկել-գնացել արդեն... Էդ տեղում ոչ ոք մի տարուց ավելի երկար չի մնում... Հապա մի ասե՛ք, տեսնեմ, էս ու՞մ էր ուզում պատժել նման անեծքով, — գլուխը Ռոնի կողմը թափ տալով հարցրեց Հագրիդը:

— Մալֆոյը Հերմիոնային ինչ-որ փիս խոսք ասաց: Երևի իսկապես շատ վատ բան էր նշանակում, որովհետև ես մերոնց դեռ այդքան կատաղած չէի տեսել:

— Շատ վատ բան ասաց, — խռպոտ ծայնով միջամտեց Ռոնը՝ քրտնած ու գունատ գլուխը սեղանի եզրից վեր բարձրացնելով, — Մալֆոյը Հերմիոնային «հողարյուն» անվանեց, Հա՛գրիդ:

Ռոնը կրկին սուզվեց սեղանի տակ՝ մի նոր խումբ տգրուկներ փսխելու, որոնք ցած ընկան ուժեղ թմբկահարելով պղնձե թասի հատակը: Հագրիդը անչափ վրդովված ու բարկացած տեսք ընդունեց:

— Զի՛ կարող պատահել... Ես էդ անպատկառին... — մռնչաց Հագրիդը:

— Բայց ես չգիտեմ, թե դա ինչ է նշանակում, — ասաց Հերմիոնան, — ուղղակի հասկացա, որ շատ կոպիտ ու վատ բառ է...

— Դա ամենավիրավորական բանն է, որը նա կարող էր ասել... — տնքաց Ռոնը կրկին գլուխը վեր բարձրացնելով, — ...«հողարյունը» իսկապես կեղտոտ հայիոյանք է նրանց հասցեին, ովքեր մագլական ծագում ունեն, դեհ, գիտես... ում ծնողները մագլ են: Կան այնպիսի տոհմիկ հրաշագործներ, Մալֆոյի ընտանիքի նման, ովքեր իրենց բոլորից բարձր են դասում, որովհետև իրենք, իբր, այսպես ասած, «զտարյուն» են:

Ռոնը մեկ անգամ էլ թեթև ործկաց ու մի մեծ տգրուկ փսխեց իր ափի վրա: Նա տգրուկին մի պահ դիտեց ու նետելով թասի մեջ շարունակեց.

— Բոլորը, իհարկե, շատ լավ էլ գիտեն, որ դա ոչ մի նշանակություն չունի: Տեսե՛ք, օրինակ Նեվիլ Լոնգբոթոմը՝ տոհմիկ հրաշագործների ընտանիքից է, իսկական զտարյուն, բայց հազիվ է տարբերում իր կաթսայի տակն ու գլուխը:

— Եվ էնպիսի հմայանք չկա, որ մեր Հերմիոնան չկարողանա կատարելապես կատարել, — հպարտ-հպարտ ասաց Հագրիդը, Հերմիոնային ստիպելով վարդի պես շիկնել:

— Ուղղակի անպատկառություն է մեկի հասցեին նման բան ասելը, — ասաց Ռոնը, դողացող ծեռքով սրբելով ճակատի քրտինքը: — Այսինքն, ուզում է ասել «կեղտոտ արյուն» կամ «հասարակ արյուն»: Դրանից էլ մեծ ապուշություն... Որովհետև, այսպես, թե այնպես, այս օրերին հրաշագործների մեծ մասը խառնարյուն են: Եթե մենք մագլների հետ չամուսնանայինք ու երեխաներ չունենայինք, վաղուց ի վեր ուղղակի վերացած կլինեինք:

Նա կրկին ործկաց ու կռացավ թասի վրա:

— Ռոն, ես քեզ բոլորովին չեմ մեղադրում, որ ուզեցել ես նման անեծք ուղարկել նրա վրա, — բարձր-բարձր ասաց Հագրիդը, իր թավ ձայնով խլացնելով թասի հատակը թմբկահարող տգրուկների թրմփոցները, — բայց գուցե լավն էլ դա էր, որ փայտիկդ հետ է հարվածել: Պատկերացնու՞մ ես, թե ինչ աղմուկ պիտի բարձրացներ Լուցիուս Մալֆոյը, եթե անեծքդ կպած լիներ նրա որդուն: Գոնե նման փորձանքից ազատվեցիր:

Հարրին մտածեց, որ եթե սա է փորձանքից ազատվելը, երբ բերանիցդ անթիվ տգրուկներ են թափվում, ապա ինչի՞ մասն կլինեն փորձանքի մեջ լինելը, բայց չկարողացավ խոսել, որովհետև Հագրիդի մեղրով հալվայից նրա ծնոտներն այնպես էին կպել իրար, որ նա ուղղակի չէր կարող բացել բերանը:

— Հա՛րրի, — հանկարծ ինչ-որ բան հիշելով ասաց Հագրիդը, — ես քեզնից նեղացել եմ: Լսել եմ, ինքնագրով լուսանկարներ ես բաժանում: Էդ ո՞նց է, որ ինձ մինչև հիմա մի լուսանկար չես տվել:

Կատաղությունից Հարրիի ծնոտներն անմիջապես անջատվեցին իրարից:

— Քեզ ո՞վ է նման բան ասել: Ես ոչ մի լուսանկար էլ չեմ բաժանում, — տաքացած հարձակվեց նա, — եթե Լոքհարթը դեռ շարունակում է այստեղ-այնտեղ խոսել դրա մասին... — բայց տեսավ, որ Հագրիդը սրտանց ծիծաղում էր, և խոսքը չավարտեց:

— Կատա՛կ եմ անում, — ասաց Հագրիդը մտերմաբար թիթիացնելով Հարրիի թիկունքին, ինչից Հարրին կզակով կպավ սեղանին, — ուրեմն չգիտե՞մ, ինչ է, որ դու լուսանկար չես բաժանում: Ես Լոքհարթին էլ ասացի, որ դա քեզ պետք չի: Դու նրանից ավելի հանրահայտ ես, առանց նույնիսկ մի մազաչափ ջանք թափելու:

— Բայց դա նրան բոլորովին դուր չի գալիս, — ասաց Հարրին՝ մեջքն ուղղելով ու ծնոտը շփելով:

— Պարզ բան է, որ դուր չի գալիս, — ասաց Հագրիդը՝ աչքերը խորամանկ փայլեցնելով, — հետո ես նրան ասացի, որ նրա գրքերից ոչ մեկը չեմ կարդացել ու նա փաստափուսեն հավաքեց ու գնաց... Մեղրով հալվա կուտե՞ս, Ռոն, — ավելացրեց նա, երբ Ռոնի գլուխը կրկին հայտնվեց սեղանի հետևում:

— Դժվար թե, — ասաց Ռոնը, — հիմա ինձ չի կարելի բան ուտել, բա որ ավելի ուժեղանա՞...

— Գնա՛նք, ցույց տամ ձեզ, թե ինչ եմ աճեցնում, — հանկարծ ասաց Հագրիդը, — երբ Հարրին ու Հերմիոնան վերջացրին իրենց թեյը:

Հագրիդը իր տնակի հետևի փոքրիկ բանջարանոցում տասնյակից ավելի հսկայական դդումներ էր աճեցրել, այնքան մեծ, որոնց նմանը Հարրին կյանքում դեռ չէր տեսել: Ամեն մեկը մի ահռելի կաթսայի չափ էր:

— Լավ են տոգել, չէ՞, — երջանիկ ժպտալով ասաց Հագրիդը, — Բոլոր սրբերի օրվա ընթրիքի համար եմ աճեցնում... Մինչև էդ օրն արդեն, ուուու՛հ, ինչքան մեծ կլինեն:

— Ինչո՞վ ես պարարտացրել, որ այսքան մեծացել են, — հարցրեց Հարրին:

Հագրիդը շուրջը նայեց, որպեսզի համոզվի, որ իրենք մենակ են:

— Դեհ, քիչումի՞չ օգնել եմ սրանց... Գիտես... թե ոնց...

Հարրին նկատեց, որ Հագրիդի վարդագույն հովանոցը հենված էր տան հետևի պատին: Հարրին արդեն պատճառներ ուներ մտածելու, որ այդ հովանոցը բոլորովին էլ անմեղ հովանոց չէր: Նա գրեթե համոզված էր, որ Հագրիդի հին դպրոցական կախարդական փայտիկը խնամքով թաքցրած էր այդ հովանոցի մեջ: Հագրիդին չէր թույլատրվում հրաշագործել: Տարիներ առաջ, նրան հեռացրել էին Հոգվարթսի հրաշագործության դպրոցի երրորդ դասարանից, բայց Հարրին այդպես էլ չգիտեր, թե ինչու, որովհետև ամեն անգամ, երբ դրա մասին որևէ հիշատակում կամ ակնարկ էր հնչում, Հագրիդն անմիջապես շատ առեղծվածային տեսք էր ընդունում և, կարծես, խլանում էր մինչև թեմայի փոխվելը:

— Որկրամոլության հմայանք ես կիրառել, եթե չեմ սխալվում, — կե՛ս չխրախուսող, կե՛ս հիացական ասաց Հերմիոնան, — կարելի է ասել, որ իրոք լավ գործ ես արել սրանց վրա:

— Քո փոքրիկ քույրիկն էլ նույն բանն ասաց, — ժպտաց Հագրիդը՝ Ռոնին գլխով անելով: — Երեկ եմ հանդիպել նրան, — Հագրիդը հոնքերի տակից չարաձժի հայացք նետեց Հարրիի վրա ու մորուքը ցնցելով ասաց, — էս կողմերում էր ֆրֆռում... Ասաց, որ եկել է տեսնի, թե ինչ կա-չկա, բայց ես շատ հակված եմ մտածելու, որ նա հույս ուներ մարդամեկին իմ տանը պատահաբար հանդիպել, — Հագրիդը Հարրիին աչքով արեց, — Եվ թե հարցնող լինի, ես կասեի, որ նա չէր հրաժարվի քո ինքնագրով...

— Օ՛հ, վերջացրու՛, — ասաց Հարրին: Ռոնը փոթկաց ծիծաղից ու անմիջապես որձկաց՝ գետնին փսխելով մի քանի տգրուկներ:

— Զգու՛նոյշ, — ոռնաց Հագրիդը՝ Ռոնին հեռու քաշելով իր թանկարժեք դղումներից:

Արդեն կեսօր էր, իսկ Հարրին առավոտից ընդամենը մի կտոր մեղրով հալվա էր կերել: Այնպես որ, նրանք ցտեսություն ասացին Հագրիդին ու շտապեցին ամրոց՝ ճաշելու: Ռոնը մերթնդմերթ զկրտում էր ճանապարհին, բայց ընդամենը երկու անգամ որձկաց՝ գետնին թքելով երկու շատ փոքրիկ տգրուկ:

Հագիվ էին մտել շքամուտքի զով դահլիճ, երբ մի ձայն զրնգաց կիսախավար դահլիճի մեջ.

— Ահա՛, թե որտեղ եք, Փո՛թթեր, Ուի՛զլի, — պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, ինչպես միշտ, խիստ տեսքով քայլում էր նրանց ընդառաջ:

— Դուք երկուսդ ձեր հմայապատիժը կսկսեք այս երեկոյան:

— Ի՞նչ պիտի անենք, պրոֆե՛սոր, — հարցրեց Ռոնը, մի կերպ զսպելով զկրտոցը:

— Դու՛ք, Ուի՛զլի, պարոն Ֆիլչի հսկողության տակ, Ջինազարդերի դահլիճում կփայլեցնեք արծաթեղենը — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — և ո՛չ մի հմայանք, Ուի՛զլի: Ձեռքով եք աշխատելու ու սովորական միջոցներով:

Ռոնը վիստությունից ուժեղ զկրտաց: Արգուս Ֆիլչը, ամրոցի պարետը, ամենատհաճ անձնավորությունն էր բոլոր ուսանողների համար:

— Իսկ դու՛ք, Փո՛թթեր, կօգնեք պրոֆեսոր Լոքհարթին պատասխանել նրա երկրպագուների նամակներին, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Օ՛հ, ո՛չ, — տնքաց Հարրին, — պրոֆե՛սոր, ի՞նչ կլինի ես էլ գնամ Ջինազարդերի դահլիճ, — հուսահատորեն աղերսեց Հարրին:

— Անհնար է, — մերժեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը հոնքերը բարձրացնելով: — Պրոֆեսոր Լոքհարթն անձամբ խնդրել է ինձ, որ ձեզ իր մոտ ուղարկեմ այդ գործի համար: Ժամը ութին երկուսդ էլ կլինեք ձեր տեղերում:

Հարրին ու Ռոնը Մեծ դահլիճ մտան աննկարագրելի մռայլ տրամադրությամբ, նրանց հետևից էլ՝ Հերմիոնան, դեմքին՝ դուք-բողոքելու-տեղ-չունեք-ով-էր-ձեզ-ստիպում-խախտել-դպրոցի-կանոնակարգը արտահայտությամբ: Հարրին, թեև շատ քաղցած էր, բայց նույնիսկ չվայելեց իր սիրած՝ մսով լցոնած կարտոֆիլի համը: Երկուսն էլ այնպիսի զգացում ունեին, ասես իրենց անարդարացի մեծ պատիժ էին տվել:

— Կտեսնե՛ս, Ֆիլչն ինձ ամբողջ գիշեր կպահի այնտեղ — ասաց Ռոնը ծանր հոգոցով, — և ոչ մի հմայանք, պատկերացնու՞մ ես: Իսկ Զինագարդերի դահլիճում երևի հարյուր արծաթե գավաթ կա: Ես մագլական մաքրությունից շատ հեռու եմ:

— Ես պատրաստ եմ քո փոխարեն գնալ, — ասաց Հարրին դառնացած, — ինչքա՛ն եմ նման գործ արել Դարգլիների տանը: Իսկ դու պատկերացրու, թե ինչ է նշանակում պատասխանել Լոքհարթի երկրպագուների նամակներին... Դա մի մղձավանջ է լինելու:

Այսպես, թե այնպես, շաբաթ օրվա հետկեսօրյա ժամանակը հալվեց-անցավ, և աչք էլ չհասցրին թարթել, երբ ժամը դարձավ ութին հինգ պակաս, ու Հարրին՝ ոտքերը ծանր քարշ տալով, երրորդ հարկի միջանցքով ուղղվեց դեպի Լոքհարթի աշխատասենյակը: Նա ատամները սեղմեց ու դուռը թակեց:

Դուռն անմիջապես կրնկի վրա բացվեց, և Լոքհարթը վերից վար գլխով ողջունեց նրան:

— Ահա և մեր երիտասարդ օդահեներ, — ասաց նա, — ներս արի՛, Հա՛րրի, ներս արի՛...

Բազմաթիվ մոմերի լույսով ողողված պատերին փակցված շրջանակների միջից շողշողում էին Լոքհարթի անհամար լուսանկարները: Նա նույնիսկ ինքնագրել էր դրանցից մի քանիսի վրա: Լուսանկարների մի մեծ տրցակ էլ ընկած էր սեղանին:

— Դու պետք է հասցեները գրես ծրարների վրա, — այնպիսի տոնով ասաց Լոքհարթը, ասես մեծ պատիվ էր անում Հարրիին: — Առաջին ծրարը պետք է գնա Գլեդիս Գադջինի հասցեով, հրաշալի կին է և իմ մեծ երկրպագուներից:

Րոպեները դանդաղ առաջ էին սողում: Հարրին գրեթե չէր լսում Լոքհարթի անվերջանալի ելույթը, միայն մերթնդմերթ արծազանքելով նրան «ըը՛մմ», «այոո՛ո», «աա՛ա» բացականչություններով: Նրա ելույթի միալար հոսքի մեջ Հարրիի ուղեղին ականա հասնում էին այսպիսի արտահայտություններ. «Փառքը հավատարիմ ընկեր չէ, Հա՛րրի»: Կամ «Հանրահայտ մարդը պետք է իրեն հանրահայտ մարդու պես պահի, մի՛ մոռացիր» և այլն:

Մոմերը հետզհետե հալվելով կարճանում էին, և նրանց թրթռացող լույսն սկսում էր ստվերներ գցել Հարրիին նայող բազմաթիվ լոքհարթների դեմքերին: Հարրին գրելուց թմրած ու սաստիկ ցավող ձեռքն իջեցրեց, երևի, երկուհարյուրերորդ ծրարի վրա ու սկսեց գրել տիկին Վերոնիկա Սմեթլիի հասցեն:

«Երնեկ արդեն գնալու ժամանակը լիներ, — հոգնած ու դժբախտ մտածեց նա... — Ե՞րբ պիտի Լոքհարթը վերջապես ազատ արձակի ինձ...»

Եվ այդ պահին նա ինչ-որ բան լսեց... Ինչ-որ բան, որը բոլորովին տարբեր էր հանգչող մոմերի ֆշֆշոցից և իր երկրպագուների մասին Լոքհարթի անվերջանալի բարբաջանքից:

Դա մի այնպիսի ձայն էր, որից մարդու ողնուղեղը կարող է սառչել... Մարդու շունչը կտրող, սահմեկեցնող, ծորուն մի ձայն...

— Արիի՛... Այստեղ արիի՛... Կհռչոտեն՛մ քեզ... Կխեղդենեն՛մ քեզ... Արիի՛... Ինձ մոտ արի՛... Կսսպանենեն՛մ քեզ...

Հարրին անակնկալից այնպես ցնցվեց, որ մի հսկայական թանաքաբիծ հայտնվեց Վերոնիկա Սմեթլիի հասցեի վրա:

— Ի՞նչ, — գրեթե բղավեց նա տեղից:

— Դու՞ էլ նկատեցիր, — ասաց Լոքհարթը, — վեց ամիս շարունակ ամենաշատ վաճառվող գրքերի առաջին տեղում: Այսպիսի ցուցանիշ դեռ ոչ ոք չի ունեցել:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին այլայլված, — ...այդ ձայնը...

— Ի՞նչ ձայն... — շատ զարմացած հարցրեց Լոքհարթը:

— Այդ... այդ ձայնը, որ ասաց... Չլսեցի՞ք...

Լոքհարթն ապշադեմ նայեց Հարրիին:

— Ի՞նչի մասին ես խոսում, Հա՛րրի: Գուցե մի փոքր հոգնե՞լ ես, երևի քունդ արդեն տանում է: Օ՛հ, տեր աստված, հապա տե՛ս, թե ժամը քանիսն է: Մենք արդեն չորս ժամ է, ինչ այստեղ ենք: Հավատս չի՛ գալիս... Որքա՛ն արագ է անցնում ժամանակը, չէ՞...

Հարրին չպատասխանեց: Նա ականջները լարել էր, որպեսզի կրկին լսի այդ ձայնը, բայց Լոքհարթի միալար շատախոսությունից բացի ուրիշ ոչինչ չէր լսվում:

Իսկ նա ասում էր, որ ամեն անգամ հմայապատիժ ստանալուց նա այդպես հեշտ չի պրծնի: Հոգնած ու ձանձրացած Հարրին դուրս եկավ նրա աշխատասենյակից:

Այնքան ուշ էր, որ Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը գրեթե դատարկ էր: Հարրին ուղիղ գնաց իրենց ննջարանը: Ռոնը դեռ չէր վերադարձել: Հարրին գլխին քաշեց իր գիշերազգեստը, մտավ անկողին և սկսեց սպասել: Կես ժամ անց Ռոնը մտավ սենյակ՝ հոգնատանջ շփելով իր աջ ձեռքը և կիսախավար սենյակում տարածելով արծաթյա իրեր փայլեցնող նյութի սուր հոտը:

— Բոլոր մկաններս բռնվել են, — տնքաց Ռոնը, մեկնվելով իր անկողնում: — Պատկերացրու՛, նա ստիպեց տասնչորս անգամ փայլեցնել Քվիդիչի Գավաթը մինչև իրեն բավարարված զգաց: Իսկ հետո մեկ անգամ էլ կրկին տզրուկներ փսխեցի և ուղիղ՝ «Ղպրոցին մատուցած հատուկ ծառայությունների համար» մի պատվո զինավահանի վրա: Մեկ ժամ տևեց մինչև ամբողջ լորձն ու փսխինքը մաքրեցի զինավահանի վրայից... Լոքհարթի մոտ ո՞նց էր:

Շատ ցածր ձայնով, որպեսզի Նեվիլին, Դինին ու Շեյմոսին չարթնացնի, Հարրին Ռոնին պատմեց իր լսածը:

— Իսկ Լոքհարթն ասաց, որ ինքը ոչինչ չի՞ լսել, — ասաց Ռոնը: Հարրին նույնիսկ լուսնի լույսի տակ տեսավ նրա դեմքի խոժոռ արտահայտությունը:

— Ի՞նչ ես կարծում, գուցե նա սուտ էր ասում: Բայց ես ուղղակի չեմ հասկանում... Նույնիսկ եթե անտեսանելի մեկը, մտած լիներ սենյակ, նա, ամեն դեպքում, պետք է առնվազն բացած լիներ սենյակի դուռը:

— Ճիշտ ես ասում, — մտազբաղ պատասխանեց Հարրին՝ հետ ընկնելով անկողնու մեջ և հայացքն անթարթ հառեց իր մահճակալի ամպիովանուն, — ես էլ չեմ հասկանում:

Գլուխ 8. Մահօրվա տարեդարձի երեկույթը

Եկավ հոկտեմբեր ամիսը: Ամրոցն ու շրջակայքն ընկղմվեցին խոնավ ցրտի մեջ: Մահամ Պոմֆրին առավոտից երեկո զբաղված էր ուսանողների ու դասախոսների մոտ հանկարծ տարածված հարբուխները բուժելով: Նրա Պոլպեղոլու էլեքսիրը վայրկենապես էր ազդում, թեև հետո խմողի ականջներից մի քանի ժամ շարունակ սպիտակ գոլորշու քուլաներ էին դուրս գալիս: Փերսի Ուիգլին Ջինին գրեթե ուժով ստիպեց խմել մահամ Պոմֆրիի բուժիչ թուրմից, որովհետև Ջինին վերջերս շատ էր գունատվել ու անչափ հյուժված տեսք ուներ: Սպիտակ գոլորշին՝ Ջինի կարմրահեր բաշից դուրս գալով, այնպիսի տպավորություն էր ստեղծում, ասես նրա մազերը հրկիզված էին:

Անձրևի փամփշտաչափ կաթիլները օր ու գիշեր թմբկահարում էին ամրոցի պատուհանները: Լիճը դուրս էր եկել ափերից, ծաղկաթմբերը վերածվել էին ցեխակույտերի, իսկ սիզամարգերն ասես ճահճացած լինեին: Հագրիդի դղումներն այնքան էին ուռել-փքվել, որ դարձել էին գրեթե ամառանոցային տնակների մեծության: Սակայն քվիդիչի ծրագրված մարզումները կանոնավոր կատարելու Օլիվեր Վուդի եռանդը բնավ չէր թրջվել: Եվ ահա թե ինչու, Բոլոր սրբերի տոնից մի քանի օր առաջ, մի փոթորկալի շաբաթ օր, կեսօրից հետո, երեկոյան մոտ, Հարրին, ոտքից գլուխ թրջված ու ցեխակորույս, ամրոցի միջանցքներից մեկով վերադառնում էր Գրիֆինդորի աշտարակը:

Նույնիսկ, եթե եղանակն այդպես անձրևոտ ու քամոտ չլիներ, պարապմունքն այնքան էլ ուրախ չէր անցել: Ֆրեդն ու Ջորջը գնացել էին Սլիդերինի թիմին լրտեսելու և իրենց աչքով էին տեսել նրանց նոր «Նիմբուս երկու հազար մեկ» ցախավելների արագությունը: Նրանք շատ վիատված հայտնեցին թիմի մյուս անդամներին, որ Սլիդերինի տղաներին պարապմունքի ժամանակ կարելի էր համեմատել միայն յոթ ճեպառկայծ կանաչ հրթիռների հետ, որոնք այնպես արագ էին դեսուդեն վզվզում երկնքում, որ մարդ չէր էլ հասցնում նկատել, թե նրանցից ով ով էր:

Թաց ոտքերը չփչփացնելով, դատարկ միջանցքով անցնելիս, Հարրին հանդիպեց մեկին, ով նույնքան մտազբաղ ու մտահոգ էր, որքան և ինքը: Գրեթե

Անգլուխ Նիքը՝ Գրիֆինդոր աշտարակի մշտաբնակ ուրվականը, պատուհաններից մեկի մոտ կանգնած մռայլ նայում էր անհրապույր բնապատկերին և ինչ-որ բան էր մրթմրթում քթի տակ.

—...Ասացե՛ք խնդրե՛մ, չեմ բավարարում նրանց պահանջներին... Նույնիսկ կես մատնաչափ էլ չկա այդ անիծյալ մաշկի կտորը...

— Ողջու՛յն, Նի՛ք, — ասաց Հարրին:

— Ողջու՛յն, ողջու՛յն, — ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը և, սթափվելով մտքերից, շուրջը նայեց: Նա իր երկար գանգուր մազերին կրում էր ժամանակին, երկի շատ մոդայիկ, փետրավոր լայնեզր գլխարկ, իսկ նրա բաճկոնը զարդարված էր մանրադարս ժանյակավոր օսլայած օձիքով, որը ծածկում էր պարանոցի ամբողջ լայնությամբ ձգվող մութ վերքը: Սըր Նիքոլասը ծխի պես գունատ էր ու թափանցիկ: Հարրին նրա միջով պատուհանից դուրս տեսնում էր ամպամած մռայլ երկինքը և ապակու վրայով հաստ շիթերով հոսող անձրևը:

— Դուք մտահոգ տեսք ունեք, երիտասարդ Փո՛թեր, — ասաց Սըր Նիքոլասը և մի թափանցիկ նամակ ծալեց ու դրեց իր բաճկոնի ներսի գրպանը:

— Դուք էլ, — պատասխանեց Հարրին:

— Ա՛հ, — Գրեթե Անգլուխ Նիքը մի նրբագեղ շարժում արեց ձեռքով, — կարևոր չէ... Իրականում, ես այնքան էլ մեծ ցանկություն չունեի անդամակցելու նրանց հասարակությանը... Իմիջիայլոց եմ դիմել, բայց արի ու տես, որ չեմ համապատասխանում նրանց պահանջներին...

Սակայն նա իր անհոգ տոնով չկարողացավ թաքցնել թափանցիկ դեմքի վիատ արտահայտությունը:

— Բայց մի՞թե կարելի է այդքան անարդարացի լինել, — ասաց նա և հանկարծ ընդվզելով, իր բաճկոնի գրպանից կրկին հանեց թափանցիկ նամակը:

— Ո՞վ կարող է պատկերացնել, որ քառասունհինգ անգամ բութ կացնով պարանոցիդ հարված ստանալը բավարար որակավորում չէ Անգլուխ Որսորդների ակումբի լիիրավ անդամ դառնալու համար:

— Օ՛հ, այո՛, — ասաց Հարրին, որից ակնհայտորեն պահանջվում էր համաձայնել:

— Մի՞թե ես ինքս չէի ուզենա, որ ամեն ինչ հեշտ ու հանգիստ արված լիներ, և գլուխս էլ՝ տեղը-տեղին, կանոնավոր կտրված: Իրոք, որքա՜ն ցավից ու նվաստացումից կփրկվեի կատարելապես գլխատված լինելու դեպքում: Բայց ո՛չ...

Գրեթե Անգլուխ Նիքը բարկացած թափահարելով բաց արեց իր նամակն ու ծայրահեղ վրդովված սկսեց բարձրաձայն կարդալ.

Անգլուխ Որսորդների ակումբ

Հարգարժան Սըր

Նիքուլաս դը Միմսի Փորփինգթոն,

Հերթական անգամ անկեղծ ափսոսանքով տեղեկացնում ենք Ձեզ, որ Անգլուխ որսորդների ակումբին կարող են անդամակցել միայն այն անձինք, որոնց գլուխները կատարելապես անջատված են իրենց մարմիններից:

Խնդրում ենք ըմբռնումով մոտենալ այս հանգամանքին, քանզի կատարելապես գլխատված լինելու պայմանը պարտադիր է ակումբի էլիտար ժամանցային ձևերին մասնակցելու համար:

Միայն կատարելապես գլխատված լինելով՝ Անգլուխ որսորդների ակումբի անդամները կկարողանան մասնակցել ակումբային այնպիսի էլիտար մարզաձևերի, ինչպիսիք են «Անգլուխ որսը», «Գլուխներով ձեռնածող այրուձին» և «Գլխա-գնդակ» ծիսախաղերը:

Այդ իսկ պատճառով, խորին ափսոսանքով ստիպված ենք կրկին տեղեկացնել Ձեզ, որ Դուք չեք բավարարում Անգլուխ որսորդների ակումբին անդամակցելու պահանջներին:

Լավագույն մաղթանքներով

Սըր Կառլոս Գիլանի-Փոդմոր

Սըր ԿԳՓ

Բարկությունից ծխալոկ Գրեթե Անգլուխ Նիքը նամակը կրկին ծալեց ու հետ խցկեց իր գրպանը:

— Կես մատնաչափ էլ չկա այդ անիծյալ մաշկի կտորը, որը գլուխս պարանոցիս կպած է պահում, Հա՛րրի, կես մատնաչափ... Ու՛մ էլ հարցնեք, կհավաստի, որ դա կանոնավոր գլխատման մասին է վկայում... Բայց ո՛չ, դա բավարար չէ Սըր Կատարելապես Գլխատված Փողմորի համար...

Գրեթե Անգլուխ Նիքը մի քանի անգամ խոր շունչ քաշեց ու շատ ավելի հանգիստ տոնով ասաց.

— Իսկ ձեզ ի՞նչն է անհանգստացնում, երիտասա՛րդ: Կարո՞ղ եմ ինչ-որ բանով օգտակար լինել:

— Ո՛չ, — պատասխանեց Հարրին, — եթե իհարկե չգիտեք, թե որտեղից կարող ենք յոթ հատ անվճար «Նիմբուս երկու հազար մեկ» մոդելի ցախավել ձարել Սլիգերինի հետ առաջիկա...

Հարրիի խոսքը կորավ ինքնավստահ ու մեղադրաձայն «մոլուխու՛ու...»-ի մեջ, որը հնչեց նրա սրունքների մոտակայքից: Նա գլուխը կախեց և ուղիղ իր առջև տեսավ մի գույգ լուսարձականման դեղին աչքեր: Միսիգ Նորիսն էր՝ ամրոցի պարետ Արգուս Ֆիլչի գջլոտ մոխրագույն կատուն: Այդ կատվին ամրոցի ուսանողական համայնքը տանել չէր կարող, որովհետև կատուն, ասես, պարետի լիազոր ներկայացուցիչը լիներ ուսանողների դեմ նրա վարած անվերջանալի հալածական պատերազմում:

— Շտապ հեռացե՛ք այստեղից, Հա՛րրի, — արագ ասաց Նիքը, — Ֆիլչի տրամադրությունը տեղը չէ: Բավական չէ, որ ուժեղ հարբուխ ունի, դեռ մի քանի երրորդ դասարանցիներ էլ դասի ժամանակ պատահաբար գորտի ուղեղ էին ցփնել հինգերորդ զնդանի առաստաղին: Ամբողջ առավոտ զբաղված էր մաքրելով և եթե հանկարծ տեսնի ձեր թաց ու ցեխոտ ոտնահետքերը...

— Ճիշտ եք ասում, — համաձայնվեց Հարրին՝ հետ-հետ գնալով Միսիգ Նորիսի մեղադրական հայացքից, բայց չհասցրեց շատ հեռանալ: Կարծես, իր սիրեցյալ կատվի հետ ինչ-որ առեղծվածային կապի ուժով ոգեկոչված, Ֆիլչը

հանկարծ դուրս թռավ Հարրիի աջ կողմում պատին կախված ասեղնագործ գոբելենի տակից՝ ծանր շնչելով և աչալուրջ փնտրելով որևէ օրինախախտում: Ֆիլչը մի հաստ շոտլանդական վանդակավոր շարֆ էր կապել գլխին, և նրա քիթը սովորականից ավելի կարմիր էր:

— Ցե՛խ, — բղավեց նա՝ ծնոտները դողացնելով և աչքերը տագնապալի չռելով, ու մատը ցցեց հատակին տարածված ցեխաջրի լճակների վրա, որոնք թափվել էին Հարրիի քվիդիչի համազգեստից: — Բավական է... Հերի՛ք կեղտոտեք ուր պատահի... Համբերությունս սպառվե՛ց: Փո՛թեր, եկե՛ք իմ հետևից:

Հարրին ձեռքով մռայլ մնաս բարով արեց Գրեթե Անգլուխ Նիքին ու Ֆիլչի հետևից հետ գնաց աստիճաններով՝ հատակի վրա կրկնապատկելով իր իսկ ցեխոտ ոտնահետքերը:

Հարրին առաջ երբեք չէր եղել Ֆիլչի աշխատասենյակում: Ուսանողների մեծ մասը խուսափում էր այդ վայրից: Սենյակը մռայլ էր ու առանց պատուհանների: Ցածր առաստաղից կախված ճոճվում էր յուղային լամպը, որն էլ լուսավորության միակ աղբյուրն էր: Սենյակից տապակած ձկան հոտ էր գալիս: Պատերի տակ կանգնած էին փայտյա բազմաթիվ թղթապահարաններ: Դրանց փոքր դարակների վրա եղած պիտակներից Հարրին կռահեց, որ այնտեղ հավաքված էին Ֆիլչի երբևէ պատժած աշակերտների մասին զեկուցագրերը՝ բոլոր մանրամասն տեղեկություններով: Ֆրեդ ու Զորջ Ուիզլիներին մի ամբողջ առանձին դարակ էր հատկացված: Ֆիլչի գրասեղանի հետևում պատից կախված փայլփլում էր լավ խնամված ու յուղած տարբեր տեսակի ու չափերի շղթաների ու ձեռնակապերի մի մեծ հավաքածու: Ո՞վ չգիտեր, որ Ֆիլչը միշտ աղաչում-պաղատում էր Դամբլդորին թույլ տալ ուսանողների նկատմամբ կիրառել պատժի հնադարյան ձևը՝ առաստաղից կախել սրունքներից շղթայված մեղավորներին:

Ֆիլչն իր սեղանին դրված սկահակից մի գրչափետուր հանեց և սկսեց դարակները ներս ու դուրս անել՝ մաքուր մագաղաթ փնտրելով:

— Վե՛րջ, համբերությունս սպառվեց... — կատաղած մրթմրթում էր նա, — Է՛լ թրիք... Է՛լ վիշապի ինքնահրկիզվող խլինք... Է՛լ գորտի ուղեղ... Է՛լ առնետի

աղկտիք... Ո՞րը հիշեմ... Խելագարվե՛լ կարելի է... Սրանց ո՞վ կդիմանա... Չէ՛, պետք է դաս տալ անպատկառներին... Ու՞ր կորավ էդ թղթի կտորը... Հրե՛ս...

Նա իր գրասեղանի դարակից մի մեծ փաթեթ մագաղաթաման թուղթ հանեց և բացեց սեղանի վրա: Գրչափետուրը թաթախեց թանաքամանի մեջ և սկսեց գրել...

— Անունը... Հարրի Փոթթեր... Հանցանքը...

— Մի քանի կաթիլ ցեխաջուր էր, — անվստահ ասաց Հարրին:

— Դա միայն քեզ համար է մի քանի կաթիլ, տղա՛, բայց ինձ համար՝ մի ամբողջ ժամ լրացուցիչ աշխատանք է, — բղավեց Ֆիլչը՝ հարբուխից ուռած քթի ծայրին պսպղացնելով ընկնելու պատրաստ լորձի կաթիլը: — Հանցանքը... Ամրոցի ապականում... Առաջարկվող պատիժը...

Հոսող քիթը վեր քաշելով, Ֆիլչը տհաճ, շեղ հայացք գցեց Հարրիի վրա, որը շունչը պահած սպասում էր իր դատավճռին:

Բայց ճիշտ այն պահին, երբ Ֆիլչն իջեցրեց իր գրչափետուրը, մի անասելի ուժգին զրմփոց լսվեց առաստաղից՝ ուղիղ նրա գլխավերևում, որից նույնիսկ լամպն սկսեց խելագար ճոճվել:

— ՓԻՒ՛ՎՋ, — ոռնաց Ֆիլչը, կատաղության պոռթկումով ցած նետելով իր գրչափետուրը. — Այս անգամ ձեռքիցս չե՛ս պրծնի: Ա՛յ, թե բռնել եմ քեզ...

Եվ առանց Հարրիի վրա նույնիսկ մի հայացք նետելու, նա գլխապատառ դուրս վազեց իր աշխատասենյակից, իսկ հավատարիմ Միսիգ Նորիսն էլ՝ նրա հետևից:

Փիվզը դպրոցի փութերգեյսթն էր, բոլորի նկատմամբ չարախիճ, մի իսկական օդային արհավիրք, որի գոյության իմաստը վնասարարությունն ու անկարգությունն էին: Հարրին ոչ մի դրական զգացում չէր տածում Փիվզի հանդեպ, բայց այդ պահին նա Փիվզի նկատմամբ լցվեց ինքնաբուխ շնորհակալության զգացումով՝ ճիշտ ժամանակին միջամտելու համար: Ինչ էլ որ Փիվզն արած լիներ, իսկ աղմուկից կարելի էր կռահել, որ նա վերևի հարկում ինչ-որ մեծ ու ծանր բան էր շրջել հատակին, դա որոշ ժամանակով կարող էր շեղել Ֆիլչի ուշադրությունը Հարրիից:

Մտածելով, որ ինքը լավ կանի սպասի Ֆիլչի վերադարձին, Հարրին սուզվեց գրասեղանի մոտ դրված ցեցը կերած բազկաթռչի մեջ: Գրասեղանին, բացի կիսով չափ լրացված պատժի հրամանից, ևս մի բան կար՝ խոշոր, պլավան մանուշակագույն ծրար, որի վրա արծաթագույն տառերով ինչ-որ բան էր դաջված: Արագ հայացք նետելով դռանը, որպեսզի համոզվի, որ Ֆիլչը միտքը չի փոխել և չի որոշել վերադառնալ, Հարրին վերցրեց ծրարն ու կարդաց:

ՀՄԱՅԻՆՆԵՐԻ ՃԵՊՈՒՍՈՒՅՑ.

Հրաշագործության հեռակա
դասընթաց՝ սկսնակների համար

Անչափ հետաքրքրված Հարրին բացեց ծրարը և միջից հանեց մի տրցակ մագաղաթանման թղթեր: Առաջին էջի վրա ավելի զանգուր ձեռագրով արծաթագույն թանաքով գրված էր.

Հե՞տ եք մնացել ժամանակակից հրաշագործության արագասլաց առաջընթացից...

Ստիպված եք պատրվակներ հորինել, որ հրաժարվեք ամենահասարակ հմայագործությունի՞ց...

Երբևէ ձեզ ծաղրե՞լ են չստացված կախարդանքի կամ անգոր հմայախոսքի պատճառով...

Այդ բոլոր խնդիրներին հրաշալի լուծում կա.

Հրաշագործության ճեպուսույցը բացարձակապես նոր, կատարելապես ապահով, արագընթաց և արդյունավետ, հեշտությամբ ընկալվող ու սերտվող

դասընթաց է: Հարյուրավոր դյուբեր ու վիուկներ արդեն
օգտվել են Հմայիլների ճեպուսույց դասընթացի անթերի
մեթոդներից:

Մադամ Զ. Ներելզը Թոփշամից գրում է.

«Հիշողությունս այնքան վատն էր, որ ոչ մի
հմայախոսք չէի կարողանում մտապահել և իմ եփած
հմայաթուրմերը դարձել էին ընտանիքիս մշտական
ծաղրուծանակի առարկան: Հմայիլների ճեպուսույց
դասընթացից հետո այժմ բոլոր երեկույթներին ես
ուշադրության կենտրոնում եմ, և բոլոր ընկերուհիներս
աղերսում են իրենց հետ կիսել Սրամտության էլեքսիրի
իմ բաղադրատոսի գաղտնիքը:»

Մոգ Ղի. Զեյ. Փրոդը Ղիցբուրից գրում է.

«Կինս սովորություն էր դարձրել ծիծաղել իմ երկչոտ
ու անհամարձակ հմայանքների վրա, բայց ընդամենը
մեկ ամիս պարապեցի ձեր հեքիաթային ճեպուսույցով,
ու աննախադեպ հեշտությամբ կնոջս փոխակերպեցի
լեռնային յակի, և շահեցի ամսվա ամենայուրօրինակ
հմայանքի մրցանակը:

Շնորհակալությու՛ն ճեպուսույցին:»

Հարրին սկսեց կլանված թերթել տրցակի մյուս էջերը: Ֆիլչի ինչի՞ն է պետք
Հմայիլների ճեպուսույց դասընթացը: Արդյո՞ք սա նշանակում է, որ նա

առաջնակարգ հրաշագործ չէ: Հարրին շարունակեց ընթերցել. «Ղաա առաջին. Կախարդական փայտիկ բռնելու ճիշտ եղանակները (Օգտակար խորհուրդներ)», և հանկարծ միջանցքի ծայրից լսվեց Ֆիլչի քայլերի քստքստոցը: Մագաղաթի թերթերը արագ հետ խցկելով ծրարի մեջ, Հարրին ծրարը նետեց սեղանին ու հետ նստեց աթոռին ճիշտ այն պահին, երբ Ֆիլչը դուռը բացեց:

Ֆիլչը հաղթական տեսք ուներ:

— Այդ անհետացող պահարանը շա՛տ արժեքավոր, հնաոճ իր էր: Այս անգամ ես կհամոզեմ տնօրենին, որ Փիվզին վնդի ամրոցից: Նե՛րս արի, թավշաթաթի՛կս, — ասաց նա կատվին:

Ֆիլչը մի պահ նայեց Հարրին, և նրա հայացքը ցած սահեց սեղանին՝ Հմայիլների Ճեպուսույց դասընթացի ծրարի վրա: Հարրին չափազանց ուշ նկատեց, որ ծրարը մոտ քսան սանտիմետր ավելի մոտ էր ընկած սեղանի եզրին՝ համեմատած այն տեղի հետ, որտեղից ինքը վերցրել էր այն:

Ֆիլչի գունատ դեմքն աղյուսագույն դարձավ: Հարրին պատրաստվեց դիմադրելու կատաղության մի նոր մակընթացությանը: Ֆիլչը մանրաքայլ վազեց դեպի սեղանը, վերցրեց ծրարն ու նետեց դարակներից մեկի մեջ:

— Դու... դու կարդացի՞ր, թե ինչ էր գրված ծրարի վրա, — ցածրաձայն ասաց նա:

— Ո՛չ, — արագ ստեց Հարրին:

Ֆիլչն անհանգիստ տրորեց իր ոսկրոտ ձեռքերը:

— Եթե երբևէ իմանամ, որ կարդացել էս իմ անձնական... թեև անշուշտ դա իմը չէ... մի ընկերոջ համար է... ինչևէ, նույնիսկ, եթե իմն էլ լիներ... թե կարդացել ես...

Հարրին տագնապահար նայում էր Ֆիլչին: Նա դեռ երբեք այդքան կատաղած չէր տեսել պարետին: Ֆիլչի աչքերը քիչ էր մնում դուրս թռչեին ականակապիճներից, կնճռոտ այտերից մեկը ջղածգվում էր:

— Շատ լավ... կարող ես գնալ... բայց թե հանկարծ բերանիցդ մի խոսք թոցնես... Իհարկե, դա ոչ մի նշանակություն չունի... Դեհ, եթե չես կարդացել... Գնա՛... Ես պիտի Փիվզի մասին գեկուցագիր գրեմ... Գնա՛...

Ինքն իր բախտի վրա զարմացած՝ Հարրին դուրս թռավ Ֆիլչի աշխատասենյակից, վազեց միջանցքով ու աստիճաններով երեք-երեք թռչելով բարձրացավ վեր։ Ֆիլչի աշխատասենյակից անպատիժ դուրս պրծնելը դպրոցական աննախադեպ ռեկորդի նման մի բան էր։

— Հա՛րրի, Հա՛րրի, ստացվե՞ց...

Ղասասենյակներից մեկից՝ օդի մեջ ճախրելով, դուրս թռավ Գրեթե Անգլուխ Նիքը։ Նրա հետևում Հարրին տեսավ սև փայտից պատրաստված ոսկեզարդ խոշոր պահարանի բեկորները։ Պահարանը, ամենայն հավանականությամբ, վայր էին նետել առաստաղի բարձրությունից։

— Ես Փիվզին համոզեցի, որ պահարանը ջարդի ուղիղ Ֆիլչի աշխատասենյակի գլխին, — ասաց Նիքը ոգևորված, — մտածեցի, որ դա կարող է նրա ուշադրությունը շեղել ձեզնից։

— Ուրեմն այդ դու՞ք էիք, — շնորհակալությամբ ասաց Հարրին, — Օ՛հ, շատ լավ ստացվեց։ Նույնիսկ չհասցրեց պատժել ինձ։ Շատ շնորհակալ եմ, Նի՛ք։

Նրանք միասին ուղղվեցին միջանցքն ի վեր։ Հարրին նկատեց, որ Գրեթե Անգլուխ Նիքը ձեռքի մեջ դեռ պահում էր Սըր Կառլոսի մերժման նամակը։

— Անչափ կուզենայի օգնել ձեզ, Անգլուխ Որսորդների ակումբի կապակցությամբ, — ասաց Հարրին։

Գրեթե Անգլուխ Նիքը Հարրիից առաջ անցավ ու անսպասելիորեն կանգնեց նրա առաջ։ Հարրին, չնկատելով նրան, քայլեց ուղիղ նրա միջով և սրթսրթալով դուրս թռավ նրա մյուս կողմից։ Այնպիսի զգացում էր, ասես սառցե ցնցուղ ընդունեց։

— Իրոք, դուք կարող եք ինձ մի շնորհ անել, — հուզված ասաց Նիքը, — Հա՛րրի, արդյոք շատ բան չե՞մ խնդրի ձեզնից, եթե... Օհ ո՛չ, դժվար թե համաձայնեք...

— Իսկապես, ի՞նչ կարող եմ անել, Նի՛ք, — քաջալերեց Հարրին։

— Այս տարի Բոլոր սրբերի օրը իմ մահօրվա հինգհարյուրերորդ տարեդարձն է, — արժանապատվորեն գլուխը հետ գցելով, ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը։

— Օ՛հ, — ասաց Հարրին, մտածելով, թե այդ կապակցությամբ ո՞րն է ճիշտ՝ շնորհավորե՞լը, թե ցավակցություն հայտնելը, — Այո՛...

— Ես երեկոյթ եմ կազմակերպելու ամենամեծ զնդաններից մեկում: Տարբեր վայրերից բազմաթիվ ընկերներ պետք է այցելության գան ինձ: Ես մեծ պատիվ կհամարեմ, եթե դուք շնորհ անեք: Պարոն Ուիզլին և օրիորդ Գրեյնջերը նույնպես հրավիրված են, անշուշտ, բայց... Երևի դուք կնախընտրեք գնալ դպրոցի տոնական ընթրիքին:

Նա լարված սպասումով մի պահ նայեց Հարրին:

— Ո՛չ, — արագ ասաց Հարրին, — ես անպայման կգամ:

— Ա՛հ, իմ սիրելի երիտասարդ բարեկա՛մ: Հիասքա՛նչ է... Հարրի Փոթթերը իմ մահօրվա տարեդարձի երեկոյթին... — նա մի պահ հուզված տատանվեց, հետո անհամարձակ ավելացրեց. — Կարո՞ղ եմ համարձակվել, արդյոք, խնդրել ձեզ, որ Սըր Կառլոսի մոտ իմիջիայլոց նշեք, որ շատ տպավորիչ ու սարսափազդու եք գտնում ինձ...

— Ա-անշու՛շտ... — ծոր տվեց Հարրին:

Գրեթե Անգլուխ Նիքը շնորհակալությամբ պալատական ծնկածալ ռեվերանս արեց:

Ձ Ձ

— Մահօրվա տարեդարձի երեկու՞յթ, — անչափ հետաքրքրված կրկնեց Հերմիոնան, երբ Հարրին վերջապես փոխեց իր կեղտոտ համազգեստն ու ընդհանուր սենյակում միացավ իր ընկերներին: — Գրագ կգամ, որ ողջ մարդկանցից շատ քչերը կարող են պարծենալ, թե երբևէ մասնակցել են մահօրվա տարեդարձի երեկոյթի: Դա ուղղակի հիասքանչ կլինի...

— Չեմ հասկանում, ի՞նչ իմաստ ունի տոնել սեփական մահօրվա տարեդարձը, — ասաց Ռոնը, որը հմայադեղերի դասի իր տնային աշխատանքի կեսն էլ դեռ չէր վերջացրել և այդ պատճառով անտանելի մռայլ տրամադրություն ուներ: — Մահվան հետ կապված ամեն ինչ խոր վիատության մեջ է գցում ինձ...

Հորդառատ անձրևը թմբկահարում էր պատուհանների ապակիներին, որոնք արդեն մուգ թանաքագույն էին դարձել: Բայց Գրիֆինդոր աշտարակի ընդհանուր

սենյակում ամեն ինչ շատ պայծառ էր ու լուսավոր: Բուխարիում ուրախ ճարձատում էր կրակը՝ տաք ու մտերմիկ լույս սփռելով բազմաթիվ հարմարավետ բազկաթոռների վրա: Գրիֆինդորցիք այստեղ-այնտեղ նստած զբաղված էին ընթերցանությամբ, շատախոսելով կամ տնային աշխատանքներով: Իսկ Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիները, իրենց նման մի քանի չարաճճի հետաքրքրասերների հետ միասին, փորձում էին բացահայտել, թե ինչ տեղի կունենա, եթե Սալամանդեր հրամողեսին կերակրեն Դոկտոր Ֆիլիբաստերի անկրակ հրավառության գլանակներով: Ֆրեդը կրակի մեջ բնակվող վառ նարնջագույն մողեսին թքցրել էր Հեքիաթային արարածների խնամքի դասից, և սողունը մեղմ առկայծում էր սեղաններից մեկի վրա՝ շրջապատված մի խումբ հետաքրքրասերներով:

Հարրին արդեն պատրաստվում էր Ռոնին ու Հերմիոնային պատմել Ֆիլչի ու նրա սեղանի վրա իր տեսած Հնայիլների ճեպուսույց դասընթացի մասին, երբ ընդհանուր սենյակում մի բարձրագույն խառնաշփոթ սկսվեց: Սալամանդերը հանկարծ վզգալով օդ թռավ և սկսեց խելագար պտտվել սենյակով՝ երախից ճրթճրթացող կայծեր թափելով, փրթփրթացնելով ու բազմագույն լույսեր ցայտելով իր շուրջը: Փերսին, կոկորդով մեկ գոռալով, հարձակվեց Ֆրեդի ու Ջորջի վրա, ովքեր սալամանդերից ոչ պակաս իրարանցում ստեղծեցին հատակին՝ փախչելով իրենց հետապնդող Փերսիից: Սալամանդերը, բերանից նարնջագույն աստղերի շատրվան ցայտելով, մի քանի պտույտ արեց սենյակում և անհետացավ բուխարու կրակի մեջ: Ֆրեդն ու Ջորջը Փերսիից թաքնվեցին իրենց ննջարանում, բայց իրարանցումն արդեն բավական էր, որպեսզի Ֆիլչն էլ, նրա ճեպուսույց դասընթացն էլ դուրս թռչեին Հարրիի ուղեղից:

Երբ Բոլոր սրբերի օրը վերջապես եկավ, Հարրին արդեն սկսել էր զղջալ, որ հապշտապ խոստացել էր գնալ Սըր Նիքոլասի մահօրվա տարեդարձի երեկոյթին: Ամբողջ դպրոցն ուրախ-զվարթ սպասում էր Բոլոր սրբերի օրվա ճոխ ընթրիքին: Մեծ դահլիճն ըստ ավանդույթի զարդարվել էր կենդանի չղջիկներով:

Հագրիդի ածդահա դդումներից այնպիսի մեծ ջահեր էին ստացվել, որ երեք մարդ կարող էին ազատորեն տեղավորվել դրանց մեջ, և լուրեր էին պատվում, իբր Ղամբլդորը պարող կմախքների համույթ է պատվիրել երեկոյան զվարճալի ծրագրի համար:

— Խոստումը չի կարելի դրժել, — ինչպես միշտ ողջամտորեն ասաց Հերմիոնան, — խոստացել ես, որ կգնաս մահօրվա տարեդարձի երեկույթին, ուրեմն պետք է գնաս:

Ուստի ժամը յոթին, Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան՝ անցնելով արդեն մարդաշատ Մեծ դահլիճի դռների մոտով, որը հյուրընկալորեն լուսավորված էր մոմերի, ոսկյա սկահակների ու սպասքի տաք ցոլքով, քայլերն ուղղեցին դեպի ստորգետնյա զնդանները:

Գրեթե Անգլուխ Նիքի երեկույթի զնդանը տանող միջանցքը նույնպես լուսավորված էր մոմերով, թեև արդյունքը դժվար թե կարելի էր շքեղ կամ զվարթ անվանել: Դրանք երկար, բարակ, ծյուրի պես սև մոմեր էին, որոնք վառ կապույտ լույս էին սփռում ու մռայլ, անկենդան տեսք տալիս երեկույթին մասնակցող նույնիսկ ողջերի դեմքերին: Դեպի զնդանները կատարած նրանց յուրաքանչյուր քայլին զուգընթաց օդի ջերմաստիճանը իջնում էր: Ցրտից արդեն դողալով ու պարեգոտը կրծքին քաշելով, Հարրին մի նյարդասղոց ձայն լսեց, ասես հազարավոր եղունգներ քերծում էին մի հսկայական գրատախտակ:

— Պետք է ենթադրել, որ սա երաժշտություն է, — շնչաց Ռոնը: Նրանք միջանցքի ծայրում շրջադարձ կատարեցին և դեմառդեմ հանդիպեցին Գրեթե Անգլուխ Նիքին, որը կանգնած էր սև թավշյա կտորով վարագուրած մի դռան մոտ:

— Իմ սիրելի բարեկամներ՝, — ասաց նա սգավոր արտահայտությամբ, — համեցե՛ք, համեցե՛ք... Անչափ ուրախ եմ տեսնել ձեզ:

Նա գլխից հանեց իր փետրազարդ լայնեզր գլխարկը և ծնկածալ ողջույնով ներս հրավիրեց իր ողջ հյուրերին:

Ներսում աննկարագրելի տեսարան էր: Զնդանը լի էր մարգարտաճերմակ, լուսարձակող հարյուրավոր մարդկանցով, ովքեր հիմնականում ճախրում էին մարդաշատ պարահրապարակում երեսուն երաժշտական սղոցների

զարհուրելի վախսային ռիթմի տակ: Երաժիշտներն իրենց սղոցային գործիքներով տեղավորվել էին դահլիճի հեռավոր անկյունում, սև թավշապատ պատվանդանի վրա: Դահլիճի կենտրոնում առաստաղից կախված հազարավոր սև մոմերով հսկայական ջահը կապտավուն լույս էր սփռում հանգուցյալ հասարակության վրա: Ողջերի եռյակի շնչից գոլորշու թանձր քուլաներ էին բարձրանում:

— Չգնա՞նք, տեսնենք ինչ կա-չկա էն կողմերում, — չցանկանալով ցրտից դողալով կանգնած մնալ նույն տեղում առաջարկեց Հարրին:

— Ջգու՛յշ, հանկարծ մեկնումեկի միջով չքայլե՛ս, — ջղածգված ասաց Ռոնը: Նրանք շարժվեցին պարահրապարակի պատի երկայնքով, անցան մի խումբ մռայլ միանձնուհիների և շղթաները զրնգացնող ցնցոտիավոր մի մարդու կողքով: Հետո տեսան Հաֆլվիաֆ միաբանության աշտարակի մշտաբնակ ուրվական բարեսիրտ ու ժպտադեմ Գիրուկ վանականին, որին մյուս ուրվականները Ասկետ Եղբայր էին անվանում: Նա գրուցում էր մի ասպետի ուրվականի հետ, որի ճակատին կիսով չափ դուրս ցցված մի նետ կար: Հարրին բոլորովին չզարմացավ, որ բոլոր ուրվականները, ասես, խուսափում էին մոտիկ գնալ Արյունարբու Բարոնին, որը Սլիզբերին միաբանության աշտարակի զարհուրելի ուրվականն էր՝ ոտքից գլուխ ծածկված արյան արծաթափայլ բծերով:

— Օ՛հ, ո՛չ... — ասաց Հերմիոնան, կանգնեցնելով մյուս երկուսին, — չրջվե՛ք, չրջվե՛ք... Այն կողմը մի՛ գնացեք: Ոչ մի ցանկություն չունեն Լալկան Մարթայի հետ խոսելու...

— Ու՞մ, — հարցրեց Հարրին, երբ նրանք արագ հետ շարժվեցին:

— Նա աղջիկների երկրորդ հարկի զուգարանի ուրվականն է, — բացատրեց Հերմիոնան:

— Զուգարանի ուրվականն է...

— Այո՛... Այս տարի սեպտեմբերից զուգարանը չի աշխատում, որովհետև նա անդադար սուգ ու շիվան է անում ու հեղեղում ամբողջ զուգարանի հատակը: Հնարավորության դեպքում ես աշխատում եմ խուսափել այդ զուգարանից: Պատկերացրե՛ք, մտնում ես զուգարան, և ինչ-որ մեկը սկսում է ականջիդ տակ հառաչել-բառաչել:

— Այն կողմը նայե՛ք, ուտելիք էլ կա...

Ջնդանի դիմացի պատի երկայնքով մե երկար սեղան էր դրված, նույնպես ծածկված սև թավշյա սփռոցով: Նրանք հետաքրքրված մոտեցան սեղանին, բայց մի քանի քայլից ստիպված էին սարսափահար կանգ առնել: Սեղանից անտանելի զգվելի հոտ էր գալիս: Շքեղատես արծաթյա սկուտեղների վրա շարված էին փտած խոշոր ձկներ, արծաթյա նրբագեղ մատուցարանների վրա գեղեցիկ դարսված էին ածխացած, մրակալած թխվածքներ, հսկայական էլիպսածև ափսեի վրա հանդիսավոր դրված էր արդեն մանր թրթուրներով պաշարված մի ամբողջ հորթ, արծաթյա ափսեների վրա շարված էին կանաչ բորբոսով մորթակալված պանիրների մեծ կտորներ և վերջապես սեղանի պարծանքը՝ գերեզմանաքարի տեսք ունեցող հսկայական մոխրագույն տորթը, վրան՝ մազուրի նման պսպղացող խյուսով, գրված:

Սըր Նիքոլաս դը Միմսի Փորփինգտոն
մահացել է 1492թ. հոկտեմբերի 31-ին:

Հարրին ապշահար դիտում էր, ինչպես մի հաստամարմին ուրվական մոտեցավ սեղանին, ցածր կռացավ ու բերանը լայն բացած անցավ սեղանի միջով այնպես, որ հոտած սաղմոնի լեշն անցնի իր բաց բերանով:

— Իսկապես, համը զգացվու՞մ է, երբ այդպես... անցնում եք ուտելիքի միջով,
— ուրվականին հարցրեց Հարրին:

— Մոտավորապես... — տխուր ասաց ուրվականը և հեռու ճախրեց:

— Թողել են, որ փտի, որպեսզի հոտն ավելի ուժեղ լինի, — գիտակի արտահայտությամբ ասաց Հերմիոնան և քիթը բռնած մոտեցավ, որպեսզի մի լավ նայի հորթի փտած կողերին:

— Գնանք, հա՞, այստեղից: Արդեն սիրտս խառնում է, — անհամբեր ասաց Ռոնը:

Հագիվ էին շրջվել սեղանից, երբ մի կարճիկ մարդուկ հանկարծ դուրս թռավ սեղանի տակից, վեր սուրաց ու շեշտակի կանգնեց օդի մեջ ուղիղ նրանց առաջ:

— Ողջույն, Փի՛վզ, — շրջահայաց ասաց Հարրին:

Ի տարբերություն մյուս բոլոր ուրվականների, փոլթերգեյսթ Փիվզը ո՛չ թափանցիկ էր, ո՛չ էլ անգույն: Նա գլխին ծաղրածուի վառ նարնջագույն գլխարկ էր դրել և վզին կապել էր առանցքի վրա պտտվող «թիթեռնիկ» փողկապ: Նրա այլանդակ չար դեմքը մինչև ականջները ծամածռված էր մի աննկարագրելի չարախինդ ժպիտով:

— Աղանդեր չե՞ք համտեսի... — քաղցրահունչ ասաց նա՝ մի սկահակ սնկածն բորբոսով ծածկված չամիչ ու ընկույզ առաջարկելով եռյակին:

— Ո՛չ, շնորհակալությու՛ն, — ասաց Հերմիոնան:

— Լսեցի, որ խոսում էիք խեղճ Լալկան Մարթայի մասին, — ասաց Փիվզը, աչքերը դեսուդեն տանելով, — վատ բաներ ասացիք խեղճ Մարթայի հասցեին: — Նա խոր շունչ քաշեց և սրածայն ոռնաց, — Օօ՛յ, Մարթա՛ա...

— Ո՛չ, ո՛չ, Փի՛վզ, հանկարծ նրան բան չասես: Նա իսկապես շատ կվիատվի, — հուսահատ շշնջաց Հերմիոնան. — Ես լուրջ չէի ասում: Նա ինձ շատ էլ դուր է գալիս... Ըը՛ըմ... Ողջու՛յն, Մա՛րթա...

Կարճահասակ ու կլորաթուշ, դեռահաս աղջկա մի ուրվական ճախրելով եկավ նրանց կողմը: Այդպիսի խոժոռ դեմք ունեցող աղջկա Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել: Նրա դեմքի կեսը չէր երևում՝ նոսր, անխնամ մազերի վարագույրի տակից, իսկ մյուս կեսը ծածկված էր մարգարտափայլ հսկայական շրջանակներով ու հաստ ապակիներով ակնոցով:

— Ի՞նչ, — ասաց նա՝ թթված ու դժգոհ արտահայտությամբ:

— Ինչպե՞ս ես, Մա՛րթա, — հարցրեց Հերմիոնան կեղծ զվարթ տոնով, — շատ հաճելի է տեսնել քեզ զուգարանից դուրս:

Մարթան քիթը վեր քաշեց:

— Օրիորդ Գրեյնջերը հենց նոր քո մասին էր խոսում, — խորամանկ արտահայտությամբ՝ Մարթայի ականջին զեկուցեց Փիվզը:

— Ես ասում էի... ասում էի. ի՛նչ լավ տեսք ունի Մարթան այս երեկո — արագ ասաց Հերմիոնան՝ հայացքով կայծակներ ժայթելով Փիվզի վրա:

Մարթան հոնքերի տակից կասկածամտորեն նայեց Հերմիոնային:

— Դուք ծիծաղում էիք ինձ վրա, — ասաց նա, իր պստիկ աչքերն արագ լցնելով հսկայական արծաթագույն արցունքներով:

— Ո՛չ, ազնիվ խոսք, ո՛չ... Բա հենց նոր չասացի՞ «ինչ լավ տեսք ունի այսօր Մարթան», — Հարրիի ու Ռոնի կողերը ցավոտ կսմթելով ասաց Հերմիոնան:

— Օ՛հ, այո՞...

— Հա՛, ճիշտ է ասում...

— Մի՛ ստեք ինձ, — ողբաձայն գոռաց Մարթան, և արցունքներն արդեն շատրվանի պես հոսեցին նրա այտերով, իսկ Փիվզը երջանիկ կչկչում էր նրա թիկունքում: — Կարծում եք, չգիտե՞մ, թե մարդիկ իմ հետևից ինչեր են ասում. չա՛ղ Մարթա, գե՛շ Մարթա, ողորմելի՛, բառե՛ճ, լալկա՛ն Մարթա...

— Պզուկոտը մոռացար, — նրա ականջին ֆշշացրեց Փիվզը:

Լալկան Մարթան հոնգուր-հոնգուր, թափանցիկ արցունքներ ցայտելով, մի անտանելի ողբաձայն վայնասուն կապեց ու դուրս սուրաց զնդանից, իսկ Փիվզը վնգաց նրա հետևից՝ բորբոսնած ընկույզով քարկոծելով ու ոռնալով. «պզուկո՛տ, պզուկո՛տ...»

— Խեղճ աղջիկ, — տխուր ասաց Հերմիոնան:

Ամբոխի միջով նրանց կողմը ճախրեց Գրեթե Անգլուխ Նիքը:

— Ձեզ լա՞վ եք զգում...

— Օհ, այո՛, — միաձայն ստեցին նրանք:

— Լավ հասարակություն է հավաքվել: Նույնիսկ չէի սպասում, որ այսքան մարդ կգա, — հպարտորեն ասաց Նիքը. — Անգամ Սգավոր Այրին է եկել Քենթից... Արդեն կարծես իմ ճառի ժամն է: Գնամ նվագախմբին զգուշացնեմ...

Սակայն նվագախմբին զգուշացնելու կարիքը չկար, որովհետև հենց այդ պահին նրանք դադարեցին նվագել: Ամբողջ նվագախումբը և զնդանում հավաքված հասարակությունը մի պահ լուռ կանգնած լսում էին հեռվից եկող որսորդական եղջյուրի ձայնը:

— Ա՛հ, խնդրե՛մ, արդեն եկան, — դառնացած ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը:

Ջնդանի պատով ներս խուժեցին տասնյակ ուրվական ձիեր, ամեն մեկի թամբին՝ մի անգլուխ ձիավոր: Բոլոր հավաքվածները բարձր ծափահարեցին:

Հարրին նույնպես սկսեց ծափահարել, բայց տեսնելով Նիքի դեմքի արտահայտությունը, անմիջապես դադարեց:

Ձիերը վարժով հասան դահլիճի կենտրոնին և, ծառս լինելով ու հետ-հետ քայլելով՝ կանգնեցին: Առաջին խոշոր ծիու ուրվական հեծյալը՝ իր թավամորուս գլուխը թևի տակ դրած, որսորդական եղջյուր էր փչում: Նա ցած թռավ ծիուց և գլուխը թևի տակից վեր բարձրացրեց՝ օդի մեջ բարձր պահելով, որ իբր բոլոր ներկաներին լավ տեսնի (բոլորը ծիծաղեցին): Հետո նա գլուխը դրեց ուսերին ու լոք-լոք քայլելով մոտեցավ Գրեթե Անգլուխ Նիքին:

— Նի՛ք,, — բամբ ծայնով մռնչաց նա. — Ոո՞նց ես... Գլուխդ դեռ ուսերի՞դ է...

Նա խռպոտ ծայնով լիաթոք հռհռաց ու սրտանց թրմփացրեց Գրեթե Անգլուխ Նիքի ուսին:

— Բարի գալուստ, Կա՛ռլոս, — բավականին չոր ասաց Նիքը:

— Ողջե՞ր... — խռպոտ շշուկով բացականչեց Սըր Կառլոսը՝ նկատելով Հարրին, Ռոնին ու Հերմիոնային և դեմքին կեղծ զարմանքի արտահայտությամբ, դիտմամբ, այնպես շեշտակի հետ թռավ, որ գլուխը ուսերից ցած ընկնի (հասարակությունը կրկին բարձրագույն ծիծաղեց):

— Շատ զվարճալի էր, — մռայլ ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը:

— Սիրտդ լեն պահի՛ր, Նի՛ք, — հատակից լիաթոք գոռաց Սըր Կառլոսի գլուխը: — Կա-չկա դեռ նեղացած ես մեզնից, որ չընդունեցինք քեզ Անգլուխ Որսորդների ակումբ: Բայց, ախր, ինքներդ դատե՛ք, — դիմեց նա հասարակությանը, — էս տղուց ի՞նչ անգլուխ որսորդ...

Այդ պահին Նիքը մի նշանակալից հայացք նետեց Հարրին, և վերջինս շտապեց միջամտել.

— Ես կարծում եմ, որ Սըր Նիքոլասը... հըմ... շատ սարսափազդու տեսք ունի...

— Հիաա՛, — ոռնաց Սըր Կառլոսի գլուխը՝ դեռ հատակին ընկած, — գրագ կգամ, ինքն է խնդրել քեզ, որ այդպես ասես:

— Ձեր թույլտվությամբ, տիկնա՛յք և պարոնա՛յք... — սկսեց Գրեթե Անգլուխ Նիքը և բարձրացավ կապույտ լույսով ողողված պատվանդանի վրա, որպեսզի իր մահօրվա տարեդարձի ճառն ասի:

— Իմ հարգարժան հանգուցյալ լորդե՛ր, տիկնա՛յք և պարոնա՛յք... Խորին ցավակցությամբ...

Դրանից բացի ուրիշ ոչ մի բառ չլսվեց: Որսորդական եղջյուրի ականջ ծակող կանչերով Սըր Կառլոսը և մյուս անգլուխ որսորդները գլխով հոքեյի խաղ սկսեցին, և հյուրերի ամբոխը մեծագույն հետաքրքրությամբ խմբվեց նախկին պարահրապարակի շուրջը՝ խաղը դիտելու համար: Գրեթե Անգլուխ Նիքը հասարակության ուշադրությունը հետ գրավելու մի քանի անհաջող փորձեր արեց, բայց վիատված տեղի տվեց, երբ խաղի թեժ պահին Սըր Կառլոսի գլուխը, ժխորածայն ծիծաղ ու ծափահարություններ առաջացնելով, անցավ նրա միջով ու սուրաց դահլիճով:

Հարրին սառցի կտոր էր դարձել, եթե հաշվի չառնենք, որ արդեն սովամահ էր լինում:

— Ես այլևս չեմ դիմանում, — մրթմրեաց Ռոնը՝ ատամները կրճտացնելով: Իսկ մինչ այդ նվագախմբի երաժիշտները կրկին զբաղեցրին իրենց տեղերը, և ուրվականների հասարակությունը կրկին սկսեց վալս պարել դահլիճում:

— Գնա՛նք այստեղից, — համաձայնեց Հարրին:

Նրանք դեպի ելքը նահանջեցին, գլխով անելով ու խոնարիվելով բոլոր նրանց, ովքեր հայացքներով ուղեկցում էին իրենց, և մեկ րոպե անց արդեն հետ էին շտապում սև մոմերով լուսավորված միջանցքով:

— Փուդինգը երևի դեռ չեն վերջացրել, — երազկոտ ասաց Ռոնը՝ աստիճաններով շտապելով դեպի Մեծ Դահլիճ տանող միջանցքը:

Եվ այդ պահին Հարրին կրկին լսեց...

— Աաաաա՛ահ... Կհոշոտե՛ն՝... Կխեղդե՛ն՝... Կսպանե՛ն՝...

Նույն ձայնն էր, նույն սահմեկեցնող, ահասարսուռ ձայնը, որը նա լսել էր Լոքհարթի աշխատասենյակում:

Հարրին սայթաքելով կանգնեց տեղում, բռնեց քարե պատն ու լարեց լսողությունը: Նա նայեց շուրջը՝ վերովար հետախուզելով կիսախավար աստիճանները:

— Հա՛րրի, քեզ ի՞նչ պատահեց...

— Նույն ձայնն էր... Մի վայրկյան լուռ մնացե՛ք...

— ...Ooooooooo, ի՛նչ քաղցաած եմ... Վաղուու՛ց... Շշշշա՛տ վաղուու՛ց... քաղցաաա՛ծ եմ...

— Լսեցի՞ք, — ասաց Հարրին լարված, և Ռոնն ու Հերմիոնան քարացան՝ դիտելով նրան:

— ...Սասպանե՛լ... Ժամանակն է սասպանե՛լ...

Ձայնը մարում էր: Հարրին համոզված էր, որ ծայնը հեռանում էր... հեռանում էր դեպի վեր: Վախի և ոգևորության խառը զգացում պատեց նրան, երբ հայացքը հառեց միջանցքի մուկ, քարե առաստաղին: Ինչպե՞ս կարող էր ծայնը դեպի վեր շարժվել: Ի՞նչ էր ծայնի տերը, ուրվակա՞ն էր, տեսի՞լք էր, որի համար քարե առաստաղը նշանակություն չուներ:

— Այս կողմը, — բղավեց նա և սկսեց վազել զնդաններից դուրս տանող աստիճաններով դեպի Մեծ դահլիճի հանդիպակաց միջանցքը և շարունակեց վազել միջանցքով դեպի Շքամուտքի դահլիճը, դեպի մարմարյա լայն աստիճանները: Անիմաստ էր հուսալ որևէ բան լսել այդտեղ, որովհետև Մեծ դահլիճից լսվում էր Բոլոր սրբերի օրվա ընթրիքի ժխորը՝ արձագանքելով Շքամուտքի դահլիճում: Հարրին մարմարյա լայն աստիճաններով վազեց վեր՝ դեպի երկրորդ հարկի կիսահարթակը: Ռոնը և Հերմիոնան՝ նրա հետևից:

— Հա՛րրի, ի՞նչ ես փնտրում...

$$-\tau_{2222}\dots$$

Հարրին ականջները լարեց: Հեռվից, ինչ-որ տեղ վերևի հարկից, կրկին լսվեց հետզհետե հեռացող ու մարող ձայնը...

— Եսս արյան հո՞րտ եմ առնու՞ղւմ... արյան հո՞րտ եմ առնու՞ղւմ...

Հարրիի ստամոքսը տակնուվրա եղավ.

— Նա պատրաստվում է սպանել ինչ-որ մեկին, — ճչաց Հարրին, և, անտեսելով Ռոնի ու Հերմիոնայի տարակուսանքը, աստիճաններով երեք-երեք թռչելով սլացավ դեպի վեր՝ փորձելով ինչ-որ բան լսել՝ բացի իր սեփական քայլերի արձագանքից: Ռոնը և Հերմիոնան շնչակտուր վազեցին նրա հետևից: Առանց կանգնելու անցան առաջին կիսահարթակից երկու կողմի վրա թեքվող աստիճաններով ու հասնելով երկրորդ հարկի շրջադարձին՝ կանգնեցին աստիճանահարթակի վրա:

— Հա՛րրի, քեզ ի՞նչ է պատահել... Ի՞նչ ես լսում... — բղավեց Ռոնը՝ քրտինքի կաթիլները սրբելով ճակատից: — Ես ոչ մի բան էլ չեմ լսում...

Բայց Հերմիոնան հանկարծ կանգ առավ և անհանգստացած մատնացույց արեց աստիճանահարթակի դիմացի պատը.

— Տեսե՛ք...

Ինչ-որ բան էր փայլում պատի վրա: Նրանք սկսեցին դանդաղ մոտենալ՝ կարկամելով անցումի խավարի մեջ:

Աստիճանների հանդիպակաց պատին, առկայծելով երկու կողմից բոցկլտող ջահերի լույսից, մեծ տառերով գրված էր.

ԳԱՂՏՆԻ ՍՐԱՀԸ ԲԱՑ Է ԿՐԿԻՆ.

ԺԱՌԱՆԳՈՐԴԻ ԹՇՆԱՄԻՆԵ՛Ր, ՍԱՐՍԱՓԵ՛Ք:

— Այն ի՞նչ է կախված ջահից, — ծայնի մեջ թեթև դողով հարցրեց Ռոնը:

Ավելի մոտիկ գալով, Հարրին քիչ մնաց սայթաքեր հատակին տարածված ջրի մեծ լճակի մեջ: Ռոնը և Հերմիոնան հագիվ բռնեցին նրան, ու երեքով մոտենալով պատին՝ աչքերը գամեցին ուղերձի տակ ճոճվող ստվերի վրա: Բոլոր երեքը միաժամանակ հասկացան, թե դա ինչ էր, և լճակի ջուրը ճողփյուններով ցաքուցրիվ անելով, միաժամանակ հետ ցատկեցին:

Ջահի օղից պոչից կախված ճոճվում էր Միսիգ Նորիսը, ամրոցի պարետի կատուն՝ անշունչ, փայտացած մարմնով և լայն չռած ապակե աչքերով:

Մի քանի վայրկյան նրանք քարացել էին տեղում: Հետո Ռոնը ասաց.

— Եկե՛ք գնանք այստեղից:

— Չփորձե՞նք մի բան անել, գուցե նրան օգնություն՞ն է պետք, — անհամարձակ առաջարկեց Հարրին:

— Հավատա՛ ինձ, — վստահ ասաց Ռոնը, — մեզ ոչ մի լավ բան չի սպասվում, եթե մեզ այստեղ տեսնեն:

Սակայն արդեն չափազանց ուշ էր: Հեռվում բարձրացած քայլերի ժխտից նրանք հասկացան, որ ընթրիքն ավարտվել է: Նրանց կանգնած աստիճանահարթակի երկու կողմից աստիճաններով բարձրացող հարյուրավոր քայլերի ձայներ լսվեցին՝ ուղեկցվելով կուշտ կերած երջանիկ մարդկանց շատախոսությամբ: Հաջորդ պահին ուսանողների բազմությունը երկու կողմից բարձրացող աստիճաններով լցվեց երկրորդ հարկի աստիճանահարթակի վրա:

Ջվարթ խոսակցությունը, քայլերի ձայնը, հագուստի շրշյունը անմիջապես մարեցին, երբ մարդիկ տեսան ջահից կախված կատվին: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միայնակ կանգնած էին անցումի կենտրոնում: Լռությունը՝ կենտրոնախույս տարածվեց ուսանողների բազմության վրա, ովքեր, առաջ գալով, ականատես էին դառնում տհաճ տեսարանին:

Հետո լռության մեջ մի գոռոց լսվեց.

— Ժառանգորդի թշնամիներ՝, սարսափե՛ք... Հաջորդը դու՛ք եք լինելու, հողարյուններ...

Գոռացողը Ղրաքո Մալֆոյն էր: Նա դուրս էր եկել ուսանողների բազմության առաջ, սառն աչքերի մեջ չարախինդ փայլով, սովորաբար անարյուն դեմքը շառագունած, և չարությամբ քնծիծաղում էր պոչից կախված անշունչ կատվի վրա:

Գլուխ 9. Պատին գրված նախազգուշացումը

— Ի՞նչ է պատահել... Ի՞նչ է կատարվում այստեղ...

Արգուս Ֆիլչը, անկասկած, լսել էր Մալֆոյի գոռոցը և մարդկանց աջ ու ձախ հրմշտելով, շտապում էր դեպի աստիճանահարթակի կենտրոնը: Հանկարծ նա տեսավ Միսիգ Նորիսին և, սարսափահար դեմքը ձեռքերով ծածկելով, քարացած կանգնեց տեղում:

— Փխո՛ոս, փխո՛ոս... Ի՞նչ է պատահել Միսիգ Նորիսին, — ողբաձայն ծղրտաց Ֆիլչը:

Եվ նրա բլխկան աչքերն ընկան Հարրիի վրա:

— Դու՛, — ճչաց նա, — դու՛... Դու՛ ես սպանել կատվիս: Դու՛ ես սպանել նրան: Ես քեզ կսպանե՛մ: Ես քեզ...

— Ա՛րգուս...

Դամբլդորն արդեն դեպքի վայր էր հասել մի քանի ուսուցիչների ուղեկցությամբ: Նա սրընթաց անցավ Հարրիի, Ռոնի ու Հերմիոնայի կողքով և Միսիգ Նորիսին իջեցրեց ջահի օղից:

— Ա՛րգուս, եկե՛ք իմ հետևից, — կարգադրեց նա Ֆիլչին, — դուք նույնպես, պարոն Փո՛թեր, պարոն Ուի՛զլի, օրիորդ Գրե՛յնջեր:

Լոքհարթը պատրաստակամ առաջ քայլեց.

— Իմ աշխատասենյակն այստեղից ամենամոտոն է, Տնօրե՛ն, հենց մեր գլխավերևում է: Խնդրե՛մ, ազատ զգացեք ձեզ...

— Շնորհակալություն, Գի՛լդերոյ, — ասաց Դամբլդորը:

Ամբոխը լռությամբ երկու կեսի բաժանվեց՝ ճանապարհ տալով նրանց: Լոքհարթը՝ հուզված ու իր կարևորության զգացումով ոգևորված, շտապեց Դամբլդորի հետևից: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը և պրոֆեսոր Սնեյփը նույնպես հետևեցին նրանց:

Երբ մտան Լոքհարթի մութ աշխատասենյակը, պատերի նկարների մեջ հապշտապ իրարանցում սկսվեց: Հարրին նկատեց, որ լոքհարթներից մի քանիսը լուսանկարներից դուրս փախան՝ մազեր գանգրացնող բազմագույն գլանակներով բեռնված գլուխներով: Իրական Լոքհարթը վառեց գրասեղանին

դրված մոմերը և հետ կանգնեց: Ղամբլդորը Միսիզ Նորիսին դրեց սեղանի հարթ մակերեսի վրա և սկսեց զննել նրան: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան՝ լարված հայացքներ փոխանակելով, նստեցին մոմերի լույսից դուրս, պատի տակ շարված աթոռներին ու սկսեցին դիտել:

Ղամբլդորի երկար, կեռ քթի ծայրը գրեթե քսվում էր Միսիզ Նորիսի մորթուն: Նա շատ մոտիկից զննեց կատվին իր կիսալուսանձև ապակիներով ակնոցի միջով, և նրա երկար մատները նուրբ ու խնամքով շոշափեցին կատվի բոլոր անդամները: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նույնպես՝ աչքերը նեղացնելով կռացել էր սեղանի վրա: Նրանց հետևում, կիսով չափ ստվերի մեջ, գլուխը հետ գցած, ծիգ կանգնած էր Սնեյփը: Նրա դեմքը շատ տարօրինակ արտահայտություն ուներ, ասես նա մեծ ջանքեր էր գործադրում ժպիտը խեղդելու համար: Իսկ Լոքհարթն իր տարերքի մեջ էր. անվերջանալի խորհուրդներով, կարծես, ղեկավարում էր ամբողջ գործընթացը:

— Միանշանակ, կատվի մահվան պատճառը սև մոգական անեծքն է եղել: Ամենայն հավանականությամբ, դա Տրանսմոգրիֆյան կտտանք է: Քանի՜ անգամ եմ տեսել դրա ազդեցությունը: Որքա՛ն ափսոս, որ ես այնտեղ չէի: Ես գիտեմ ճիշտ հակաանեծքը, որը նույն պահին կիրառելու դեպքում կարող էր փրկել խեղճ կենդանուն...

Ֆիլչն ասես նվազակցում էր Լոքհարթի ելույթին իր չոր, տանջալից հեկեկոցներով: Նա մեկնվել էր սեղանի կողքին գտնվող բազկաթոռի մեջ և, անկարող նայել անկենդան Միսիզ Նորիսին, դեմքը ծածկել էր ձեռքերով: Հարրին՝ չնայած Ֆիլչի հանդեպ իր տածած զգվանքին, չէր կարող չկարեկցել նրան, թեև շատ լավ էր հասկանում, որ այդ պահին ամենախոր կարեկցանքի արժանի անձնավորությունը հենց ինքն էր: Եթե Ղամբլդորը հավատա Ֆիլչին, ապա նրան, ամենայն հավանականությամբ, կհեռացնեն դպրոցից:

Ղամբլդորը շշուկով ինչ-որ տարօրինակ բառեր էր մրթմրթում և թեթև հարվածում Միսիզ Նորիսին իր կախարդական փայտիկով, սակայն ապարդյուն, որովհետև ոչ մի փոփոխություն տեղի չէր ունենում: Միսիզ Նորիսն այնպիսի տեսք ուներ, ասես քիչ առաջ նրանից խրտվիլակ էին սարքել:

— ...Ճիշտ այսպիսի բան կատարվեց Ուազադուգույում, — ասաց Լոքհարթը, — ...Հիշում եմ, սրան շատ նման տասնյակ հարձակումներ եղան տեղաբնակների վրա: Ամբողջ պատմությունը նկարագրել եմ իմ ինքնակենսագրության մեջ: Ես քաղաքի բնակիչների համար մի շարք հզոր հմայիլներ պատրաստեցի, և ամեն ինչ շատ արագ կարգավորվեց...

Լոքհարթի խոսելու ընթացքում լուսանկարների լոքհարթները եռանդուն գլխով էին անում՝ հաստատելով նրա խոսքերը: Նրանցից մեկը մոռացել էր գլխից հանել մազերի գիշերացանցը:

Վերջապես Դամբլդորը գլուխը բարձրացրեց սեղանից:

— Կատուն ողջ է, Ա՛րգուս, — հանդարտ ասաց նա:

Լոքհարթն անմիջապես դադարեց հաշվել իր կասեցրած սպանությունների թիվը:

— Ո՞ղջ է, — հեկեկոցներից խեղդվելով ասաց Ֆիլչը, մատների արանքով նայելով Միսիգ Նորիսին, — բայց ինչու՞ է այդպես... փայտացած...

— Նա քարացած է, — ասաց Դամբլդորը («Ա՛հ, այդպես էլ գիտեի...», ասաց Լոքհարթը) — ...բայց առայժմ չեմ կարող ասել, թե ինչն է պատճառը...

— Հարցրե՛ք նրան... — թուք ցայտելով ծղրտաց Ֆիլչը՝ ուռած ու արցունքներով ողողված դեմքը շրջելով դեպի Հարրին:

— Ոչ մի երկրորդ դասարանցի ի գորու չէ նման բան անել, — համոզված ասաց Դամբլդորը, — նման կախարդանքի համար սև մագիայի բարձրակարգ իմացություն է պահանջվում:

— Նա՛ է արել... Նա՛ է արել, — թուք ցայտելով ոռնաց Ֆիլչը, կնճռոտ բազուկի պես կապտակարմիր երեսով: — Չտեսա՞ք, թե ինչ էր գրել պատին: Նա տեսավ... իմ սեղանին... Նա գիտի, որ ես... որ ես... — Ֆիլչի դեմքը սարսափելի ջղածգվեց, — ...նա գիտի, որ ես սքիբ եմ, — ավարտեց նա:

— Ես Միսիգ Նորիսին մատով էլ չեմ կպել, — բարձր ասաց Հարրին՝ տհաճությամբ գիտակցելով, որ բոլորն իրեն են նայում, ներառյալ պատերին փակցված լուսանկարների բոլոր լոքհարթները, — ...և ես նույնիսկ չգիտեմ էլ, թե ինչ է սքիբը:

— Սուտ է ասում, — ծղրտաց Ֆիլչը, — նա տեսավ Հմայիլների Ճեպուսույց դասընթացի իմ ծրարը:

— Եթե թույլ կտաք, Տնօրեն... — ստվերից միջամտեց Սնեյփը, և Հարրիի չարագույժ կանխատեսումներն ուժեղացան: Նա համոզված էր, որ Սնեյփն իր հասցեին ոչ մի լավ բան չի ասի:

— Ամենայն հավանականությամբ, Փոթթերն ու իր ընկերները պարզապես սխալ պահին, սխալ վայրում են եղել, — ասաց Սնեյփը՝ արհամարհական թույլ ժպիտի մեջ ծռելով շրթունքը, կարծես նա ինքը կասկածում էր իր ասածի ճշմարտացիությանը, — սակայն այստեղ, իրոք, մի շարք շատ կասկածելի հանգամանքներ կան: Ի վերջո, ի՞նչ գործ ունեին նրանք երկրորդ հարկի միջանցքում: Ի՞նչու Մեծ դահլիճում բոլորի հետ միասին չէին մասնակցում ընթրիքին:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան, միմյանց խոսքը շարունակելով, սկսեցին պատմել Մահօրվա տարեդարձի երեկույթի մասին.

— ...Այնտեղ հարյուրավոր ուրվականներ կային, ովքեր կհաստատեն, որ մենք ամբողջ երեկոյի ընթացքում նրանց հետ ենք եղել...

— Բայց ի՞նչու հետո չմիացաք ընթրիքին, — ասաց Սնեյփը, մոմերի լույսի տակ փայլեցնելով իր սև աչքերը: — Ի՞նչու որոշեցիք աստիճաններով բարձրանալ դեպի վերևի հարկի միջանցքը:

Ռոնն ու Հերմիոնան միաժամանակ նայեցին Հարրիին:

— Որովհետև... որովհետև... — ասաց Հարրին, զգալով, որ սիրտն սկսում է ավելի արագ բաբախել (ինչ-որ բան նրան հուշում էր, որ շատ տարօրինակ կինչի, եթե նա պատմի, որ ինքը հետևում էր մի անմարմին ձայնի, որն իրենից բացի ուրիշ ոչ ոք չէր լսում), — որովհետև մենք հոգնել էինք և ուզում էինք գնալ քնելու — ասաց նա:

— Առանց ընթրիքի՞, — ասաց Սնեյփը, գունատ դեմքին ծաղկած հաղթական ժպիտով, — չեմ կարծում, թե ուրվականներն իրենց երեկույթներին ողջերի համար պիտանի հյուրասիրություն են տալիս:

— Մենք քաղցած չէինք, — բարձր ասաց Ռոնը, իր ձայնով ծածկելով դատարկ ստամոքսի ուժգին գոմռոցը:

Սնեյփի չարագույժ ժպիտը նույնիսկ ավելի արտահայտիչ դարձավ:

— Ես կարծում եմ, Տնօրեն՝ն, Փոթթերն ամբողջ ճշմարտությունը չի ասում, — ասաց նա, — չէր խանգարի զրկել նրան որոշ առավելություններից, մինչև նա պատրաստակամություն չհայտնի պատմելու մեզ ամբողջ ճշմարտությունը: Անձամբ ես գտնում եմ, որ նրան պետք է ժամանակավորապես հեռացնել Գրիֆինդորի քվիդիչի թիմից, մինչև նա ավելի անկեղծ չլինի:

— Չեմ հասկանում, Սեվե՛րուս, — կտրուկ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — այդ ինչու՞ պետք է տղային զրկել քվիդիչ խաղալու իրավունքից: Կատվի գլխին ցախավելով չեն հարվածել: Եվ ոչ մի ապացույց չկա, ընդհանրապես, որ Փոթթերն ինչ-որ սխալ բան է արել:

Դամբլդորը քննախույզ նայեց Հարրիին: Նրա առկայծող երկնագույն հայացքից Հարրին այնպիսի զգացում ունեցավ, ասես իրեն ռենտգենյան ճառագայթման ենթարկեցին:

— Անմեղ է, քանի դեռ մեղքը չի ապացուցվել, Սեվե՛րուս, — հանդարտ ու անառարկելիորեն ասաց Դամբլդորը:

Սնեյփի կատաղությունը ակնհայտ էր, իսկ Ֆիլչն այլևս անկարող էր զսպել իրեն.

— Կատվիս քարացրե՛լ եմ, — գոռաց նա, աչքերն ակնակապիճներից դուրս ցցելով, — ես պահանջու՛մ եմ պատժել մեղավորներին:

— Մենք կկարողանանք բուժել ձեր կատվին, Ա՛րգուս, — համբերատար ասաց Դամբլդորը: — Պրոֆեսոր Սածիլը վերջերս մարդախոտի սածիլներ է ձեռք բերել: Հենց որ դրանք լրիվ հասունանան, ես կկարգադրեմ վերականգնող հմայաթուրմ պատրաստել, որը կվերականգնացնի Միսիգ Նորիսին:

— Ես կպատրաստեմ հմայաթուրմը, — մեջ ընկավ Լոքհարթը, — ես երևի հարյուր անգամ եմ պատրաստել նման հմայաթուրմ և նույնիսկ փակ աչքերով կարող եմ Մանդրագորի վերականգնող օշարակ եփել:

— Ներեցե՛ք, — սառցային ձայնով ասաց Սնեյփը, — բայց եթե չեմ սխալվում, այս դպրոցում հմայաթուրմերի վարպետը ես եմ:

Շատ անհարմար լռություն տիրեց:

— Դուք կարող եք գնալ, — Հարրիին, Ռոնին ու Հերմիոնային ասաց Ղամբելդորը:

Եռյակը դուրս եկավ սենյակից և գրեթե վազելով սկսեց բարձրանալ աստիճաններով: Սակայն Լոքհարթի աշխատասենյակից մի հարկ վերև նրանք մի դատարկ լսարան մտան ու իրենց հետևից ծածկեցին դուռը: Հարրին հոնքերի տակից շեղ նայեց ընկերների մռայլ դեմքերին:

— Կարծում եք ես պետք է պատմեի նրանց իմ լսած ծայնի մասին:

— Ո՛չ, — ասաց Ռոնը առանց տատանվելու, — ծայներ լսելը, որոնք քեզնից բացի ուրիշ ոչ ոք չի լսում, լավ նշան չէ նույնիսկ հրաշագործական աշխարհում:

Ռոնի ծայնի մեջ ինչ-որ ելևէջ Հարրիին ստիպեց հարցնել նրան.

— Բայց դու ինձ հավատում ես, չէ՞...

— Իհարկե հավատում եմ, — արագ ասաց Ռոնը, — բայց դու էլ պետք է ընդունես, որ դա մի տեսակ տարօրինակ է...

— Ես գիտեմ, որ տարօրինակ է, — ասաց Հարրին. — Ամեն ինչ տարօրինակ է... Ի՞նչ էր նշանակում պատի վրայի գրությունը: «Սրահը բաց է կրկին...»: Դա ի՞նչ է նշանակում...

— Դա նախազգուշացում է — դանդաղ ասաց Ռոնը, — լավ չեմ հիշում, բայց ինչ-որ մեկն ինձ պատմել է Հոգվարթսում եղած գաղտնի սրահի մասին... Կարծեմ Բիլն է պատմել, եթե չեմ սխալվում...

— Եվ, վերջապես, ինչ է նշանակում «սքիբլ»...

Ի զարմանս Հարրիի, Ռոնը չարախինդ քրթմնջաց:

— Իրականում, այդքան էլ ծիծաղելի չէ, իհարկե... Բայց քանի որ խոսքը գնում է Ֆիլչի մասին... Սքիբլ հրաշագործների ընտանիքում ծնված այն անձն է, որը բոլորովին զուրկ է հրաշագործելու ունակությունից: Ըստ էության, սքիբլ մագլների ընտանիքում ծնված կախարդի կամ վիուկի հակառակն է, բայց սքիբները շատ ավելի հազվադեպ են պատահում: Իսկ եթե Ֆիլչը փորձում է հրաշագործություն սովորել Հմայիլների ճեպուսույց դասընթացի օգնությամբ, ուրեմն հաստատ սքիբ է: Իմիջիայլոց, դրանով շատ բան է բացատրվում: Հիմա արդեն պարզ է, թե ինչու է նա այդպես ասում բոլոր ուսանողներին, — և Ռոնը բավարարված ժպտաց, — նախանձում է:

Ինչ-որ տեղից ժամացույցի հեռավոր հարվածներ լսվեցին:

— Կեսգիշեր է, — ասաց Հարրին, — Լավ կանենք շտապենք մեր ննջարանները, քանի դեռ Սնեյփը մեզ կրկին չի բռնել մի նոր մեղադրանքով:

ՅՈՋ

Մի քանի օր շարունակ ամբողջ դպրոցը խոսում էր միայն Միսիգ Նորիսի վրա կատարված հարձակման մասին: Ֆիլչը շարունակ թարմացնում էր բոլորի հիշողությունը՝ օր ու գիշեր հերթապահելով դեպքի վայրում, ասես համոզված էր, որ հարձակվողը վերադառնալու էր հանցանքի վայրը: Հարրին մի քանի անգամ տեսել էր նրան պատի վրայի գրությունը քերելու ապարդյուն ջանքեր թափելիս, որովհետև նույնիսկ «Միսիգ Սքաուերի Բոլոր-տեսակի-հմայական-կեղտ-մաքրող» մածուկը ոչ մի ազդեցություն չէր թողնում գրության վրա, որը շարունակում էր առաջին օրվա պես վառ ու չարագույժ առկայծել: Հանցանքի վայրում հերթապահության իր դիտակետից Ֆիլչը հեռանում էր միայն որպեսզի արնակալած աչքերով գաղտագողի դարանակալի արձանների հետևում ու միջանցքների շրջադարձների մոտ և ծայնալարերի գերբնական լարումով գոռա անտեղյակ ուսանողների վրա՝ փորձելով նրանց պատասխանատվության կանչել կամ նույնիսկ պատժել «չափազանց բարձր շնչելու» կամ «երջանիկ տեսք ունենալու» համար:

Ջինին անչափ վիհատվել էր Միսիգ Նորիսի հետ պատահած դժբախտության պատճառով: Ռոնը պատմում էր, որ Ջինին կատուների մեծ սիրահար է:

— Բայց դու նույնիսկ չէիր էլ ճանաչում Միսիգ Նորիսին, — փորձելով սփոփել Ջինին, համոզում էր Ռոնը: — Անկեղծ ասած, առանց նրա մենք մեզ շատ ավելի լավ ենք զգում, — Ջինիի շրթունքն սկսեց դողալ: — Սրա նման բաներ Հոգվարթսում շատ հազվադեպ են պատահում, — փորձում էր նրան սրտապնդել Ռոնը: — Մի՛ անհանգստացիր, շատ շուտով կբռնեն էդ ցնդածին, ով էլ արած լինի, ու կվճռեն դպրոցից: Բայց հույս ունեն, որ դպրոցից հեռացվելուց առաջ գոնե կհասցնի Ֆիլչին էլ քարացնել: Կատակ եմ անում, — շտապեց ավելացնել Ռոնը՝ տեսնելով, թե ինչպես սփոթնեց Ջինին:

Հարձակումը որոշակի ազդեցություն էր թողել նաև Հերմիոնայի վրա: Նրա համար միանգամայն նորմալ երևույթ էր՝ ազատ ժամանակի մեծ մասն ընթերցանությանը նվիրելը, բայց այդ դեպքից հետո Հերմիոնան կարդալուց բացի գրեթե ուրիշ ոչինչ չէր անում: Նույնիսկ Հարրին ու Ռոնը չէին կարողանում որևէ պատասխան ստանալ նրանից, երբ փորձում էին հետաքրքրվել, թե նրա մտքին ինչ կար: Համենայնդեպս, դա նրանց չհաջողվեց մինչև հաջորդ չորեքշաբթի կեսօրից հետո:

Հարրին ավելի երկար էր մնացել Հմայադեղերի լսարանում, որովհետև Սնեյփը նրան պահել էր սեղաններից օղակավոր որդերի մնացորդները քերելու համար: Ճաշն արագ-արագ կուլ տալով, Հարրին գրադարան վազեց Ռոնին ու Հերմիոնային հանդիպելու համար և ճանապարհին տեսավ Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեչլի անունով Հաֆըլփաֆցի այն գանգրահեր տղային, որի հետ միասին հերբալոգիայի դասին մանդրագորի սածիլներ էին վերատնկում: Հարրին արդեն բերանը բացել էր, որպեսզի ողջունի նրան, երբ Ջասթինը՝ Հարրիին տեսնելով, շեշտակի շրջվեց ու արագ հեռացավ հակառակ ուղղությամբ:

Հարրին Ռոնին գտավ գրադարանի խորքում վերջին սեղանի մոտ նստած՝ Հրաշագործության պատմության իր տնային աշխատանքի երկարությունը չափելիս: Պրոֆեսոր Բինգը հանձնարարել էր երեք ոտնաչափ երկարությամբ շարադրություն գրել «Եվրոպական դյութերի միջնադարյան վեհաժողովի» մասին:

— Ուու՛ֆ, ախր, սրա վերջը ո՞նց պիտի լինի... Գրու՛մ եմ ու գրու՛մ, բայց դեռ ութ մատնաչափ գրելիք ունեմ... — կատաղած ասաց Ռոնը՝ ձեռքից բաց թողնելով իր մագաղաթի փաթեթը, որը կծկվեց ու հետ գլորվեց սեղանի վրա, — իսկ Հերմիոնան չորս ոտնաչափ ու յոթ մատնաչափ է գրել, այն էլ իր մանրատառ խիտ ձեռագրով...

— Իսկ որտե՞ղ է նա, — հարցրեց Հարրին՝ բացելով մետրաչափն ու չափելով իր սեփական շարադրության երկարությունը:

— Էս կողմերում մի տեղ պիտի լինի, — ասաց Ռոնը՝ գրչափետուրը ցցելով գրապահարանների ուղղությամբ, — ինչ-որ գիրք է փնտրում, ինչպես միշտ: Աչքիս, ուզում է մինչև Ծննդյան տոներն ամբողջ գրադարանը կարդա-վերջացնի:

Հարրին Ռոնին պատմեց, թե ինչպես՝ իրեն տեսնելով, Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեշլին ճանապարհը փոխեց ու փախավ:

— Չեմ հասկանում ինչից ես հուզվում: Հենց առաջին խոսքից էդ տղան ինձ վրա ապուշի տպավորություն թողեց, — մրթմրթաց Ռոնը՝ շարունակելով գրել հետզհետե ավելի մեծացող ձեռագրով և նմանակելով Ջասթինին, կրկնեց հերթալոգիայի դասին նրա ասածը, — «Լոքհարթն ուրիշ է, չէ՞...», — մարդ էլ էդքան հիմար լինի՞...

Հերմիոնան հայտնվեց գրապահարանների հետևից: Նա ջղային տեսք ուներ, բայց, կարծես, վերջապես պատրաստ էր խոսել տղաների հետ:

— «Հոգվարթսի տարեգրության» բոլոր օրինակները վերցրել են գրադարանից, — հայտնեց նա՝ նստելով Հարրիի ու Ռոնի կողքին, — և ամենաշուտ ազատվող օրինակի համար պետք է երկու շաբաթ սպասել: Երևեկ, իմ օրինակը տանը թողած չլինեի, բայց ուղղակի չէր տեղավորվում ճամպրուկիս մեջ Լոքհարթի բոլոր գրքերի պատճառով:

— Իսկ ինչի՞դ է պետք «Հոգվարթսի տարեգրությունը»:

— Ճիշտ նույն բանի համար, ինչ ուրիշներին, — ասաց Հերմիոնան, — որպեսզի կարդամ Գադտնի սրահի առասպելի մասին:

— Ի՞նչի մասին... — արագ հարցրեց Հարրին:

— Ամբողջ խնդիրն էլ հենց դա է, որ չեմ կարողանում հիշել, — խոժոռված ասաց Հերմիոնան, շրթունքը կծելով, — և ուրիշ ոչ մի տեղ չեմ գտնում այդ պատմությունը...

— Հերմիո՛նա, թույլ տուր կարդամ շարադրությունդ, — հուսահատ աղերսեց Ռոնը, նայելով իր ժամացույցին:

— Ո՛չ, — հանկարծ խստանալով ասաց Հերմիոնան, — տասն օր ժամանակ ունեիր քոնը գրելու համար:

— Ինձ ընդամենը ևս երկու մատնաչափ է պետք... Տու՛ր կարդամ, ի՞նչ կլինի...

Ջանգը հնչեց: Հրաշագործության պատմության դասին գնալու ամբողջ ճանապարհին Ռոնն ու Հերմիոնան անհաշտ վիճում էին:

Հրաշագործության պատմությունը նրանց դասացուցակում ամենաձանձրալի առարկան էր: Հրաշագործության պատմություն դասավանդող պրոֆեսոր Բինգը նրանց միակ ուրվական դասախոսն էր, և նրա դասերին երբևէ պատահած ամենաարտակարգ իրադարձությունը եղել էր գրատախտակի միջով պրոֆեսորի դասարան մտնելը: Զառամյալ ու տարիքից, ասես, փոքրացած ու չորացած ուսուցիչը, շատերի ասելով, նույնիսկ չէր էլ նկատել, որ մեռել էր: Մի երեկո քնել-մնացել էր ուսուցչանոցի բազկաթոռի մեջ և հաջորդ առավոտյան արթնացել ու դասի էր գնացել՝ իր մեռած մարմինը թողնելով ուսուցչանոցի բուխարու առջև, բազկաթոռի մեջ նստած: Այդ օրվանից ի վեր, որն այնքան վաղուց էր եղել, որ ոչ ոք չէր էլ հիշում թե երբ, նրա առօրյան մի մազաչափ իսկ չէր փոխվել:

Այդ օրվա դասն ընթանում էր սովորական կիսանինջ անդորրի մեջ: Պրոֆեսոր Բինգը բացեց իր գրառումները և սկսեց դասախոսությունը՝ հին փոշեկուլի նման գվվացող, միալար ձայնով: Մի քանի թուպեից ամբողջ դասարանն ընկղմվեց սովորական համատարած ընդարմացած վիճակի մեջ՝ մերթնդմերթ ուշքի գալով որևէ անուն կամ տարեթիվ գրառելու համար: Նա արդեն մոտ կես ժամ միապաղաղ խոսում էր 1289թ. Ղյութերի միջազգային կոնվենցիայի մասին, երբ մի աննախադեպ բան տեղի ունեցավ լսարանում: Հերմիոնան ծեռք բարձրացրեց:

Պրոֆեսոր Բինգը ստիպված ընդհատեց միապաղաղ դասախոսությունը, հայացքը բարձրացրեց իր գրառումներից և շատ զարմացած տեսք ընդունեց:

— Օրիո՛րդ... ըըը՛մ...

— Գրե՛յնջեր, պրոֆե՛սոր... Ես ուզում էի խնդրել, որ մեզ պատմեք Հոգվարթսի Գաղտնի սրահի մասին, — դասարանի կիսանինջ անդորրի մեջ հստակ լսվեց Հերմիոնայի զրնգուն ձայնը:

Դին Թոմասը, որը բերանը բաց, կիսախուփ աչքերով շշմած հայացքը հառել էր պատուհանից դուրս, ցնցունով դուրս եկավ իր ընդարմացած վիճակից, Լավենդեր Բրաունը գլուխը բարձրացրեց բազուկներից, իսկ Նեվիլ Լոնգբոթոմի արմունկը ցած սայթաքեց սեղանից:

Պրոֆեսոր Բինգն աչքերը թարթեց:

— Իմ առարկան Հրաշագործության պատմությունն է, — ասաց նա իր չոր, խզխզան ձայնով: — Ես գործ ունեմ միայն փաստերի հետ, օրիորդ Գրեյնջեր, ո՛չ առասպելների ու լեգենդների: — Նա կավիճի խզզոցի նման բարալիկ ձայնով կոկորդը մաքրեց ու շարունակեց, — այդ տարվա սեպտեմբեր ամսին Սարդինյան դյուբերի ենթահանձնաժողովը...

Սակայն նա ստիպված էր նորից ընդհատել իր խոսքը. Հերմիոնայի ձեռքը կրկին ճոճվում էր օդում:

— Օրիորդ Գրաֆնոտ...

— Ներեցե՛ք, սը՛ր, բայց մի՞թե լեգենդները միշտ որևէ փաստացի հիմք չեն ունենում իրենց ակունքներում:

Պրոֆեսոր Բինգն աննկարագրելի զարմանքով նայեց Հերմիոնային: Հարրին համոզված էր, որ ոչ մի ուսանող նրան դեռ երբեք, ողջ թե հանգուցյալ, չէր ընդհատել դասախոսության ժամանակ:

— Հը՛մ, — դանդաղ ասաց պրոֆեսոր Բինգը, — այո՛, թերևս, կարելի է վիճել նման հայեցակարգի շուրջ: — Նա անթարթ նայեց Հերմիոնային, կարծես դեռ երբեք կյանքում որևէ ուսանողի կարգին չէր տեսել: — Այնուհանդերձ, այն առասպելը, որը դուք հիշատակեցիք, իրականում այնպիսի ականհայտ, նույնիսկ ծիծաղաշարժ հեքիաթ է, որ...

Բայց ամբողջ դասարանը, ասես, կախվել էր պրոֆեսոր Բինգի շրթունքներից: Նա մտազբաղ նայեց ուսանողների հետաքրքրությունից շառագունած դեմքերին ու իրեն ուղղված աչալուրջ հայացքներին: Ակնհայտ էր, որ նա անչափ շոյված էր ու փոքր-ինչ տարակուսած՝ իր առարկայի նկատմամբ նման արտակարգ հետաքրքրության դրսևորման փաստով:

— Շատ լա՛վ... — դանդաղ ասաց նա, — Գադտնի սրահը, ասում եք... Բոլորդ գիտեք, անշուշտ, որ Հոգվարթսը հիմնադրվել է ավելի քան հազար տարի առաջ, այն ժամանակաշրջանի չորս մեծագույն, հանճարեղ դյուբերի ու վիուկների մտահղացումով ու ջանքերով: Հիմնադրման ճիշտ տարեթիվը հայտնի չէ: Դպրոցական չորս միաբանությունները կոչվել են իրենց հիմնադիրների անուններով՝ Գոդրիկ Գրիֆինդոր, Հելգա Հաֆլփաֆ, Ռովենա Ռեյվենքլո և Սալազար Սլիդերին: Նրանք միասին կառուցեցին այս ամրոցը, հետաքրքրասեր

մազլների աչքերից հեռու, որովհետև այն դարերում սովորական մարդիկ վախենում էին հրաշագործությունից, իսկ կախարդներն ու վիուկները դաժան հալածանքների էին ենթարկվում:

Նա մի պահ դադար տվեց, պղտոր հայացքով ընդգրկեց բոլորին ու շարունակեց.

— Մի քանի տարի հիմնադիրները համերաշխ աշխատեցին: Նրանք հրաշագործական տաղանդով օժտված երեխաներ էին փնտրում և բերում ամրոց՝ կրթություն տալու համար: Բայց հետո որոշ անհամաձայնություններ ծագեցին նրանց մոտ և Սլիզերինի ու մյուս երեքի միջև հակասությունների խոր պատմեշ առաջացավ: Սլիզերինը գտնում էր, որ Հոգվարթս ընդունվող ուսանողները պետք է ավելի մեծ բժախնդրությամբ ընտրվեն: Նա համոզված էր, որ հրաշագործական կրթությունը և հմայագիտության գաղտնիքները պետք է տալ միայն հրաշագործական ընտանիքներից սերված երեխաներին: Նա դեմ էր մազլական ընտանիքներից սերված ուսանողների ընդունելությանը և չէր վստահում նրանց: Որոշ ժամանակ անց շատ լուրջ վիճաբանություն սկսվեց Սլիզերինի և Գրիֆինդորի միջև, և Սլիզերինը հեռացավ դպրոցից, — պրոֆեսոր Բինգը կրկին դադար տվեց, և շրթունքներն այնպես հավաքեց, որ այդ պահին նրա դեմքն անչափ նմանվեց գառամյալ կրիայի մռութի:

— Վստահելի պատմական աղբյուրները մեզ ընդամենը այսքանն են հաղորդում, — ասաց նա, — բայց իրական փաստերը խեղաթյուրվել են Գաղտնի սրահի մասին հեքիաթային առասպելով: Առասպելն ասում է, որ Սալազար Սլիզերինը ամրոցի ներսում մի սրահ էր կառուցել, որի մասին մյուս երեք հիմնադիրները ոչինչ չգիտեին: Համաձայն այդ առասպելի Սալազար Սլիզերինը զմռսել էր սրահի մուտքը, որպեսզի ոչ ոք չկարողանա մտնել այնտեղ, այնքան ժամանակ, մինչև ամրոցում չհայտնվի Սալազար Սլիզերինի ճշմարիտ ժառանգորդը: Միայն նա կկարողանա բացել Գաղտնի սրահի դռները, դուրս թողնել այնտեղ փակված սարսափը և մաքրել դպրոցը բոլոր նրանցից, ովքեր, ըստ Սլիզերինի, արժանի չեն ուսումնասիրել հրաշագործության արվեստը:

Երբ նա ավարտեց իր պատմությունը, դասարանում լռություն տիրեց, սակայն դա պրոֆեսոր Բինգի լսարանում սովորաբար տիրող շշմած ու

ընդարմացած լռությունը չէր: Որոշակի լարվածություն կար օդի մեջ, որովհետև բոլորը ուշի-ուշով հետևում էին նրան՝ հուսալով, որ նա կշարունակի իր պատմությունը: Պրոֆեսոր Բինգը փոքր-ինչ շփոթված տեսք ուներ:

— Ամբողջ պատմությունը բացարձակ հիմարություն է, անշուշտ, — ասաց նա, — բնականաբար, դպրոցը բազմիցս հետախուզվել է Գաղտնի սրահի գոյությունը բացահայտելու նպատակով, ընդ որում, նման հետաքննություն իրականացվել է բազմաթիվ ուսյալ և տաղանդավոր կախարդների ու վիուկների մասնակցությամբ: Այդպիսի սրահ գոյություն չունի: Դա մի հեքիաթ է դյուրահավատներին վախեցնելու համար:

Հերմիոնայի ձեռքը կրկին օդ բարձրացավ:

— Սը՛ր, իսկ ի՞նչ նկատի ունեիք, երբ ասացիք «սրահի մեջ փակված սարսափը»...

— Համաձայն առասպելի դա մի հեքիաթային հրեշ է, որին կարող է հնազանդեցնել միայն Սլիդերինի ճշմարիտ ժառանգորդը, — ասաց պրոֆեսոր Բինգը իր չոր խզխզան ձայնով:

Դասարանը նյարդայնացած հայացքներ փոխանակեց:

— Ասացի ձեզ, որ նման բան գոյություն չունի, — շարունակեց պրոֆեսոր Բինգը՝ թերթելով իր գրառումները, — ո՛չ գաղտնի սրահ կա, ո՛չ էլ, բնականաբար, որևէ հրեշ:

— Բայց, սը՛ր, — ասաց Շեյմուս Ֆինիգանը, — եթե սրահը կարող է բացել միայն Սլիդերինի ճշմարիտ ժառանգորդը, ուրեմն էլ ուրիշ ոչ ոք չի կարող գտնել այն, այդպես չէ՞:

— Հիմարությու՛ն, Օ՛Ֆլա՛յերթի, — ասաց Բինգը, նյարդայնացած ձայնով, — եթե Հոգվարթսի բազմաթիվ տնօրեններից և տնօրինուհիներից ոչ մեկին չի հաջողվել նման բան գտնել...

— Բայց, պրոֆե՛սոր, — մեջ ընկավ Փարվաթի Փաթիլը, — գուցե այդ սրահը բացելու համար պետք է սև մագիա օգտագործել...

— Եթե որևէ դյուր կամ դյուրանույշ սև մագիա չի կիրառում, դա բնավ չի նշանակում, որ նա չի կարող նման բան անել, օրիորդ Փե՛նիֆեդեր, — կրկին, իր վաղեմի դասարաններից մտապահած, ուրիշ ուսանողի անուն տալով, կտրուկ

պատասխանեց պրոֆեսոր Բինզը, — կրկնում եմ, եթե Ղամբլդորի նման հզոր դուրս...

— Բայց միգուցե դրա համար պետք է Սլիզբերինի հետ ազգակցական կապ ունենալ, և գուցե դա է պատճառը, որ Ղամբլդորը չի կարողացել... — սկսեց Ղին Թոմասը, բայց պրոֆեսոր Բինզն այլևս չդիմացավ:

— Վե՛րջ, — կտրուկ ասաց նա, — դա առասպել է, նման բան գոյություն չունի: Նույնիսկ մի տառ փաստարկ էլ չկա հոգուտ այն ենթադրության, որ Սալազար Սլիզբերինը թեկուզ իր ցախավելի համար մի գաղտնի խորդանոց է կառուցել ամրոցում: Ես ափսոսում եմ, որ պատմեցի ձեզ այդ հիմար առասպելը: Ձեր թույլտվությամբ վերադառնանք ճշմարիտ պատմությանը և հիմնավոր, արժանահավատ, ապացուցելի փաստերին:

Եվ հինգ րոպեից դասարանը կրկին սուզվեց սովորական անտարբեր, կիսանինջ անդորրի մեջ:

ՅՈՋ

— Ես միշտ էլ գիտեի, որ Սալազար Սլիզբերինը մտազար, ցնդած ծերուկ է եղել, — ասաց Ռոնը Հարրիին ու Հերմիոնային, մինչ նրանք մարդաշատ միջանցքներով բարձրանում էին Գրիֆինդորի աշտարակը՝ ընթրիքից առաջ պայուսակները թողնելու համար, — բայց ես չգիտեի, որ այս ամբողջ աղմուկ-աղաղակը «գտարյունության» շուրջ հենց նրանից է սկսվել: Ես նրա միաբանություն չէի մտնի, նույնիսկ եթե ինձ վճարեին դրա համար: Ազնիվ խոսք, եթե Տեսակավորող գլխարկը փորձեր անգամ ինձ Սլիզբերին ուղարկել, ես նույն վայրկյանին գնացք կնստեի ու հետ կգնայի տուն...

Հերմիոնան ջերմեռանդ հավանությամբ գլխով արեց Ռոնին, բայց Հարրին ոչինչ չասաց: Նրա ստամոքսը շատ տհաճ զգացումով տակնուվրա եղավ այդ պահին:

Հարրին Ռոնին ու Հերմիոնային դեռ երբեք չէր պատմել, որ Տեսակավորող գլխարկը քիչ էր մնում իրեն Սլիզբերին ուղարկել: Նա շատ լավ էր հիշում, ասես երեկ էր, երբ մեկ տարի առաջ նա գլխարկը դրեց գլխին, և մի փափուկ, ցածր ծայն խոսեց նրա ականջի մեջ.

«Դու կարող ես մեծ հրաշագործ դառնալ՝ Սլիզերին գնալով: Հաջողությունն ու մեծությունը սպասում են քեզ Սլիզերինի ճանապարհին, գիտե՞ս... Ամեն ինչ տեսնում եմ այստեղ, գլխիդ մեջ, և Սլիզերինը կօգնի քեզ մեծ հրաշագործ դառնալ, ոչ մի կասկած չունեմ դրանում...»

Բայց Հարրին արդեն լսել էր Սլիզերին տան մութ հեղինակության մասին, և որ այդ միաբանության ուսանողները չար կախարդներ ու վիուկներ դառնալու սովորություն ունեն, և Հարրին հուսահատորեն մտածել էր.

«Ո՛չ Սլիզերին, միայն ո՛չ Սլիզերին, խնդրու՛մ եմ», և Տեսակավորող գլխարկը նրան պատասխանել էր.

«Հը՞, համաձայն չե՞ս... Դե՛հ, ի՞նչ արած, եթե համոզված ես, ուրեմն թող լինի ԳՐԻՖԻՆԴՈՐ...»:

Մինչ նրանք միջանցքում լռվել էին տարբեր ուղղություններով շարժվող ուսանողական խմբերի միջև, Քոլին Քրիվին անցավ նրանց կողքով.

— Ողջու՛յն, Հա՛րրի...

— Ողջու՛յն, Քո՛լին, — ինքնաբերաբար պատասխանեց Հարրին:

— Հա՛րրի... Հա՛րրի... Իմ դասարանից մի տղա ասում է, որ դու...

Բայց Քոլինն այնքան փոքրիկ էր, որ ուսանողների մակընթացությունը նրան քշեց տարավ դեպի Մեծ դահլիճ, և նրանք լսեցին միայն Քոլինի վերջին բառը.

— Կտեսնվե՛նք... — հասցրեց բղավել նա:

— Ի՞նչ է ասում նրա դասարանցին քո մասին... — բարձրաձայն մտորեց Հերմիոնան:

— Հաստատ, որ ես Սլիզերինի ժառանգն եմ, — ասաց Հարրին մեկ անգամ ևս ստամոքսի տակնուվրա զգացումով և հանկարծ հիշեց, թե ինչպես ճաշի ժամին Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեչլին իրեն տեսնելով փախավ:

— Ինչի՛ ասես, որ չեն հավատա մարդիկ — զզվանքով ասաց Ռոնը:

Ամբոխը պակասեց, և համեմատաբար հեշտությամբ նրանք անցան հաջորդ աստիճանաշարը:

— Դու իսկապես կարծում ես, որ Գադտնի սրահ կա՞, — Հերմիոնային հարցրեց Ռոնը:

— Չգիտեմ, — ասաց նա խոժոռվելով, — Ղանբլդորը չկարողացավ բուժել Միսիգ Նորիսին, և դա ինձ ստիպում է մտածել, որ ով էլ կատվի վրա հարձակված լիներ, հնարավոր է, որ... հըմ... մարդկային ծագում չուներ:

Մինչ նա խոսում էր, նրանք անցան հաջորդ շրջադարձն ու հայտնվեցին հենց այն միջանցքի ծայրում, որտեղ կատարվել էր չարաբաստիկ միջադեպը: Նրանք կանգնեցին ու նայեցին դեպի միջանցքի խորքը: Տեսարանը ճիշտ այնպիսին էր, ինչպես այն գիշեր, բացառությամբ ջահի դատարկ օղի, որից այն գիշեր կախված էր քարացած կատուն: Մի աթոռ էր դրված պատի տակ, որի վրա դեռ երևում էին «Գաղտնի սրահը բաց է կրկին» բառերը:

— Ահա՛, թե որտեղ է Ֆիլչը հերթապահում, — մրթմրեց Ռոնը:

Նրանք նայեցին միմյանց: Միջանցքը դատարկ էր:

— Ի՞նչ կլինի, եթե տեղանքը մի փոքր ուսումնասիրենք, — ասաց Հարրին և, պայուսակը պատի տակ գցելով, չորեքթաթ դիրք ընդունեց, ասես հետքեր որոնելու համար:

— Այրվածի հետքեր կան, այստեղ և այնտեղ, — ասաց նա:

— Այստեղ եկե՛ք, իրոք, շատ հետաքրքիր տեսարան է, — ասաց Հերմիոնան:

Հարրին ոտքի կանգնեց ու մոտեցավ Հերմիոնային, որը կանգնած էր գրությունը կրող պատի վրա գտնվող պատուհանի մոտ և մատով ցույց էր տալիս շրջանակի վերին անկյունը, որտեղ մոտավորապես երկու տասնյակ սարդեր՝ իրար գլխի հավաքված, պայքարում էին ապակու ճաքով դուրս պրծնելու համար: Պատուհանի փոսի մեջ վերին անկյունին կպած իջնում էր պարանի պես հաստ, պսպղուն, սպիտակ մի սարդոստայն: Բոլոր սարդերը, հաստատ, հենց այդ սարդոստայնով էին վեր բարձրացել դեպի ապակու վերին անկյունում երևացող ճաքը:

— Երբեք տեսե՞լ ես, որ սարդերն իրենց այսպես ծիծաղելի պահեն, — մտազբաղ հարցրեց Հերմիոնան:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — իսկ դու՞, Ռո՛ն... Ռո՞ն...

Նա ուսի վրայով հետ նայեց: Ռոնը բավականին հեռու էր կանգնած նրանցից և, կարծես, պայքարում էր անմիջապես վազքով ծլկելու հզոր ցանկության դեմ:

— Քեզ ի՞նչ պատահեց, — հարցրեց Հարրին:

— Ես... չեմ... սիրում... սարդերին... — լարված ասաց Ռոնը:

— Ա՛յ, քեզ նորություն... — ասաց Հերմիոնան, զարմանքով նայելով Ռոնին,

— բայց քանի՜ անգամ ես սարդ օգտագործել Հմայադեղերի դասին հմայաթուրմեր պատրաստելու համար...

— Ես միայն կենդանի սարդերին... տանել չեմ կարող... — ասաց Ռոնը, ջանալով աչքերը չբարձրացնել պատուհանի շրջանակի կողմը. — ...Ուղղակի զգվում եմ նրանց շարժումներից...

Հերմիոնան քրքջաց:

— Ոչ մի ծիծաղելի բան չկա, — բարկացած ասաց Ռոնը: — Եթե ուզում ես իմանալ, երբ ես երեք տարեկան էի, Ֆրեդը իմ խաղալիք արջուկը մեծ կեղտոտ սարդի վերածեց, որովհետև ես պատահաբար ջարդել էի նրա խաղալիք ցախավելը: Դու էլ առանձնապես չէիր սիրի դրանց, եթե փոքր ժամանակ գրկիդ մեջ խաղալիք արջուկդ հանկարծ հսկայական փրչոտ սարդի վերածվեր, զգվելի երկար ոտքերով ու...

Հերմիոնան, ակնհայտորեն փորձելով զսպել ծիծաղը, ցնցվելով լռեց: Իսկ Հարրին՝ ցանկանալով փոխել խոսակցության թեման, ասաց.

— Հիշու՞մ եք հատակին ջրի լճակներ կային... Որտեղի՞ց էր գալիս այդ ջուրը... Կարծես, ինչ-որ մեկն արդեն չորացրել է լճակները...

— Ա՛յ, այստեղ էր ջուրը տարածված, — ասաց Ռոնը և, ինքն իրեն հավաքելով ու մի քանի քայլ առաջ գնալով Ֆիլչի աթոռի կողքով՝ մատնացույց արեց հատակը, — ջուրը այս դռան տակից էր հոսել:

Նա ձեռքը մեկնեց դռան բրոնզյա բռնակին, բայց հանկարծ հետ քաշեց, ասես այն շիկացած լիներ:

— Ի՞նչ պատահեց, — հարցրեց Հարրին:

— Չի կարելի այնտեղ մտնել, — խոժոռ ասաց Ռոնը, — դա աղջիկների զուգարանն է:

— Օ՛հ, Ռո՛ն, հիմա այնտեղ ոչ ոք չի լինի, — ասաց Հերմիոնան՝ շրջվելով և մոտենալով նրան, — դա Լալկան Մարթայի զուգարանն է: Եկեք ներս մտնենք:

Եվ անտեսելով դռան վրա փակցված «ՉԻ ԱՇԽԱՏՈՒՄ» ցուցանակը, նա դուռը բացեց ու ներս մտավ:

Դա Հարրիի երբևէ տեսած ամենամռայլ ու բարձիթողի տեսքով զուգարանն էր: Պատին փակցված, սև բծերով ծածկված ու ճաքած, հսկայական հայելու տակ շարված էին քերծոտված քարե լվացարանները: Հատակը թաց էր և արտացոլում էր մի քանի ծռված մոմերի մռայլ լույսը, որոնց արդեն մարող մնացորդները թշնջում էին պատերին ամրացված մոմակալների մեջ: Դեպի խցիկները տանող դռների ներկը տեղ-տեղ թափված էր, իսկ խցիկների դռներից մեկը թեք կախված էր ծռված ծխնիներից:

Հերմիոնան մատը դրեց շրթունքներին և գնաց դեպի վերջին խցիկը: Հասնելով խցիկի բացվածքին նա ասաց.

— Ողջու՛յն, Մա՛րթա, ինչպե՞ս ես:

Հարրին ու Ռոնը մոտեցան և ներս նայեցին: Լալկան Մարթան ճախրում էր խցիկում, ջրի տակառիկի գլխին, և զբաղված էր կզակի վրա մի պզուկ ուսումնասիրելով:

— Սա աղջիկների զուգարանն է, — ասաց նա կասկածամտորեն նայելով Հարրիին ու Ռոնին, — նրանք աղջիկներ չեն:

— Ճիշտ ես, աղջիկներ չեն, — համաձայնեց Հերմիոնան: — Ես պարզապես ուզում էի նրանց ցույց տալ, թե... ըըմ... ինչքա՛ն լավ է այստեղ, — և Հերմիոնան ձեռքով ցույց տվեց հին մռայլ հայելին ու թաց հատակը:

— Հարցրու՛, ոչինչ չի՞ տեսել, — բերանը բաց ու խուփ անելով, անձայն ասաց Հարրին Հերմիոնային:

— Ի՞նչ ես այդտեղ փսփսում, — Հարրիի վրա հարձակվեց Մարթան:

— Ոչի՛նչ, — արագ ասաց Հարրին, — մենք ուղղակի ուզում էինք մի բան հարցնել քեզ...

— Երնե՛կ մարդիկ դադարեն իմ հետևից խոսել, — արցունքներից խեղդված ձայնով ասաց Մարթան, — եթե ես ողջ չեմ, դա դեռ չի նշանակում, որ այլևս զգացմունքներ էլ չունենմ...

— Մա՛րթա, ոչ ոք չի ցանկանում նեղացնել քեզ, Հարրին ուզում էր...

— Ոչ ոք չի ցանկանում նեղացնել ի՞նձ... Դա լավ նորությունն է, իրոք, — ողբաց Մարթան, — ...Ամբողջ կյանքս ողորմելի տառապանք էր այս ամրոցում, և նույնիսկ մեռնելուց հետո ինձ հանգիստ չեն թողնում...

— Մենք ուզում էինք հարցնել, արդյոք որևէ տարօրինակ բան չե՞ս տեսել վերջերս, — արագ ասաց Հերմիոնան, — որովհետև Բոլոր սրբերի օրը, հենց քո դռան մոտ, մի կատու էր քարացվել:

— Այն գիշեր մոտակայքում ոչ մեկին չե՞ս տեսել, — ասաց Հարրին:

— Ես ուշադրություն չեմ դարձրել, — դրամատիկ տոնով ասաց Մարթան, — Փիվզն ինձ այնպես վիրավորեց, որ ես եկա այստեղ ու փորձեցի ինքնասպանություն գործել... Հետո, անշուշտ, հիշեցի, որ ես... որ ես արդեն...

— Արդեն մահացել ես, — մտերմաբար հուշեց Ռոնը:

Մարթան մի ողբերգական հառաչ արձակեց, վեր բարձրացավ օդի մեջ, գլխիվայր շրջվեց ու սուզվեց զուգարանի անցքը, ջրի ցայտեր սփռելով իր շուրջը: Նրա խուլ հեկեկոցների ուղղությունից կարելի էր ենթադրել, որ նա տեղավորվեց ինչ-որ տեղ ծնկածն խողովակի ծալքերում:

Հարրին ու Ռոնը բերանները բաց, անշարժ կանգնած էին, բայց Հերմիոնան ծանծրացած՝ ուսերը թոթվեց ու ասաց.

— Կարելի է ասել, որ Մարթան այսօր գրեթե լավ տրամադրություն ուներ ուրիշ օրերի համեմատ: Գնացի՛նք այստեղից:

Հազիվ էր Հարրին դուռը ծածկել՝ խլացնելով Մարթայի հեկեկոցների բլթբլթոցը, երբ մի բարձր ձայն այնպես ուժգին հնչեց նրանց գլխավերևում, որ երեքն էլ ինքնաբերաբար ցնցվեցին:

— ՌՈ՛Ն...

Փերսի Ուիզլին զայրույթից ու վրդովմունքից կարկամած կանգնած էր աստիճանների գլխին՝ իր սպառնալից ցուցլող Ավագի կրծքանշանով և սարսափի արտահայտությունից այլայլված դեմքով:

— Դա աղջիկների զուգարա՛ն է... — արտաշնչեց նա: — Ի՞նչ էիք անում այնտեղ...

— Հե՛ջ, ուղղակի նայում էինք — ուսերը թոթվելով ասաց Ռոնը: — Հետքեր էինք փնտրում... Գիտե՛ս...

Փերսին սկսեց կանգնած տեղում ուռչել՝ անշափ նմանվելով տիկին Ուիզլիին:

— Անմիջապես... հեռացե՛ք... այստեղից... — ասաց նա՝ քայլելով նրանց ուղղությամբ և ձեռքերը թափահարելով սկսեց դուրս քշել նրանց միջանցքից, — Հավատս չի գալիս... Մի՞թե չեք հասկանում, թե ինչի նման է ձեր այստեղ լինելը... Վերադառնա՛լ այստեղ... երբ ամբողջ դպրոցը ընթրիքի է...

— Իսկ այդ ինչու մենք չպետք է այստեղ լինեինք, — տաքացած ասաց Ռոնը՝ կանգ առնելով ու աչքերը համառորեն փայլեցնելով Փերսիի վրա: — Մենք մատով էլ չենք կպել այդ կատվին:

— Ես էլ եմ նույն բանն ասել Ջինիին, — ասաց Փերսին կատաղած, — բայց նա շարունակում է մտածել, որ քեզ հեռացնելու են դպրոցից: Ես նրան դեռ երբեք այդքան վհատված չեմ տեսել... Օր ու գիշեր լաց է լինում: Գոնե նրա մասին մտածի՛ր: Բոլոր առաջին դասարանցիները սարսափահար են եղել այդ միջադեպից:

— Դու բոլորովին էլ Ջինիի մասին չես մտածում, — ասաց Ռոնը, որի ականջները հետզհետե ավելի ու ավելի էին կարմրում, — դու անհանգստանում ես, որ ես հանկարծ չխառնեմ դպրոցի Առաջին աշակերտը դառնալու քո ծրագրերը:

— Հինգ միավոր Գրիֆինդորի՛ց... — կատաղած ասաց Փերսին, մատը դնելով իր Ավագի կրծքանշանի վրա, — և հուսով եմ, դու դրանից հետևություններ կանես: Այլևս ո՛չ մի հետաքննչական գործողություն ձեր եռյակի մասնակցությամբ, հակառակ դեպքում կգրե՛մ մայրիկին:

Եվ նա շրջվեց ու հաստատուն քայլերով հեռացավ՝ Ռոնի ականջների պես կարմիր ծոծրակով:

ՅՈՐ

Այդ երեկո ընդհանուր սենյակում Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան Փերսիից հնարավորինս հեռու տեղավորվեցին բազկաթոռների մեջ: Ռոնը ոչ միայն շատ նյարդային էր ու մռայլ, նրա տրամադրությունը հետզհետե ավելի ու ավելի էր մթագնում՝ Հմայախոսքերի տոնային աշխատանքի վրա ընկած թանաքի կաթիլների թվի աճին զուգահեռ: Սակայն Ռոնի տրամադրության անկումը կրիտիկական ցածրակետին հասավ, երբ նա՝ մոռանալով իր կախարդական

փայտիկի անմխիթար վիճակի մասին, փորձեց դրանով մաքրել թանաքի կաթիլները: Փայտիկը դժգոհ փրթփրթաց ու մի ակնթարթում հրկիզեց Ռոնի տնային աշխատանքի մագաղաթը: Կրակը հանգցնելով և ծխացող մագաղաթի պես քթանցքներից ծուխ փչելով, Ռոնը զրմփոցով փակեց երկրորդ դասարանի Հմայախոսքերի ժողովածուն և բարկացած հետ ընկավ բազկաթռչի մեջ: Ի զարմանս Հարրիի, Հերմիոնան նույնպես փակեց իր ձեռքի դասագիրքը:

— ...Բայց ո՞վ կարող է լինել... — ասաց նա շատ ցածր ձայնով, կարծես շարունակելով հենց նոր դադարեցրած մի խոսակցություն, — ո՞վ պիտի ուզենա, որ բոլոր սքիբներն ու մագլներից սերված հրաշագործները հեռանան Հոգվարթսից:

— Եկե՛ք միասին մտածենք, — սարկաստիկ քնծիծաղով ասաց Ռոնը, — էլ ու՞մ գիտենք, որ մագլներից սերվածներին երկրորդ կարգի մարդ է համարում:

Նա բազմանշանակ նայեց Հերմիոնային, որն անվստահ նայեց Ռոնին:

— Եթե դու խոսում ես Մալֆոյի մասին...

— Բա էլ ու՞մ մասին պիտի խոսեմ, — վրա տվեց Ռոնը: — Ինքը չէ՞ր գոռում. «Հողարյուններ...», հաջորդը դուք եք լինելու...»: Էլ ի՞նչ ապացույց ես ուզում... Նրա առնետային մռութն իսկ հերիք է համոզվելու համար, որ դա նա է...

— Մալֆոյը Սլիդերինի ժառանգորդ... — թերահավատությամբ ասաց Հերմիոնան:

— Վերցնե՛նք նրա ընտանիքը, — ասաց Հարրին՝ ինքն էլ իր գիրքը փակելով, — նրա ամբողջ ընտանիքը պապերից սկսած Սլիդերինում է սովորել: Ինքը չի՞ միշտ գլուխ գովում այդ մասին: Նրանք միանգամայն կարող էին Սլիդերինի հետնորդները լինել: Նրա հայրն արդեն իր չարությամբ, ինչ ասես արժի:

— Շատ հնարավոր է, որ նրանք դարեր շարունակ իրենց դրյակում են պահում Գաղտնի սրահի բանալին և փոխանցում են հորից որդի, — ասաց Ռոնը:

— Հնարավոր է... — մտազբաղ ասաց Հերմիոնան:

— Բայց ինչպե՞ս կարելի է ապացուցել դա, — մռայլ հարցրեց Հարրին:

— Կա մի տարբերակ, — ասաց Հերմիոնան՝ ձայնը իջեցնելով գրեթե հազիվ լսելի շշուկի և արագ հայացք նետելով սենյակի մյուս անկյունում նստած Փերսիի կողմը: — Իհարկե, շատ դժվար է լինելու... Եվ վտանգավոր, շա՛տ

վտանգավոր... Մենք ստիպված կլինենք հիսունից ավելի դպրոցական կանոններ խախտել:

— Դեհ, մեկ-երկու ամսից, երբ հարմար կգտնես, գուցե կկիսվես մեզ հետ, թե ինչ կա մտքիդ, — մռայլ փնթփնթաց Ռոնը:

— Լա՛վ, — սառն ասաց Հերմիոնան, — մենք պետք է ծպտված մտնենք Սլիդերին միաբանության ընդհանուր սենյակը և մի քանի հարց տանք Մալֆոյին, այնպես որ նա գլխի չընկնի, որ դա մենք ենք:

Ռոնը ցածրաձայն քրքշաց:

— Անհնարին բաներ ես ասում, — թերահավատությամբ ասաց Հարրին:

— Դա միանգամայն հնարավոր է, — հաստատական ասաց Հերմիոնան, — մեզ ընդամենը պետք է Կերպափոխման Էլեքսիր ձեռք բերել:

— Ի՞նչ... — միասին հարցրին Հարրին ու Ռոնը:

— Մի քանի շաբաթ առաջ Սնեյփին էր պատմում հմայադեղերի դասին...

— Քո կարծիքով, մենք ուրեմն էլ ուրիշ բան ու գործ չունենք հմայադեղերի դասին ու հենց միայն Սնեյփին պիտի լսե՞նք... — մրթմրթաց Ռոնը:

— Կերպափոխման Էլեքսիրը կարող է մարդուն փոխակերպել մեկ ուրիշ մարդու կամ նույնիսկ կենդանու: Պատկերացրե՛ք... Մենք կարող ենք կերպափոխվել երեք սլիդերինցիների... Ոչ ոք երբեք չի իմանա, որ դա մենք ենք եղել... Մալֆոյը հաստատ մեզ ամեն ինչ կպատմի: Նա երևի հենց այս պահին գլուխ է գովում Սլիդերինի ընդհանուր սենյակում: Եթե միայն կարողանայինք լսե՛լ նրան...

— Այդ Կերպափոխման Էլեքսիրն ինձ դուր չի գալիս, — խոժոռվելով ասաց Ռոնը, — իսկ եթե մենք ընդմիշտ մնանք սլիդերինցիների տեսքով:

— Ազդեցությունը ինքն իրեն անցնում է և բավականին արագ, — ձեռքը թափ տալով, անհամբերությամբ ասաց Հերմիոնան, — բայց բաղադրատոմսը ձեռք գցելը շատ դժվար կլինի: Սնեյփն ասաց, որ դրա բաղադրատոմսը գրված է «Հզորագույն հմայաթուրմերի ժողովածու» գրքում, իսկ ես արդեն իմացել եմ, որ այդ գիրքը գրադարանի Արգելված մասում է գտնվում:

Գրադարանի արգելված մասից կարելի էր գիրք վերցնել միայն որևէ ուսուցչի ստորագրած թույլտվությամբ:

— Ո՛վ կհավատա, որ մենք գիրքը հենց այնպես ենք ուզում, ու մտադիր չենք որևէ հզոր հմայաթուրմ պատրաստել, — մտազբաղ ասաց Ռոնը:

— Կարծում եմ, եթե մենք այնպես ներկայացնենք, իբր մեզ առավելապես տեսությունն է հետաքրքրում, ապա հանարավոր է, որ...

— Ուո՛ւֆ... Էլ ի՞նչ կուզեիք... — ասաց Ռոնը, — ոչ մի ուսուցիչ դրան չի հավատա... Եթե միայն իսկապես բութ չի...

Գլուխ 10. Խարդախ Բրետը

Դցուկների հետ ավերիչ միջադեպից հետո պրոֆեսոր Լոքհարթն այլևս կենդանի արարածներ չէր բերում դասարան: Դրա փոխարեն նա իր գրքերից հատվածներ էր ընթերցում աշակերտների համար և երբեմն՝ հենց դասարանում բեմադրում իր կենսագրության, իր կարծիքով, առավել դրամատիկ և տպավորիչ միջադեպերը: Եվ սովորաբար, իր ինքնակենսագրական իրադարձությունները վերարտադրելու համար որպես օգնական ընտրում էր Հարրիին: Եվ Հարրին՝ ստիպված լինելով կատարել Լոքհարթի երևակայական ախոյանների կամ շնորհակալ փրկյալների դերերը, մերթ ներկայանում էր որպես տրանսիլվանացի գյուղացի, որին Լոքհարթը փրկել էր հաչախոսության անեծքից, մերթ տիբեթյան մրսած ձնեմարդ-յեթի, որին Լոքհարթը բուժել էր գլխացավից ու հարբուխից, մի անգամ էլ նույնիսկ վամպիրի դեր կատարեց, որը Լոքհարթի հաշվեհարդարից հետո հազարի թարմ տերևներից բացի ուրիշ ոչինչ չէր կարողանում ուտել:

Սև ուժերից ինքնապաշտպանության հաջորդ դասին Լոքհարթը Հարրիին կանչեց գրատախտակի մոտ, և այս անգամ Հարրին պետք է դարձվոր մարդագայլի դեր կատարեր: Եթե Հարրին շատ հիմնավոր պատճառ չունենար Լոքհարթի տրամադրությունը բարձր պահելու համար, ապա կտրականապես կիրաժարվեր նման դերակատարումից:

— Բարձր ոռնա, Հա՛րրի... Ապա մի սրտանց, լիաթոք ծայն հանի՛ր: Ա՛յ, ինչ լավ ստացվեց... Իսկ հետո, պատկերացրե՛ք... Ես, ա՛յ, այսպես առաջ թռա... այսպե՛ս... տապալեցի նրան գետին... ա՛յ, այսպիսի մարտական շարժումով... հետո ընդամենը մի ձեռքով... ա՛յ, այսպես... ամուր սեղմեցի նրան գետնին, իսկ մյուս ձեռքով՝ կախարդական փայտիկս դեմ տվեցի կոկորդին... հետո կենտրոնացրի բոլոր ուժերս և կատարեցի անչափ դժվար Հոմորֆուս հմայանքը... Դարձվորը մի շատ խղճալի վայնասուն արձակեց... Հա՛րրի, քեզ ենք սպասում... Ավելի բարձր, ա՛յ, լավ էր... Նրա մորթին անհետացավ, ժանիքները փոքրացան, և դարձվորը նորից մարդու կերպարանք ստացավ... Պարզ էր, չէ՞... Տեսա՞ք, թե ինչքան հեշտ է և գրեթե միշտ անվերապահելիորեն արդյունավետ... Եվ, անշուշտ, ևս մեկ գյուղ ընդմիշտ կհիշի ինձ որպես մի անձնվեր հերոսի, որը

փրկեց նրանց ամեն ամիս լիալուսնի ժամանակ դարձվոր մարդագայլի հարձակումների սարսափից:

Ջանգը հնչեց, և Լոքհարթը ոտքի կանգնեց:

— Որպես տնային աշխատանք բանաստեղծություն կգրեք՝ «Ինչպես ես հաղթեցի Վազա-Վազա դարձվոր մարդագայլին» թեմայով: Լավագույն բանաստեղծության հեղինակը կստանա «Իմ հրաշագործ կյանքը» գրքի ինքնագրված օրինակը:

Դասարանը սկսեց դատարկվել: Հարրին վերադարձավ վերջին նստարանի մոտ, որտեղ նրան էին սպասում Ռոնը և Հերմիոնան:

— Պատրաստ եք, — շնչաց նա:

— Սպասի՛ր մինչև բոլորը դուրս գնան, — լարված ասաց Հերմիոնան:

— Ժամանա՛կն է...

Հերմիոնան մոտեցավ Լոքհարթի գրասեղանին՝ ձեռքի մեջ ամուր բռնած թղթի մի կտոր: Հարրին ու Ռոնը թիկնապահների պես գնացին նրա հետևից:

— Ըն՛ը, պրոֆեսոր Լո՛քհարթ... — սկսեց Հերմիոնան, — Ես ուզում էի այս գիրքը վերցնել գրադարանից լրացուցիչ ընթերցանության համար, — նա, փոքրինչ դողացող ձեռքով, առաջ մեկնեց թղթի կտորը, — բայց այս գիրքը գրադարանի Արգելված մասում է գտնվում, և վերցնելու համար ինձ պետք է ուսուցիչներից մեկի ստորագրությունը... Ես համոզված եմ, որ գիրքն ինձ կօգնի վերջապես հասկանալ, թե դուք ինչ էիք ուզում ասել դանդաղ գործող թույների մասին «Արձակուրդները ջադուների մոտ» գրքում:

— Ա՛հ, «Արձակուրդները ջադուների մոտ», — բացականչեց Լոքհարթը՝ Հերմիոնայից վերցնելով երկտողը և ամբողջ ատամնաշարով ժպտաց, — իմ ամենասիրելի գիրքը: Հավանե՞լ ես...

— Օ՛հ, այո՛, — անմիջապես վրա տվեց Հերմիոնան, — որքա՛ն հնարամիտ էր ու անսպասելի, երբ վերջին ջադուին թեյի ցանցիկով ծուղակի մեջ գցեցիք...

— Ա՛հ, կարծում եմ, ոչ ոք չի առարկի, եթե տարվա լավագույն աշակերտին ես մի փոքր լրացուցիչ օժանդակություն ցույց տամ, — ջերմորեն ասաց Լոքհարթը և գրպանից հանեց սիրամարգի վառվռուն փետուրից պատրաստված մի հսկայական գրչափետուր:

— Լա՛վն է, չէ՞, — ասաց նա՝ սխալ մեկնաբանելով անզուսպ զզվանքից այլալված Ռոնի դեմքի արտահայտությունը, — այս փետուրը սովորաբար պահում են ինքնագրերի համար:

Նա մի հսկայական, պարուրածև ստորագրություն դրեց երկտողի վրա և թուղթը վերադարձրեց Հերմիոնային:

— Հա՛րրի, — ասաց Լոքհարթը, մինչ Հերմիոնան ծալում էր երկտողը՝ պայուսակի մեջ ապահով պահելու համար, — եթե չեմ սխալվում, վաղը քվիդիչի խաղաշրջանի առաջին խաղն է լինելու. Գրիֆինդորն ընդդեմ Սլիդերինի, այդպես չէ՞: Լսել եմ, որ լավ խաղացող ես: Ես էլ եմ Որսորդ եղել: Ինձ անգամ հրավիրեցին խաղալու Ազգային հավաքականի կազմում, բայց ես նախընտրեցի կյանքս նվիրել սև ուժերի դեմ պայքարին: Այնպես որ, եթե երբևէ անհատական մարզման կարիք ունենաս, անպատճառ կդիմես ինձ: Ես միշտ պատրաստ եմ մարզական հմտության ու փորձառության իմ գաղտնիքները փոխանցել թույլ խաղացողներին...

Հարրին ինչ-որ անորոշ ծայն հանեց և շտապեց Ռոնի ու Հերմիոնայի հետևից:

— Հավատս չի՛ գալիս... — ասաց նա, երբ երեքով սկսեցին ուսումնասիրել երկտողի ստորագրությունը. — Նույնիսկ չնայեց էլ, թե ինչ գիրք էինք ուզում...

— Բա որ ասում եմ անուղեղ խաբեբայի մեկն է, — ասաց Ռոնը, — բայց ի՞նչ հոգ, մենք մեր ուզածը ստացանք:

— Նա անուղեղ խաբեբա չէ՛, — ասաց Հերմիոնան քիչ ավելի լարված ծայնով, քան կարելի էր սպասել, և եռյակը գրեթե վազելով շտապեց դեպի գրադարան:

— Հա՛, հենց միայն էն պատճառով, որ քեզ տարվա լավագույն աշակերտ անվանեց, չէ՞...

Գրադարանում, ինչպես միշտ, հանդիսավոր անդորր էր և ներս մտնելով, նրանք անմիջապես ծայներն իջեցրին:

Գրադարանավարուհի Մադամ Փինսը նիհար, ջղային տեսքով կին էր՝ շատ նման թերսնված անգղի:

— «Հզորագույն հմայաթուրմերի ժողովածու»... — կասկածամտորեն կրկնեց նա՝ փորձելով Հերմիոնայի ձեռքից վերցնել երկտողը, որը վերջինս այնքան ամուր էր բռնել, ասես բաց թողնելու մտադրություն չուներ:

— Կարելի՞ է պահել այս երկտողը, — շնչակտուր ասաց նա:

— Օօֆ, վերջացրու՛, — ասաց Ռոնը և դուրս քաշելով երկտողը Հերմիոնայի պինդ բռնած ձեռքից, մեկնեց մադամ Փինսին, — մենք քեզ համար մի հատ էլ ինքնագիր կվերցնենք: Լոքհարթին՝ բացի գուգարանի թղթից, ինչ էլ տաս, կստորագրի վրան, եթե միայն համոզված լինի, որ ստորագրությունը երկար է մնալու:

Մադամ Փինսը երկտողը պահեց լույսին, կարծես, հաստատ որոշել էր կեղծիք բացահայտել, բայց ստորագրությունը դիմացավ նրա ստուգմանը: Նա հեռացավ՝ հետախուզելով բարձր դարակները, և մի քանի րոպեից վերադարձավ ձեռքին մի հաստափոր, հնամաշ ու նամշահոտ գիրք: Հերմիոնան գիրքը հոգատարությամբ տեղավորեց իր պայուսակի մեջ և, եռյակը՝ աշխատելով չափազանց արագ չքայլել կամ ակնհայտ մեղավոր տեսք չունենալ, դուրս եկավ գրադարանից:

Հինգ րոպե անց նրանք կրկին պատսպարվել էին Լալկան Մարթայի անսարք գուգարանում: Հերմիոնան կարողացավ հաղթել Ռոնի առարկությունները՝ հիմնավորելով, որ խելքը գլխին որևէ մեկի մտքով երբեք չի անցնի մտնել այնտեղ:

Ի վերջո բոլորը համաձայնվեցին, որ անսարք գուգարանը միակ ապահով տեղն է, որտեղ իրենց չեն բացահայտի: Լալկան Մարթան բարձրագույն ողբում էր իր խցիկում: Բայց եռյակը նրա վրա ուշադրություն չէր դարձնում, նա էլ՝ եռյակի:

Հերմիոնան զգուշությամբ բացեց «Հզորագույն հմայաթուրմերի ժողովածուն», և նրանք երեքով գլուխները կախեցին նամշած ու տեղ-տեղ յուղոտ բծերով ծածկված էջերի վրա: Առաջին իսկ հայացքից պարզ էր, թե ինչու էր այդ գիրքը պահվում գրադարանի Արգելված բաժնում: Թուրմերից շատերը հիրավի սահմեկեցուցիչ ազդեցություն ունեին, իսկ որոշ էջերի վրա չափազանց ահասարսուռ ու զգվելի նկարագրողումներ կային: Նկարներից մեկի վրա պատկերված էր մի մարդ, որի մարմինը ինչ-որ թույնի ազդեցությունից

հագուստի պես դարձերես շրջվել էր, ասես ներսն ու դուրսը փոխել էին տեղերը: Մյուս նկարին պատկերված էր մի վիուկ, որի գլխից մի զույգ լրացուցիչ ձեռք էր աճել:

— Ահա, սա՛ է, — հուզված ասաց Հերմիոնան՝ գտնելով «Կերպափոխման էլեքսիրի» էջը:

Կերպափոխման էլեքսիրի բաղադրությանը կից նույնպես նկարագարողումներ կային, որոնց մեջ երևում էր, թե ինչպես են մի քանի տարբեր մարդիկ կիսով չափ փոխակերպվել այլ մարդկանց: Հարրին հուսով էր, որ նկարիչը պարզապես երևակայել էր մարդկանց դեմքերին արտահայտված անտանելի ցավի ու տառապանքի զգացումը:

— Սա իմ երբևէ տեսած ամենաբարդ հմայաթուրմն է, — ասաց Հերմիոնան, մինչ նրանք ուսումնասիրում էին բաղադրությունը:

— Քրիզոպոդ ժանեկաթև ճանձեր, բժշկական տգրուկներ, լեղվախոտ և տարեկանաժանգառ, — շշնջում էր նա մատների վրա հաշվելով թուրմի բաղադրամասերը, — այսքանը դեռ հեշտ մասն էր: Սրանք ուսումնական նյութերի պահեստում էլ կան: Ոչ ոք նույնիսկ չի էլ նկատի, եթե պահարանից վերցնենք... Ուոփուհ, մի այստեղ նայե՛ք. ազիսրուվառ եղջերավոր մողեսի փոշիացրած եղջուր... Գաղափար անգամ չունեն, թե սա որտեղից ենք ձարելու... Քարանձավային լուսատու կրիայի մանրացրած պատյան... Սրա ձարելն էլ հեշտ չի լինի... և, իհարկե, մի քիչ էլ նրանցից, ում կերպերն ուզում ենք ստանալ:

— Ներեցե՛ք... — կտրուկ ասաց Ռոնը, — այդ ի՞նչ նկատի ունես, մի քիչ էլ նրանցից, ում կերպերն ուզում ենք ստանալ: Ես չեմ պատրաստվում Քրեբի եղունգներով որևէ բան խմել...

Հերմիոնան շարունակեց, կարծես Ռոնը ոչինչ չէր ասել:

— Դրա մասին առայժմ անհանգստանալու կարիք չկա, որովհետև այդ բաղադրամասերը պետք է ավելացնել ամենավերջում...

Ռոնը՝ անկարող որևէ բան ասել, կարծես, օգնության համար շրջվեց դեպի Հարրին, որին սակայն ուրիշ բան էր մտահոգում:

— Հերմիո՛նա, դու պատկերացնո՞ւմ ես, թե ինչքան բան պետք է ստիպված գողանանք... քարանձավային կրիայի մանրացրած պատյա՛ն... ազիսրուվառ

եղջերավոր մողեսի փոշիացրած եղջյու՛ր... Դրանցից հաստատ չկա ուսումնական նյութերի պահարանում: Քո կարծիքով ի՞նչ ենք անելու... Գուցե կողոպտելու՞ ենք Սնեյփի անձնական պահուստները: Չեմ կարծում, թե դա լավ միտք է...

Հերմիոնան ուժեղ թրմփոցով փակեց գիրքը:

— Շատ լավ, եթե դուք երկուսդ այնքան վախեցած եք, որ պիտի շարունակեք ձեր բողոքական վայնասունը, ուրեմն վե՛րջ, — նրա այտերը շառագունել էին, իսկ աչքերն ավելի ուժեղ էին փայլում, քան սովորաբար: — Ի գիտություն ձեզ, ես որևէ կանոնակարգ խախտելու ցանկություն չունեմ: Եվ կարծում եմ, որ մագլածիկների կյանքին սպառնալն ավելի մեծ հանցագործություն է, քան որևէ բարդ հմայաթուրմ գաղտնի եփելը: Բայց եթե ձեզ համար միևնույն է, որ Սլիգերիների ժառանգը Մալֆոյն է, թե՛ ոչ, ապա ես հենց հիմա կգնամ Մադամ Փինսի մոտ ու կվերադարձնեմ այս գիրքը:

— Ես երազել անգամ չէի կարող, որ երբևէ կգա մի օր, երբ դու մեզ կհամոզես դպրոցի որևէ կանոնակարգ խախտել, — ասաց Ռոնը, — շատ լավ, մենք ամեն ինչ կանենք, միայն, խնդրում եմ, ոչ եղունգները, օ-քե՞յ...

— Իսկ ինչքա՞ն ժամանակ կտևի պատրաստելը, — հարցրեց Հարրին, երբ Հերմիոնան արդեն բավարարված տեսքով կրկին բացեց գիրքը:

— Դեհ, քանի որ լեղվախոտը պետք է հավաքել լիալուսնի ժամանակ, իսկ քրիզոպոդ ժանեկաթև ճանձերն ու տգրուկները պետք է քսանմեկ օր եփվեն... Ես կասեի, որ թուրմը պատրաստ կլինի մոտավորապես մեկ ամսից, եթե, իհարկե, մենք կարողանանք ճարել բոլոր մյուս բաղադրամասերը:

— Մեկ ամի՞ս, — ասաց Ռոնը, — այդ ընթացքում Մալֆոյը կհասցնի դպրոցի մագլածիկների կեսի վրա հարձակում գործել:

Սակայն Հերմիոնայի աչքերը կրկին վտանգավոր նեղացան, և Ռոնը արագ ավելացրեց.

— Բայց քանի որ սա մեր ունեցած լավագույն ծրագիրն է, ուրեմն միայն առա՛ջ, կասեմ ես:

Մինչ Հերմիոնան ստուգում էր, արդյոք միջանցքում մարդ չկա, որպեսզի տղաներն էլ դուրս գան, Ռոնը, համենայնդեպս, Հարրիի ականջին մրթմրեց.

— Ավելի հեշտ կլիներ, եթե դու Մալֆոյին ուղղակի ցախավելից ցած գլորեիր վաղվա խաղի ժամանակ:

ՅՈՐՁ

Շաբաթ առավոտյան Հարրին վաղ արթնացավ և միառժամանակ պառկած մտածում էր քվիդիչի առաջիկա խաղի մասին: Նրան շատ էր մտահոգում հատկապես այն միտքը, թե ինչ կասի Օլիվեր Վուդը, եթե Գրիֆինդորը տանուլ տա: Բայց նրան առավելապես նյարդայնացնում էր այն հանգամանքը, որ այդ օրը իրենք պետք է խաղային այնպիսի հակառակորդի դեմ, որի բոլոր խաղացողները մարգադաշտ էին դուրս գալու՝ հեծած աշխարհի ամենաարագընթաց և թանկ ցախավելներին: Նա դեռ երբեք այդքան շատ չէր ուզեցել հաղթել Սլիդերինին: Մոտ կես ժամ արթուն պառկելուց հետո, սիրտն ու թոքը տակնուվրա եղած, նա վեր կացավ, հագնվեց ու իջավ Մեծ դահլիճ՝ նախաճաշելու: Գրիֆինդորի թիմի մյուս բոլոր անդամներն արդեն այնտեղ էին: Բոլորը նստած էին դեռ դատարկ սեղանի մոտ՝ անսահման լարված և լուռ էին:

Ժամը տասնմեկին մոտ ամբողջ դպրոցը սկսեց շարժվել դեպի քվիդիչի մարզահրապարակը: Շատ տհաճ ամպամած օր էր, և երկնքի մռայլ տեսքից ամեն թույլ կարելի էր հորդառատ անձրև ու ամպրոպ սպասել: Ռոնն ու Հերմիոնան շտապ մոտեցան Հարրին՝ հաջողություն մաղթելու, քանի դեռ նա չէր մտել հանդերձարան: Թիմի անդամները լուռումունջ հագան իրենց ալ կարմիր գրիֆինդորյան համազգեստները, հետո նստեցին լսելու Վուդի ավանդական նախախաղային ոգևորիչ ճառը:

— Սլիդերինցիք մեզնից լավ ցախավելներ ունեն, — սկսեց նա, — իմաստ չունի ժխտել դա: Բայց մենք մեր հին ցախավելներին նստած ավելի լավ մարզիկներ ունենք: Մենք նրանցից ավելի շատ ենք մարզվել, և առավել ևս մարզվել ենք բոլոր եղանակներին...

— Էլի որ, — մրթմրթաց Ջորջ Ուիզլին, — օգոստոսից ի վեր դեռ չեն հասցրել չորանալ...

— Եվ մենք այնպես կանենք, որ նրանք կանիծեն այն օրը, երբ այդ փոքրիկ տականք Մալֆոյին թույլ տվեցին, որ հայրիկի փողերով խցկվի իրենց թիմը:

Զգացմունքներից ավելոծված Վուդը շրջվեց դեպի Հարրին:

— Քեզնից է կախված, Հա՛րրի: Տույց տու՛ր դրանց, որ Որսորդը հարուստ հայրիկից բացի ուրիշ շատ արժանիքներ պիտի ունենա: Կամ կբռնե՛ս Բանբերը, կամ կմեռնե՛ս փորձելով բռնել: Հա՛րրի, մենք պե՛տք է հաղթենք այսօր, մենք անպատճա՛ռ պետք է հաղթենք այսօր:

— Կանե՛ս, ինչ կկարողանաս, Հա՛րրի, աշխարհի վերջը չի, — աչքով անելով ասաց Ֆրեդը:

Մինչ նրանք դուրս էին գալիս մարզադաշտ, բոլոր կողմերից ողջույնի հռնդալից ավիք բարձրացավ: Անգամ Ռեյվենքլո և Հաֆլուփաֆ միաբանություններն ուզում էին տեսնել Սլիզերինի պարտությունը, բայց ամբոխի մեջ նստած սլիզերինցիք չզլացան իրենց բարձր սուլոցներով ու բվվոցներով ոգևորել յուրայիններին: Քվիդդիչի մարզիչ Մադամ Հուչը դիմեց Ֆլինտին ու Վուդին, որպեսզի իրար ձեռք սեղմեն, ինչն էլ նրանք արեցին՝ սպառնալից ու սևեռուն նայելով իրար աչքերի մեջ և ավելի ամուր սեղմելով միմյանց ձեռքերը, քան ընդունված է:

— Իմ սուլոցից հետո, — ասաց Մադամ Հուչը, — երեք... երկու... մեկ... շշֆյուուու՛ու...

Ամբոխի հռնդալից գոռում-գոչյունի ուղեկցությամբ, որն, ասես ավիքի պես մարզադաշտից վեր հրեց նրանց, տասնչորս խաղացողները սուրացին՝ դեպի արձնագույն երկինքը: Հարրին անմիջապես բոլորից վեր բարձրացավ՝ աչալուրջ փնտրելով Բանբերը:

— Արդեն այստե՞ղ ես, Սպիավո՛ր, — գոռաց Մալֆոյը, սլանալով նրանից ցած, կարծես, ցուցադրելով իր ցախավելի արագությունը:

Հարրին պատասխանելու ժամանակ չունեի: Հենց այդ պահին ծանր սև Բրետը վնգալով եկավ նրա ուղղությամբ: Հարրին այնքան մոտիկից խույս տվեց Բրետից, որ նույնիսկ զգաց, թե ինչպես այն քսվեց իր մազերի ծայրերին:

— Էժան պրծար, Հա՛րրի, — գոռաց Զորջը՝ սլանալով նրա կողքով, մականը ձեռքին պատրաստ պահած, որպեսզի Բրետին հարվածով հետ ուղարկի

Սլիզերինի թիմից մեկնումների վրա: Հարրին տեսավ, ինչպես Ջորջը մի հզոր հարվածով Բրետին ուղարկեց Ադրիան Փյուսի կողմը, բայց Բրետը ճանապարհի կեսից ուղղությունը փոխեց ու կրկին սլացավ դեպի Հարրին:

Հարրին հասցրեց խույս տալ Բրետի ճանապարհից, և Ջորջն էլ հասցրեց կրկին հարվածել Բրետին՝ այս անգամ Մալֆոյի ուղղությամբ: Բայց Բրետը բումերանգի պես հետ շրջվեց ու կրկին սլացավ դեպի Հարրիի գլուխը:

Հարրին շեշտակի արագություն հավաքեց և վնգալով սուրաց դեպի մարզադաշտի հակառակ կողմը: Սակայն իր հետևից նա լսում էր Բրետի թռիչքի սուլոցը: Ի՞նչ էր կատարվում: Բրետները երբեք մեկ խաղացողի վրա չեն կենտրոնանում: Նրանց գործն այն է, որ հնարավորինս շատ թվով խաղացողների հալածեն կամ ցախավելից ցած գցեն:

Ֆրեդ Ուիզլին արդեն սպասում էր Բրետին խաղադաշտի հակառակ կողմում: Հարրին գլուխն իջեցրեց, ու Ֆրեդն ամբողջ ուժով հարվածեց Բրետին: Բրետը դուրս թռավ իր ուղեծրից:

— Ա՛յ, հիմա վե՛րջ, — ուրախ բղավեց Ֆրեդը, բայց նա սխալվում էր: Կարծես մագնիսական ուժով ձգվելով դեպի Հարրին, Բրետը կրկին սլացավ նրա հետևից, և Հարրին կրկին ստիպված էր կարողացածին չափ արագ փախչել նրանից:

Սկսեց անձրևել: Հարրին դեմքի վրա զգաց անձրևի ծանր կաթիլները: Ակնոցի ապակիները թրջվեցին և սկսեցին խանգարել տեսողությանը: Նա գաղափար անգամ չուներ, թե ինչ էր կատարվում խաղադաշտի մյուս մասերում, մինչև հանդիսատեսների հարթակներից մեկի մոտով խելացնոր սուրալիս, վերջապես լսեց, ինչպես քվիդիչի խաղերի մշտական մեկնաբան Լի Ջորդանը հաղորդեց, որ Սլիզերինն է վարում խաղը՝ վաթսուն զերո հաշվով:

Սլիզերինցիների գերազանց ցախավելները, անկասկած, շատ լավ էին անում իրենց գործը: Իսկ այդ ընթացքում խելագար Բրետն ամեն գնով փորձում էր Հարրիին դուրս հանել խաղից: Ֆրեդն ու Ջորջն արդեն այնքան մոտ էին թռչում նրա երկու կողմերից, որ Հարրին՝ նրանց այս ու այն կողմ նետվող բազուկներից բացի ուրիշ ոչինչ գրեթե չէր տեսնում և նույնիսկ Բանբերը օդի մեջ փնտրելու հնարավորություն չուներ, ուր մնաց՝ բռնելու:

— Ինչ-որ մեկը... խաղացել է այս Բրետի հետ... — շունչը կտրվելով բղավեց Ֆրեդը՝ իր մականով ամբողջ ուժով հետ շարտելով Բրետին Հարրիի վրա կատարած հերթական հարձակումից:

— Մեզ թայմ-աութ է պետք, — ասաց Ջորջը, միաժամանակ փորձելով նշան անել Վուդին և ձիշտ ժամանակին հեռացնելով Բրետին Հարրիի քթից:

Վուդն ակնհայտորեն նրանց հասկացել էր: Լսվեց Մադամ Հուչի սուլոցը, և Հարրին, Ֆրեդն ու Ջորջը ցած սուզվեցին՝ դեռ փորձելով խուսափել, ասես, թոկից փախած Բրետից:

— Ի՞նչ է կատարվում, — ասաց Վուդը, երբ Գրիֆինդորի թիմը հավաքվեց: Մինչ այդ սլիգերինցիների ամբոխը ծաղրական չարախնդում էր նրանց վրա: — Մենք նախաձեռնությունը կորցնում ենք: Ֆրե՛դ, Ջո՛րջ, որտե՞ղ էիք, երբ Բրետը խանգարեց Անջելինային գոլ խփել:

— Հենց այդ ժամանակ նրանից ընդամենը քսան ոտնաչափ բարձր փորձում էինք մյուս Բրետին թույլ չտալ, որ Հարրիի գլուխը ջարդի, — բարկացած ասաց Ջորջը:

— Օ՛լիվեր, ինչ-որ մեկը չարահմայել է այս Բրետին: Հարրիին ուղղակի հանգիստ չի թողնում: Ամբողջ խաղի ընթացքում դեռ ուրիշ ոչ մեկի ուղղությամբ չի գնացել: Սլիգերինցիք հաստատ ինչ-որ բան են արել դրա հետ:

— Բայց Բրետները մեր վերջին պարապմունքից ի վեր փակված են եղել Մադամ Հուչի աշխատասենյակում... և այն ժամանակ նրանց հետ ոչինչ չէր կատարվում... — ասաց Վուդը մտահոգված:

Մադամ Հուչը գալիս էր նրանց ուղղությամբ: Նրա հետևում Հարրին տեսավ Սլիգերինի թիմի խաղացողներին, ովքեր չարախնդ հռչալով մատնացույց էին անում իրեն:

— Ի՛նձ լսեք, — ասաց Հարրին, մինչ Մադամ Հուչն ավելի ու ավելի էր մոտենում նրանց, — եթե դուք երկուսդ շարունակեք շուրջս պտտվել, Բանբերը բռնելու իմ միակ հնարավորությունը կլինի, եթե ինքն իր հոժար կամքով գա ու մտնի ձեռքիս մեջ: Դուք զբաղվեք թիմի մյուս խաղացողներով, ես մենակ գլուխ կհանեմ այդ թոկից փախածից:

— Էլ մի՛ հիմարացիր, — ասաց Ֆրեդը, — նա ուղղակի գլուխդ կպոկի կտանի:

Վուդը նայում էր մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Ուիզլիներին:

— Օ՛լիվեր, հո խելքներս չե՞նք թցրել, — բարկացած ասաց Ալիսիա Սփինեթը, — դու չե՛ս կարող Հարրիին թույլ տալ մենակ մնալ կատաղած Բրետի դեմ: Եկե՛ք պահանջենք, որ ստուգում անցկացնեն:

— Հիմա ստուգում պահանջելը՝ նշանակում է հրաժարվել խաղից, — ասաց Հարրին, — իսկ մենք չենք պատրաստվում պարտություն կրել Սլիդերինից միայն մի թոկից փախած Բրետի պատճառով: Օ՛լիվեր, կարգադրի՛ր նրանց, որ ինձ մենակ թողնեն:

— Էս ամենը քո մեղքն է, — բարկացած ասաց Ջորջը Վուդին, — «Կամ կբռնե՛ս Բանբերը, կամ կմեռնե՛ս փորձելով բռնել», դրանից էլ հիմար բան չէիր կարող ասել նրան:

Մադամ Հուչը մոտեցավ նրանց:

— Պատրա՞ստ եք խաղալու, — դիմեց նա Վուդին:

Վուդը մի պահ նայեց Հարրիին, որի դեմքը շատ վճռական արտահայտություն ուներ:

— Լա՛վ, — ասաց նա, — Ֆրե՛դ, Ջո՛րջ, դուք Հարրիին լսեցի՛ք, մենակ թողե՛ք նրան, նա ինքը գլուխ կհանի Բրետից:

Անձրևն ուժեղացել էր: Մադամ Հուչի սուլոցի հետ միասին Հարրին պոկվեց գետնից և գրեթե անմիջապես լսեց, ասես իր հետևից պոչի պես կպած Բրետի վնգոցը: Բարձր ու ավելի բարձր էր սուրում Հարրին: Նա մե՛կ օղակաձև էր պտտվում, մե՛կ դեպի կողքի էր սլանում, մե՛կ պտուտակաձև սուզվում էր, զիգզագներով ճանճի պես թռվում ու գլորվում օդի մեջ: Թեթև գլխապտույտով, նա, համենայնդեպս, աչքերը լայն բացած էր պահում: Անձրևը խփում էր ակնոցի ապակիներին և լցվում քթանցքների մեջ, իսկ նա գլխիվայր սուզվում էր՝ փախչելով Բրետի ևս մեկ կատաղի հարձակումից: Նա շատ լավ էր լսում ամբոխից իրեն հասնող ծիծաղը և երևի, իրոք, շատ ծիծաղելի տեսք ուներ: Բայց ուրիշ ելք չկար, որովհետև խելագար Բրետը չէր կարող իր պես արագ փոխել ուղղությունը: Հարրին սկսեց շարժվել մարգադաշտի երկայնքով՝ մե՛րթ բարձունքից ալիքաձև ցած գահավիժելով, մե՛րթ գլխապտույտ ուղեծրով վեր սլանալով: Անձրևի արծաթափայլ վարագույրի միջով նա սուրաց դեպի

Գրիֆինդորի դարպասային ձողերը, որտեղ Ադրիան Փյուսին փորձում էր գոլ խփել Վուդի պաշտպանած դարպասներից ներս...

Հարրին իր ականջի կողքով անցած սուլոցից հասկացավ, որ կրկին մազապուրծ փրկվեց Բրետի հարվածից: Նա վայրկենապես հետ շրջվեց և սուրաց հակառակ ուղղությամբ:

— Բալէ՞տ ես պարում, — գոռաց ներքևից Մալֆոյը, երբ Հարրին ստիպված եղավ մի ծիծաղելի պտույտ անել օդի մեջ, որպեսզի կրկին խաբս տա Բրետից: Հարրին առաջ սուրաց, իսկ Բրետը՝ պոչի պես նրա հետևից: Ատելությամբ հետ նայելով Մալֆոյին, Հարրին տեսավ Ոսկյա Բանբերը: Մեղվի պես թափանցիկ թևիկները թափահարելով, այն կանգնած էր օդի մեջ, Մալֆոյի ծախ ականջից մի քանի մատնաչափ բարձր, իսկ Մալֆոյը՝ զբաղված լինելով Հարրիին ծաղրելով, չէր տեսնում:

Մի պահ Հարրին կախվեց օդի մեջ՝ չհամարձակվելով հետ սուրալ դեպի Մալֆոյը, որպեսզի նա հանկարծ գլուխը չբարձրացնի ու չտեսնի Բանբերը:

ՎՀԱԱ՛ՄՄ...

Նա երևի մեկ վայրկյան ավելի երկար էր մնացել նույն տեղում, քան թույլատրելի էր Բրետից փախչելու համար: Բրետը վերջապես հասավ իր նպատակին և ամբողջ ուժով հարվածեց նրա արմունկին: Հարրին լսեց անգամ սեփական ոսկորի ջարդվելու կրճտոցը: Ցավից գրեթե ուշագնաց և լրիվ կաթվածահար մարմնի աջ կողմով, նա մի կողմ թեքվեց անձրևից թրջված ցախավելի վրա՝ մեկ ծնկով դեռ բնազդաբար կառչելով ցախավելի կոթից, և աջ ձեռքն անօգնական կախված կողքից: Բրետը վնգոցով հետ սուրաց երկրող հարձակման համար, այս անգամ նշան բռնած ուղիղ նրա դեմքին: Հարրին սուզվեց Բրետի ճանապարհից, մթագնող ուղեղի մեջ հստակ պահելով միայն մեկ միտք՝ հասի՛ր Մալֆոյին...

Անձրևից ու ցավից գրեթե կուրացած՝ նա սուզվեց ներքև: Նույնիսկ փակ աչքերով ասես իր ուղեղի մեջ հստակ տեսնում էր Մալֆոյի չարախինդ, լայնաժախտ ծաղրական դեմքը: Հարրին տեսավ, որ Մալֆոյի աչքերը սարսափից լայնացան: Նա մտածեց, որ Հարրին հարձակվում է իր վրա:

— Հո՛ւ... ես ի՞նչ... — արտաշնչեց նա՝ մի կողմ նետվելով Հարրիի ուղեծրից:

Հարրին իր առողջ ձեռքը բաց թողեց ցախավելից և ամբողջ ուժով մի շեշտակի շարժում արեց դեպի Բանբերը: Նա զգաց ինչպես իր մատներն ամուր սեղմեցին սառը ողորկ գնդակը, իսկ ինքն այդ պահին միայն ծնկներով էր պահում ցախավելը: Ամբոխը միաձայն ոռնում էր, մինչ Հարրին անկանոն գահավիժում էր՝ մեծ ջանքեր գործելով ճանապարհին չուշաթափվելու համար:

Ուժեղ թրմփոցով և ցեխի ցայտեր բարձրացնելով, նա հարվածեց գետնին և մի կողմ գլորվեց ցախավելից: Հարրիի ձեռքն անօգնական կախված էր շատ տարօրինակ անկյան տակ: Ցավից խելակորույս նա, ասես, շատ հեռվից լսեց սուլոցների ու գոռում-գոչյունի ժխորը, հետո ուշադրությունը կենտրոնացրեց իր ծախ ձեռքի մեջ բռնած Բանբերի վրա:

— Ահա՛, — ասաց նա ինքն իրեն, — ուրեմն մենք հաղթեցի՛նք... — և ուշաթափվեց:

Նա սթափվեց դեմքին անխնա թափվող անծրևից՝ դեռ մարզադաշտում մեջքի վրա պառկած: Ինչ-որ մեկը թեքվել էր նրա վրա: Հարրին տեսավ շքեղ ատամնաշարի փայլը:

— Օ՛հ, ո՛չ... Միայն ոչ դու՛ք... — տնքաց նա:

— Խեղճ տղա, զառանցում է... — բարձրաձայն ասաց Լոքհարթը իրենց շուրջը հավաքված գրիֆինդորցիների հուզված ամբոխին: — Մի՛ անհանգստացիր, Հա՛րրի, ես մեկ վայրկյանում կբուժեմ ձեռքդ:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — թո՛ղ այսպես մնա, շնորհակալություն...

Նա փորձեց նստել, բայց ցավը սարսափելի էր: Հարրին լսեց մի ծանոթ չխկչխկոց:

— Քո՛լին, չեմ ուզում, որ այս պահին լուսանկարես ինձ, — բարձրաձայն ասաց նա:

— Պառկի՛ր, պառկի՛ր, Հա՛րրի, — հոգատարությամբ ասաց Լոքհարթը: — Սա մի շատ հասարակ հմայանք է: Երևի հազար անգամ միանգամայն բարեհաջող կատարել եմ այն:

— Ինձ տարեք հիվանդանոցային աշտարակը, — սեղմած ատամներով տնքաց Հարրին:

— Պրոֆեսոր, իսկապես, նրան պետք է աշտարակ տանել, — ասաց ոտքից գլուխ ցեխակորույս Վուդը, որը չէր կարողանում ժպիտը թաքցնել, թեև իր Որսորդը վիրավոր պառկած էր ցեխի մեջ:

— Աննկարագրելի բռնեցիր, Հա՛րրի... Ի՞նչ տեսարան էր... Սա քո լավագույն խաղն էր:

Իրեն շրջապատած ոտքերի ստվար անտառի միջից Հարրին նկատեց Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիններին, ովքեր փորձում էին թուփից փախած Բրետին հետ խցկել արկղի մեջ: Բրետը դեռ շարունակում էր կատաղի դիմադրել:

— Հետ կանգնե՛ք, բոլորդ, — ասաց Լոքհարթը, որն այդ պահին վեր էր քշտում իր նեֆրիտե կանաչ պարեգոտի թևքերը:

— Ո՛չ, պետք չէ՛... — ասաց Հարրին թույլ ձայնով, բայց Լոքհարթն արդեն հանել էր իր կախարդական փայտիկը, և մեկ վայրկյան անց նշանառեց Հարրիի ձեռքին:

Մի տարօրինակ և տհաճ զգացում սկսվեց Հարրիի ուսից ու տարածվեց մինչև մատների ծայրը՝ ասես ամբողջ թևը դուրս հոսեց եղունգներից: Հարրին չէր համարձակվում նայել, թե ինչ էր տեղի ունենում իր թևի հետ: Նա աչքերը փակել էր և դեմքը շրջել հակառակ ուղղությամբ: Բայց նրա վատթարագույն նախազգացումներն արդարացան, երբ շրջապատող մարդիկ անհանգստացած պապանձվեցին, իսկ Քոլին Քրիվին սկսեց խելագար չխկչխկացնել իր լուսանկարչական խցիկը: Նրա ձեռքն այլևս չէր ցավում, բայց ոչ էլ ուրիշ որևէ բան էր զգում:

— Ա՛հ... — մտազբաղ ասաց Լոքհարթը, — Հըմ... Այո՛... Երբեմն այսպես էլ է պատահում... Բայց կարևորն այն է, որ ոսկորներն այլևս կոտրված չեն: Ա՛յ, թե ինչն է կարևոր: Դեհ, Հա՛րրի, հիմա կարող ես գնալ հիվանդանոցային աշտարակը... Պարոն Ուի՛զլի, օրիորդ Գրե՛յնջեր, չէի՞ք ուղեկցի նրան: Համոզված եմ, որ մադամ Պոմֆրին կկարողանա, ըը՛մ... մի քիչ շտկել:

Ոտքի կանգնելով Հարրին տարօրինակ դատարկություն զգաց իր աջ կողմում: Խոր շունչ քաշելով՝ նա ուսից ցած նայեց իր աջ վերջույթին: Տեսածից քիչ մնաց կրկին ուշաթափվել:

Նրա պարեգոտի թևքից դուրս էր ցցված ինչ-որ մարմնագույն հաստ ռետինե ձեռնոց: Նա փորձեց մատները շարժել: Ոչինչ չստացվեց:

Լոքհարթը ոչ թե միացրել էր Հարրիի կոտրված ոսկորները, այլ պարզապես լրիվ հեռացրել էր դրանք ձեռքից:

ՔՐ

Մադամ Պոմֆրին անչափ վրդովված էր:

— Պետք է անմիջապես ինձ մոտ գալիր, — բորբոքվում էր նա, զննելով այն տխուր անօգնական վերջույթը, որն ընդամենը կես ժամ առաջ դեռ նորմալ գործող ձեռք էր: — Կոտրված ոսկորները ես կարող եմ մի քանի վայրկյանում բուժել, բայց դրանք կրկին աճեցնելը...

— Բայց դուք կկարողանաք, չէ՞... — հուսահատ անհանգստությամբ աղերսագին հարցրեց Հարրին:

— Անշուշտ կկարողանամ, բայց դա շատ ցավոտ է լինելու, գիշերն այստեղ պետք է մնաս, — խոժոռվելով ասաց մադամ Պոմֆրին: Նա Հարրիին մի գիշերազգեստ նետեց ու դուրս եկավ սենյակից:

Հերմիոնան սպասում էր մահճակալը ծածկող վարագույրների հետևում, մինչ Ռոնը օգնում էր Հարրիին հագնել գիշերազգեստը: Բավական երկար ժամանակ պահանջվեց, մինչև նրանք կարողացան Հարրիի անզգա, կարծես ռետինե մատները մտցնել գիշերազգեստի թևքի մեջ:

— Հիմա ի՞նչ կասես Լոքհարթի մասին, հը՞, Հերմիոնա... — մրթմրթում էր Ռոնը վարագույրի հետևից՝ Հարրիի անհնազանդ մատները թևքի մեջ մտցնելով: — Եթե Հարրին ուզենար ոսկրազերծել իր ձեռքը, կասե՛ր, որ այդպես է ուզում:

— Ո՛վ ասես, կարող է սխալվել, — ասաց Հերմիոնան, — իսկ Հարրիի ձեռքն այլևս չի ցավում: Չի ցավում չէ՞...

— Ո՛չ, — պատասխանեց Հարրին, — ոչ միայն չի ցավում, այլ ուղղակի ոչինչ չի զգում:

Երբ նա մեկնվեց անկողնու վրա, ձեռքն անօգնական թրմփաց կողքին:

Հերմիոնան ու մադամ Պոմֆրին ներս մտան: Մադամ Պոմֆրին մի մեծ շիշ էր բերել, վրան գրված՝ «Սկելե-Գրո»:

— Քեզ դժվար գիշեր է սպասվում, — ասաց նա և մի մեծ գավաթ բերնեբերան լցնելով գոլորշի արծակող հեղուկից՝ մեկնեց Հարրիին, — ոսկորներ աճեցնելը ծանր գործ է:

Սկելե-Գրո խմելն էլ հեշտ չէր: Հարրիի բերանն ու կոկորդը, ասես, այրվեցին խմելու ընթացքում՝ ստիպելով նրան հազալ ու որձկալ: Դեռ մրթմրթալով վտանգավոր մարգաձների ու իրենց գործից բան չհասկացող ուսուցիչների մասին, մադամ Պոմֆրին հեռացավ՝ Ռոնին ու Հերմիոնային թույլ տալով, որ մնան ու օգնեն Հարրիին մի քիչ ջուր խմել:

— Բայց մենք հաղթեցի՛նք, — ասաց Ռոնը հանկարծ հիշելով ու ծաղկելով ժպիտի մեջ. — Ի՛նչ բռնել բռնեցիր, է՛... Պիտի Մալֆոյի դեմքը տեսների... Այնպիսի տեսք ուներ, ասես, հիմա կհասնի ու կսպանի քեզ:

— Շատ կուզենայի իմանալ, թե ինչպես էր չարահմայել այդ Բրետին, — մռայլ ասաց Հերմիոնան:

— Կարող ենք այդ հարցն էլ տալ նրան, երբ Կերպափոխման էլեքսիրը պատրաստ կլինի, — ասաց Հարրին՝ հետ ընկնելով իր բարձերի վրա: — Հուսամ, գոնե ավելի լավ համ կունենա, քան սա...

— Եթե մեջը Սլիզերինի փշուր է լինելու... Շատ բան ես ուզում, դժվար թե... — ասաց Ռոնը:

Հենց այդ պահին հիվանդանոցային աշտարակի մուտքի դուռը զրմփոցով բացվեց: Գրիֆինդորի ամբողջ թիմը, ոտքից գլուխ ցեխի մեջ կորած ու թրջված, ներխուժեց սենյակ՝ Հարրիին տեսության:

— Աներևակայելի թռիչք ցուցադրեցիր այսօր, Հա՛րրի, — ասաց Ջորջը, — հենց նոր տեսա, թե ինչպես էր Մարկուս Ֆլինտը գոռում Մալֆոյի վրա: Ասում էր՝ Բանբերը գլխիդ վրա նստած, չկարողացար բռնել: Մալֆոյը բնավ երջանիկ տեսք չուներ:

Նրանք իրենց հետ քաղցրեղեն, խմորեղեն ու շշերով դդումի հյութ էին բերել: Բոլորը հավաքվեցին Հարրիի մահճակալի շուրջը: Ուրախ հասարակությունը արդեն սկսում էր իրեն լավ զգալ, ժամանակն էլ խոստանում էր վերածվել մի

ծիծաղաշատ ու զվարճազրույց հավաքույթի, երբ Մադամ Պոմֆրին փոթորկալից ներխուժեց՝ բղավելով.

— Այս տղային հանգի՛ստ է պետք: Նա դեռ երեսուներեք ոսկոր պիտի աճեցնի: Դու՛րս այստեղից: ԴՈՒ՛ՐՍ...

Հարրին մնաց մենակ, և արդեն ոչինչ չէր կարող շեղել նրան ամբողջ ձեռքի մեջ գալարվող անտանելի ցավից:

Ծ ՈՋ

Կեսգիշերից անց էր, Հարրին հանկարծ արթնացավ բացարձակ մթության մեջ և ցավից ճչաց: Ամբողջ ձեռքը ներսից կարծես ծակծկվում էր խոշոր, սուր փշերով: Մի վայրկյան նրան թվաց, թե ցավն էր իր արթնանալու պատճառը, սակայն հանկարծ սարսափով զգաց, որ մթության մեջ ինչ-որ մեկը սպունգով սրբում էր իր ճակատի քրտինքը:

— Հեռու՛... — ասաց նա բարձրաձայն, և հանկարծ... — Դոբի՞...

Մթության միջից Հարրին էին նայում տնային ալփի թենիսի գնդակի մեծության, դուրս պրծած, կանաչ աչքերը: Նրա երկար սրածայր քթի վրայով ցած էր հոսում մի մեծ արցունքի կաթիլ:

— Հարրի Փոթթերը եկավ դարո՞ց, — սգավոր, տարաբախտ ձայնով շշնջաց նա, — Դոբին զգուշացրե՞ց, քանի՞ անգամ զգուշացրեց Հարրի Փոթթերին: Ա՛խ, սը՛ր, ինչու՞ չլսեցիք Դոբին... Ինչու՞ տուն չվերադարձաք, երբ ուշացաք գնացքից:

Հարրին շեշտակի նստեց անկողնու մեջ և մի կողմ հրեց Դոբիի սպունգը:

— Ի՞նչ ես անում այստեղ, — խիստ հարցրեց նա, — և որտեղի՞ց գիտես, որ ես գնացքից ուշացել էի:

Դոբիի շրթունքը դողաց, և Հարրիի մեջ հանկարծ մի կասկած ծագեց:

— Ուրեմն դու՛ էիր, — դանդաղ ասաց նա, — դու՛ էիր կախարդել սյունը, որպեսզի մեզ գնացքի մոտ չթողնի:

— Ես էի, սը՛ր, — ասաց Դոբին գլուխն արագ-արագ օրորելով և ականջները չփչփացնելով: — Դոբին թաքնվեց ու հետևեց Հարրի Փոթթերին և փակեց

անցումը, հետո Ղոբին իր ձեռքերն արդուկեց դրա համար, — նա Հարրին ցույց տվեց իր տասը երկար, վիրակապված մատները, — Բայց Ղոբիի համար հոգ չէ, սը՛ր, Ղոբին կարծում էր, որ Հարրի Փոթթերը վտանգից հեռու կլինի: Ղոբիի մտքով էլ չէր անցնում, որ Հարրի Փոթթերը ուրիշ ճանապարհով կգա դպրոց:

Նա աթոռակին նստած հետ ու առաջ էր ճռճվում՝ տարուբերելով իր այլանդակ փոքրիկ գլուխը:

— Ղոբին այնքան ցնցված էր, երբ իմացավ, որ Հարրի Փոթթերը Հոգվարթս է եկել, որ հուզմունքից թողեց, որ իր Տիրոջ ճաշն այրվի: Նման խայտառակություն Ղոբիի հետ դեռ երբեք չէր եղել, սը՛ր...

Հարրին հետ ընկավ իր բարձերի վրա:

— Քո պատճառով ինձ ու Ռոնին քիչ մնաց հեռացնեին դպրոցից, — բարկացած ասաց նա: — Լավ կանես չքվես այստեղից, քանի դեռ բոլոր ոսկորներս չեն վերականգնվել, թե չէ հենց ձեռքս կարողանամ շարժել, ուղղակի կխեղդեմ քեզ:

Ղոբին թույլ ժպտաց:

— Ղոբին սովոր է մահացու սպառնալիքների, սը՛ր: Նման խոստումներ Ղոբին օրական հինգ անգամ է լսում տանը:

Նա քիթը սրբեց իր հագի կեղտոտ բարձի երեսի ծայրով, և այդ պահին այնքան դժբախտ ու այնքան սրտաշարժ տեսք ուներ, որ Հարրին զգաց, ինչպես իրենից անկախ իր բարկությունը մարեց ու տեղի տվեց անկեղծ կարեկցանքին:

— Ինչու՞ ես հագնում էդ լաթի կտորը, Ղո՛բի, — հետաքրքրված հարցրեց նա:

— Սա՞, սը՛ր, — կրկնեց Ղոբին քաշելով իր հագած բարձի երեսի ծայրից, — Սա տնային ալփերի ստրկության նշանն է, սը՛ր: Ղոբին կազատվի միայն այն դեպքում, եթե Տերը Ղոբիին հագուստ նվիրի: Ընտանիքը, սակայն, այնքան զգույշ է, որ Ղոբիի ձեռքը նույնիսկ մի կիսագուլպա չընկնի, որովհետև այդ դեպքում Ղոբին ազատ կլինի մեկընդմիջտ հեռանալու այդ տանից:

Ղոբին տրորեց իր բլխկան աչքերն ու հանկարծ ասաց.

— Հարրի Փոթթերը պետք է տուն գնա: Ղոբին մտածեց, որ իր Բրետը գոնե կկարողանա համոզել...

— Քո Բրե՞տը, — կրկին անչափ բարկանալով հարցրեց Հարրին: — Ի՞նչ է նշանակում քո Բրետը... Դու՞ էիր չարահմայել այսօրվա խաղի Բրետին, որպեսզի ինձ սպանի...

— Երբե՛ք, սը՛ր, ո՛չ, ո՛չ... Չսպանի՛, չսպանի՛, — ցնցված ասաց դովլաթը, — Դոբին ուզում էր փրկել Հարրի Փոթթերի կյանքը: Ավելի լավ է տուն գնալ, թեկուզ ծանր վիրավորված, քան մնալ այստեղ, սը՛ր: Դոբին ուզում էր միայն, որ Հարրի Փոթթերն այնպիսի վնասվածք ստանա, որ նրան տուն ուղարկեն:

— Օ՛հ, ընդամենը այդքա՞նը, — բարկացած ասաց Հարրին. — Գուցե բացատրե՞ս, թե ինչու էիր ուզում ինձ մաս-մաս տուն ուղարկել:

— Ա՛խ, եթե միայն Հարրի Փոթթերն իմանա՛ր, — տնքաց Դոբին ավելի շատ արցունքներ կաթեցնելով հագուստ կոչվող իր կեղտոտ բարձի երեսի վրա: — Եթե միայն նա իմանա՛ր, թե ի՛նչ մեծ նշանակություն ունի նա մեզ համար, մե՛զ՝ ողորմելիներիս, մե՛զ՝ ստրուկներիս, հրաշագործական աշխարհի հալածվածներիս համար: Դոբին շատ լավ է հիշում, թե ինչ էր կատարվում այն տարիներին, երբ Նա-ում-անունը-չպիտի-ասվի հասել էր հզորության գագաթնակետին, սը՛ր: Մեզ՝ դովլաթներիս, վերաբերվում էին ինչպես կեղտոտ միջատների, սը՛ր: Անշուշտ, Դոբին դեռ շարունակում են այդպես վերաբերվել, — տրտնջաց նա՝ դեմքը չորացնելով իր բարձի երեսով, — բայց հիմնականում կյանքը ինձ նմանների համար շատ է բարելավվել այն օրից, ինչ դուք փառապանծ հաղթանակ տարաք Նրա նկատմամբ Ում-անունը-չպիտի-ասվի: Հարրի Փոթթերը փրկվեց մահից, և Սև Լորդի հզորությունը հօդս ցնդեց: Նոր արևածագ բացվեց, սը՛ր, և Հարրի Փոթթերը փարոսի լույսի պես շողշողաց նրանց համար, ովքեր կարծում էին, որ սև օրերը երբեք չեն վերջանալու, սը՛ր... Իսկ Հոգվարթսում շուտով սարսափելի բաներ պիտի կատարվեն, թերևս արդեն կատարվում են, և Դոբին չի կարող թույլ տալ Հարրի Փոթթերին այստեղ մնալ, որովհետև պատմությունը շուտով կրկնվելու է, և Գաղտնի սրահը բացվելու է կրկին...

Դոբին սարսափած սառեց ու քարացավ: Հետո նա ճանկեց Հարրիի մահճակալի կողքին դրված ջրի սափորը, ամբողջ ուժով խփեց իր գլխին ու

անհետացավ մահճակալի տակ: Մի վայրկյան անց նա շլացած աչքերով հետ սողաց մահճակալի տակից՝ հագիվ լսելի ձայնով մրթմրթալով:

— Բա՛թ Դոփի, բա՛թ դոբ-լաթ, սա՛տ բա՛թ դոբ-լա՛թ...

— Ուրեմն իսկապես կա՞ Գաղտնի սրահը... — շնչաց Հարրին, — և... ասացիր, որ այն առաջ էլ է բացվել... Պատմի՛ր ինձ Դո՛բի:

Հարրին բռնեց դովլաթի ոսկրոտ ձեռքը, երբ այն կրկին ձգվեց դեպի ջրի սափորը:

— Բայց ես մագլածին չեմ, ինչու՞ պիտի Գաղտնի սրահը ինձ վտանգ սպառնա:

— Ա՛խ, սը՛ր, էլ հարցեր մի՛ տվեք, էլ ոչինչ մի՛ հարցրեք խեղճ Դոբիից, — սկսեց կակազել Դոբին հսկայական աչքերը փայլեցնելով մթության մեջ: — Սև դավեր են նյութվում այս վայրում, բայց Հարրի Փոթթերը չպետք է այստեղ լինի, երբ դրանք տեղի ունենան: Տուն գնացեք, Հա՛րրի Փո՛թթեր, տու՛ն գնացեք: Հարրի Փոթթերը չպետք է խառնվի այդ գործերին, սը՛ր, դա չափազանց վտանգավոր է:

— Ի՞նչն է վտանգավոր, Դո՛բի, — հարցրեց Հարրին՝ ամուր պահելով Դոբիի ձեռքը, որպեսզի նա նորից ինքն իրեն չհարվածի ջրի սափորով: — Ո՞վ է բացել Գաղտնի սրահը: Իսկ անցած անգամ ո՞վ էր բացել:

— Դոբին չի կարող, սը՛ր, Դոբին չի կարող: Դոբին չպետք է ասի, — ծղրտաց դովլաթը: — Գնացեք տու՛ն, Հա՛րրի Փո՛թթեր, գնացեք տու՛ն...

— Ես ոչ մի տեղ էլ չեմ գնա, — կատաղած ասաց Հարրին, — իմ լավագույն ընկերներից մեկը մագլածին է: Նա առաջինը կլինի գոհերի թվում, եթե Սրահն իսկապես բացվել է:

— Հարրի Փոթթերն իր կյանքը վտանգու՛մ է հանում ընկերների, — բացականչեց Դոբին, մի տեսակ ողորմելի, տարաբախտ մոլագարության մեջ: — Որքա՛ն ազնվաբարո է, որքա՛ն անձնվեր, բայց նա պետք է փրկի իրեն... Հարրի Փոթթերը չպետք է...

Դոբին հանկարծ տեղում սառեց՝ դողացնելով իր չղջիկանման ականջները: Հարրին նույնպես լսեց: Ոտնաձայներ էին գալիս ներքևից՝ աշտարակի մուտքի մոտից:

— Դոբին պետք է գնա — արտաշնչեց դովլաթը, սահմռկած նայելով մթության մեջ: Ուժեղ ճրթոց լսվեց, և Դոբին անհետացավ, իսկ Հարրիի ձեռքը մնաց օդ սեղմած: Նա հետ ընկավ անկողնու մեջ, աչքերն ուղղելով դեպի հիվանդանոցային սրահի մուտք դռները: Ոտնաձայները մոտենում էին:

Հաջորդ պահին դռնից թիկունքով ներս մտավ Ալբուս Դամբլդորը, հագին մի երկար բրոյա տնային պարեգոտ ու գլխին գիշերային թասակ: Նա ուսերից բռնած ներս էր բերում արձանի նման մի բան: Դռան բացվածքի մեջ, արձանի ոտքերից բռնած, հայտնվեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: Միասին նրանք արձանը խնամքով դրեցին մահճակալներից մեկի վրա:

— Մադամ Պոմֆրիին արթնացրու՛, — շնչաց Դամբլդորը, և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Հարրիի մահճակալի կողքով շտապեց դեպի սրահի մյուս ծայրը: Հարրին անշարժ պառկած, ձևացրեց իբր քնած է: Նա հեռվից անհանգստացած ձայներ լսեց, և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կրկին ներս մտավ, իսկ նրա հետևից մադամ Պոմֆրին, որը գիշերազգեստի վրայից իր տնային պարեգոտն էր հագնում: Հարրին լսեց, ինչպես նա՝ հուզմունքից չկարողանալով որևէ բան ասել, օդ ներշնչեց:

— Ինչպե՞ս պատահեց, — մադամ Պոմֆրին շշուկով հարցրեց Դամբլդորին՝ թեքվելով մահճակալին դրված արձանի վրա:

— Եվս մեկ հարձակում, — ասաց Դամբլդորը, — Միներվան է գտել նրան աստիճանների վրա:

— Կողքին մի ողկույզ խաղող կար, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — կարծում եմ, ուզում էր այստեղ գալ՝ Փոթթերին տեսության:

Հարրիի ստամոքսը տակնուվրա եղավ: Դանդաղ ու զգուշորեն նա մի քանի մատնաչափ բարձրացավ անկողնու մեջ, որպեսզի ավելի լավ տեսնի մահճակալին դրված արձանը: Լուսնի մի ճառագայթ ընկավ արձանի քարե դեմքին:

Քոլին Քրիվին էր. աչքերը լայն բացված էին, իսկ ձեռքերն օդի մեջ ցցված՝ կրծքի առաջ բռնած լուսանկարչական խցիկով:

— Քարացա՞ծ է, — շնչաց մադամ Պոմֆրին:

— Այո, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — բայց ես ուղղակի ցնցվում եմ այն մտքից... Ալբուսը դրանից քիչ առաջ խոհանոց էր իջել մի գավաթ տաք շոկոլադի համար... Աստված գիտի, թե ինչ կարող էր կատարվել...

Նրանք երեքով նայեցին Քոլինին: Հետո Դամբլդորն առաջ թեքվեց ու լուսանկարչական խցիկը վերցրեց Քոլինի քարացած ձեռքերից:

— Կարծում ես, նա հասցրա՞ծ կլինի լուսանկարել իր վրա հարձակվողին...
— հույսով հարցրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Դամբլդորը չպատասխանեց: Նա բացեց խցիկը:

— Տե՛ր աստված, — ասաց մադամ Պոմֆրին:

Ծխի մի ստվար շիթ ֆշշոցով դուրս եկավ խցիկի միջից: Նույնիսկ երեք մահճակալ այն կողմ պառկած Հարրին անմիջապես զգաց այրված պլաստիկի սուր հոտը:

— Հալված է, — զարմացած ասաց մադամ Պոմֆրին, — լրիվ հալված է...

— Ի՞նչ կարող է սա նշանակել, Ա՛լբուս, — անհանգիստ հարցրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Սա նշանակում է, որ Գադտնի սրահը իսկապես բացվել է կրկին:

Մադամ Պոմֆրին ձեռքերը սեղմեց բերանին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ակնդետ նայեց Դամբլդորին:

— Բայց Ա՛լբուս... Իրոք... Ո՞վ է բացել...

— Կարևոր հարցը բոլորովին էլ ՈՎ-ը չէ, — ասաց Դամբլդորը աչքը չկտրելով Քոլինից, — կարևոր հարցն է՝ ԻՆՉՊԵ՞Ս...

Եվ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի տարակուսած ստվերապատ դեմքից Հարրին կռահեց, որ Դամբլդորի պատասխանը պրոֆեսորին նույնքան քիչ բան ասաց, որքան և իրեն:

Գլուխ 11. Մենամարտի ակումբը

Կիրակի առավոտյան Հարրին արթնացավ հիվանդանոցային սենյակում տարածված ձմեռային արևի շլացուցիչ լույսից: Նրա ձեռքի ոսկորները լրիվ վերականգնվել էին, սակայն մկանները դեռ քարացած էին: Հարրին արագ նստեց անկողնում և նայեց Քոլինի մահճակալին: Բայց նրա մահճակալը թաքցրած էր այն միջնորմով, որի հետևում ինքը գիշերազգեստ էր հագել երեկ: Տեսնելով, որ Հարրին արթնացել է, մադամ Պոմֆրին նախաճաշի մատուցարանը ձեռքին շտապեց նրա մոտ և սկսեց շփել, տրորել ու ձգրտել նրա ձեռքն ու մատները:

— Ամեն ինչ կարգին է, — ասաց նա, մինչ Հարրին առողջ բայց անվարժ ձախ ձեռքով վարսակի շիլա էր դնում իր ափսեի մեջ:

— Երբ ուտես վերջացնես, կարող ես գնալ:

Հարրին ինչքան կարող էր արագ հագնվեց ու շտապեց դեպի Գրիֆինդորի աշտարակը՝ Քոլինի և Դոբիի մասին Ռոնին ու Հերմիոնային ժամ առաջ պատմելու անհամբեր ցանկությամբ: Բայց Ռոնն ու Հերմիոնան արդեն աշտարակում չէին: Հարրին գնաց նրանց փնտրելու՝ փորձելով կռահել, թե ուր կարող էին գնացած լինել, մի քիչ էլ իրեն վիրավորված զգալով, որ նրանք չէին շտապել հետաքրքրվելու՝ արդյոք իր բոլոր ոսկորները բարեհաջող են աճել, թե՛ ոչ:

Գրադարանի մոտով անցնելիս, Հարրին հանդիպեց Փերսի Ուիզլիին, որը կարծես ավելի լավ տրամադրություն ուներ, քան իրենց նախորդ հանդիպման ժամանակ:

— Օ՛հ, ողջույն, Հա՛րրի, — ասաց Փերսին, — Գերազանց էիր թռչում երեկ, իսկապե՛ս գերազանց: Գրիֆինդորը քո շնորհիվ առաջին տեղը բարձրացավ Միաբանությունների գավաթի մրցույթում: Դու հիսու՛ն միավոր շահեցիր մեզ համար:

— Ռոնին ու Հերմիոնային պատահաբար չե՞ս տեսել, — հարցրեց Հարրին:

— Ո՛չ, չեմ տեսել, — ասաց Փերսին՝ դադարելով ժպտալ, — հուսով եմ, որ Ռոնը կրկին աղջիկների զուգարան չի մտել...

Հարրին ինքն իրեն ստիպեց ծիծաղել, հետո սպասեց, մինչև Փերսին տեսադաշտից դուրս գա, ու շտապեց դեպի Լալկան Մարթայի զուգարանը: Նա չգիտեր, թե ինչու պիտի Ռոնը և Հերմիոնան այնտեղ լինեին, բայց ստուգելով և համոզվելով, որ ո՛չ Ֆիլչը, ո՛չ էլ ավագներից մեկնումեկը չէին երևում մոտակայքում, դուռը բացեց ու անմիջապես լսեց նրանց ձայները՝ ամենամոտիկ խցիկի դռան հետևից:

— Ես եմ, — ասաց նա՝ դուռն իր հետևից փակելով: Խցիկի ներսից մի կլթոց եկավ, ջրի ճողփյուն և սարսափահար հոգոց, ու Հարրին տեսավ Հերմիոնայի աչքը՝ խցիկի բռնակի տակի անցքից:

— Հա՛րրի, — ասաց Հերմիոնան, — ինչպե՛ս վախեցրիր մեզ: Ներս արի՛: Ձեռքդ ինչպե՞ս է:

— Լավ է, — պատասխանեց Հարրին ներս խցկվելով խցիկի մեջ: Զուգարանակոնքի վրա տեղադրված էր մի հին կաթսա: Կաթսայի տակից լսվող փրթփրթոցից Հարրին կռահեց, որ զուգարանակոնքի մեջ կրակ էր վառվում: Զրադիմացկուն, տեղափոխելի խարույկներ վառելը Հերմիոնայի առանձնահատուկ ձիրքն էր:

— Մենք կգայինք քեզ տեսության, բայց որոշեցինք, որ ճիշտ կլինի սկսել Կերպափոխման Էլեքսիր եփելը, — բացատրեց Ռոնը, մինչ Հարրին փորձում էր իր հետևից կրկին փակել խցիկի դուռը:

— Մենք որոշեցինք, որ սա կաթսան թաքցնելու ամենաապահով վայրն է:

Հարրին սկսեց պատմել նրանց Քոլինի մասին, բայց Հերմիոնան ընդհատեց:

— Մենք արդեն գիտենք: Առավոտյան լսեցինք, ինչպես էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը պատմում պրոֆեսոր Ֆլիթվիլին: Ահա թե ինչու որոշեցինք ժամ առաջ սկսել Էլեքսիրը եփել:

— Ինչքան ավելի շուտ լսենք Մալֆոյի խոստովանությունը, այնքան ավելի լավ, — մրթմրթաց Ռոնը: — Գիտե՞ս, ինչ եմ մտածում: Նա այնքան կատաղած էր քվիդիչի խաղից հետո, որ վրեժխնդիր եղավ խեղճ Քոլինից:

— Մի բան էլ կա, — ասաց Հարրին, դիտելով, թե ինչպես է Հերմիոնան տարեկանաժանգառի կապոցը պոկոտում ու նետում կաթսայի մեջ, — գիշերվա կեսին Դոբին էր եկել ինձ այցելության:

Ռոնը և Հերմիոնան զարմացած նայեցին նրան: Հարրիսն պատմեց այն ամենը, ինչ Ղոբին ասել էր իրեն կամ... ավելի ճիշտ, չէր ասել: Ռոնը և Հերմիոնան բերանները բաց լսում էին նրան:

— Գաղտնի սրահը առաջ էլ է բացվե՞լ, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Ահա և պատասխանը, — հաղթական ծայնով ասաց Ռոնը: — Լուցիուս Մալֆոյն է բացել Սրահը, երբ սովորում էր այստեղ տարիներ առաջ, իսկ հիմա սովորեցրել է մեր հարազատ Ղրաքոյին, թե ինչպես պետք է անել դա: Մեկ անգամ մեկի պես պարզ է: Երնե՛կ Ղոբին պատմած լինելը քեզ, թե ինչ տեսակի հրեշ է բնակվում այնտեղ: Թեև անհասկանալի է, ինչպես ոչ մեկը մինչև հիմա դեռևս չի տեսել այդ հրեշին դպրոցի միջանցքներում շրջելիս:

— Գուցե նա կարող է անտեսանելի՞ դառնալ, — մտորեց Հերմիոնան՝ տգրուկները սուզելով կաթսայի հատակը, — կամ գուցե կարող է կերպափոխվել և... օրինակ՝ զինազգեստի տեսք ընդունել... կամ դրա նման մի բան... Ես կարդացել եմ քամելեոն հուշկապարիների մասին:

— Ղու չափազանց շատ ես կարդում, Հերմիո՛նա, — ասաց Ռոնը՝ չորացրած ժանեկաթև ձանձերը լցնելով տգրուկների վրա: — Նա ճմրթեց ձանձերի դատարկ տոպրակն ու շրջվելով նայեց Հարրիին:

— Ուրեմն, Ղոբին մեզ խանգարեց անցնել սյան միջով և ձեռքդ էլ, փաստորեն, Ղոբին կոտրեց... — նա գլուխն օրորեց: — Գիտե՞ս ինչ, Հա՛րրի, եթե նա չդադարի քո կյանքը փրկելու փորձեր անել, ապա վաղ թե ուշ ինքը քեզ մահվան դուռը կհասցնի:

Այն լուրը, որ Քոլին Քրիվին հարձակման է ենթարկվել և քարացած պառկած է հիվանդանոցային աշտարակում, մինչև երկուշաբթի առավոտ տարածվեց ամբողջ դպրոցում: Մթնոլորտը հանկարծ լցվեց կասկածներով ու լուրերով: Առաջին դասարանցիներն ամբողջով շարժվում էին միայն իրար ձեռք բռնած, ուսուսի կպած, խիտ խմբերով, ասես վախենում էին, որ հարձակման կենթարկվեն, եթե համարձակվեն մենակ քայլել:

Զինի Ուիզլին, որը Հմայախոսքերի դասին նստում էր Քոլին Քրիվիի կողքին, աննկարագրելի վիատ էր: Բայց, Հարրիի կարծիքով, Ջորջն ու Ֆրեդը սխալ մեթոդ էին կիրառում նրան սփոփելու և տրամադրությունը բարձրացնելու համար: Նրանք հերթով պղպջակներով ծածկված դիմակ ու ձեռնոցներ էին հագնում և միջանցքներում արձանների հետևից անսպասելի դուրս թռչելով «բու՛ու» գոռում Զինիի վրա և այդ խեղկատակությունը դադարեցրին միայն այն ժամանակ, երբ Փերսին՝ կատաղությունից արդեն կաթվածի եզրին հասած, սպառնաց, որ ինքը կգրի տիկին Ուիզլիին, քանի որ նրանց պատճառով Զինին մղձավանջներ է տեսնում:

Մինչ այդ, դասատուների աչքից գաղտնի, շատ բուռն առևտուր էր ծավալվել դպրոցում՝ չարխափան թալիսմանների, հմայակների, ամուլետների, հուռուքների, արուրքների, աղոթած շարժականների հանպատրաստից առաջացած «սև շուկայում»: Նեվիլ Լոնգբոթոմը գնեց մի մեծ զգվելի գարշահոտ սպիտակ սոխ, սրածայր բոսորագույն բյուրեղ և տրիտոնի արդեն փտող պոչ: Եվ երբ գրիֆինդորցի մյուս տղաները հիշեցրին, որ նրան ոչ մի վտանգ չի սպառնում, որովհետև նա գտարյուն է, և անհավանական է, որ հարձակման ենթարկվի, Նեվիլը կլոր աչքերով, վախեցած պատասխանեց.

— Առաջինը Ֆիլչի վրա չհարձակվեցի՞մ... Ո՞վ չգիտի, որ ես էլ եմ գրեթե սքիբ:

ՅՈՐՁ

Դեկտեմբերի երկրորդ շաբաթվա սկզբին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը սովորականի պես աշակերտներին առաջարկեց լրացնել Ծննդյան տոների արձակուրդներին դպրոցում մնացողների ցուցակը: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան անմիջապես ցուցակագրվեցին: Նրանք լսել էին, որ Մալֆոյն էլ է որոշել դպրոցում մնալ, ինչը նրանց մոտ լուրջ կասկածներ առաջացրեց: Այսպիսով, արձակուրդների ժամանակ Կերպափոխման էլեքսիրն օգտագործելու և Մալֆոյից խոստովանություն կորզելու հիանալի հնարավորություն էր ստեղծվում:

Դժբախտաբար, էլեքսիրը վերջնականապես պատրաստելու համար դեռևս երկու շաբաթ ժամանակ էր պահանջվում: Դրանից բացի, նրանք դեռ չէին ճարել ազիսրուվառ եղջերավոր մողեսի փոշիացրած եղջյուրը և քարանձավային լուսատու կրիայի մանրացրած պատյանը, իսկ դրանք ծեռք բերելու միակ հնարավոր վայրը Սնեյփի անձնական պահուստներն էին: Սակայն Հարրին կգերադասեր դեմառդեմ հանդիպել Սլիգերինի առասպելական հրեշին, քան բռնվել Սնեյփից՝ նրա աշխատասենյակում գողություն անելիս:

— Մեզ պետք է ընդամենը մի մեծ խառնաշփոթ սարքել, — ոգևորված ասաց Հերմիոնան, սլիգերինցիների հետ հինգշաբթի օրվա երկու ժամ Հնայաթուրմերի համատեղ դասից մի քանի օր առաջ: — Իրարանցման ժամանակ մեզնից մեկնումեկը կսողոսկի Սնեյփի աշխատասենյակը և կվերցնի այն ամենը, ինչը մեզ պետք է:

Հարրին ու Ռոնը նյարդային նայեցին նրան:

— Կարծում եմ, որ ճիշտ կլինի, եթե գողության մասով անձամբ ես զբաղվեմ, — շարունակեց Հերմիոնան առարկություն չհանդուրժող տոնով, — ձեզ երկուսիդ հաստատ կհեռացնեն դպրոցից, եթե մի նոր պատմության մեջ ընկնեք, իսկ ես բացարձակ մաքուր հեղինակություն ունեմ: Ուրեմն դուք պիտի այնպիսի իրարանցում սարքեք, որ Սնեյփը գոնե մի հինգ րոպեով խիստ զբաղված լինի:

Հարրին մեղմ ժպտաց: Սնեյփի դասին դիտավորյալ խառնաշփոթ առաջացնելը գրեթե նույնպիսի հետևանքներ էր խոստանում, ինչ քնած վիշապի աչքին բռնկվելու հարվածելը:

Հնայադեղերի դասն անցնում էր ամենամեծ գնդաններից մեկում: Հինգշաբթի կեսօրից հետո դասը սովորական ընթացք ուներ: Գոլորշի արծակող քսան կաթսաներ դրված էին փայտյա գրասեղանների միջև, որոնց վրա տեղադրված էին բրոնզյա կշեռքները և բաղադրանյութերի անոթներն ու սրվակները: Սնեյփը կատվի պես անձայն շրջում էր գոլորշիների ամպիկների միջև՝ սլիգերինցիների զսպված քնծիծաղների ուղեկցությամբ, սուր ծաղրական դիտողություններ անելով բոլոր գրիֆինդորցիների աշխատանքների հասցեին: Դրաքո Մալֆոյը, որը Սնեյփի սիրած աշակերտն էր, վերջինիս շրջվելուն պես թշերն ուռեցնելով ու աչքերը չռելով ծամածռություններ էր անում Հարրիի ու Ռոնի կողմը, ովքեր շատ

լավ գիտեին, որ եթե համարձակվեն անգամ պատասխանելու փորձ անել, ապա առաջին հերթին հենց իրենք կպատժվեն:

Հարրիի Ուոցնոդ էլեքսիրը չափազանց նոսր էր, բայց նրա ուշադրությունը կենտրոնացած էր շատ ավելի կարևոր խնդրի վրա: Նա սպասում էր Հերմիոնայի ազդանշանին, և գրեթե չլսեց, թե ինչ էր ասում Սնեյփը, երբ իր կողքին կանգնած ծաղրում էր իր հմայաթուրմի նոսրությունը: Երբ Սնեյփը վերջապես շրջվեց և ուղղվեց Նեվիլի կողմը՝ հալածելու իր մշտական զոհին, Հերմիոնան որսաց Հարրիի հայացքը և գլխով նշան արեց:

Հարրին արագ սուզվեց, թաքնվելով իր կաթսայի հետևում, գրպանից հանեց Ֆրեդի ֆիլիբաստերյան հրավառության գլանակներից մեկը և իր կախարդական փայտիկով թեթև հարվածեց դրան: Հրավառության գլանակը սկսեց ֆշշացնել ու փրփրթալ: Հարրին, քաջ գիտակցելով, որ ինքն ընդամենը մեկ-երկու վայրկյան ունի ճիշտ գործելու համար, ուղղվեց, նշան առավ և գլանակը նետեց օդ՝ այնպես, որ այն կորագիծ ուղեծրով իջավ ճիշտ նշանակետի վրա՝ ուղիղ Գոյլի կաթսայի մեջ:

Գոյլի հմայաթուրմը պայթեց՝ ցնցուղի պես թրջելով դասարանում գրեթե բոլոր գտնվողներին: Մոտակայքում կանգնածները սկսեցին ծղրտալ ու գոռգոռալ, երբ Ուոցնոդ էլեքսիրի ցայտերը հասան նրանց դեմքերին ու ձեռքերին: Մալֆոյի դեմքը լրիվ թրջվեց, և նրա քիթը սկսեց փուչիկի պես ուռչել: Գոյլը դոփում էր տեղում, աչքերն ափերով ծածկած, որոնք այնպես էին ուռել, ասես ճաշի խոր ափսեներ լինեին: Սնեյփը փորձում էր վերականգնել կարգուկանոնը և պարզել, թե ինչ էր կատարվել: Խառնաշփոթի մեջ Հարրին աչքի ծայրով տեսավ, որ Հերմիոնան անձայն դուրս սողոսկեց գնդանից:

— Լռությու՛ն... ԼՈՂԻԹՅՈՒՆ, — բղավեց Սնեյփը, — բոլոր նրանք, ում վրա ընկել են ցայտերը, թող մոտենան իմ գրասեղանին Հակաբորբոքիչ թուրմ ստանալու համար: Ես դեռ կիմանա՛մ, թե ով արեց...

Հարրին փորձեց ծիծաղը զսպել, երբ Մալֆոյը շտապեց առաջինը գնալ՝ գլուխը կախած՝ սեխի նման ուռած ու երկարած քթի ծանրությունից: Մինչ աշակերտների կեսը կաղալով ու տնքտնքալով հերթ էր կանգնել Սնեյփի գրասեղանի մոտ (մի քանիսը՝ եռակի մեծացած՝ գերանների պես կախված

ծեռքերով, մյուսները՝ անկարող ծայն հանել հաստ երշիկների պես ուռած շրթունքների պատճառով), Հարրին տեսավ, ինչպես Հերմիոնան կամացուկ վերադարձավ գնդան՝ պարեգոտը ամջևից փոքր-ինչ ուռած:

Երբ բոլորն էլ մի-մի կույն հակաթույն խմեցին, և տարբեր տեսակի այտուցներն անցան, Սնեյփը իր կատվային քայլվածքով մոտեցավ Գոյլի կաթսային և միջից հանեց հրավառության գլանակի ածխացած մնացորդը: Հանկարծ գնդանույն քար լռություն տիրեց:

— Եթե երբևէ հայտնաբերեմ, թե ով է նետել սա, — շշուկով ասաց Սնեյփը, — կհոգամ, որպեսզի այդ անձը ընդմիշտ հեռանա դպրոցից:

Հարրին հուսով էր, որ իրեն հաջողվեց դեմքին մի շատ անմեղ զարմանք արտահայտել: Սնեյփը քննախույզ հայացքով նայում էր ուղիղ նրան, և քիչ անց հնչած զանգը դեռ երբեք այդքան ցանկալի չէր եղել Հարրիի համար:

— Նա համոզված էր, որ ես էի, — ասաց Հարրին Ռոնին ու Հերմիոնային, երբ դասից հետո երեքով շտապում էին Լալկան Մարթայի զուգարանը, — հաստատ գիտեմ...

Հերմիոնան նոր բաղադրանյութերը նետեց կաթսայի մեջ և սկսեց կատաղի խառնել:

— Երկու շաբաթից պատրաստ կլինի, — ուրախ-ուրախ ասաց նա:

— Սնեյփը չի կարող ապացուցել, որ դու էիր, — Հարրիին սփոփելով ասաց Ռոնը, — նա ոչինչ էլ չի կարող անել:

— Սնեյփին չե՞ս ճանաչում... Որ մտքին դրեց, ուրեմն վերջս վատ կլինի, — ասաց Հարրին:

Հմայաթուրմը բլթբլթալով վեր էր բարձրանում և բազում պղպջակներով ծաղկում:

Մի շաբաթ անց Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան անցնում էին Շքամուտքի դահլիճով, երբ նկատեցին հայտարարությունների ցուցատախտակի մոտ կանգնած աշակերտների մի փոքր խումբ՝ նոր փակցրած մի հայտարարություն

ընթերցելիս: Շեյմոս Ֆինիգանը և Դին Թոմասը շատ հուզված տեսքով մոտ կանչեցին նրանց:

— Մենամարտի ակումբ են ուզում բացել, — ասաց Շեյմոսը, — առաջին հավաքն այս երեկո է լինելու: Ես բնավ չէի հրաժարվի մենամարտի դասերից, հնարավոր է, որ մոտ օրերս դրանք շատ օգտակար լինեն...

— Չլինի՞ կարծում ես, թե Սլիգերինի հրեշը պիտի հետևի մենամարտի կանոններին... — ասաց Ռոնը, բայց ինքն էլ մեծ հետաքրքրությամբ ընթերցեց ցուցատախտակին փակցված հայտարարությունը:

— Իրոք կարող է օգտակար լինել,... — ասաց նա Հարրիին ու Հերմիոնային ճաշի գնալու ճանապարհին, — մենք էլ չգնա՞նք:

Հարրին ու Հերմիոնան լրիվ կողմնակից էին, որ երեքով գնան ակումբի առաջին հավաքին և երեկոյան ժամը ութին նրանք շտապեցին Մեծ դահլիճ: Ճաշի երկար սեղաններն անհետացել էին, և պատերից մեկի երկայնքով տեղադրված էր մի ոսկեգույն բեմ՝ լուսավորված օդի մեջ բարձր ճախրող հարյուրավոր մոմերով: Առաստաղը թավշյա սև էր: Աշակերտների մեծ մասը հավաքվել էր դահլիճի կենտրոնում՝ բոլորն իրենց կախարդական փայտիկները պատրաստ բռնել էին ձեռքերի մեջ ու շատ ոգևորված տեսք ունեին:

— Հետաքրքիր է, ո՞վ է մեզ սովորեցնելու, — ասաց Հերմիոնան, երբ նրանք միացան բարձրաձայն շատախոսող տղաներին ու աղջիկներին: — Ինչ-որ մեկն ինձ ասել է, որ Ֆլիթվիքը մենամարտի չեմպիոն է եղել երիտասարդ տարիքում, գուցե նա՞ է մեզ դասավանդելու:

— Միայն թե չլինի... — սկսեց Հարրին և տնքոցով ինքն իրեն ընդհատեց: Գիլդերոյ Լոքհարթը բարձրանում էր բեմ՝ պճնված մուգ սալորագույն պարեգոտով, իսկ նրա ուղեկիցը ոչ այլ ոք քան ինքը՝ Սնեյփն էր, իր սովորական սևի մեջ:

Լոքհարթը, լռության կոչ անելով, ձեռքը թափահարեց և մոտ կանչեց բոլորին.

— Մո՛տ եկեք, բեմի շուրջը հավաքվե՛ք... Բոլորդ տեսնու՞մ եք ինձ... Բոլորդ լսու՞մ եք ինձ... Գերազա՛նց է... Ուրեմն այսպես, պրոֆեսոր Ղամբլդորն ինձ թույլ է տվել Մենամարտի ակումբ նախաձեռնել՝ դպրոցի աշակերտների հետ գործնական պարապմունքներ կազմակերպելու համար, որպեսզի պատրաստ

լինեք ինքնապաշտպանության, եթե երբևէ դրա կարիքն ունենաք, ինչպես ես ինքս եմ արել անթիվ անհամար անգամներ: Մանրամասները կարող եք ընթերցել իմ հեղինակած գրքերում... Իսկ այժմ, ձեր թույլտվությամբ, կներկայացնեմ օգնականիս՝ պրոֆեսոր Սնեյփին, — ասաց Լոքհարթը՝ լայնաժպիտ դեմքը ցուցադրելով բոլորին: — Նա ինձ քիչ առաջ պատմեց, որ մի փոքր ծանոթ է մենամարտելու արվեստին և համարձակորեն համաձայնեց օգնել ինձ ուսումնական մենամարտ ցուցադրելու գործում: Անհանգստանալու կարիք չկա, դուք ողջ ու առողջ հետ կստանաք ձեր Հմայաթուրների վարպետին, երբ մեր ուսումնական մենամարտն ավարտվի: Պետք չէ վախենալ նրա կյանքի համար:

— Ու՛խ, ինչ լավ կլինի, եթե մեկը մյուսի վերջը տա... — շշնջաց Ռոնը Հարրիի ականջին:

Սնեյփի շրթունքը սպառնալից վեր ձգվեց: Հարրին մտածեց, որ Լոքհարթը լավ կաներ դադարեր ժպտալ: Եթե Սնեյփն իր վրա այդպես նայեր, ինքն ուժերի ներածին չափ արագ ու հնարավորինս հեռու կփախչեր նրանից:

Լոքհարթն ու Սնեյփը բեմի վրա կանգնեցին դեմ-դիմաց և խոնարհվեցին միմյանց: Լոքհարթը, առնվազն, խոնարհվեց՝ ձեռքերն անհանգիստ պտտեցնելով, մինչդեռ Սնեյփը՝ ընդամենը գլխով մի նյարդային ցնցում արեց: Հետո նրանք իրենց կախարդական փայտիկները թրերի պես վեր բարձրացրին և ուղղեցին միմյանց վրա:

— Ինչպես տեսնում եք, մենք մեր կախարդական փայտիկները պահել ենք մենամարտի պատրաստ դիրքում, — հայտնեց Լոքհարթը լուռ ուսանողներին: — Երեք հաշվիս վրա մենք կարծակենք մեր առաջին հմայախարվածները: Անշուշտ, մեզնից ոչ մեկը նպատակ չունի սպանել մյուսին:

— Ես նրա փոխարեն այդքան համոզված չեմ լինի, — ցածրաձայն ասաց Հարրին՝ դիտելով, թե ինչպես է Սնեյփը ցուցադրում ատամները:

— Մեկ... երկու... երեք...

Երկուսն էլ վեր ու առաջ նետեցին փայտիկներով զինված ձեռքերը: Սնեյփը բղավեց.

— Էքսփելիա՛րմուս...

Բոսորագույն լույսի կուրացնող շիթ ժայթեց նրա փայտիկի ծայրից, և Լոքհարթը, օդի մեջ մի քանի մետր մեջքով դեպի հետ թռչելով, ծեփվեց պատին ու, ասես, պատի վրա ցած հոսելով, փռվեց հատակին:

Մալֆոյն ու մի քանի ուրիշ սլիզերինցիներ բարձրագույն ողջունեցին Սնեյփին: Հերմիոնան տեղում անհանգիստ պար էր գալիս՝ ոտքերի մատներին կանգնած:

— Ի՞նչ եք կարծում, նա ո՞ղջ է — ձեռքերը սեղմելով բերանին՝ զսպված ճչաց նա:

— Ուր էր, թե չլինե՛ր... — միասին ասացին Հարրին ու Ռոնը:

Լոքհարթը դանդաղ ոտքի էր կանգնում: Նրա գլխարկն ընկել էր գլխից, և նրա էլեկտրականացած ալիքավոր մազերը բիզ-բիզ ցցվել էին գլխի շուրջը:

— Օ՛հ... Իսկապես, ուժեղ հարված էր... — ասաց նա՝ անհամարձակ մանր քայլերով բարձրանալով բեմի վրա: — Դա Ջինաթափող հմայանքն էր... Ինչպես տեսաք... Ես կորցրել եմ փայտիկս... Ա՛հ, շնորհակալություն, օրիորդ Բրաուն... Այո՛, իրոք գերազանց գաղափար էր՝ ուսանողներին ցույց տալ այդ հմայանքը, պրոֆեսոր Սնե՛յփ: Բայց թույլ տվեք ասեմ, որ միանգամայն ակնհայտ էր, թե դուք ինչ հմայանք պիտի կատարեիք: Եթե ուզենայի կանգնեցնել ձեզ՝ դա չափազանց հեշտ կլիներ: Ինչևէ, ես մտածեցի, որ ուսանելի և պատկերավոր կլինի ուսանողներին թույլ տալ իրականում տեսնել այդ հմայանքի ազդեցությունը...

Սնեյփը հարձակման պատրաստ գիշատիչ գազանի տեսք ուներ: Ամենայն հավանականությամբ, Լոքհարթն էլ դա նկատեց, որովհետև մի պահ շփոթված լռելուց հետո ասաց.

— Բավական է ցուցադրություն... Ես հիմա ցած կիջնեմ բեմից և զույգերի կբաժանեմ ձեզ: Պրոֆեսոր Սնե՛յփ, եթե միայն համաձայնեք օգնել ինձ...

Նրանք երկուսով սկսեցին ուսանողներին զույգերի բաժանել: Լոքհարթը Նեվիլին միացրեց Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեչլիի հետ, բայց Հարրին ու Ռոնին Սնեյփն առաջինը հասավ:

— Ժամանակն է բաժանել անբաժան ընկերներին, — քնծիծաղեց նա, — Ուի՛զլի, կաշխատեք Ֆինիգանի հետ: Փո՛թթեր...

Հարրին ինքնաբերաբար շրջվեց դեպի Հերմիոնան:

— Ես այդպես չեմ կարծում, — ասաց Սնեյիը՝ սառը ժպտալով: — Պարոն Մալֆոյ, այստե՛ղ եկեք: Տեսնենք, թե ի՞նչ կանեք հանրահայտ Փոթթերի հետ: Իսկ դու՛ք, օրիորդ Գրեյնջեր, կարող եք աշխատել օրիորդ Բուլսթրոուդի հետ:

Մալֆոյն առաջ եկավ իր մշտական քմծիծաղը երեսին: Նրա հետևից գալիս էր մի աղջիկ, որը Հարրիին հիշեցրեց «Արծակուրդները ջադուների հետ» գրքում տեսած մի նկար: Աղջիկը խոշոր էր ու գրեթե քառակուսի, և նրա ծանր կզակը՝ սպառնալից ու հարձակողական առաջ էր ցցված: Հերմիոնան թեթև ժպտաց նրան, սակայն աղջիկը չպատասխանեց նրա ժպիտին:

— Կանգնե՛ք ձեր ախոյաններին դեմառդեմ, — բղավեց Լոքհարթը, կրկին բարձրանալով պատվանդանի վրա, — և խոնարհվե՛ք միմյանց...

Հարրին ու Մալֆոյը հազիվ թեքեցին գլուխները՝ աչք չկտրելով միմյանցից:

— Փայտիկները պատրա՛ստ... — բղավեց Լոքհարթը, — իմ երեք հաշվին ձեր հմայահարվածով զինաթափե՛ք ախոյանին... Միայն զինաթափել, չմոռանա՛ք... Մեզ այստեղ դժբախտ պատահարներ պետք չեն... Մեկ... երկու... երե՛ք...

Հարրին իր փայտիկը ուսից առաջ նետեց, բայց Մալֆոյը սկսել էր արդեն «երկու» հաշվից, և նրա հմայահարվածն այնպես ուժեղ դիպավ Հարրիին, որ վերջինս, ասես, թավայով հարված ստացավ ճակատին: Հարրին մի քայլ հետ ընկրկեց, բայց արագ հավաքեց իրեն և, այլևս ժամանակ չկորցնելով, իր փայտիկով նշան բռնեց Մալֆոյի կրծքին ու բղավեց.

— Ռիքտուսե՛մպրա...

Արծաթագույն լույսի մի շիթ հարվածեց ուղիղ Մալֆոյի կրծքին, և նա կծկվեց՝ շնչասպառ լինելով անզուսպ բռնկված ծիծաղից:

— Ես ասացի միայն զինաթափել, — մենամարտողների գլուխների վրայով տագնապահար բղավեց Լոքհարթը: Մինչ այդ Մալֆոյը՝ շարունակելով ցնցվել անկառավարելի ծիծաղից, արդեն կծկված ծնկի էր եկել: Հարրին նրան հարվածել էր խուտուտ առաջացնող հմայանքով, և նա ծիծաղից չէր կարողանում շարժվել: Հարրին հետ կանգնեց՝ մտածելով, որ ազնիվ չի լինի կրկին հարվածել Մալֆոյին, քանի դեռ նա կծկված ծնկի է իջել հատակին, բայց դա մեծ սխալ էր: Ծիծաղի պոռթկումների արանքում շունչ քաշելով, Մալֆոյն իր փայտիկն ուղղեց Հարրիի ծնկներին և մի կերպ արտաշնչեց.

— Տարանտալե՛գրա...

Եվ հաջորդ պահին Հարրիի ոտքերը նրանից անկախ սկսեցին թռվռալ ինչ-որ արագ պարի ռիթմով:

— Ստո՛ւպ, ստո՛ւպ... — բղավեց Լոքհարթը, բայց Սնեյփը նախաձեռնությունը վերցրեց իր ձեռքը:

— Ֆինի՛տե ինկանտա՛տեմ... — բղավեց նա: Հարրիի ոտքերը դադարեցին պարել, իսկ Մալֆոյը դադարեց ծիծաղել, և նրանք վերջապես կարողացան վեր նայել:

Դահլիճում կանաչավուն ծխի ամպ էր կանգնած: Նեվիլն ու Ջասթինը, շնչասպառ, պառկած էին հատակին: Ռոնը գրկել էր մոխրագույն դեմքով Շեյմուսին և շփոթված ներողություն էր խնդրում իր ջարդված կախարդական փայտիկի արածի համար, բայց Հերմիոնան ու Միլիսենթ Բուլսթրոուդը դեռ շարժվում էին: Միլիսենթը ըմբշամարտիկների լեզվով ասած «հեդ-լոքի» մեջ էր առել Հերմիոնայի գլուխը (այսինքն՝ արմունկով վզից բռնած սեղմել էր իր ուսին), և Հերմիոնան տնքում էր ցավից: Նրանց երկուսի փայտիկները մոռացված ընկած էին հատակին: Հարրին առաջ նետվեց և Միլիսենթին մի կողմ հրեց Հերմիոնայից: Դա բավականին դժվար էր, որովհետև Միլիսենթը նրանից շատ ավելի խոշորամարմին էր:

— Այս ի՛նչ տեսարան է, — ասաց Լոքհարթը՝ շրջելով ուսանողների մեջ և զննելով մենամարտի հետևանքները, — Ոտքի կանգնե՛ք, Մաքմի՛լան... Ջգու՛յշ, օրիորդ Ֆո՛սեթ... Ուժեղ կսմթե՛ք, արյունը մեկ վայրկյանից կդադարի, Բրու՛թ...

— Կարծում եմ, որ ձեզ առաջին հերթին պետք է սովորել բլոկ դնել անբարյացակամ հմայախարվածներին, — ասաց Լոքհարթը՝ հուզված կանգնելով դահլիճի մեջտեղում: Նա մի հայացք նետեց Սնեյփի վրա, որի սև աչքերն անմիջապես փայլատակեցին, և հայացքն արագ հեռացրեց նրանից:

— Ինձ մի գույգ կամավորներ են պետք... Ըըմ... Լոնգբո՛թոմ և Ֆինչ-Ֆլե՛չլի, ի՞նչ կասեք...

— Վատ գաղափար է, պրոֆեսոր Լոքհարթ, — ասաց Սնեյփը մեծ ու չարոգի չղջիկի պես ճախրելով Լոքհարթի հետևից, — Լոնգբոթոմի նույնիսկ հասարակ

հմայանքներն են կործանարար: Ստիպված կլինենք ֆինչ-ֆլեչլի մնացորդները լուցկու տուփի մեջ ուղարկել հիվանդանոցային աշտարակ:

Նեվիլի կլոր վարդագույն դեմքն ավելի շառագունեց:

— Իսկ ի՞նչ կասեք Մալֆոյի ու Փոթթերի մասին, — ասաց Սնեյփը չարագույժ ժպիտով:

— Գերազա՛նց գաղափար է, — ասաց Լոքհարթը՝ Հարրիին ու Դրաքոյին ձեռքով կանչելով դեպի դահլիճի կենտրոնը: Ուսանողները հետ քաշվեցին՝ տարածություն բացելով նրանց համար:

— Հա՛րրի, — ասաց Լոքհարթը, երբ Դրաքոն իր փայտիկն ուղղի քեզ վրա, այսպե՛ս կանես...

Նա իր փայտիկը բարձրացրեց, փորձեց մի բարդ շարժում կատարել օդի մեջ ու փայտիկը ձեռքից ցած գցեց: Սնեյփը արհամարհական քնծիծաղեց, իսկ Լոքհարթն արագ ճանկեց գետնից իր փայտիկը, ասելով.

— Ու՛ուիս... Փայտիկս անչափ հուզվել է...

Սնեյփը մոտեցավ Մալֆոյին, կռացավ ու ինչ-որ բան շշնջաց նրա ականջին: Մալֆոյն էլ չարախինդ քնծիծաղեց: Հարրին նյարդայնորեն նայեց վեր՝ բեմում կանգնած Լոքհարթին և ասաց.

— Պրոֆե՛սոր, կարո՞ղ եք ինձ մեկ անգամ էլ ցույց տալ բլոկ դնելու ձևը:

— Վախեցա՞ր... — բերանը անձայն բացուխուփ անելով՝ այնպես, որ Լոքհարթն իրեն չլսի, ասաց Մալֆոյը:

— Երազում էլ չես տեսնի, — ատամների արանքից նետեց Հարրին:

Լոքհարթն անհոգ թփթփացրեց Հարրիի ուսին.

— Պարզապես կրկնիր իմ արածը, Հա՛րրի:

— Ի՞նչ է, ես էլ փայտիկս ցած գցե՞մ:

Բայց Լոքհարթը չէր լսում նրան:

— Մեկ... երկու... երե՛ք... — բղավեց նա:

Մալֆոյն արագ բարձրացրեց փայտիկն ու գոռաց.

— Սերպենտո՛րթիա...

Նրա փայտիկի ծայրը կարծես պայթեց: Հարրին շունչը պահած դիտում էր, ինչպես մի երկար սև օձ դուրս թռավ փայտիկի ծայրից, ծանր թրմփաց հատակին

նրանց միջև ու պոչը գալարելով վեր ձգվեց՝ հարձակման պատրաստ դիրքի մեջ: Ամբոխից սարսափի ճիչեր բարձրացան, և բոլորը հետ-հետ գնացին՝ հատակի վրա ավելի մեծ տարածք բացելով նրանց համար:

— Չշարժվե՛ք, Փո՛թեր, — ծուլորեն ասաց Սնեյփը, անթաքույց հաճույք ստանալով հսկայական օծի աչքերի մեջ հայացքն անթարթ գամած և շարժվելու անկարող Հարրիի տեսքից: — Ես կազատեմ ձեզ դրանից...

— Թույլ տվեք ինձ... — բղավեց Լոքհարթը: Նա իր փայտիկը թափահարեց օծի վրա, և մի ուժեղ փրթկոց լսվեց: Օձն անհետանալու փոխարեն մոտ երեք մետր օդի մեջ վեր թռավ և ուժեղ թրմփոցով նորից փռվեց հատակին: Գազազած ու կատաղի ֆշշացնող օձը գալարվելով նետվեց Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեչլիի կողմը և վեր ձգվեց՝ ցուցադրելով թունավոր երկար ժանիքները, ամեն վայրկյան պատրաստ մահաբեր հարձակման:

Հարրին չհասկացավ, թե ինչը ստիպեց իրեն նման բան անել: Նա նույնիսկ համոզված էլ չէր, թե ինքը հասցրեց մտածել անգամ հենց դա անելու մասին: Հետո նա հիշում էր, որ ոտքերն իրենից անկախ հենափայտերի նման առաջ տարան իրեն, և ինքն ապուշի պես բղավեց օծի վրա.

— Հեռացի՛ր նրանից...

Եվ... Ա՛յ քեզ հրա՛շք... Անսպասելիորեն օձը կծկվեց հատակին՝ պարտեզ ջրելու սև ռետինե խողովակի պես անվտանգ, և հլու-հնազանդ աչքերը հառեց Հարրիի վրա: Հարրին զգաց, ինչպես նույն վայրկյանին վախի զգացումը ցնդեց իր կրծքից: Նա համոզված էր, որ օձն այլևս ոչ մեկի վրա չի հարձակվի, բայց թե ինչու էր համոզված, բացատրել չէր կարող:

Նա ժպտալով նայեց Ջասթինին՝ ակնկալելով վերջինիս տեսնել հուզված կամ հանգստացած, զարմացած կամ գոնե փոքր-ինչ շնորհակալ, բայց ոչ բարկացած ու դեռևս սարսափահար:

— Քո կարծիքով ի՞նչ ես անում, հը՞... — բղավեց Ջասթինը, և մինչև Հարրին կհասցներ պատասխանել նրան, Ջասթինը շրջվեց ու փոթորկահույզ դուրս փախավ դահլիճից:

Սնեյփը մի քայլ առաջ եկավ, մի փոքր շարժում արեց իր փայտիկով, և օձը փրթկոցով անհետացավ՝ սև փոշու ամպիկ թողնելով իր հետևից: Սնեյփը

նույնպես շատ անսպասելի արտահայտությամբ էր նայում Հարրիին: Դա մի խորաթափանց ու, կարծես, ինչ-որ բան հաշվարկող հայացք էր, որը Հարրիին բնավ դուր չեկավ: Դրանից բացի Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես շշուկների մի չարագույժ ալիք էր բարձրանում իր շուրջը, արձագանքելով դահլիճի պատերից: Հետո նա զգաց, որ ինչ-որ մեկը քաշում էր իր պարեգոտի թևքից:

— Արի՛, — ասաց Ռոնի ձայնը, — շարժվի՛ր, գնացի՛նք այստեղից...

Ռոնը Հարրիի ուսից բռնած դուրս էր հրում նրան դեպի դահլիճի ելքը, Հերմիոնան մանրաքայլ շտապում էր կողքից: Երբ նրանք մոտեցան դռանը, բոլորն անձայն մի կողմ քաշվեցին, ասես վախենում էին ինչ-որ վարակ ստանալ նրանցից: Հարրին գաղափար իսկ չուներ, թե ինչ էր կատարվում: Ո՛չ Ռոնը, ո՛չ Հերմիոնան ոչ մի խոսք չասացին, մինչև Հարրիի ձեռքից բռնած չմտան Գրիֆինդոր միաբանության ընդհանուր սենյակը: Հետո Ռոնը Հարրիին հրեց բազկաթոռներից մեկի մեջ ու ասաց.

— Դու Շահմարաշուրթ ես... Ինչու՞ մինչև հիմա մեզ ոչիչ չես ասել:

— Ես ի՞նչ եմ... — ասաց Հարրին:

— Շահմարաշուրթ... — կրկնեց Ռոնը: — Դու կարող ես խոսել օձերի հետ:

— Գիտեմ... — ասաց Հարրին, — ...Այսինքն, ուզում էի ասել, որ կյանքումս սա երկրորդ դեպքն է: Մի անգամ կենդանաբանական այգում պատահաբար բոա-կոնստրիկտոր օձին բաց թողեցի մորաքրոջս որդու վրա... Երկար պատմություն է... Այդ օձն ինձ ասաց, որ ինքը Բրազիլիայում երբեք չի եղել, ես էլ մի տեսակ ինձնից անկախ դրան ազատ արձակեցի վանդակից: Դա դեռևս այն ժամանակ էր, երբ ես նույնիսկ չգիտեի էլ, որ կախարդ եմ...

— Բոա-կոնստրիկտոր օձը քեզ ասաց, որ ինքը երբեք Բրազիլիայում չի՞ եղել... — սարսափահար աչքերով ու մարող ձայնով հարցրեց Ռոնը:

— Ի՞նչ կա որ, — ասաց Հարրին, — ո՞վ ասես կարող է նման բան անել:

— Օհ, ո՛չ... Ով ասես չի՛ կարող նման բան անել... — ասաց Ռոնը, — ...Դա շատ հազվագյուտ ձիրք է, Հա՛րրի, և դա շատ վատ է...

— Բայց ի՞նչն է վատ, — ասաց Հարրին արդեն սկսելով բարկանալ, — Ի՞նչ պատահեց բոլորի հետ... Ի՛նձ լսեք, եթե ես այդ օձին չասեի, որ Ջասթինից հեռու գնա...

— Ա՛հ, ուրեմն դու նրան դա՛ ասացիր...

— Ի՞նչ ես ուզում ասել... Դու այնտեղ չէ՞իր... Բա դու ինքդ չլսեցի՞ր...

— Ես լսեցի միայն, որ դու խոսեցիր շահմարալեզվով, — ասաց Ռոնը, — օձերի լեզվով: Ի՞նչ իմանամ, ինչ ասացիր, ցանկացած բան կարող էիր ասել նրան: Ջարմանալի չէ, որ Ջասթինը նման խուճապի մեջ ընկավ: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես դու օձին հրամայում էիր ինչ-որ բան անել: Կողքից բավականին սարսափազդու էր, գիտե՞ս...

Հարրին անթաթ աչքերը հառեց նրա վրա:

— Ես ուրիշ լեզվո՞վ եմ խոսել... Բայց... ես նույնիսկ չեմ էլ զգացել... Այդ ինչպես կարող եմ օտար լեզվով խոսել առանց իմանալու, որ կարող եմ այդ լեզվով խոսել...

Ռոնը գլուխն օրորեց: Ռոնը և Հերմիոնան՝ երկուսն էլ, այնպիսի տեսք ունենին, կարծես ինչ-որ մեկը մահացել էր: Հարրին չէր կարողանում հասկանալ, թե ինչն էր այդպես սարսափ ներշնչել նրանց:

— Վերջապես, կարո՞ղ եք բացատրել ինձ, թե ինչ վատ բան եմ արել... Ընդամենը մի կեղտոտ օձի թույլ չեմ տվել, որ պոկի-տանի Ջասթինի գլուխը, — բարկացած ասաց նա: — Ի՞նչ նշանակություն ունի, թե ինչպես եմ արել դա, քանի որ Ջասթինը հիմա կարող է դեռ երկար ապրել ու չմտածել Անգլուխ որսորդների ակումբին անդամագրվելու մասին:

— Նշանակություն ունի, — վերջապես խուլ ձայնով մրթմրեաց Հերմիոնան, — որովհետև օձերի հետ խոսելու կարողությունը հայտնի է որպես Սալազար Սլիդերթինի մենաշնորհ ծիրքը: Ահա թե ինչու Սլիդերթին տան զինանշանի վրա օձ է պատկերված:

Հարրիի ծնոտը կախ ընկավ:

— Ճիշտ այդպես, — ասաց Ռոնը, — և հիմա ամբողջ դպրոցը պիտի սկսի մտածել, որ Սալազար Սլիդերթինը քո ապու-պապի-պապու-պապն է եղել, դու էլ նրա ծոռան-ծոռի-ծոռան-ծոռն ես, կամ...

— Բայց ես չեմ... — խուճապահար ասաց Հարրին, նույնիսկ ինքն իրեն չկարողանալով բացատրել իր խուճապի պատճառը:

— Դա դժվար կլինի ապացուցել, — ասաց Հերմիոնան: — Նա երևի մի հազար տարի առաջ է ապրել: Ամեն ինչ հնարավոր է:

ՅՈՐՁ

Այդ գիշեր Հարրին մի քանի ժամ չէր կարողանում քնել: Իր մահճակալի ամպիովանու վարագույրների արանքից նա դիտում էր աշտարակի կամարածև պատուհանի հետևում անձայն թափվող ձյունը և մտածում:

Մի՞թե հնարավոր է, որ ինքը Սալազար Սլիդերինի ժառանգորդը լինի: Ի վերջո, նա ոչինչ չգիտի իր հոր ընտանիքի մասին: Դարգւիները միշտ արգելում էին հարցեր տալ իր հրաշագործ ազգականների մասին:

Հարրին կամացուկ փորձեց որևէ բան ասել շահմարալեզվով: Բայց ոչինչ չստացվեց: Երևի պիտի դեմառդեմ կանգներ իրական օծի հետ, որպեսզի ստացվեր:

— Բայց ես Գրիֆինդորից եմ, — մտածեց Հարրին, — Տեսակավորող գլխարկն ինձ Գրիֆինդոր չէր ընտրի, եթե ես Սլիդերինի արյունն ունենայի...

— Ա՛հ... — ասաց մի զգվելի ցածր ձայն նրա ուղեղում, — մի՞թե մոռացել ես, որ Տեսակավորող գլխարկը, իրոք, ուզում էր քեզ Սլիդերին ուղարկել:

Հարրին կողքի շրջվեց: Վաղը բուսագիտության դասին նա կտեսնի Ջասթինին և կբացատրի նրան, որ ինքն օծին քշում էր նրանից, ոչ թե հրամայում հարձակվել նրա վրա, ինչը նույնիսկ ամենահիմար մարդու համար պետք է որ պարզ լիներ, և նա բարկացած բռնցքահարեց իր բարձը:

ՅՈՐՁ

Գիշերով սկսված ձյունը մինչև հաջորդ առավոտ վերածվեց այնպիսի ուժեղ ձնաբուքի, որ աշակերտներին ազատ արձակեցին կիսամյակի վերջին՝ բուսագիտության դասից: Պրոֆեսոր Սաժիլն ուզում էր մարդախոտի

արմատիկներին տաք գուլպաներ ու վզնոցներ հագցնել, ինչն այնքան բարդ գործողություն էր, որը նա չէր կարող վստահել որևէ մեկին: Իսկ մանդրագործներին բարեհաջող աճեցնելն արդեն չափազանց կարևոր էր Միսիգ Նորիսին ու Քուլին Քրիվիին վերակենդանացնելու համար:

Հարրին Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում բուխարու մոտ նստած մռայլ մտորում էր այդ մասին, մինչ Ռոնն ու Հերմիոնան, օգտվելով ազատ դասի ժամից, հրաշագործական շախմատ էին խաղում:

— Աստծո սիրու՛ն, Հա՛րրի, — ասաց Հերմիոնան, նյարդայնացած դիտելով, թե ինչպես է Ռոնի փղերից մեկն իր հեծյալ ասպետին ցած գլորում ծիուց ու թևերը ոլորելով քարշ տալիս խաղատախտակից, — գնա՛ ու ինքդ գտի՛ր Ջասթինին, եթե դա քեզ համար այդքան կարևոր է:

Հարրին վեր կացավ ու հեռացավ դիմանկարի բացվածքով, մտածելով, թե այդ ժամին որտեղ կարող է լինել Ջասթինը:

Ամրոցն ավելի մութ էր, քան սովորաբար ցերեկվա հետկեսօրյա ժամերին, որովհետև բոլոր պատուհանների հետևում փոթորկում էր խիտ, անթափանց ծնաբուքը: Ցրտից դողալով Հարրին անցավ լսարանների մոտով, որտեղ դեռ դասեր էին ընթանում, մերթընդմերթ աչք զցելով ներսում կատարվածին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը բղավում էր ինչ-որ մեկի վրա, որը, ծայներից դատելով, իր ընկերոջը պատահաբար փորսուղի էր կերպափոխել: Դիմադրելով ներս նայելու ուժեղ ցանկությանը, Հարրին առաջ անցավ՝ մտածելով, որ Ջասթինը, ամենայն հավանականությամբ, իր ազատ ժամը կօգտագործի որևէ դասի լրացուցիչ տնային աշխատանքները կատարելու համար, և նրան առաջին հերթին պետք է փնտրել գրադարանում:

Մի խումբ հաֆըլփաֆցիներ, ովքեր պետք է այդ ժամին բուսագիտության դասին լինեին, իսկապես, նստած էին գրադարանում: Բայց նման չէր, թե նրանք պարապում կամ ինչ-որ աշխատանք էին կատարում: Բարձր գրապահարանների երկար շարքերի արանքից Հարրին տեսնում էր նրանց գլուխները միմյանց շատ մոտ թեքված, ասես կլանված ինչ-որ շատ հետաքրքիր զրույցով: Հարրին չէր տեսնում Ջասթինին, ուստի քայլեց նրանց ուղղությամբ և արդեն մի քանի քայլից կմոտենար, երբ ականջին հասած բառերը ստիպեցին

նրան հապաղել: Հարրին կանգ առավ և Արգելված մասի բարձր գրապահարանների հետևում թաքնված, սկսեց ականջ դնել:

— Համենայնդեպս, — ասում էր մի չաղիկ տղա, — ես Ջասթինին խորհուրդ տվեցի թաքնվել մեր ննջարանում: Ուզում եմ ասել, եթե Փոթթերը նրան ընտրել է որպես իր հաջորդ գոհի, լավագույնը ինչ Ջասթինը կարող է անել՝ գոնե միառժամանակ նրա աչքից հեռու մնալն է: Իհարկե, Ջասթինը սպասում էր, որ վաղ թե ուշ նման բան պիտի կատարվի, այն օրից ի վեր, ինչ Փոթթերի մոտ բերնից թոցրել էր, որ ինքը մագլածին է: Ջասթինն ինքն է նրան պատմել, որ ծնված օրվանից ծնողներն իրեն գրանցել են Իթոնի համալսարանի դիմորդների ցանկում: Բա կարելի՞ է նման բանի մասին գլուխ գովալ Սլիզերինի ժառանգի մոտ:

— Ուրեմն դու համոզված ես, որ դա Փոթթերն է, Է՛ռնի, — շատ հուզված ասաց հյուսած պոչիկներով շիկահեր մի աղջիկ:

— Հա՛նա, — լրջությամբ ասաց չաղիկ տղան, — նա շահմարաշուրթ է: Բոլորը գիտեն, որ դա սև մոզի նշան է: Երբեք լսե՞լ ես, որ պարկեշտ հրաշագործը կարողանա օձերի հետ խոսել: Առաջին հերթին հենց Սալազար Սլիզերինը շահմարաշուրթ էր, մոռացե՞լ եք, որ նրան նաև Շահմարաշուրթ Մոգ էին կոչում:

Այդ պահին անհանգիստ մրմունջ բարձրացավ ամբողջ խմբից, և էռնին շարունակեց.

— Հիշու՞մ եք, ինչ էր գրված պատի վրա. Ժառանգորդի թշնամինե՛ր, սարսափե՛ք... Փոթթերը Ֆիլչի հետ ինչ-որ ընդհարում էր ունեցել: Ի՞նչ եղավ հետո... Հարձակում Ֆիլչի կատվի վրա... Այն առաջին դասարանցի Քրիվին Փոթթերին ջղայնացրեց քվիդի խաղի ժամանակ անդադար նրան լուսանկարելով, երբ նա պառկած էր ցեխի մեջ: Հետո ի՞նչ եղավ... Խնդրե՛մ. հարձակում Քրիվիի վրա:

— Բայց ախր նա միշտ այնքա՛ն բարի է ու սիրալիր... — ասաց Հաննան թերահավատությամբ, — ...և հետո, ի վերջո, նրա շնորհիվ է անհետացել Գիտեք-թե-ովը: Ինչպե՞ս կարող է նա վատը լինել... Չէ՛, հավատս չի գալիս...

Էռնին ծայնը իջեցրեց առեղծվածային շշուկի աստիճանի: Հաֆըլփաֆցիք ավելի մոտեցան նրան, Հարրին ավելի առաջ թեքվեց, որպեսզի լսի Էռնիի ասածը.

— Ոչ ոք չգիտի, թե նրան ինչպես է հաջողվել կենդանի մնալ Գիտեք-թե-ում հարծակումից: Ուզում եմ ասել, նա գրեթե նորածին մանուկ էր, երբ դա կատարվեց, այնպես որ նրանից պիտի ընդամենը թաց տեղ մնացած լիներ: Միայն իսկապես շա՛տ հզոր սև մոզը կկարողանար ողջ մնալ նման անեծքից հետո, — նա ծայնը իջեցրեց գրեթե անլսելի շշուկի և ասաց, — ամենայն հավանականությամբ, առաջին հերթին հենց այդ պատճառով է Գիտեք-թե-ովը որոշել սպանել նրան: Չի ուզեցել, որ մեկ ուրիշ Սև Լորդ մրցակցի իր հետ... Հետաքրքիր է, ուրիշ էլ ի՞նչ մոզական ծիրքեր է դեռ թաքցնում Փոթթերը...

Հարրին այլևս չդիմացավ. կոկորդը բարձրածայն մաքրելով, նա առաջ քայլեց գրապահարանների հետևից: Եթե նա այդքան բարկացած չլիներ, հաստատ մի լավ կզվարճանար իրեն դիմավորած չափազանց ծիծաղաշարժ տեսարանից: Բոլոր հաֆըլփաֆցիք այնպիսի տեսք ընդունեցին, ասես Հարրիի ներկայությունից մեկ ակնթարթում քարացան, իսկ Էռնին քաթանի պես գունատվեց:

— Բարև ձեզ, — ասաց Հարրին, — ես փնտրում եմ Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեչլին:

Հաֆըլփաֆցիների վատթարագույն նախազգացումները հաստատվեցին: Նրանք բոլորը վախվորած նայեցին Էռնիին:

— Իսկ ի՞նչ ես ուզում նրանից, — դողդոջուն ծայնով հարցրեց Էռնին:

— Ես ուզում եմ նրան բացատրել, թե իրականում ինչ տեղի ունեցավ Մենամարտի ակումբում այն օձի հետ, — ասաց Հարրին:

Էռնին կծեց իր սպիտակած շրթունքները և հետո խոր շունչ քաշելով ասաց.

— Մենք բոլորս այնտեղ էինք: Մենք տեսանք, թե ինչ կատարվեց:

— Այդ դեպքում, դուք երևի նկատեցիք, որ իմ խոսելուց հետո օձը հետ քաշվեց Ջասթինից, — ասաց Հարրին:

— Ես ընդամենը տեսա, — համառորեն ասաց Էռնին, թեև խոսելիս նկատելիորեն դողում էր, — որ դու շահմարալեզվով խոսեցիր և օձին քշեցիր Ջասթինի վրա:

— Ես օծին Ջասթինի վրա չեմ քշել, — ասաց Հարրին, բարկությունից դողացող ձայնով, — ես նույնիսկ չեմ դիպել նրան:

— Հազիվ պրծավ, — ասաց Էռնին, — և եթե ուզում ես իմանալ, — արագ ավելացրեց նա, — իմ ընտանիքում ամենաքիչը ինը սերունդ գտարյուն վիուկներ ու մոգեր են եղել, և ես նույնքան գտարյուն հրաշագործ եմ որքան մյուսները, այնպես որ...

— Ինձ բոլորովին չի հետաքրքրում, ինչ մաքրության արյուն է հոսում քո երակներում, — արդեն կատաղած ասաց Հարրին, — ինչու՞ պիտի ուզենամ հարձակվել մագլածիների վրա:

— Ես լսել եմ, որ դու ատում ես այն մագլներին, ում հետ ապրում ես, — արագ ասաց Էռնին:

— Անհնար է ապրել Դարզլիների հետ ու չատել նրանց, — ասաց Հարրին — շատ կուզենայի տեսնել, թե նրանց հետ ապրելով ինչպիսի զգացմունքներ կունենայիր դու ինքդ:

Նա կրունկների վրա շրջվեց ու զայրացած դուրս գնաց գրադարանից՝ խիստ կշտամբական հայացք վաստակելով մադամ Փինսից, որը փայլեցնում էր մի հաստ ու խոշոր հմայագրքի կաշվե կազմը:

Հարրին այնքան զայրացած ու վրդովված էր, որ մութ միջանցքով կուրորեն առաջ քայլելիս, գրեթե չէր նկատում, թե ուր էր գնում: Արդյունքում նա ընդհարվեց մի մեծ ու անթափանց բանի հետ և, ընդհարման հարվածից հետ թռչելով, փռվեց հատակին:

— Օ՛հ, ողջույն, Հա՛գրիդ, — ասաց նա վեր նայելով:

Հագրիդի դեմքը գրեթե ամբողջությամբ թաքնված էր ծյան հաստ շերտով ծածկված, մազմզուկներով բրդյա վզնոց-կնգուղի տակ (բրդից հյուսված նման վզնոց-կնգուղները սովորաբար կրում են լեռնագնացները և դրանց բալակլավա են անվանում): Հագրիդից բացի ուրիշ էլ ո՞վ պիտի լիներ այդպես աժդահա, մի թիզ ձնով ծածկված, խլուրդենու թիկնոցի մեջ փաթաթված, որ իրենով գրեթե լցներ ամբողջ միջանցքը: Նրա թաթմաններով հսկայական ձեռքերից մեկից մի սատկած աքաղաղ էր կախված:

— Ոչ մի տեղդ չցավա՞ց, Հա՛րրի, — գլխանոցը հետ գցելով, որպեսզի կարողանա խոսել, ասաց Հագրիդը, — Էս ինչու՞ դասի չես:

— Ձնաբուքի պատճառով մեզ դասից արձակել են, — ասաց Հարրին ոտքի կանգնելով, — իսկ դու ի՞նչ ես անում այստեղ:

Հագրիդը բարձրացրեց անկենդան աքաղաղին:

— Այս կիսամյակում արդեն երկրորդ սատկած աքաղաղն է, — բացատրեց նա, — կա՛մ աղվեսներն են անում, կա՛մ արնախում բոբոխը... Եկել եմ տնօրենից թույլտվություն խնդրեմ հավաքնի շուրջը հմայապատնեշ դնելու համար:

Նա ավելի մոտիկից նայեց Հարրիին իր թավ ու դեռ ծյունով ծածկված հոնքերի տակից:

— Հաստա՞տ, հո վատ չե՞ս զգում քեզ... Շատ ջղային ու մտահոգ տեսք ունես:

Հարրին չկարողացավ ինքն իրեն ստիպել կրկնել այն ամենը, ինչ իր մասին ասում էին Էռնին և մյուս հաֆըլփաֆցիները:

— Չէ՛, բան չկա, — ասաց նա, — ես լավ կանեմ գնամ, Հա՛գրիդ: Հիմա տրանսֆիգուրացիայի դասը կսկսվի, պետք է հասցնեմ դասագրքերս վերցնել:

Նա հեռացավ՝ ոչ մի կերպ չկարողանալով ուղեղն ազատել այն ամենից, ինչ ասել էր Էռնին իր մասին:

«Ջասթինը սպասում էր, որ վաղ թե ուշ նման բան պիտի կատարվի, այն օրից ի վեր, ինչ Փոթթերի մոտ բերնից թոցրել էր, թե ինքը մագլածին է...»

Հարրին դուրս գալով բարձրացավ աստիճաններով և թեքվեց մեկ ուրիշ միջանցք, որը հատկապես շատ մութ էր: Ջահերը հանգել էին սառցաշունչ միջանցիկ քամուց, որը փչում էր պատուհաններից մեկի բաց փեղկից: Նա արդեն հասել էր անցումի գրեթե կեսին, երբ հանկարծ՝ գետնին ընկած ինչ-որ բանի վրա սայթաքելով, երեսնիվայր փռվեց հատակին: Հարրին շրջվեց, որ տեսնի, թե ինչին էր դիպչել իր ոտքը և տեղում սառեց այնպիսի զգացումով, ասես ստամոքսը գոլորշիացել էր և հաջորդ արտաշնչման հետ պիտի դուրս թռչեր քթանցքներից:

Հատակին՝ անկենդան ու քարացած, աչքերը հառած առաստաղին, պառկած էր Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեչլին, դեմքը սառած անհուն սարսափի

արտահայտության մեջ: Սակայն նրա կողքին մեկ ուրիշ մարմին էլ կար: Հարրին երբեք նման տարօրինակ բան չէր տեսել կյանքում:

Դա Գրեթե Անգլուխ Նիքն էր: Սակայն նա այլևս մարգարտափայլ ճերմակ ու թափանցիկ չէր, այլ սև և ծխակորույս, անշարժ հորիզոնական դիրքով պառկած օդի մեջ՝ հատակից վեց մատնաչափ բարձրության վրա: Նրա գլուխը կիսով չափ կողքի էր ընկած և նրա դեմքն այլայլված էր ճիշտ նույնպիսի սարսափի արտահայտությամբ, ինչպիսին դաջված էր Զասթինի դեմքին:

Հարրին ոտքի կանգնեց՝ արագ և ընդհատ շնչելով: Սիրտը՝ թմբուկի պես հարվածում էր կողերին, ասես ուզում էր դուրս թռչել կրծքավանդակից: Նա անօգնական ու հուսահատ, վերուվար նայեց ամայի միջանցքով և հատակին տեսավ մարմինների մոտից պատի երկայնքով արագորեն փախչող սարդերի մի շարան: Միջանցքում լսվող միակ ծայները երկու կողմերում գտնվող լսարաններից եկող ուսուցիչների միալար խոսակցությունն էր:

Հարրին կարող էր փախչել, և ոչ ոք երբեք չէր իմանա, որ ինքն այդտեղ էր եղել: Բայց ինչպե՞ս կարող էր թողնել նրանց այդպես անօգնական վիճակում ընկած... Նա պետք է օգնության կանչեր որևէ մեկին: Արդյո՞ք նրան կհավատան, որ ինքը ոչ մի կապ չունի կատարված ողբերգության հետ:

Մինչ նա կանգնած էր՝ հետզհետե ավելի ու ավելի խուճապի մատնվելով, հանկարծ նրա կողքի դուռը զրմփոցով բացվեց: Սենյակից դուրս թռավ փոլթերգեյստ Փիվզը:

— Վիիի... Սա Փոթին է... Փոթի-մոթի... Վուու, չորս աչքանի Փոթի-մոթի... — կշկչաց նա ու Հարրիի կողքով սուրալով դիտավորյալ նրա քթի վրա ծռեց ակնոցը, — Էս ի՞նչ է Փոթին փնտրում այստեղ... Էս ու՞մ է Փոթին ականջ դնում...

Փիվզը շեշտակի կանգնեց օդի մեջ և ինքն իր թափից գլուխկոնձի տվեց: Գլխիվայր կախված՝ նա տեսավ հատակին փռված Զասթինին ու Գրեթե Անգլուխ Նիքին: Հետո օդի մեջ գլոր-մլոր նետվեց դեպի միջանցքի վերին անկյունը, և մինչև Հարրին կհասցներ մի բառ ասել, ինչքան ուժ ուներ սկսեց բարձրախոսի պես գոռալ.

— ՀԱՐՁԱԿՈՒՄ, ՀԱՐՁԱԿՈՒՄ, ՀԱՐՁԱԿՈՒՄ... Ո՛Չ ՄԱՀԿԱՆԱՑՈՒ, Ո՛Չ ՈՒՐՎԱԿԱՆ ՉԻ՛ ԿԱՐՈՂ ՓՐԿՎԵ՛Լ... ՓԱՆԵ՛Ք... ՓՐԿՎԵ՛Ք... ՓԱՆԵ՛Ք ՈՎ ԿԱՐՈՂ Է... ՀԱՐՁԱԿՈՒ-ՈՒ-ՈՒ-ՈՒՄ...

Ջըմփ... Ջըմփ... Ջըրըմփ... Դուռ-դռան հետևից սկսեցին բացվել լսարանները, և մարդիկ դուրս հորդեցին միջանցք: Մի քանի, շատ երկար թվացող, թուփերի ընթացքում այնպիսի խառնաշփոթ ստեղծվեց, որ Ջասթինին սպառնում էր ոտնատակ փշրվելու վտանգը, և մարդիկ անդադար կանգնում էին Գրեթե Անգլուխ Նիքի մեջ: Հարրին հայտնվեց պատին գամված, մինչ ուսուցիչները բղավելով լռություն էին հաստատում միջանցքում: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը վազելով եկավ իր դասարանի աշակերտների ուղեկցությամբ, որոնցից մեկի ցցված մազերը դեռ փորսուղի պես սև ու սպիտակ գույնի ունեին ճակատից մինչև ծոծրակը: Պրոֆեսորը իր փայտիկով մի ուժեղ ճայթյուն առաջացրեց, որն անմիջապես լռություն հաստատեց, և բոլորին հրամայեց հետ մտնել լսարանները: Երբ միջանցքը գրեթե դատարկվել էր, հևհև վազելով հայտնվեց հաֆըլփաֆցի Էռնին:

— Բռնվեցի՛ր, — գոռում էր Էռնին, կավձի պես սպիտակ դեմքով, մատը ցցած Հարրիի վրա:

— Վերջացրե՛ք, Մաքմիլան, — կտրուկ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Փիվզը գնդակի պես թռվեցում էր առաստաղի տակ, բերանը մինչև ականջները բացած չարախնդալով, լայն չռած աչքերով հետևելով անցուդարձին, որ հանկարծ ոչինչ բաց չթողնի: Փիվզի սիրած իրավիճակը քառսն էր: Մինչ ուսուցիչները կռացել էին Ջասթինի ու Գրեթե Անգլուխ Նիքի վրա՝ փորձելով հասկանալ, թե ինչ է պատահել նրանց հետ, Փիվզը հանկարծ սկսեց ցնծալով երգել հանպատրաստից հնարած շուտասելուկի պես.

Փոթթե՛ր, ամո՛թ քեզ, դու, չար ավագա՛կ:

Ի՞նչու սպանեցիր մի կատու, մի ուրվակ,

Երկու աշակերտ, իսկ ո՞վ է հաջորդը...

Փոթթե՛ր, ամո՛թ քեզ, քո քիթը մրոտ է:

— Բավական է, Փի՛վզ, — զայրացած բղավեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, և Փիվզը լեզուն Հարրիի կողմը ցցած, հետ-հետ թռչելով, վնգոցով դուրս սլացավ միջանցքից:

Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքն ու աստղագիտության պրոֆեսոր Սինիստրան, Ջասթինին տարան հիվանդանոցային աշտարակը: Բայց կարծես ոչ ոք չգիտեր, թե ինչ էր պետք անել Գրեթե Անգլուխ Նիքի հետ: Վերջապես, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մատների ճրթոցով մի հսկայական հովհար հանեց ուղղակի օդից ու տվեց էռնիի ձեռքը՝ կարգադրելով նրան հովհարով քամի բարձրացնել, որպեսզի Գրեթե Անգլուխ Նիքին օդի մեջ քշելով բարձրացնի աստիճաններով: Էռնին սկսեց ջանասիրաբար կատարել իրեն հանձնարարված գործը՝ Գրեթե Անգլուխ Նիքին լուռ, սև դիրիժաբլի պես աստիճաններով վեր քշելով դեպի հիվանդանոցային աշտարակը: Հարրին ու պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մնացին մենակ:

— Եկե՛ք ինձ հետ, Փո՛թեր, — ասաց պրոֆեսորը:

— Պրոֆե՛սոր, — անմիջապես ասաց Հարրին, — երդվում եմ, որ ես չէի...

— Այստեղ ես արդեն անգոր եմ, Փո՛թեր, — նրա խոսքն անհամբերությամբ կտրելով, ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Նրանք լուռ անցան միջանցքով ու շրջադարձ կատարելով կանգնեցին մի հսկայական, աննկարագրելի այլանդակ գարգոյլի քարե արձանի մոտ:

— Լեմոն-շերբեթ, — ասաց պրոֆեսորը:

Ակնհայտորեն դա գաղտնաբառն էր, որովհետև գարգոյլը հանկարծ կենդանացավ և մի կողմ ցատկեց, իսկ նրա հետևի պատը երկու կես եղավ: Նույնիսկ ամենավատ նախազգացումներից ճնշված տրամադրությամբ, Հարրին չկարողացավ չզարմանալ: Պատի հետևում պտուտակաձև աստիճան էր բարձրանում, որը շարժասանդուղքի նման դեպի վեր էր շարժվում: Երբ ինքն ու պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ներս մտան, Հարրին լսեց իրենց հետևում խուլ ֆստոցով փակվող պատերի ծայնը: Կանգնելով աստիճանների վրա նրանք սկսեցին վեր բարձրանալ շրջանաձև պտույտներով, վեր, ավելի վեր: Հարրին արդեն թեթև գլխապտույտ էր զգում, երբ վերջապես, իր առջև տեսավ մի շքեղ կաղնեփայտե դուռ, գրիֆոնի տեսքով բրոնզյա փայլփլուն թակիչով:

Նա արդեն գիտեր, թե իրեն ուր են բերել: Անշուշտ, դա Ղամբլդորի առանձնասենյակն էր:

Գլուխ 12. Կերպափոխման Էլեքսիրը

Հասնելով վերին աստիճանահարթակին, նրանք դուրս քայլեցին շարժասանդուղքից, և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը թակեց աստիճանահարթակի վրա բացվող միակ դուռը: Դուռն անձայն բացվեց, և նրանք ներս մտան: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Հարրիին կարգադրեց սպասել ու հեռացավ:

Հարրին նայեց շուրջը: Նա վստահաբար կարող էր ասել, որ իր այցելած բոլոր ուսուցչական առանձնասենյակներից ամենահետաքրքիրը Դամբլդորի առանձնասենյակն էր, և եթե մահու չափ վախեցած չլիներ այն մտքից, որ իրեն շուտով հեռացնելու են դպրոցից, ապա մեծագույն հաճույքով մի լավ կզններ շուրջը:

Դա մի մեծ, շատ գեղեցիկ կահավորված շրջանաձև սենյակ էր, լի ամեն կողմից լսվող ցածր տարօրինակ ցկլտացող ու փստփստացող ձայներով: Փորագրված շշաձև ոտքերով սեղանների վրա շարված էին Հարրիին անձանոթ բազմաթիվ հետաքրքրաշարժ արծաթյա գործիքներ, որոնք փքփքալով ծխի փոքրիկ քուլաներ էին փսխում և ծիծաղելի բզզոց արձակում: Պատերին փակցված էին դպրոցի նախկին տնօրենների և տնօրինուհիների դիմանկարները. բոլորն ընդարմացած ֆսֆսոցով ննջում էին իրենց շրջանակների մեջ: Սենյակում կար նաև հաստ ձիթաններով լայն թաթերի վրա կանգնած հսկայական մի սեղան, որի կողքին կանգնած գրապահարանի դարակներից մեկի վրա դրված էր մի հնամաշ, քրքրված սրածայր գլխարկ: Հարրին անմիջապես ճանաչեց Տեսակավորող գլխարկը:

Հարրին տատանվում էր: Նա անհանգիստ նայեց պատերին կախված դիմանկարների մեջ քնած դյուրերին ու վիուկներին: Դժվար թե նրանցից մեկնումեկն առարկի, եթե ինքը վերցնի Տեսակավորող գլխարկն ու դնի գլխին... Ընդամենը մեկ անգամ ևս նրան լսելու համար... Պարզապես համոզվելու համար, որ Գլխարկն իրեն ճիշտ միաբանություն է ուղարկել...

Հարրին կամացուկ անցավ սեղանի հետևը, դարակից վերցրեց գլխարկն ու դանդաղ իջեցրեց գլխին: Գլխարկը շատ մեծ էր և անմիջապես սահեց նրա քթին ու լրիվ ծածկեց աչքերը, ճիշտ այնպես, ինչպես անցած անգամ՝ Տեսակավորման

արարողության ժամանակ: Հարրին կուրորեն նայեց գլխարկի սև մթության մեջ ու մի պահ սպասեց: Հետո մի ցածր ձայն ասաց նրա ականջին.

— Քեզ ինչ-որ կասկածնե՞ր են տանջում, Հա՛րրի Փո՛թեր...

— Հը՛ըմ, այո՛, — թոթովեց Հարրին, — ներեցեք, որ անհանգստացնում եմ ձեզ... Ես ուզում էի հարցնել...

— Երևի կասկածում ես, արդյո՞ք, ճիշտ միաբանություն եմ ուղարկել քեզ... — կռահելով ասաց Գլխարկը: — Հը՛ըմ... Իրոք, դժվար էր որոշել քո միաբանությունը: Բայց ես իմ ասածներից չեմ հրաժարվում, — Հարրիի սիրտը խուճապահար թպրտաց, — դու անկասկած մեծ հաջողության կհասնեիր Սլիդերին միաբանությունում:

Հարրիի ստամոքսն ընդվզեց: Նա արագ ճանկեց Գլխարկի ձագարածն ծայրը և ցած քաշեց գլխից: Մաշմշված ու գունաթափված գլխարկը լաթի պես կախվեց նրա ձեռքի մեջ: Հարրին կատաղությունից սաստկացող սրտխառնոցով հետ նետեց գլխարկը դարակի վրա:

— Դուք սխալվու՛մ եք, — բարձրաձայն ասաց նա անշունչ Գլխարկին: Գլխարկը չշարժվեց: Հարրին հետ-հետ գնաց: Հետո մի տարօրինակ, կլթկթացող ձայն ստիպեց նրան կրունկների վրա հետ շրջվել:

Նա սենյակում մենակ չէր: Դռան կողքին, ոսկյա թառի վրա նստած էր տանջված ու ջլատված տեսքով մի թռչուն՝ շատ նման կիսով չափ փետրաթափ եղած հնդուհավի: Հարրին անթարթ նայեց թռչնին, թռչունն էլ խամրած աչքերով նայեց Հարրիին՝ կոկորդից կրկին կլթկթոց հանելով: Հարրին մտածեց, որ թռչունը շատ հիվանդ էր ու գրեթե կիսամեռ: Նրա աչքերը խամրած էին, և քանի դեռ Հարրին դիտում էր նրան, մի քանի փետուրներ պոկվեցին թռչնի պոչից ու թափվեցին հատակին:

Հարրին մտածեց, որ իրավիճակի կատարյալ անմխիթարության համար միայն դա էր պակասում, որ հենց այն ժամանակ, երբ ինքը միայնակ կանգնած էր Դամբլդորի առանձնասենյակում, նրա ձեռնասուն թռչունը հանկարծ վերցնեց ու շունչը փչեր: Սակայն այդ պահին մի այնպիսի անսպասելի բան կատարվեց, որ Հարրին՝ իր տեսածի ահավորությունից ցնցված, անմիջապես մոռացավ մնացած ամեն ինչը: Թառին նստած թռչունը հանկարծ ինքն իրեն բռնկվեց ու

բոցավառվեց կրակի լեզուներով: Անսպասելի տեսարանից ցնցված Հարրին սարսափահար ճչաց, ու հետ ցատկեց դեպի սենյակի խորքը: Նա խուճապահար նայեց շուրջը, մի բաժակ ջուր փնտրելով, որպեսզի հանգցնի բռնկված կրակը, բայց սենյակում ոչ մի ջրաման չտեսավ: Մինչ այդ, թռչունը՝ կրակի լեզուներով պարուրված, հրաշեկ գունդ էր դարձել: Հանկարծ թռչունն ուժեղ կոնչաց, և մեկ վայրկյան անց նրանից գրեթե ոչինչ չէր մնացել՝ բացի հատակին թափված մի փոքրիկ կույտ առկայծող մոխրից:

Սենյակի դուռը բացվեց: Ներս մտավ Դամբլդորը: Նա շատ մռայլ դեմք ուներ:

— Պրոֆեսոր, — հագիվ արտաշնչեց Հարրին, — ձեր թռչունը... Ես ոչինչ չէի կարող անել... Պարզապես ինքն իրեն բռնկվեց...

Ի զարմանս Հարրիի, Դամբլդորը ժպտաց:

— Արդեն ժամանակն էր, — ասաց նա, — քանի որ է, ինչ իսկապես շատ վատ տեսք ուներ: Ես նույնիսկ սկսել էի հորդորել նրան, որպեսզի մի քիչ արագացնի:

Նա ցածր ծիծաղեց Հարրիի դեմքի ապշահար արտահայտության վրա:

— Ֆոքսը փյունիկ է, Հա՛րրի: Փյունիկներն ինքնահրկիզվում են, երբ գալիս է նրանց մեռնելու ժամանակը և կրկին վերածնվում մոխրից: Ապա նայի՛ր...

Հարրին ճիշտ ժամանակին նայեց հատակին թափված մոխրին, որպեսզի մոխրակույտի մեջ տեսնի կտուցիկը վեր ցցած մի փոքրիկ անձուռնի ճուտիկ: Ճուտիկը նույնքան այլանդակ էր, որքան և զառամյալ թռչունը:

— Ի՛նչ ափսոս, որ հրկիզվելու օրը տեսար նրան, — ասաց Դամբլդորը, նստելով գրասեղանի հետևում: — Իրականում, նա շատ գեղեցիկ է՝ կարմիր և ոսկեգույն հիասքանչ փետուրներով... Ջարմանահրաշ էակներ են փյունիկները: Նրանք կարող են հսկայական ծանրություն բարձրացնել, նրանց արցունքները բուժիչ ազդեցություն ունեն, և նրանք անսահման հավատարիմ են իրենց տերերին:

Ֆոքսի հրկիզման տեսարանից ապրած ցնցումից, Հարրին մոռացել էր իր այդտեղ գտնվելու պատճառը, բայց այն պահից, երբ Դամբլդորը տեղավորվեց սեղանի հետևում՝ բարձր թիկնակով աթոռի մեջ և իր խորաթափանց կապույտ հայացքը հառեց Հարրիի վրա, ամեն ինչ մակընթացության պես վերադարձավ նրա գիտակցության մեջ:

Սակայն, մինչ Ղամբլդորը կհասցներ ևս մեկ բառ ասել, առանձնասենյակի դուռը կրնկի վրա բացվեց, և Հագրիդը խելագար հայացքով ներխուժեց ներս, գլխանոցը կախված գզգզված մազերի բաշից և մի ձեռքում ճոճելով սատկած աքաղաղը:

— Հա՛րրին չէր, պրոֆե՛սոր Ղամբլդոր... — շնչակտուր ասաց Հագրիդը: — Ես նրա հետ խոսում էի էդ երեխուն գտնելուց մի քանի րոպե առաջ, նա ժամանակ էլ չէր ունենա, սը՛ր...

Ղամբլդորը փորձեց մի բան ասել, բայց Հագրիդը շարունակեց կամաց-կամաց ծայրը բարձրացնել՝ չնկատելով, որ ոգևորության մեջ չափազանց բարձր էր թափահարում սատկած աքաղաղը՝ աջ ու ձախ թռցնելով փետուրները:

— Ուղղակի չէր կարող նա լինել... Ես կերդվեմ Հրաշագործության նախարարությունում...

— Հա՛գրիդ, ես...

— Դուք սխալ տղայի եք կասկածում, սը՛ր... Ես Հարրին լավ եմ ճանաչում, նա երբեք...

— Հա՛գրիդ, — շատ բարձր ասաց Ղամբլդորը, — ես չեմ կարծում, թե Հարրին է հարձակվել այդ մարդկանց վրա:

— Օ՛հ, — ասաց Հագրիդը, և աքաղաղը կրկին կախվեց նրա ձեռքից՝ թրմփոցով հարվածելով ոտքին: — Լա՛վ... Էդ դեպքում ես դրսում կսպասեմ, Տնօրե՛ն... — և շատ շփոթված դուրս եկավ սենյակից:

— Դուք իսկապես չե՞ք կարծում, որ ես էի, պրոֆե՛սոր... — հուսադրված կրկնեց Հարրին, մինչ Ղամբլդորը սեղանից ցած էր գցում աքաղաղի փետուրները:

— Ո՛չ, Հա՛րրի, չեմ կարծում, — ասաց Ղամբլդորը, կրկին խոժոռվելով, — բայց, միևնույն է, ուզում եմ խոսել քեզ հետ:

Մինչ Ղամբլդորը՝ սեղանին հենելով միահյուսված երկար մատներով ձեռքերը, խորաթափանց հայացքով կրկին զննում էր նրան, Հարրին նյարդայնացած սպասում էր:

— Ես պետք է հարցնեմ քեզ, Հա՛րրի, կա՞ արդյոք մի բան, ինչի մասին կցանկանայիր պատմել ինձ, — ասաց նա շատ փափուկ ձայնով, — ընդհանրապես որևէ բան:

Հարրին չգիտեր ինչ ասեր: Նա մտածեց Մալֆոյի գոռոցի մասին՝ «Հողածիննե՛ր, հաջորդը դուք եք լինելու...», և Կերպափոխման էլեքսիրի մասին, որը դանդաղ եփվում էր Լալկան Մարթայի զուգարանում: Հետո նա հիշեց այն անմարմին ձայնը, որն ինքն արդեն երկրորդ անգամն էր լսում, և մտաբերեց Ռոնի ասածը, որ «...ձայներ լսելը, որոնք քեզնից բացի ուրիշ ոչ ոք չի լսում, լավ նշան է նույնիսկ հրաշագործական աշխարհում»: Նա հիշեց, թե ամբողջ դպրոցն ինչ էր խոսում իր մասին, նաև իր օրեցօր աճող ներքին վախը, որ ինքն ինչ-որ կապ ունի Սալազար Սլիդերինի հետ...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — ոչ մի բան չկա, ինչի մասին կցանկանայիր պատմել ձեզ, պրոֆե՛սոր:

ՅՈՐՁ

Եթե ամբողջում տիրող ընդհանուր մթնոլորտը՝ մինչև Ջասթինի ու Գրեթե Անգլուխ Նիքի վրա կատարված հարձակումը, կարելի էր անվանել լարված ու կասկածատանջ, ապա այդ չարաբաստիկ իրադարձությունից հետո իրավիճակը վերածվեց բացարձակ, գրեթե անկառավարելի խուճապի: Ամենից հետաքրքիրն այն էր, որ մարդիկ, կարծես, առավելապես անհանգստացած էին Գրեթե Անգլուխ Նիքի ճակատագրով: «Ի՞նչը կարող էր ազդել ուրվականի վրա», շարունակաբար հարցնում էին միմյանց: Այդ ի՞նչ սարսափելի ուժ պիտի լիներ, որպեսզի կարողանար վնասել մեկին, ով վաղուց արդեն մահացած է: Խուճապահար ուսանողները գրեթե տարերայնորեն սկսեցին Հոգվարթսի ձեպընթացի տոմսեր գնել՝ Ծննդյան տոների արձակուրդներին ամբողջից հեռանալու համար:

— Եթե այսպես շարունակվի, — ասաց Ռոնը Հարրիին ու Հերմիոնային, — ամբողջում կմնանք միայն մենք, Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը: Ա՛յ, թե ուրախ տոներ կլինեն...

Քրեքն ու Գոյլը, ովքեր միշտ անում էին այն, ինչ անում էր Մալֆոյը, նույնպես ցուցակագրվել էին արձակուրդներին ամրոցում մնալու համար։ Բայց Հարրին ուրախ էր, որ աշակերտների մեծամասնությունը հեռանալու էր ամրոցից։ Նա արդեն հոգնել էր միջանցքներում իրենից հեռու փախչող մարդկանցից, ովքեր կարծես վախենում էին, որ ինքը հրես-հրես ժանիքները ցցած կհարձակվի կամ թույն կթթի իրենց վրա։ Նա անչափ ծանծրացել էր իրեն ուղեկցող բոլոր փսփսոցներից, շշուկներից ու իր վրա ցցած մատներից։

Սակայն Ֆրեդի ու Ջորջի համար այդ ամենը զվարճության նոր աղբյուր էր, և նրանք ուղղակի չափն անցնում էին իրենց հնարած նոր զվարճությամբ։ Նրանք, Հարրիից առաջ ընկած, հանդիսաքայլ անցնում էին միջանցքներով և ուժերի ներածին չափ բարձրածայն գոռում։

— Ճանապարհ տվե՛ք Սլիդերինի ժառանգի՛ն... Անհաղթելի չար կախա՛րդ է գալիս...

Փերսին կտրականապես դեմ էր այդ վարքագծին։

— Դա ծիծաղի առարկա չէ՛, — մի անգամ խստածայն ասաց նա։

— Ու՛ուֆ, Փե՛րսի, ճանապարհ տու՛ր, — ասաց Ֆրեդը, — Հարրին շտապում է։

— Հա՛... Նա պիտի ուղիղ ժամը հինգին ոգեկոչվի Գաղտնի սրահ՝ իր ժանիքավոր ծառայի հետ մի գավաթ թեյ ըմպելու համար, — ծիծաղից խեղդվելով ասաց Ջորջը։

Ջինին, սակայն, նույնպես ոչ մի զվարճալի բան չէր տեսնում այդ խաղի մեջ։

— Վերջացրե՛ք, — ձչում էր նա ամեն անգամ, երբ Ֆրեդը դիտավորյալ բարձրածայն հարցնում էր Հարրիին, թե նա ում վրա է կատարելու իր հաջորդ հարձակումը կամ երբ Ջորջը, Հարրիին միջանցքում հանդիպելիս, ցուցադրաբար սկսում էր իբր հմայագերծել նրան մի մեծ հոտավետ սխտորով։

Հարրին չէր առարկում։ Նա իրեն նույնիսկ լավ էր զգում, որ գոնե Ֆրեդն ու Ջորջը շատ զվարճալի էին գտնում այն գաղափարը, թե ինքն է Սլիդերինի ժառանգը։ Բայց նրանց անմեղ խեղկատակությունը կատաղության գերագույն աստիճանի էր հասցնում Դրաքո Մալֆոյին, որն ամեն անգամ նրանց զվարճանքը տեսնելիս նույնիսկ ավելի մռայլ ու չարացած տեսք էր ընդունում։

— Նա պարզապես տրաքվում է, որ չի կարող բացեիբաց ասել, որ Սլիզերինի ժառանգն ինքն է, — ասաց Ռոնը գիտակի տոնով: — Ո՞վ չգիտի, որ նա քիչ է մնում նախանձից ու կատաղությունից կաթվածահար լինի ամեն անգամ, երբ որևէ մեկն ինչ-որ բանում առաջ է անցնում իրենից, իսկ դու, նրա կարծիքով, վայելում ես իր կեղտոտ գործի ամբողջ փառքն ու պատիվը:

— Ոչինչ, քիչ մնաց արդեն, — գոհունակությամբ ասաց Հերմիոնան, — Կերպափոխման էլեքսիրը գրեթե պատրաստ է: Շատ շուտով մենք կիմանանք ճշմարտությունը:

ՅԾԸ

Վերջապես կիսամյակն ավարտվեց, և թավշափաթիլ ծյունով ծածկված շրջապատի սարերի ու անտառի նման, ամրոց նույնպես ընկղմվեց հանդիսավոր լռության մեջ: Հարրիի կարծիքով ամրոցում ավելի շուտ խաղաղ էր, քան մռայլ, և նա մեծագույն հաճույք էր ստանում այն հանգամանքից, որ ինքը, Հերմիոնան և Ուիզլիները բացարձակ տեր ու տիրական էին մնացել Գրիֆինդորի աշտարակում: Իրենք, վերջապես, կարող էին ուզածի չափ աղմկարար «Պայթուցիկ տուզ» խաղալ՝ առանց որևէ մեկին խանգարելու կամ անհանգստացնելու և բոլորի աչքից հեռու ինքնուրույն վարժվել մենամարտելու արվեստի մեջ: Ֆրեդը, Ջորջը և Ջինին նույնպես պիտի մնային դպրոցում, որովհետև տեր և տիկին Ուիզլիները գնալու էին Եգիպտոս՝ իրենց ավագ որդի Բիլին այցելելու: Փերսին, որը չէր թաքցնում իր բացարձակ դժգոհությունը, ինչպես ինքն էր ասում, կրտսեր Ուիզլիների մանկամիտ պահելաձևից, շատ քիչ ժամանակ էր անցկացնում Գրիֆինդորի աշտարակի ընդհանուր սենյակում: Նա շատ պաշտոնական տոնով ի գիտություն բոլորի շտապեց հայտարարել, որ ինքը որոշել է Ծննդյան տոներին մնալ ամրոցում միայն այն պատճառով, որ իր պարտքն է համարում որպես Ավագ օժանդակել ուսուցիչներին նման դժվարին ժամանակներում:

Վերջապես, սառն ու պողպատափայլ երկնքում բացվեց Ծննդյան տոնի առավոտը: Հերմիոնան՝ արդեն հագած-կապած ու Սուրբ Ծննդյան տոնի

նվերները գրկած, ներխուժեց դեռ քնած տղաների ննջասենյակը, որտեղ Հարրին ու Ռոնը մենակ էին մնացել, և արթնացրեց նրանց:

— Արթնացե՛ք, — բարձրաձայն ասաց նա, մի կողմ քաշելով պատուհանների վարագույրները:

— Հերմիոնա, դու այստեղ ի՞նչ ես անում, մի՞թե քեզ կարելի է մտնել այստեղ, — քնաթաթախ ասաց Ռոնը, աչքերը փակելով պատուհանից ներս հոսող լույսից:

— Քո Սուրբ Ծնունդն էլ շնորհավո՛ր, — ասաց Հերմիոնան՝ Ռոնին նետելով նվերի փաթեթը: — Մեկ ժամից ավելի է, ինչ ոտքի վրա եմ, գնացել էի էլեքսիրի մեջ լեղվախոտ ավելացնելու: Մեր էլեքսիրն արդեն պատրաստ է:

Հարրին հանկարծ լրիվ արթուն նստեց անկողնում:

— Համոզվա՞ծ ես...

— Միանգամայն... — ասաց Հերմիոնան, քշելով Բոքոն առնետին, որպեսզի նստի Հարրիի մահճակալի ծայրին, — եթե մենք պատրաստվում ենք մի բան անել, ուրեմն այսօր պիտի անենք:

Այդ պահին պատուհանի բաց փեղկից ներս թռավ Հեդվիգը՝ կտուցի մեջ մի շատ փոքր փաթեթ բռնած:

— Ողջու՛յն, — անչափ ուրախացած ասաց Հարրին, — դու այլևս չե՞ս բարկանում ինձ վրա:

Հեդվիգը կտուցով քնքուշ կսմթեց Հարրիի ականջը, ինչը նրա համար շատ ավելի մեծ նվեր էր, քան բվի բերած փաթեթը, որն ինչպես պարզվեց, նամակ էր Դարզլիներից: Նրանք Հարրիին մի ատամնաքիչ էին ուղարկել որպես Ծննդյան տոնի նվեր և մի երկտող, որտեղ ասվում էր, որ իրենք շատ ուրախ կլինեն, եթե Հարրին ամառային արձակուրդներին նույնպես Հոգվարթսում մնա:

Ծննդյան տոների առթիվ Հարրիի ստացած մյուս բոլոր նվերները շատ ավելի արժեքավոր էին: Հագրիդը նրան նվիրել էր մի մեծ տուփ մեղրի մաթով եփած հալվա, որը Հարրին որոշեց ուտելուց առաջ փափկեցնել կրակի վրա: Ռոնը մի գիրք էր նվիրել. «Սովորե՛ք թռչել Հրանոթների պես» (իր սիրած քվիդիչային թիմի լավագույն խաղերի և մարզական հնարքների նկարագրություններով), իսկ Հերմիոնան ընտրել էր սպիտակ արծվի փետուրից մի շքեղ գրչափետուր: Բացելով նվերների վերջին փաթեթը Հարրին հայտնաբերեց տիկին Ուիզլիի

ծեռքով հյուսված մի նոր ծմեռային տաք ջեմար և սալորաչրով ու ընկույզով լցոնած մի մեծ կարկանդակ: Նա տիկին Ուիզլիի շնորհավորական բացիկը կարդաց, մեղավորության զգացումի մի նոր մակընթացությունից կարմրած՝ հիշելով պարոն Ուիզլիի չարաբաստիկ ավտոմեքենան, որին ոչ ոք այլևս չէր տեսել Կռվազան ուռենու հետ հանրահայտ ընդհարման օրից ի վեր: Խղձի խայթով նա սկսեց մտածել այն կանոնախախտումների մասին, որոնք ինքն ու Ռոնը պատրաստվում էին կատարել հենց այդ օրը:

ՃՃՃ

Ոչ ոք, նույնիսկ այնպիսի հանդուգն խելառի մեկը, որը պատրաստվում է Սուրբ ծննդյան տոնի օրով Կերպափոխման էլեքսիր խմել, չէր կարողանա անտարբեր մնալ Ծննդյան տոների առթիվ ամենամյա հոգվարթայան ճաշկերույթի նկատմամբ:

Մեծ Ղահլիճը հրաշագեղ տեսք ուներ: Ղահլիճի երկար պատերը հատող սյուների մոտ դրված էին սառցե եղյամով զարդարված տասներկու փարթամ եղևնիներ: Ղահլիճի երկայնքով, սյունից սյուն ձգվող շեղաձիգ ու խաչաձև շարաններով կախված էին մրտենու և փշարմավի ճյուղերից հյուսված հաստ դրասանգներ: Առաստաղից կախարդված ձյուն էր թափվում, զարմանալիորեն տաք ու չոր: Ղամբլդորի ղեկավարությամբ սեղանակիցները երգեցին Սուրբ Ծննդյան տոների նրա սիրած բոլոր տաղերը: Ամեն մի հաջորդ գավաթ էգնոգից հետո Հագրիդի ձայնը ավելի ու ավելի բարձր էր թնդում: Փերսին չէր նկատել, որ Ֆրեդը հմայադավել էր նրա Ավագի կրծքանշանը, որի փայլեցրած մակերեսի վրա արդեն մի քանի ժամ է, ինչ «Ավագ» բառի փոխարեն ցուցվում էր «Ավանակ» բառը, և շարունակ զարմանում էր, թե ինչու են բոլորն իրեն նայելով փրթկում ու քրքջում: Հարրին նույնիսկ չէր էլ լսում սլիգերինցիների սեղանից Մալֆոյի բարձրածայն չարախինդ մեկնաբանությունները իր նոր ջեմարի հասցեին: Եթե իրենք միայն մի փոքր հաջողություն ունենան, ապա Մալֆոյը մի քանի ժամից կստանա իր արժանին, դեռ մի բան էլ ավելի:

Հարրին ու Ռոնը հագիվ էին վերջացրել իրենց երրորդ բաժին տոնական փուդինգը, երբ Հերմիոնան ծածուկ շարժումներով և աչքով-ունքով դուրս քշեց նրանց Մեծ դահլիճից՝ իրենց նախաձեռնած ծրագիրն այդ երեկո իրագործելու համար:

— Մեզ մնում է ճարել մի փշուր նրանցից, ում կերպն ուզում ենք ստանալ, — շատ գործնական տոնով ասաց Հերմիոնան, կարծես տղաներին ընդամենը ուղարկում էր խանութ՝ լվացքի օձառ գնելու: — Ակնհայտորեն, լավագույն տարբերակը կլինի, եթե մի-մի փշուր ճարեք Քրեբից ու Գոյլից, ովքեր Մալֆոյի լավագույն ընկերներն են: Նրանց նա ամեն ինչ կասի: Եվ մենք պետք է ինչ-որ կերպ հոգանք, որպեսզի իրական Քրեբն ու Գոյլը հանկարծ ներս չմտնեն, քանի դեռ մենք զբաղված կլինենք Մալֆոյին հարցաքննելով: Ես ամեն ինչ մտածել եմ, — շարունակեց նա՝ անտեսելով Հարրիի ու Ռոնի ապշահար դեմքերը: Հերմիոնան տղաներին ցույց տվեց երկու խոշոր, շատ ախորժատես շոկոլադե էկլերներ:

— Ես սրանք լցրել եմ հասարակ քնաբեր թուրմով: Ձեզ մնում է ընդամենը հոգալ, որ Քրեբն ու Գոյլը գտնեն սրանք: Ինքներդ գիտեք, թե որքան ազահ ու շատակեր են: Անհնար է, որ տեսնեն ու անմիջապես չխժռեն: Իսկ երբ քնեն, մի քանի մազ պոկեք յուրաքանչյուրի գլխից ու փակեք նրանց որևէ խորդանոցում:

Հարրին ու Ռոնը, ասես իրենց ականջներին չհավատալով, նայեցին միմյանց:

— Հերմիո՛նա, ես չեմ կարծում, որ...

— Քո ծրագրում ընդհանրապես ոչ մի իրատեսական բան չկա:

Բայց Հերմիոնայի աչքերը պողպատափայլ առկայծեցին ճիշտ այնպես, ինչպես երբեմն փայլում էին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի աչքերը:

— Էլեքսիրը բանի պետք չէ առանց Քրեբի ու Գոյլի մազերի, — ասաց նա համառությամբ, — դուք, հուսով եմ, մտքներդ չեք փոխել Մալֆոյին հարցաքննելու կապակցությամբ:

— Օ՛հ, լա՛վ... շատ լա՛վ, — ասաց Հարրին, — իսկ դու՞, դու ինքդ, ու՞մ մազերն ես պոկոտելու...

— Ես իմն արդեն ունեմ, — գվարթ ասաց Հերմիոնան, պարեգոտի գրպանից հանելով մի փոքրիկ խցանված սրվակ և տղաներին ցուցադրեց դրա մեջ եղած

մեկ հատիկ մազը: — Հիշու՞մ եք, երբ Միլիսենթ Բուլսթրոուդը սկսեց ըմբշամարտել ինձ հետ Մենամարտի ակումբի առաջին հավաքի ժամանակ: Այս մազը նա թողել էր իմ պարեգոտի վրա, երբ փորձում էր խեղդել ինձ: Նա տուն է գնացել Սուրբ Ծննդյան տոներին: Ինձ մնում է միայն սլիզերինցիներին ասել, որ միտքս փոխել եմ, և որոշել եմ մնալ ամրոցում:

Երբ Հերմիոնան շտապեց կրկին ստուգելու Կերպափոխման էլեքսիրը, Ռոնը շատ մռայլ արտահայտությամբ շրջվեց դեպի Հարրին:

— Դու երբևէ սրա նման ծրագիր լսած կա՞ս, որտեղ գրեթե ամեն ինչ կարող է ձախողվել ու տապալվել:

ՅՈՐՁ

Սակայն, ի գերագույն զարմանք Հարրիի ու Ռոնի, Հերմիոնայի ծրագրի առաջին փուլն անցավ ճիշտ այնպես հեշտ ու հստակ, ինչպես նա կանխատեսել էր: Սուրբ Ծննդյան տոնի կապակցությամբ մատուցված թեյից հետո տղաները դարանակալեցին շքամուտքի ամայի դահլիճում՝ սպասելով Քրեբին ու Գոյլին: Վերջիններս դեռ չէին հեռացել Սլիզերինի սեղանից և զբաղված էին փորներն ազահաբար լցնելով արդեն երկրորդ տասնյակ տարբեր համերի քաղցր կաթնախյուսով կարկանդակներով: Հարրին շոկոլադե էկլերները գեղեցիկ տեղադրեց դեպի վեր տանող աստիճանների հաստ բազրիքին: Հարրին ու Ռոնը՝ տեսնելով Մեծ դահլիճից դուրս եկող Քրեբին ու Գոյլին, անմիջապես թաքնվեցին շքամուտքի կաղնեփայտե դռան կողքին կանգնած զինագզեստի հետևում:

— Բայց ինչքա՛ն հաստագլուխ պիտի լինի մարդ, — քթի տակ հուզված շնչաց Ռոնը, տեսնելով Քրեբի դեմքի ապուշ ուրախ արտահայտությունը, երբ վերջինս Գոյլին երջանիկ մատնացույց արեց էկլերները և ազահաբար ճանկեց դրանցից մեկը: Ապուշ-ապուշ ժպտալով նրանք էկլերներն ամբողջությամբ խոթեցին իրենց մեծ բերանները: Մի պահ երկուսն էլ հաղթական տեսքով ծամում էին, հետո, նույնիսկ մեկ թարթիչի չափ չփոխելով դեմքի արտահայտությունը, երկուսն էլ մեջքի վրա գրմփացին մարմարյա հատակին:

Շատ ավելի դժվար խնդիր էր դահլիճի հակառակ կողմում գտնվող խորդանոցում նրանց թաքցնելը: Դույլերի ու խոզանակների արանքում նրանց ապահով տեղավորելուց հետո, Հարրին մի քանի մազ պոկեց Գոյլի ճակատից, իսկ Ռոնը մի քանի մազ քաշեց Քրեբի գլխից: Նրանք վերցրին նաև Քրեբի ու Գոյլի կոշիկները, որովհետև իրենց սեփական կոշիկները մի քանի անգամ փոքր կլինեին Քրեբի ու Գոյլի ոտքերի համար: Հետո, դեռևս ապշահար իրենց իսկ արածից, սլացան դեպի Լալկան Մարթայի զուգարանը:

Հերմիոնայի խցիկի դռան տակից, որտեղ նա խառնում էր կաթսայի պարունակությունը, այնպիսի թանձր սև ծուխ էր լցվել ամբողջ զուգարանում, որ գրեթե ոչինչ չէր երևում: Նրանք գլխներին քաշեցին իրենց պարեգոտների փեշերն ու թակեցին խցիկի դուռը:

— Հերմիոնա...

Լսվեց սողնակի ծայնը, և Հերմիոնան խցիկից դուրս եկավ շառագունած ու հուզված դեմքով: Խցիկից լսվում էր մաթի պես թանձր Էլեքսիրի գլուփ-գլուփ բլթբլթոցը: Երեք ապակյա գավաթներ պատրաստ դրված էին զուգարանակոնքի պռունկին:

— Բերեցի՞ք — անհամբեր հարցրեց Հերմիոնան:

Հարրին նրան ցույց տվեց Գոյլի մազերը:

— Լավ է: Ես լվացքատնից թռցրել եմ այս մեծ չափի պարեգոտները, — ասաց Հերմիոնան՝ ցույց տալով մի փոքր կապոց, — երբ Քրեբ ու Գոյլ դառնաք, ձեզ ավելի մեծ չափի պարեգոտներ են պետք:

Նրանք երեքով նայեցին կաթսայի մեջ: Մոտիկից Էլեքսիրը կարծես դանդաղ բլթբլթացող, անորոշ մուգ գույնի ցելս լինեք:

— Ես համոզված եմ, որ ամեն ինչ ճիշտ եմ արել, — ասաց Հերմիոնան կրկին նյարդայնացած ընթերցելով «Հզորագույն հմայաթուրմերի ժողովածուի» բժերով ծածկված էջը, — Ճիշտ այնպիսի տեսք ունի, ինչպես նկարագրված է գրքում... Խմելուց հետո մենք ընդամենը մեկ ժամ կունենանք, մինչև մեր սեփական կերպին վերադառնալը:

— Իսկ հիմա ի՞նչ, — շշնջաց Ռոնը:

— Հիմա էլեքսիրը երեք հավասար բաժիններով կլցնենք գավաթների մեջ ու կավելացնենք մազերը:

Հերմիոնան շերեփով մի-մի բաժին էլեքսիր լցրեց գավաթների մեջ, հետո դողացող ձեռքով Միլիսենթ Բուլսթրոուդի մազը իր պստիկ սրվակից թափ տվեց առաջին գավաթի մեջ:

Էլեքսիրը եռացող թեյնիկի պես բարձր ֆշշոց արձակեց ու սկսեց կատաղի փրփրակալել: Մեկ վայրկյան անց այն դարձավ անբնական երանգի դեղին:

— Ուու՛ըըդդ... Ահա թե ինչ գույնի է Միլիսենթ Բուլսթրոուդի էությունը, — ասաց Ռոնը, աչքերը զգվանքով չռելով գավաթի վրա: — Գրագ գա՞նք, որ շատ զգվելի համ է ունենալու:

— Հիմա դուք ավելացրեք ձերը, — անսասան ասաց Հերմիոնան:

Հարրին Գոյլի մազը զցեց մեջտեղի գավաթի մեջ, իսկ Ռոնը Քրեբի մազը նետեց վերջին գավաթի մեջ: Երկու գավաթներն էլ ֆշշոց արձակեցին ու փրփրակալեցին: Գոյլի գավաթի պարունակությունը դարձավ չորացած խլինքի կանաչավուն գույնի, իսկ Քրեբինը՝ կեղտոտ մուգ շագանակագույն:

— Սպասե՛ք, — ասաց Հարրին, երբ Ռոնն ու Հերմիոնան ձեռքերը պարզեցին դեպի իրենց գավաթները: — Լավ չի լինի, եթե բոլորս միասին խմենք այս խցիկում: Հենց սկսենք փոխակերպվել Քրեբի ու Գոյլի, այստեղ ուղղակի չենք տեղավորվի: Միլիսենթ Բուլսթրոուդն էլ եթերային շահարիկ չէ:

— Ճիշտ ես ասում, — ասաց Ռոնը բացելով դուռը, — եկե՛ք բոլորս առանձին խցիկներ մտնենք:

Ջգուշորեն, որպեսզի Կերպափոխման էլեքսիրից ոչ մի կաթիլ չթափի, Հարրին տեղափոխվեց մոտակա խցիկը:

— Պատրա՞ստ եք, — կանչեց նա:

— Պատրաստ ենք, — լսվեցին Հերմիոնայի ու Ռոնի ձայները:

— Երեք-ույու-չորս...

Հարրին երկու մատով բռնեց իր քիթը և մի քանի կումերով լրիվ խմեց էլեքսիրը: Այն շատ երկար խաշած կաղամբի համ ուներ:

Նրա կերակրափողն ու ստամոքսն անմիջապես սկսեցին ներսից գալարվել, ասես կենդանի օձեր էր կուլ տվել: Կծկվելով, նա մի պահ մտածեց, որ հիմա

սիրտը կխառնի ու կփսխի: Այնուհետև ուժեղ այրող զգացում սկսվեց ստամոքսից ու վայրկենապես տարածվեց մինչև ձեռքերի ու ոտքերի մատների ծայրերն ու մազարմատները: Հետո նա հավասարակշռությունը կորցրեց և ստիպված չորեքթաթ հենվեց հատակին: Մի այնպիսի սարսափելի զգացում տարածվեց ամբողջ մարմնում, ասես մկաններն ու մաշկը սկսեցին հալվել ու պղպջալ: Աչքերի առջև ձեռքերն աճեցին, մատները հաստացան ու եղունգները լայնացան, իսկ մատնահոդերն ուռչեցին գլանների պես: Նրա ուսերը ցավոտ լայնացան և ճակատի վրա տհաճ խուտուտից Հարրին հասկացավ, որ գլխի մազածածկույթն առաջ եկավ դեպի հոնքերը: Հետո նա կռահեց, որ իր ակնոցը խանգարում է տեսողությանը, որովհետև Գոյլն ակնոց չէր կրում: Հարրին ակնոցը հանեց և բարձրածայն ասաց.

— Դուք երկուսդ, ինչպե՞ս եք, — Գոյլի ցածր, ռնգային ծայնը հնչեց նրա բերանից:

— Հա՛... — լսվեց Քրեբի բամբ ծայնը աջ կողմի խցիկից:

Հարրին բացեց իր խցիկի դուռը և մի քայլ արեց դեպի ճաքած հայելին: Անարտահայտիչ, խոր նստած աչքերի հայացքով հայելու միջից նրան նայեց Գոյլը: Հարրին ականջը քորեց, Գոյլը՝ նույնպես:

Ռոնի խցիկի դուռը բացվեց: Նրանք նայեցին միմյանց: Բացառությամբ այն հանգամանքի, որ Ռոնի «Քրեբը» շատ գունատ էր ու ցնցված, նրանց անհնար էր զանազանել, սկսած մազածածկույթի քառակուսի կտրվածքից մինչև գորիլայի թաթերի պես երկար բազուկները:

— Անհավատալի է, — ասաց Ռոնը, մոտենալով հայելուն և շոշափելով Քրեբի տափակ քիթը, — աներևակայելի է...

— Մենք լավ կանենք շտապենք, — ասաց Հարրին թուլացնելով իր ժամացույցի կապը, որն անխնա խրվել էր Գոյլի հաստ դաստակի մեջ: — Մենք դեռ պետք է գտնենք, թե որտեղ է գտնվում Սլիզերինի ընդհանուր սենյակը: Միակ հույսս այն է, որ հանդիպենք որևէ սլիզերինցու, ու նրա հետևից գնալով՝ մտնենք նրանց ընդհանուր սենյակը:

Ռոնը, անթարթ նայելով Հարրին, ասաց.

— Չես պատկերացնի, թե որքան տարօրինակ է տեսնել Գոյլին մտածելիս:

— Նա թակեց Հերմիոնայի խցիկի դուռը, — Արագացրու՛, պետք է շտապել:

Մի շատ բարախիկ ու սուր ձայն պատասխանեց նրան.

— Ես... ես երևի ձեզ հետ չգամ... Դուք գնացե՛ք... Գնացե՛ք առանց ինձ:

— Հերմիո՛նա, մենք շատ լավ գիտենք, որ Միլիսենթ Բուլսթրոուդը բուլդոզի պես գեշ է, ոչ ոք չի իմանա, որ դա դու ես:

— Ո՛չ... Ես կարծում եմ, որ ես լավ կանեմ չգամ: Դուք գնացե՛ք առանց ինձ:

Շտապե՛ք: Մենք արդեն ժամանակ ենք կորցնում:

Հարրին հուսահատ նայեց Ռոնին:

— Օ՛յ... այդպես ավելի նման է Գոյլին, — ասաց Ռոնը, — ճիշտ այդպիսի տեսք է ընդունում, երբ ուսուցիչներից որևէ մեկը հարց է տալիս նրան:

— Հերմիո՛նա, ամեն ինչ կարգի՞ն է, — հարցրեց Հարրին դռան հետևից:

— Հա՛... Ես լավ եմ... Դուք գնացե՛ք...

Հարրին նայեց իր ժամացույցին: Նրանց թանկարժեք մեկ ժամից հինգ րոպեն արդեն անցել էր:

— Մենք կվերադառնանք այստեղ, եղա՞վ — ասաց նա:

Հարրին ու Ռոնը բացեցին զուգարանի դուռը, զգուշությամբ ստուգեցին, արդյոք միջանցքում ոչ ոք չկա՞, և ճանապարհ ընկան:

— Ձեռքերդ այդպես մի՛ թափահարիր, — մրթմրեաց Հարրին Ռոնին:

— Հը՞...

— Քրեբը ձեռքերն անշարժ է պահում:

— Այսպես ո՞նց է...

— Հա՛, այդպես ավելի լավ է:

Նրանք ցած իջան մարմարյա աստիճաններով: Նրանց ընդամենը պետք էր մի սլիզերինցու հանդիպել, որպեսզի նրա հետևից գնալով հասնեին Սլիզերինի ընդհանուր սենյակը, բայց մոտակայքում ոչ ոք չէր երևում:

— Որևէ գաղափար ունե՞ս, — մրթմրեաց Հարրին:

— Սլիզերինցիք նախաճաշի գալիս են միշտ ա՛յ, էն կողմից, — ասաց Ռոնը, գլխով ցույց տալով դեպի գնդամների մուտքը: Հագիվ էին բառերը դուրս եկել նրա բերանից, երբ երկար, գանգուր մազերով մի աղջիկ դուրս եկավ մուտքից:

— Մեզ չէի՞ք օգնի, — ասաց Ռոնը, — շտապելով աղջկա կողմը, — մենք մոռացել ենք դեպի մեր ընդհանուր սենյակը տանող ճանապարհը...

— Ներեցե՛ք... — ասաց աղջիկը շատ խստաձայն, — Մե՞ր ընդհանուր սենյակը... Ես ռեյվենքլոցի եմ:

Եվ աղջիկը հեռացավ՝ կասկածամտորեն հետ-հետ նայելով նրանց վրա:

Հարրին ու Ռոնը մութ աստիճաններով շտապեցին ցած: Նրանց ոտնաձայները առանձնահատուկ բարձր էին հնչում, երբ Քրեբի ու Գոյլի մեծ ոտնաթաթերը կաշում էին քարե հատակին: Շուտով նրանք սկսեցին մտածել, որ ամեն ինչ այնքան էլ հեշտ ու հանգիստ չի լինելու, ինչպես թվում էր:

Լաբիրինթոսային անցումները լրիվ դատարկ էին: Նրանք ավելի ու ավելի խորն էին գնում դպրոցի տակ և անդադար ստուգում էին իրենց ժամացույցները, որպեսզի տեսնեն, թե ինչքան ժամանակ է իրենց մնացել: Մոտ տասնհինգ րոպեից, երբ արդեն սկսել էին հուսահատվել, հանկարծ առջևից շարժման ձայներ լսվեցին:

— Ահ-հա՛... — ոգևորված բացականչեց Ռոնը, — հաստատ նրանցից մեկնումեկը կլինի:

Այդ մեկը դուրս էր գալիս կողմնատար միջանցքներից մեկից: Սակայն, նրանց ոգևորությունը շուտով մարեց: Դա բոլորովին էլ սլիզերինցի չէր, դա Փերսին էր:

— Ի՞նչ ես անում այստեղ, — անակնկալից շփոթված հարցրեց Ռոնը:

Փերսին անմիջապես վիրավորված տեսք ընդունեց:

— Իսկ դա բացարձակապես ձեր գործը չէ, — չոր պատասխանեց Փերսին, — Դու Քրեբն ես, եթե չեմ սխալվում, չէ՞:

— Վր՛հ... Օ՛հ, հաա՛... — ասաց Ռոնը:

— Անմիջապես գնացե՛ք ձեր ննջարանը, — հրամայեց Փերսին, — այս օրերին միջանցքներում թափառելը վտանգավոր է:

— Բա դու ի՞նչ ես անում, — ասաց Ռոնը:

— Ես... — ասաց Փերսին ամբողջ մարմնով վեր ձգվելով. — Ես Ավագ եմ: Ինձ վրա ոչինչ չի կարող հարձակվել:

Մի ձայն հանկարծ արձագանքեց Հարրիի ու Ռոնի թիկունքից: Դրաքո Մալֆոյն ինքն էր գալիս նրանց ընդառաջ, և կյանքում առաջին անգամ Հարրին ուրախ էր նրան տեսնելու համար:

— Ահա՛ թե որտեղ եք, — մրթմրթաց Դրաքոն, նայելով նրանց: — Ի՞նչ է, մինչև հիմա Մեծ դահլիճում խոզի պես փորներդ էիք լցնու՞մ: Ես էլ ձեզ էի փնտրում, հիմա ձեզ մի իսկապես շատ զվարճալի բան պիտի ցույց տամ, — Մալֆոյը մոխրացնող հայացք նետեց Փերսիի վրա, — իսկ դու ի՞նչ ես անում այստեղ, Ուի՛զլի:

Փերսիի կատաղությունը ափերից դուրս եկավ.

— Գուցե մի փոքր հարգա՞նք ցույց տաք դարոցի Ավագի նկատմամբ, — ասաց նա, — ինձ դուր չի գալիս ձեր վերաբերմունքը:

Մալֆոյը քթի տակ ծիծաղեց, և Հարրին ու Ռոնին նշան արեց, որպեսզի հետևեն իրեն: Հարրին քիչ մնաց ներողություն խնդրեց Փերսիից, բայց ժամանակին ինքն իրեն զսպեց: Հարրին ու Ռոնը շտապեցին Մալֆոյի հետևից, և երբ նրանք արդեն թեքվել էին մոտակա շրջադարձով, Դրաքոն զզվանքով ասաց.

— Այդ Փիթեր Ուիզլին...

— Փերսի... — ինքնաբերաբար ուղղեց Ռոնը:

— Կարևոր չէ, — ասաց Մալֆոյը, — վերջերս չափազանց հաճախ եմ տեսնում նրան էս կողմերում պտտվելիս: Գրագ կգամ, որ գիտեմ, թե նրա ուզածն ինչ է: Նրա կարծիքով, ինքը կկարողանա մեն-մենակ բռնել Սլիզերինի ժառանգին:

Նա արհամարհանքով քրքջաց: Հարրին ու Ռոնը հուզված հայացքներ փոխանակեցին:

Մալֆոյը կանգնեց մի մութ խոնավ պատի մոտ:

— Նոր գաղտնաբառը գիտե՞ս, — հարցրեց նա Հարրիին:

— Հըը՛մ... — պատասխանեց Հարրին:

— Հը՛մ, հա՛... «մաքուր արյուն», — պատասխանի չսպասելով ասաց Մալֆոյը, և քարե պատի մեջ թաքնված դուռն ուրվագծվեց ու բացվեց: Մալֆոյը ներս մտավ անցումով, Հարրին ու Ռոնը մտան նրա հետևեից:

Սլիզերինի ընդհանուր սենյակը երկար, ցածր առաստաղով սրահ էր, կոպիտ քարից շարված պատերով: Առաստաղից շղթաներով կախված էին գնդաձև կանաչավուն ջահեր: Նրանց դիմացի պատի մեջ զարմանահրաշ փորագրություններով զարդարված բուխարիում ուրախ ճարձատում էր կրակը: Բուխարու մոտ դրված հետաքրքիր ուրվագծերով ու զարդանախշերով բազկաթոռների մեջ նստած էին մի քանի սլիզերինցիներ:

— Սպասե՛ք այստեղ, — ասաց Մալֆոյը՝ մատնացույց անելով կրակից քիչ հեռու դրված մի զույգ ոլոր-մոլոր ոտքերով բազկաթոռները, — գնամ բերեմ, այսօր եմ ստացել հայրիկից:

Ստորելով, թե Մալֆոյն ի՞նչ է պատրաստվում ցույց տալ իրենց, Հարրին ու Ռոնը նստեցին՝ աշխատելով անբռնազբոս հանգիստ տեսք ընդունել:

Մեկ րոպեից Մալֆոյը վերադարձավ՝ ձեռքում բռնած լրագրից կտրված մի հոդված: Նա հոդվածն ուղղակի դեմ տվեց Ռոնի քթին:

— Ա՛յ, թե մի լավ կծիծաղե՛ք... — ասաց նա:

Հարրին տեսավ, ինչպես սկսեցին լայնանալ Ռոնի ականաքիբերը: Նա արագ ընթերցեց հոդվածը և մի շատ շինծու ծիծաղ քամելով իրենից, թուղթը փոխանցեց Հարրին:

Հոդվածը կտրված էր «Մարգարե» օրաթերթից, և ահա թե ինչ էր գրված այնտեղ.

Հ Ա Ր Ց Ա Ք Ն Ն Ո Ւ Թ Յ Ո Ւ Ն

ՀՐԱՇԱԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅՈՒՆՈՒՄ

Այսօր Մագլակերտ իրերի վարչության պետ Արթուր Ուիզլին տուգանվեց հիսուն գալեոնով՝ մագլական ավտոմեքենա հմայելու համար:

Պարոն Լուցիուս Մալֆոյը՝ Հոգվարթսի Կախարդանքի և հրաշագործության դպրոցի հոգաբարձու վերահսկիչների խորհրդից, այսօր պահանջեց պարոն Արթուր Ուիզլիի

պաշտոնաթողությունը, քանի որ նրա հմայած ավտոմեքենան այս տարի աշնան սկզբին վթարի էր ենթարկվել Հոգվարթսի շրջակայքում.

«Ուիզլին հեղինակագրկում է Նախարարությունը, — ասաց պարոն Մալֆոյը մեր լրագրողին: — Նա անտարակույս արժանի չէ մեր օրենքների կիրարկումը վերահսկելու պատվին, և նրա ծիծաղելի օրինագիծը՝ Մազլների պաշտպանության մասին, պետք է անմիջապես աղբարկղը նետվի»:

Ցավոք չհաջողվեց բացատրություն ստանալ պարոն Ուիզլիից, իսկ նրա կինը սպառնաց մեր լրագրողների վրա բաց թողնել ընտանեկան հուշկապարիկին, եթե նրանք անմիջապես չհեռանան Ուիզլիների տան բակից:

— Եվ ի՞նչ... — պահանջկոտ անհամբերությամբ հարցրեց Մալֆոյը, մինչ Հարրին կարդում էր լրագրի հոդվածը, — չե՞ս կարծում, որ զվարճալի է:

— Հա-հա-հա... — ասաց Հարրին առանց արտահայտության:

— Արթուր Ուիզլին այնքան է սիրում մազլներին, որ լավ կանի իր կախարդական փայտիկը երկու կես անի ու գնա ապրի նրանց աշխարհում, — արհամարհանքով ասաց Մալֆոյը, — նույնիսկ կասկածելի է, թե Ուիզլիները գտարյուն են՝ դատելով նրանց պահվածքից:

Ռոնի, ավելի ճիշտ Քրեբի, դեմքը կատաղությունից այլայլվել էր:

— Քեզ ի՞նչ է պատահել, Քրեբ, — անտարբեր նետեց Մալֆոյը:

— Փորս ցավում է, — մռնչաց Ռոնը:

— Դեհ, ուրեմն գնա հիվանդանոցային աշտարակը ու բոլոր հողարյուններին մի լավ քացի տուր իմ կողմից, — ասաց Մալֆոյը չարախնդալով:

— Իմիջիայլոց, ես շատ զարմացած եմ, որ մինչև օրս «Մարգարե» օրաթերթում դեռ ոչինչ չեն գրել այդ հարձակումների մասին, — մտազբաղ շարունակեց նա, — Կարծում եմ, որ Դամբլդորը փորձում է թաքցնել այս ամենը

հասարակությունից: Նրան հաստատ կհեռացնեն պաշտոնից, եթե այս հարձակումները շուտով չդադարեն: Հայրիկը միշտ էլ ասել է, որ Դամբլդորը ամենավատ տնօրենն է, որ երբևէ եղել է Հոգվարթսում: Նա սիրահարված է մազլածիներին: Կարգին տնօրենը երբեք թույլ չէր տա, որ Քրիվիի նման ոչնչությունները դպրոց մտնեն:

Մալֆոյն սկսեց երևակայական լուսանկարչական խցիկով լուսանկարել և շատ ծաղրական նմանակեց Քոլինի բոլոր շարժումներն ու դեմքի արտահայտությունը.

— Թույլ կտա՞ս լուսանկարեմ քեզ, Փո՛թեր... Ինքնագիր չե՞ս տա ինձ, Փո՛թեր... Թույլ կտա՞ս կոշիկներիդ լիզեմ, Փո՛թեր...

Նա ձեռքերը ցած գցեց ու զարմացած նայեց Հարրիին ու Ռոնին.

— Ի՞նչ է այսօր պատահել երկուսիդ...

Թեև չափազանց ուշ, բայց Հարրին ու Ռոնը իրենց ստիպեցին բարձրաձայն ծիծաղել, սակայն Մալֆոյը, կարծես, լրիվ բավարարված էր: Երևի Քրեբն ու Գոյլը միշտ ուշ էին հասկանում նրա կատակները:

— Սուրբ Փո՛թեր, հողարյունների բարեկա՛մ... — դանդաղ ասաց Մալֆոյը, — ...մեկն էլ նա է՝ առանց մի կաթիլ հրաշագործական արժանապատվության, թե չէ առավուտից-իրիկուն չէր ֆրֆռա դուրսարժուկ, հողարյուն Գրեյնջերի հետ: Եվ այդ ամենից հետո մարդիկ դեռ կարծում են, որ նա Սլիդերինի ժառանգն է...

Հարրին ու Ռոնը շունչները պահած սպասեցին: Մալֆոյը հաստատ մեկ վայրկյանից կասի, որ ինքն է Սլիդերինի ժառանգը, բայց...

— Երևե՛կ իմանայի, թե ով է, — ասաց Մալֆոյը նախանձաթոր ծայնով, — եթե միայն իմանայի, ախր, ես ինքս կկարողանայի օգնել նրան...

Ռոնի ծնոտը կախվեց, այնպես որ Քրեբի դեմքը նույնիսկ ավելի ապուշ արտահայտություն ստացավ, քան սովորաբար կրում էր: Բարեբախտաբար Մալֆոյը չնկատեց, և Հարրին, որը շատ ավելի արագ էր մտածում, ասաց.

— Դու հաստատ ինչ-որ պատկերացում կունենաս, թե ով է կանգնած այդ ամենի հետևում:

— Դու գիտես, որ չունեմ, Գո՛յլ: Քանի՞ անգամ պետք է ասեմ նույն բանը: — բարկացած նետեց Մալֆոյը, — Հայրիկն էլ ոչինչ չի պատմում Սրահը բացվելու

հին պատմության մասին: Անշուշտ, դա հիսուն տարի առաջ է եղել, այսինքն նույնիսկ նրանից էլ առաջ, բայց նա ամեն ինչ գիտի, և ասում է, որ այդ ամենը այսքան տարի գաղտնի է պահվել ու շատ կասկածելի կերևա, եթե ես չափազանց շատ բան իմանամ դրա մասին: Բայց ես առնվազն մի բան հաստատ գիտեմ: Անցած անգամ, երբ Գաղտնի սրահը բացվել էր, մի մագլածին էր մահացել: Գրագ կգամ, որ միայն ժամանակի խնդիր է, և վաղ թե ուշ նրանցից մեկնումեկը, վերջապես, շունչը կփչի նաև այս անգամ: Երևել Գրեյնջերը լինի, — ասաց նա թախանձոտ վրեժխնդրությամբ:

Ռոնը սեղմել էր Քրեբի աժդահա բռունցքները: Հարրին մտածեց, որ դա երևի շատ անբնական կլինի, եթե Քրեբը հանկարծ բռունցքով հարվածի Մալֆոյի քթին, և մի նախազգուշական հայացք նետելով նրա վրա, ասաց.

— Իսկ դու չգիտե՞ս, արդյոք, անցած անգամ Սրահը բացողը բռնվել էր, թե՛ ոչ:

— Հա՛... Ով էլ եղած լիներ, հեռացվել էր դպրոցից, — ասաց Մալֆոյը, — և, ամենայն հավանականությամբ, մինչև օրս էլ դեռ փտում է Ազքաբանում:

— Ազքաբանու՞մ, — ասաց Հարրին մտահոգված:

— Ազքաբանու՛մ, Գո՛յլ, հրաշագործների բանտու՛մ, — ասաց Մալֆոյը տարակուսած նայելով նրա վրա, — ազնիվ խոսք, եթե մի քիչ էլ դանդաղ մտածես, կսկսես առաջ քայլելու փոխարեն հետ-հետ քայլելով շարժվել:

Նա իր դիրքը անհանգիստ փոխեց բազկաթոռի մեջ ու ասաց.

— Հայրիկն ասում է, որ ես գլուխս կախ թույլ տամ, որ Սլիդերինի ժառանգը հանգիստ իր գործն անի: Նա ասում է, որ դպրոցը պետք է ազատվի ամբողջ հողարյուն կեղտից, բայց ես դրան չպիտի խառնվեմ: Անշուշտ, նա հիմա ինքն էլ անհանգստանալու շատ բան ունի: Բա չիմացա՞ք, որ Հրաշագործության նախարարությունից անցյալ շաբաթ խուզարկության էին եկել մեր տուն:

Հարրին փորձեց Գոյլի անմիտ դեմքի վրա մտահոգություն արտահայտել:

— Հա՛, — շարունակեց Մալֆոյը, — բայց նրանք ոչինչ էլ չեն գտել: Հայրիկը սև մագիայի մի քանի շատ արժեքավոր իրեր ունի, բայց բարեբախտաբար, մենք նաև մի գաղտնարան ունենք մեծ հյուրասենյակի հայելու հետևում:

— Հո՛... — ասաց Ռոնը:

Մալֆոյը նայեց նրան: Հարրին նույնպես նայեց Ռոնին: Ռոնը կարմրեց, նույնիսկ նրա մազերն էին սկսել կարմրել: Իսկ նրա քիթը սկսել էր դանդաղ երկարել... Ակնհայտորեն, նրանց մեկ ժամն արդեն վերջացել էր: Ռոնը սկսել էր վերակերպվել ինքն իրեն, և նրա սարսափահար հայացքից, Հարրին կռահեց, որ ինքը՝ նույնպես:

Նրանք միաժամանակ ոտքի ցատկեցին:

— Փորացավի դեղ է պետք, — մրթմրթաց Ռոնը, և առանց որևէ բան բացատրելու նրանք Սլիզերինի երկար ընդհանուր սենյակով նետվեցին դեպի ելքի դուռը և գլխապատառ սլացան մութ միջանցքով, հակառակ տրամաբանության՝ հուսալով, որ Մալֆոյը ոչինչ չնկատեց: Հարրին զգում էր, թե ինչպես Գոյլի կոշիկները սկսեցին մեծանալ նրա ոտքերին՝ անչափ դժվարացնելով վազքը: Նա ստիպված էր պարեգոտի փեշերը վեր բարձրացնել՝ դրանց երկար ծալքերի մեջ չխճճվելու համար: Տղաները երկու-երկու աստիճան ցած թռչելով ներխուժեցին Շքամուտքի դահլիճը, որն արդեն լցված էր խորդանոցից եկող խուլ դնգբնգոցի արծազանքներով: Քրեբի ու Գոյլի կոշիկները թողնելով խորդանոցի դռան մոտ, նրանք միայն գուլպաներով թեթևացած ոտքերով վազեցին դեպի Լալկան Մարթայի զուգարանը տանող աստիճանները:

— Դեհ, կարելի է ասել, որ այնքան էլ իզուր չէր այս ամենը, — շնչակտուր ասաց Ռոնը զուգարանի դուռը փակելով իր հետևից: — Իհարկե, մենք այդպես էլ չիմացանք, թե ով է անում հարձակումները, բայց ես վաղը հայրիկին մի նամակ կգրեմ, որպեսզի խուզարկի Մալֆոյների դոյակի մեծ հյուրասենյակի հայելու հետևում:

Հարրին իր դեմքը ստուգեց ճաքած հայելու մեջ: Կրկին իր կերպն էր ստացել: Նա ակնոցը դրեց աչքերին, իսկ Ռոնը թակեց Հերմիոնայի խցիկի դուռը:

— Հերմիո՛նա, դու՛րս արի, մենք այնքա՛ն բան պիտի պատմենք քեզ:

— Հեռացե՛ք, այստեղից, — բարալիկ ծայնով մլավեց Հերմիոնան:

Հարրին ու Ռոնը նայեցին միմյանց:

— Ի՞նչ է պատահել, — ասաց Ռոնը, — դու պետք է նորմալ տեսք ընդունած լինես արդեն: Մենք ինքներս...

Բայց հանկարծ Հերմիոնայի խցիկի դռան միջով դուրս ճախրեց Լալկան Մարթան: Հարրին նրան երբեք դեռ այդքան երջանիկ չէր տեսել:

— Ուուուուուուու՜ու... Դեռ սպասե՛ք... Դուք դեռ ոչինչ չեք տեսել... Ահավո՛ր է...

Նրանք լսեցին սողնակի զրնգոցը, և Հերմիոնան խեղդված հեկեկոցներով դուրս եկավ խցիկից՝ գլուխը ծածկած պարեգոտի փեշով:

— Ի՞նչ է պատահել, — անհանգիստ հարցրեց Ռոնը, — ի՞նչ է, դեռ չե՞ս ազատվել Միլիսենթի քթից...

Հերմիոնան բաց թողեց իր պարեգոտի փեշերը, և Ռոնը քիչ մնաց ընկներ լվացարանի մեջ:

Նրա դեմքն ամբողջությամբ ծածկված էր սև, թավամազ մորթիով, աչքերը դարձել էին վառ դեղին, իսկ մազերի միջից ցցված էին երկու եռանկյունի սրածայր ականջներ:

— Կը-հա-հա-հատ-վի մա՛զ էր դա՛... ըհը-ըհը-ըհը... — հեկեկում էր նա, — Մը-հի-լիսենթ Բուլսթրոուդը երևի կատու ունի՛, ըհը-ըհը-ըհը... Իսկ մեր էլեքսիրը նախատեսված չէր կենդանակերպ փոխակերպումների համար, ըհը-ըհը-ըհը...

— Վա՛հ... Օ՛հ... — ասաց Ռոնը:

— Սպասի՛ր, դեռ կտեսնես թե հետևիցդ ինչե՛ր են ասելու, — երջանիկ-երջանիկ վրա տվեց Լալկան Մարթան:

— Բան չկա՛, Հերմիո՛նա, մի՛ անհանգստացիր — արագ ընդհատեց նրան Հարրին: — Մենք քեզ հիմա կտանենք հիվանդանոցային աշտարակը, մադամ Պոմֆրին երբեք ավելորդ հարցեր չի տալիս:

Սակայն շատ երկար ժամանակ պահանջվեց, մինչև տղաները կարողացան համոզել Հերմիոնային, որ դուրս գա զուգարանից: Լալկան Մարթան՝ սրտանց, լիաթոք հռհռալով ուղեկցեց նրանց ամբողջ միջանցքով: Երևի ողջ ժամանակ էլ այդքան շատ չէր ծիծաղել:

— Սպասի՛ր, դեռ կտեսնես, թե ինչ կլինի, երբ բոլորն իմանան, որ պոչ ունես...

Գլուխ 13. Խիստ գաղտնապահ օրագիրը

Հերմիոնան մի քանի շաբաթ մնաց հիվանդանոցային աշտարակում: Երբ դպրոցի մյուս աշակերտները վերադարձան ծմեռային արձակուրդներից, ամրոցում սկսեցին տարբեր լուրեր պտտվել նրա անհետացման մասին: Անշուշտ, բոլորն առաջին հերթին մտածում էին, որ նա էլ է հարձակման ենթարկվել: Ուսանողները զույգերով կամ փոքրիկ խմբերով սկսել էին այնքան հաճախ շինծու պատրվակներով այցելել հիվանդանոցային աշտարակը՝ փորձելով գոնե մի աչքով տեսնել Հերմիոնային, որ մադամ Պոնֆրին կրկին դուրս բերեց իր շարժական վարագույրները և տեղադրեց Հերմիոնայի մահճակալի շուրջը՝ խեղճ աղջկան փրկելով բրդոտ երեսով երևալու տհաճությունից:

Հարրին ու Ռոնը Հերմիոնային ամեն երեկո այցելության էին գնում: Երբ նոր կիսամյակն սկսվեց, նրանք ամեն օր բերում էին տնային աշխատանքների նյութերը:

— Եթե քթիս տակ կատվի բեղեր աճեին, — մի երեկո փորձեց կատակել Ռոնը, — ես ամենաքիչը բոլոր տնային աշխատանքներից մի փոքր արձակուրդ կտայի ինքս ինձ, — ասաց նա ու գրքերի ծանր բեռը ցած դրեց Հերմիոնայի մահճակալի կողքին դրված փոքր սեղանի վրա:

— Հիմարություն ես ասում, Ռո՛ն: Էլ ինչպե՞ս հետ չմնամ դասերից, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան: Նրա տրամադրությունը այդ օրը շատ ավելի բարձր էր, որովհետև ամբողջ բուրդը թափվել էր դեմքից, և աչքերը, թեև դանդաղ, բայց կրկին շագանակագույն էին դառնում: — Չեմ կարծում, որ նորություններ ունեք մեզ հետաքրքրող հարցի մասին, — ավելացրեց նա շշուկով, այնպես, որ մադամ Պոնֆրին չլսի:

— Ոչ մի նորություն, — մռայլ ասաց Հարրին:

— Ես այնքա՛ն համոզված էի, որ ժառանգը Մալֆոյն է, — ասաց Ռոնը արդեն երևի հարյուրերորդ անգամ:

— Իսկ դա ի՞նչ է, — հարցրեց Հարրին, մատնացույց անելով Հերմիոնայի բարձի տակից ցցված ոսկեգույն ինչ-որ բան:

— Հե՛ջ, պարզապես մի բացիկ է առողջության մաղթանքներով, — արագ ասաց Հերմիոնան, փորձելով թաքցնել այն, բայց Ռոնը նրանից արագ շարժվեց: Նա դուրս քաշեց բացիկը բարձի տակից, անմիջապես բացեց ու բարձրաձայն կարդաց:

— Օրիորդ Գրեյնջերին, արագ ապաքինման մաղթանքներով, կարեկցող ուսուցչից: Պրոֆեսոր Գիլդերոյ Լոքհարթ, Մեռլինի Միաբանության երրորդ կարգի շքանշանակիր, Սև ուժերից պաշտպանության լիգայի պատվավոր անդամ և «Վիուկ» շաբաթաթերթի «Ամենահմայիչ ժպիտ» մրցույթի հնգակի հաղթող:

Ռոնը զգվանքով հայացքը բարձրացրեց Հերմիոնայի վրա:

— Ուրեմն դու քնում ես՝ էս ապուշությունը բարձիդ տակ դրա՞ծ...

Ռոնին պատասխանելու անհրաժեշտությունից Հերմիոնային փրկեց մադամ Պոմֆրին՝ երեկոյան դեղերի սկուտեղը ձեռքին մոտենալով նրանց:

— Դու Լոքհարթի նման կեղծավոր մեկին երբևէ հանդիպե՞լ ես... — ասաց Ռոնը Հարրիին, երբ նրանք դուրս եկան հիվանդանոցային աշտարակից և ուղղվեցին դեպի Գրիֆինդոր միաբանության աշտարակը:

Սնեյփը նրանց այնքան տոնային աշխատանք էր հանձնարարել, որ Հարրիի կարծիքով իրենք մինչև վեցերորդ դասարան փոխադրվելը չէին հասցնի կատարել: Հենց այն պահին, երբ Ռոնը Հարրիին ասում էր՝ ափսոս, որ Հերմիոնայից չհարցրին, թե քանի առնետի պոչ պետք է ավելացնել մազերի աճ արագացնող հմայաթուրմի մեջ, վերևի հարկի միջանցքից բարկացած ու դժգոհ գոռգոռոց լսվեց:

— Ֆիլչն է, — մրթմրթաց Հարրին, և նրանք աստիճաններով վեր շտապեցին ու, աշխատելով Ֆիլչի աչքին չերևալ, սկսեցին ականջ դնել նրա գոռում-գոչյունին:

— Իսկ եթե որևէ մեկը կրկին հարձակման է ենթարկվե՞լ... — լարված հարցրեց Ռոնը:

Նրանք անշարժ կանգնեցին, գլուխները թեքած դեպի Ֆիլչի ծայնի կողմը, որը ծայրահեղ կատաղած էր հնչում:

— ...Հերի՛ք է... Ինչքա՛ն կարելի է... Ուրեմն ես, պիտի ամբողջ գիշեր այստեղ մաքրե՞մ... Կարծես իմ հոգսերն ինձ քիչ են... Ո՛չ, սա արդեն վերջին կաթիլն է... Ես գնում եմ Դամբլդորի մոտ...

Ֆիլչի ոտնաձայները հեռացան, և հեռվում փակվող դռան զրնփոց լսվեց:

Նրանք գլուխները կամաց դուրս ցցեցին միջանցքի շրջադարձից: Ֆիլչն ակնհայտորեն կրկին եկել էր ստուգելու իր մշտական պահակատեղը: Նրանք կանգնած էին հենց այն միջանցքի ծայրում, որի աստիճանահարթակի վրա Միսիգ Նորիսը ենթարկվել էր հարձակման: Մի հայացքից նրանց համար պարզ դարձավ, թե ինչու էր Ֆիլչը գոռգոռում: Միջանցքի կեսը ողողված էր ջրով, կարծես իսկական ջրհեղեղ էր եղել, և ջուրը դեռ դուրս էր հոսում Լալկան Մարթայի զուգարանի դռան տակից: Երբ Ֆիլչի ձայնը կտրվեց, լսելի դարձավ Մարթայի լացուկոծը, որը վնգվնգալով արձագանքում էր զուգարանի պատերից:

— Սրան ի՞նչ է եղել, — հարցրեց Ռոնը:

— Գնա՛նք, տեսնե՛նք, — ասաց Հարրին, և պարեգոտների փեշերը վեր բարձրացնելով, որպեսզի չթրջվեն, նրանք մատների ծայրերի վրա անցան ջրի մեծ լճակով ու, հերթական անգամ անտեսելով դռանը փակցված «Չի աշխատում» ցուցանակը, ներս մտան:

Լալկան Մարթան բարձրաձայն լաց էր լինում, անհնարին բարձր ու ավելի աղիողորմ քան երբևէ: Նա իր սովորական թաքստոցում էր՝ վերջին խցիկի զուգարանակոնքի խողովակի ծալքի մեջ: Զուգարանում մութ էր, որովհետև բոլոր մոմերը հանգել էին լվացարաններից ու զուգարանակոնքերից դուրս ժայթքած ջրի ալիքից, և բոլոր պատերն ու դռները նույնպես թաց էին:

— Ի՞նչ է պատահել, Մա՛րթա, — հարցրեց Հարրին:

— Ո՞վ է, — դժբախտ հեկեկաց Մարթան, — եկել եք, որպեսզի մի ուրիշ բան էլ գլխիս գցեք, չէ՞...

Հարրին մեծ-մեծ քայլերով անցավ ջրի միջով, մոտեցավ նրա խցիկին ու ասաց.

— Բայց ինչու՞ պիտի որևէ բան գցեմ գլխիդ, Մա՛րթա...

— Ինձ մի՛ հարցրու, — անզուսպ ճչաց Մարթան և, զուգարանակոնքից դուրս գալով, ջրհեղեղի մի նոր ալիք առաջացրեց, որը ճողփյունով թափվեց արդեն

հեղեղված հատակին: — Ես ինձ համար, իմ հոգսերով զբաղված... Ոչ մեկի գործին չեմ խառնվում... ու խնդրեմ՝ անպայման պետք է մեկնումեկը գա ու գլխիս մի անպետք գիրք գցի...

— Բայց դրանից քեզ ի՞նչ վնաս, — փորձեց տրամաբանել Հարրին, — դու նույնիսկ ցավ էլ չես զգա, եթե մեկնումեկը մի կարծր բան նետի վրադ: Այսինքն, ուզում եմ ասել, որ ցանկացած առարկա պարզապես կանցնի քո միջով, ու դու ոչինչ չես էլ զգա, այդպես չէ՞:

Սակայն նա շատ սխալ հիմնավորում էր ընտրել: Մարթան ամբողջ հասակով ցցվեց զուգարանակոնքի վրա և ճղճղան ձայնով կատաղած ծղրտաց.

— Հա՛, եկե՛ք բոլորս գրքեր նետենք Մարթայի գլխին, որովհետև նա միևնույն է ոչինչ չի զգում: Տասը միավոր, եթե գիրքն անցնի նրա ստամոքսի միջով: Հիսուն միավոր, եթե անցնի գլխի միջով: Այո՛... Հա-հա-հա՛... Ի՛նչ զվարճալի խաղ է, բայց ես այդպես չեմ կարծում:

— Լա՛վ, ինչևէ, ո՞վ է գլխիդ գիրք գցել:

— Չգիտեմ... Ես ինձ համար սուսուփուս նստած էի ծնկաձև խողովակի մեջ ու մտածում էի մահվան մասին, երբ այդ գիրքն ընկավ գլխիս ու սուզվեց իմ միջով մինչև խողովակի հատակը, — կատաղած հայացքներ նետելով նրանց վրա ասաց Մարթան, — հրե՛ն, այնտե՛ղ է... ջրի հետ դուրս թռավ:

Հարրին ու Ռոնը նայեցին լվացարանի տակ, ուր մատնացույց արեց Մարթան: Այնտեղ ընկած էր հնամաշ, սև կազմով մի բարալիկ գրքույկ, որը նույնքան թաց էր, որքան զուգարանում գտնվող ամեն ինչը: Հարրին մի քայլ առաջ գնաց, որպեսզի գիրքը վերցնի, բայց Ռոնը հանկարծ առաջ եկավ ու փակեց նրա ճանապարհը:

— Ի՞նչ... — ասաց Հարրին:

— Խելքդ թոցրե՞լ ես, — ասաց Ռոնը, — դա կարող է վտանգավոր լինել:

— Վտանգավո՞ր — կրկնեց Հարրին ծիծաղելով, — ուշքի արի՛, ինչպե՞ս կարող է գիրքը վտանգավոր լինել:

— Շա՛տ կգարմանաս, թե իմանաս ինչե՛ր կարող են անել գրքերը, — ասաց Ռոնը՝ գնահատող հայացքով նայելով հատակին ընկած գրքին: — Հայրիկն ինձ պատմել է Նախարարությունում իրենց բռնագրաված գրքերի մասին: Հմայված

գրքերից մեկը կարող էր կարդացողի աչքերն այրել ու կուրացնել: Մի գիրք էլ կար, որը կոչվում էր «Կախարդի սոնետները», ով կարդում էր, մինչև կյանքի վերջը սկսում էր բանաստեղծական երկտողերով խոսել: Մի պառավ վիուկ էլ Բատ քաղաքում այնպես էր հմայել մի գիրք, որ եթե մարդ սկսում էր կարդալ, այլևս երբեք չէր կարողանում դադարել: Պատկերացնու՞մ ես, մարդ ստիպված պիտի ամեն տեղ ֆրֆռա գիրքը քթի առաջ ձեռքի մեջ բռնած ու փորձի ամեն ինչ անել միայն մի ձեռքով...

— Լա՛վ, հասկացա՛, — ասաց Հարրին:

Գրքույկն ընկած էր հատակին, անանուն և լրիվ թրջված:

— Ամեն դեպքում մենք չենք իմանա, թե ինչ կարող է անել այս գրքույկը, եթե չբացենք այն, — ասաց Հարրին և, Ռոնի կողքով առաջ թեքվելով, գիրքը վերցրեց հատակից:

Հարրին անմիջապես նկատեց, որ դա օրագիր էր: Կազմի վրա գրեթե ջնջված տարեթվից պարզ էր, որ այն հիսուն տարվա հնություն ուներ: Նա մեծ հետաքրքրությամբ բացեց թրջված օրագիրը: Առաջին էջի վրա գունատված թանաքով գրված էր օրագրի տիրոջ անունը «Թ. ՐՈԴՎԵԼ»:

— Սպասի՛ր, — ասաց Ռոնը, որը զգուշորեն մոտեցել էր հետևից ու նայում էր Հարրիի ուսի վրայով, — ինձ ծանոթ է այդ անունը... Եթե չեմ սխալվում, Թ. Րոդվելը հատուկ պարգև է ստացել հիսուն տարի առաջ դպրոցին մատուցած արտակարգ ծառայության համար:

— Իսկ դու որտեղի՞ց գիտես... — ապշահար հարցրեց Հարրին:

— Որովհետև իմ հմայապատժի ժամանակ Ֆիլչն ինձ ստիպեց հիսուն անգամ փայլեցնել նրա Պատվո գինավահանը, — վրդովված ասաց Ռոնը, — հենց այդ վահանի վրա էի տգրուկներ փսխել: Եթե դու էլ մեկի անվան վրայից մեկ ժամ շարունակ լորձ ու փսիկնք մաքրեիր, ընդմիշտ կհիշեիր այն:

Հարրին մեկը մյուսից անջատեց թաց ու իրար կպած էջերը: Դրանք բոլորն էլ լրիվ դատարկ էին: Ոչ մի էջի վրա որևէ գրություն, նույնիսկ պատահական նշում չկար, ոչ մի բառ կամ նախադասություն, ինչպես ասենք՝ «Մորաքույր Բելայի ծննդյան օրը», կամ «Ատամնաքույժի մոտ. ժամը երեք անց կեսին»:

— Նա երբեք ոչինչ չի գրել այս օրագրի մեջ, — հիասթափված ասաց Հարրին:

— Իսկ ինձ հետաքրքիր է, թե ինչու էր ինչ-որ մեկն ուզում կորցնել այն զուգարանի անցքի մեջ, — մտահոգված ասաց Ռոնը:

Հարրին շրջեց օրագիրը և նայեց կազմին: Այնտեղ գրված էր տպարանի անունը և հասցեն՝ Վոքսոլ Ռոուդ, Լոնդոն:

— Նա հաստատ մազլածին է եղել, — ասաց Հարրին մտազբաղ, — ոչ մի հրաշագործի մտքով չէր անցնի Վոքսոլ Ռոուդում օրագիր գնել...

— Ամեն դեպքում, դրանից քեզ ի՞նչ օգուտ, — ասաց Ռոնը և ծայնը իջեցնելով շարունակեց, — հիսուն միավոր, թե զուգարանի անցքը գցես Մարթայի քթի միջով:

Հարրին, սակայն, օրագիրը դրեց իր գրպանը:

ՅՈՐ

Հերմիոնան հիվանդանոցային աշտարակից դուրս եկավ միայն փետրվարի սկզբին՝ առանց բեղերի, պոչի ու բրդոտ մազածածկույթի: Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում առաջին իսկ երեկոյան Հարրին նրան ցույց տվեց Թ. Ռոդվելի օրագիրը և պատմեց թե ինչպես են իրենք գտել այն:

— Ուուուու՜ու, այս օրագիրը կարող է գաղտնի հատկություններ ունենալ, — ոգևորված ասաց Հերմիոնան և վերցնելով այն սկսեց ուշադիր գննել:

— Եթե նույնիսկ ունի, ուրեմն շատ լավ է թաքցնում դրանք, — ասաց Ռոնը, — երևի ամաչկոտ է... Ուղղակի չեմ հասկանում, թե ինչ ես գտել դրա մեջ: Դեն նետի՛ր, թո՛ղ կորչի-գնա:

— Իրոք, երնե՛կ իմանայի, թե ինչու էր ինչ-որ մեկն ուզում դեն նետել այն, — ասաց Հարրին, — հետաքրքիր կլիներ նաև իմանալ, թե Ռոդվելը ի՞նչ արտակարգ ծառայության համար է Հոգվարթսից Պատվո զինավաճառ ստացել:

— Ի՛նչ ասես կարող էր լինել, — ասաց Ռոնը, — գուցե երեսուն հատ Հ.Ա.Մ. է ստացել, կամ փրկել է ուսուցիչներից մեկի կյանքը՝ լճում բնակվող հսկա ութոտնուկից: Գուցե հենց նա է սպանել Մարթային... Պատկերացնո՞ւմ եք, թե ինչպիսի մե՛ծ լավություն է արել բոլորին...

Սակայն Հարրին Հերմիոնայի դեմքի մտազբաղ արտահայտությունից կռահեց, որ նա ճիշտ նույն բանն էր մտածում, ինչ ինքը:

— Ի՞նչ... — ասաց Ռոնը նայելով մե՛կ Հարրիի, մե՛կ Հերմիոնայի դեմքերին:

— Իմիջիայլոց, Գաղտնի սրահը բացվել է հիսուն տարի առաջ, չէ՞, — ասաց Հարրին, — Մալֆոյն այդպես ասաց:

— Հա... — դանդաղ ասաց Ռոնը:

— Իսկ այս օրագիրը նույնպես հիսուն տարեկան է, — ասաց Հերմիոնան մատով հուզված թփթիացնելով օրագրի կազմին:

— Եվ ի՞նչ...

— Օ՛հ, Ռո՛ն, արթնացի՛ր... — անհամբեր նետեց Հերմիոնան, — մենք գիտենք, որ անցած անգամ Գաղտնի սրահը բացող անձը դպրոցից հեռացվել է: Եվ մենք գիտենք, որ Թ. Րոդվելը հիսուն տարի առաջ Պատվո զինավահան է ստացել դպրոցին մատուցած արտակարգ ծառայության համար: Իսկ եթե Րոդվելը իր Պատվո զինավահանը ստացել է Սլիզերինի ժառանգին բռնելու համա՞ր... Օրագիրը, ամենայն հավանականությամբ, կարող է ամեն ինչ պատմել մեզ, թե որտեղ է գտնվում Սրահը, թե ինչպես կարելի է բացել այն, թե ինչ տեսակի արարած է բնակվում այնտեղ: Այն անձը, որն այս անգամ կանգնած է հարձակումների հետևում, բնավ չի ուզենա, որ օրագիրը մարդկանց ձեռքն ընկնի, ճիշտ չէ՞մ ասում...

— Ուղղակի փայլուն տեսություն է, Հերմիո՛նա, ասաց Ռոնը, — սակայն մի չնչին բան ես մոռանում՝ օրագրի մեջ ոչինչ գրված չէ:

Բայց Հերմիոնան արդեն իր կախարդական փայտիկն էր հանում պայուսակից:

— Գուցե անտեսանելի թանաքով է գրված, — շշնջաց նա և կախարդական փայտիկով երեք անգամ հարվածելով օրագրին ասաց.

— Ապարե՛սիում...

Ոչինչ չկատարվեց: Չհանձնվելով, Հերմիոնան ձեռքն ավելի խոր մտցրեց իր պայուսակի մեջ ու այնտեղից հանեց վառ կարմիր գույնի մի ռետին:

— Սա Բացահայտիչ է, — ասաց նա, — Շեղածիգ փողոցում եմ գնել:

Նա ռետինով ուժեղ տրորեց «Հունվարի 1» գրության տակ, սակայն կրկին ոչինչ չերևաց:

— Ասու՛մ եմ ձեզ, այստեղ բացահայտելու ոչինչ էլ չկա, — ասաց Ռոնը: — Մարդն ուղղակի Սուրբ ծննդյան տոներին օրագիր է նվեր ստացել, որն իրեն պետք չի եկել, ու մեջը երբեք ոչինչ էլ չի գրել, այդպես լինում է, չէ՞:

ՅՈՐ

Հարրին նույնիսկ ինքն իրեն չէր կարող բացատրել, թե ինչու դեն չէր նետում Ռոդվելի օրագիրը: Թեև գիտեր, որ օրագիրը դատարկ էր, բայց, միևնույն է, ժամանակ առ ժամանակ ձեռքն էր վերցնում ու սկսում թերթել դատարկ էջերը, ասես մի շատ հետաքրքիր պատմություն էր սկսել կարդալ, որն ուզում էր ավարտել: Ու թեև միանգամայն համոզված էր, որ ինքը նախկինում երբեք չէր հանդիպել Թ. Ռոդվել անվանը, այնուամենայնիվ, այնպիսի զգացողություն ուներ, կարծես այդ անունը ինչ-որ իմաստ էր բովանդակում, ասես դա մի շատ հին ընկերոջ անուն լիներ, ում նա ճանաչել էր վաղ մանկության տարիներին ու հետո երկար ժամանակ մոռացել: Բայց դա ուղղակի անհնար էր, որովհետև նա երբեք ընկերներ չէր ունեցել մինչև Հոգվարթս գալը: Դադլին «հոգացել էր», որպեսզի նա ոչ մի ընկեր չունենար:

Սակայն, Հարրին հաստատ մտադրվել էր ամեն ինչ իմանալ Ռոդվելի մասին, և այդպես, հաջորդ օրը մեծ դասամիջոցին՝ անչափ հետաքրքրված Հերմիոնայի և թերահավատ, դժգոհ ու փնթփնթացող Ռոնի հետ միասին (որն ասում էր, թե ինքն արդեն այնքան կուշտ է Զինազարդերի դահլիճից, որ մինչև կյանքի վերջը կարող է այլևս այնտեղ չմտնել) Հարրին ուղևորվեց Զինազարդերի դահլիճ՝ Ռոդվելի արտակարգ ծառայության Պատվո գինավահանը ուսումնասիրելու համար:

Ռոդվելի փայլեցրած ոսկյա գինավահանը դրված էր անկյունի ցուցապահարանում: Վահանի վրա ոչինչ գրված չէր այն մասին, թե ինչի համար էր տրվել այդ պարգևը («Ի՛նչ լավ է, — մրթմրթաց Ռոնը, — թե չէ պատկերացնու՞մ եք, ինչքան մեծ պիտի լիներ, ու ես երևի դեռ զբաղված կլինեի

այն փայլեցնելով»): Սակայն նրանք Ռոդվելի անունը գտան Հոգվարթսի Երիտասարդ հրաշագործ տաղանդների տարեգրացանկում, ինչպես նաև Հոգվարթսի բոլոր «Առաջին տղա աշակերտ» շքանշանակիրների պատվոցանկում:

— Այս տղան ինձ Փերսիին է հիշեցնում, — քիթը զգվանքով ծռմռելով ասաց Ռոնը, — Երիտասարդ հրաշագործ տաղանդ, Առաջին աշակերտ... Երևի բոլոր առարկաներում առաջինն է եղել:

— Այնպես ես ասում, կարծես դա վատ բան է, — ասաց Հերմիոնան թեթևակի նեղացած տոնով:

ՋՈՐՋ

Արևը կրկին սկսել էր ավելի ուժեղ փայլել Հոգվարթսի վրա: Ամրոցում ընդհանուր տրամադրությունը ավելի հուսադրող էր դարձել: Ջասթինի ու Գրեթե Անգլուխ Նիքի վրա կատարված հարձակումից ի վեր ոչ մի նոր միջադեպ չէր եղել, և պրոֆեսոր Սաթլը մի օր ուրախությամբ հայտարարեց բոլորին, որ մարդախոտերը սկսել են շուտ-շուտ տրամափոխվել ու շատ գաղտնապահ են դարձել, ինչը նշանակում է, որ նրանք դուրս են գալիս մանուկ տարիքից և մտնում են նախահասունության շրջանը:

— Հենց որ նրանց պզուկները վերանան, ուրեմն ծաղկամանները փոխելու ժամանակն է, — ուրախ-ուրախ ասում էր նա Ֆիլչին մի օր կեսօրյա դասամիջոցի ժամանակ, — իսկ դրանից հետո մի քիչ էլ կսպասենք, մինչև այնքան հասունանան, որ կարելի լինի արմատները կտրատել ու թուրմ պատրաստել: Քիչ մնաց, շատ շուտով ձեր սիրելի Միսիգ Նորիսին ողջ ու առողջ հետ կստանաք:

— Երևի Սլիդերինի ժառանգը համբերությունը կորցրել է, — մտածեց Հարրին, — նրա համար հետզհետե ավելի վտանգավոր է դառնում Գաղտնի սրահը բացելը: Ամեն անգամ կարող է կրկին բռնվել, որովհետև ամբողջ դպրոցն է զգոն ու կասկածամիտ: Գուցե հրեշը հիմա պատրաստվում է ևս հիսուն տարով ծմեռային քուն մտնել:

Հաֆըլփաֆցի էռնի Մաքմիլանը այդքան լավատես չէր: Նա դեռ շարունակում էր հավատացած լինել, որ Հարրին էր մեղավորը, որ նա ինքն իրեն մատնեց «Մենամարտի ակումբի» հավաքին: Փիվզն էլ միայն կրակին յուղ էր ավելացնում՝ անդադար այստեղ-այնտեղ հայտնվելով ուսանողների բազմության մեջ և երգելով իր զավեշտական «Փո՛թթեր, Փո՛թթեր, քիթո մրոտ է...», հետո էլ դեռ պարում էր իր մշակած պարային շարժումներով:

Գիլդերոյ Լոքհարթն իրեն այնպես էր պահում, կարծես բոլոր հարձակումները դադարել էին միայն իր ներկայության շնորհիվ: Հարրին պատահաբար լսեց, նրա զրույցը պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ, երբ գրիֆինդորցիները շարք էին կանգնել տրանսֆիգուրացիայի դասին գնալու համար.

— Չեմ կարծում, թե որևէ նոր միջադեպ կլինի, Մինե՛րվա, — ասում էր նա գիտակի տոնով՝ շոյելով իր քթի ծայրը, — համոզված եմ, որ այս անգամ Սրահն արդեն երկար ժամանակով է փակվել: Այդ ստահակը հաստատ գլխի է ընկել, որ իր բռնվելու հարցը զուտ ժամանակի խնդիր է: Երևի վախեցել է, որ վաղ, թե ուշ ես կբռնեմ նրան ու որոշել է դադարեցնել իր խուլիգանությունը, քանի դեռ ձեռքս չի ընկել: Գիտե՞ս ինչ, դպրոցին որևէ դրական լիցք է անհրաժեշտ անցյալ կիսամյակի տիպիկ հիշողություններից ազատվելու համար: Ես առայժմ ոչինչ չեմ ասի, բայց կարծում եմ, որ գիտեմ, թե ինչ է հարկավոր բոլորին...

Նա կրկին քիթը շոյեց, մտերմավարի աչքով արեց ու հեռացավ:

Լոքհարթի դրական լիցքավորման գաղափարը պարզ դարձավ փետրվարի տասնչորսի առավոտյան նախաճաշի ժամին: Հարրին չէր հասցրել մի կուշտ քնել, որովհետև նախորդ երեկոյան նրանք մինչև կեսգիշեր քվիդիչի պարապմունք ունեին, և Մեծ դահլիճ մտավ մյուսներից փոքր-ինչ ուշ: Մի պահ նրան թվաց, թե ինքը սխալ տեղ է ընկել:

Բոլոր պատերը ծածկված էին խոշոր վարդագույն ծաղիկներով: Կարծես դա քիչ էր, սրտիկաձև գույնզգույն շաղաթղթիկներ էին թափվում բաց երկնագույն առաստաղից: Հարրին մոտեցավ Գրիֆինդորի սեղանին. Ռոնը նստած էր այնպիսի տեսքով, ասես հրես-հրես դուրս պիտի վազեր փախելու, իսկ Հերմիոնան կարծես անմիտ ծիծաղի հմայաթուրմ էր խմել:

— Ի՞նչ է կատարվում այստեղ, — հարցրեց Հարրին՝ սեղանի մոտ նստելով և մի քանի գունավոր թղթիկ թափ տվեց ապխտած մսով բրդուջի վրայից:

Ռոնը մատը ցցեց ուսուցչական սեղանի կողմը, ակնհայտորեն անսահման զզվանքի զգացումից չկարողանալով խոսել: Լոքհարթը՝ դահլիճի հարդարանքի գույնին սազող վարդագույն պարեգոտ հագած, ձեռքով լռության էր հրավիրում ներկաներին: Նրա երկու կողմերում նստած ուսուցիչների դեմքերը, ասես քարացած լինեին: Իր նստած տեղից Հարրին շատ լավ էր տեսնում պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի այտի նյարդային ցնցվող մկանը: Սնեյփն այնպիսի տեսք ուներ, կարծես հենց նոր մի մեծ գավաթ «սկելե-գրո» էր խմել:

— Բոլորին երջանկություն եմ ցանկանում Սուրբ Վալենտինի օրվա կապակցությամբ, — բղավեց Լոքհարթը, — և ձեր թույլտվությամբ շնորհակալություն եմ հայտնում այն քառասունվեց անձանց, ովքեր Սուրբ Վալենտինի շնորհավորական բացիկներ են ուղարկել ինձ: Այո՛, ես ինձ թույլ եմ տվել նման փոքրիկ անակնկալ կազմակերպել ձեզ համար... և սա դեռ բոլորը չէ:

Լոքհարթը ծափ տվեց, և Մեծ դահլիճի դռնից հանդիսաքայլ ներս մտան տասներկու մռայլ, աջոջ-մաջոջ թզուկներ: Դրանք, սակայն, պարզապես հասարակ թզուկներ չէին: Լոքհարթը դրանց ստիպել էր ոսկյա թևիկներ կրել, և ամեն մեկի ձեռքին մի-մի քնար կար:

— Իմ բարի փոստատարները, — ներկայացրեց Լոքհարթը՝ խոնարհվելով նրանց առաջ: — Այսօր նրանք կպտտվեն ամբողջ ամրոցում և ձեզ համար վալենտինյան բացիկներ կտանեն-կբերեն: Սակայն զվարճանքը դրանով չի ավարտվի: Ես համոզված եմ, որ իմ գործընկերները նույնպես կցանկանան առիթի ոգուն հարազատ մնալ: Ինչու՞ չխնդրել պրոֆեսոր Սնեյփին, որ սովորեցնի ձեզ Սիրահարության էլեքսիրի բաղադրատոմսը: Իսկ մինչ Սիրահարության էլեքսիրը եփվի՝ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը կարող է ձեզ ավելին պատմել գեղեցիկ դյութանքների մասին, քան որևէ մեկ ուրիշ դյութահմա... Այո՛, այո՛... մեր խորամանկ ծերուկ Ֆլիթվիքը:

Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը դեմքը թաղեց ձեռքերի մեջ: Սնեյփն այնպիսի տեսք ընդունեց, ասես պատրաստ էր ուժով թույն լցնել այն առաջին անձի կոկորդը, որը կհամարձակվի իրենից Սիրահարության էլեքսիրի բաղադրատոմս խնդրել:

— Հերմիոնա, խնդրում եմ, ասա՛ ինձ, որ դու Լոքհարթին բացիկ ուղարկող քառասունվեցից մեկը չես, — ասաց Ռոնը, երբ նրանք դուրս էին գալիս Մեծ դահլիճից առաջին դասին գնալու համար: Հերմիոնան հանկարծ խորասուզվեց իր պայուսակի մեջ՝ փնտրելով դասացուցակը ու ոչինչ չպատասխանեց:

Ամբողջ օրը, ուսուցիչներին անասելի նյարդայնացնելով, թզուկները շարունակաբար այցելության էին գալիս նրանց լսարանները՝ սիրո խոստովանության բացիկներ տանելով-բերելով: Եվ արդեն կեսօրից հետո, երբ գրիֆինդորցիները աստիճաններով բարձրանում էին դեպի Հմայագիտության լսարանը, թզուկներից մեկը վազելով հավասարվեց Հարրիին:

— Օ՛ո, դու՛կ եկ, Ա՛րի Պո՛տերը, — բացականչեց արտակարգ անճոռնի աջոջը, արմունկներով հրելով մարդկանց, որպեսզի Հարրիից հետ չմնա:

Ոտքից գլուխ կարմրելով այն մտքից, որ իրեն հիմա պիտի սիրո խոստովանությամբ բացիկ փոխանցեն բոլոր առաջին դասարանցիների աչքի առաջ, որոնց շարքում էր նաև Ջինի Ուիզլին, Հարրին առաջին իսկ մղումով փորձեց փախչել: Սակայն աջոջը կտրեց նրա ճանապարհը՝ վազելով գրեթե մարդկանց ոտքերի տակով, և Հարրիին հասավ, մինչև նա կհասցներ նույնիսկ երկու քայլով առաջ անցնել:

— Ես պետկ է երաշշտական ուխտեց պոխանցեմ անցամպ Արի Պոտերին, — ասաց նա սպառնալից ցնգցնգացնելով իր քնարը:

— Ո՛չ այստեղ, — շշուկով ֆշացրեց Հարրին՝ միևնույն ժամանակ փորձելով ծլկել:

— Անկիստ կանկնի՛ր, — գոռաց թզուկը՝ բռնելով նրա պայուսակի ծայրից, որպեսզի նա չփախչի:

— Բաց թո՛ղ, — մռնչաց Հարրին՝ ուժով հետ քաշելով իր պայուսակը:

Բարձր խզզոցով պայուսակը երկու կես եղավ: Հարրիի գրքերը, փայտիկը, մագաղաթի փաթեթները և գրչափետուրը թափվեցին հատակին, իսկ թանաքամանը բացվեց ու ամբողջ պարունակությունը լցվեց այդ կույտի վրա: Հարրին սկսեց շտապ-շտապ հավաքել իր իրերը, փորձելով վերջացնել, մինչև թզուկը կսկսեր երգել իր ուղերձը: Փոքրիկ պատահարը որոշակի խցան առաջացրեց միջանցքի շարժման մեջ:

— Ի՞նչ է կատարվում այստեղ, — լսվեց Դրաքո Մալֆոյի սառը, միալար ձայնը: Հարրին սկսեց ամեն ինչ տենդագին խցկրտել իր պատռված պայուսակի մեջ, հուսահատորեն ձգտելով շտապ հավաքել իրերն ու չքվել այդտեղից, քանի դեռ Մալֆոյը չէր հասցրել լսել իրեն հղված երաժշտական ուղերձը:

— Սա ի՞նչ խառնաշփոթ է, — լսվեց մեկ ուրիշ ծանոթ ձայն, որը պատկանում էր դեպքի վայր ժամանած Փերսի Ուիզլիին:

Գլուխը կորցնելով, Հարրին փորձեց խուճապահար փախուստի դիմել, բայց թզուկն առաջ նետվեց ու երկու ձեռքով կախվեց նրա ծնկներից՝ ստիպելով հավասարակշռությունը կորցրած նստել հատակին:

— Այսպե՛ս, — ասաց նա, նստելով Հարրիի ոտքերին — ահա՛ կո երաշշտական վալենտինյան բացիկը.

Աչքերը կանա՛չ են գորտերի՛ նման,
Մազերը փայլու՛մ են սև ձյութի նման,
Պաշտու՛մ եմ նրան, երնե՛կ ինձ սիրի,
Սև Լորդին հաղթած հերո՛սը քաջարի:

Հարրին այդ պահին կիրաժարվեց Գրինգոթսում պահված իր բոլոր ոսկիներից, միայն թե կարողանար տեղում ցնդել ու անհետանալ: Փորձելով բոլորի հետ միասին անհոգ ծիծաղել, նա մի կերպ ոտքի կանգնեց: Ոտքերը թմրել էին թզուկի ծանրությունից: Մինչ այդ Փերսին փորձում էր ծիծաղից արցունքոտ աչքերով ուսանողներին քշել դասարանները:

— Գնացե՛ք, գնացե՛ք, զանգը հինգ րոպե առաջ է հնչել: Արա՛գ, շտապե՛ք ձեր դասարանները, — ասաց նա, առաջ հրելով կրտսեր տարիքի ուսանողներին, — դու՛ էլ, Մա՛լֆոյ:

Հարրին աչքերը վեր բարձրացրեց ու տեսավ, որ Մալֆոյը կռացավ ու ինչ-որ բան վերցրեց հատակից: Չարամիտ ժպտալով, նա ցույց տվեց իր վերցրածը Քրեբին ու Գոյլին, և Հարրին գլխի ընկավ, որ դա Ռոդվելի օրագիրն էր:

— Հետ տու՛ր, — հանգիստ ասաց Հարրին:

— Հետաքրքիր է, թե Փոթթերն ինչ է գրում իր օրագրում, — ասաց Մալֆոյը, որն ակնհայտորեն կազմի վրա չէր նկատել օրագրի տարեթիվը և կարծում էր, որ իր ձեռքին Հարրիի անձնական օրագիրն էր: Ներկաներն անմիջապես սսկվեցին: Ջինին անշարժ կանգնած՝ սարսափահար աչքերով նայում էր մե՛կ օրագրին, մե՛կ Հարրիին:

— Վերադարձրու՛ դա, Մա՛լֆոյ, — խիստ ասաց Փերսին:

— Միայն, երբ տեսնեմ, թե մեջն ինչ կա գրված, — Հարրիին ջղայնացնելու համար օրագիրը թափահարելով, ասաց Մալֆոյը:

— Որպես դպրոցի Ավագ... — սկսեց Փերսին, բայց Հարրիի բարկությունը արդեն ավերից դուրս էր եկել: Նա հանեց իր կախարդական փայտիկն ու բղավեց.

— Էքսիելիա՛րմուս, — և ճիշտ այնպես, ինչպես Սնեյփը զինաթափեց Լոքհարթին, Մալֆոյի ձեռքից օրագիրը թռավ օդ: Ռոնը, գոհունակությամբ ժպտալով, օդից բռնեց օրագիրը:

— Հա՛րրի, միջանցքներում հրաշագործելն արգելված է, ես պետք է զեկուցեմ այդ մասին, գիտե՞ս...

Բայց Հարրիի համար միևնույն էր, նա Մալֆոյին մեկով գրո հաղթել էր, իսկ դրա համար արժեք թեկուզ ամեն օր հինգ միավոր կորցնել Գրիֆինդորի հաշվից: Մալֆոյը անասելի կատաղած տեսք ուներ, և երբ Ջինին նրա կողքով անցավ դասարան մտնելու համար, նա ջգրոտ բղավեց աղջկա հետևից.

— Չեմ կարծում, թե Փոթթերը հավանեց քո վալենտինյան բացիկը...

Ջինին դեմքն ավերով ծածկեց ու ներս վազեց դասարան: Մռնչալով, Ռոնը նույնպես դուրս հանեց իր կախարդական փայտիկը, բայց Հարրին նրան մի կողմ քաշեց: Բոլորովին հաճելի հեռանկար չէր Հմայախոսքերի ամբողջ դասի ընթացքում տգրուկներ փսխելը:

Միայն պրոֆեսոր Ֆլիթֆիքի դասարան մտնելուց հետո Հարրին մի տարօրինակ բան նկատեց կաաված Ռոդվելի օրագրի հետ: Իր բոլոր գրքերը ծայրից-ծայր թրջվել էին ալ կարմիր թանաքով, իսկ օրագիրը նույնքան մաքուր էր, որքան մինչև թանաքի թափվելը: Նա փորձեց Ռոնի ուշադրությունը հրավիրել

այդ հանգամանքի վրա, բայց Ռոնը կլանված էր իր կախարդական փայտիկի հերթական ընդվզումներով: Փայտիկի ծայրից ինքնաբերաբար մորեգույն մեծ փուչիկներ էին դուրս գալիս, և Ռոնին ուրիշ ոչինչ չէր հետաքրքրում:

ՅՈՐՁ

Այդ երեկո Հարրին բոլորից շուտ գնաց քնելու: Մասամբ, իհարկե, պատճառն այն էր, որ նա համոզված էր, որ չի դիմանա Ֆրեդի ու Ջորջի ևս մեկ զուգերգին.

«Աչքերը կանա՛չ են գորտերի՝ նման...», բայց մասամբ էլ նա ուզում էր մեն-մենակ կրկին ուսումնասիրել Ռոդվելի օրագիրը: Ռոնը համոզված էր, որ Հարրին միայն ժամանակ էր կորցնում:

Հարրին նստեց մահճակալին ու մի ձեռքով թերթեց օրագրի դատարկ էջերը, որոնցից և ոչ մեկի վրա ոչ մի կաթիլ կարմիր թանաք չէր երևում: Հետո մահճակալի կողքի պահարանի դարակից մի նոր թանաքաման հանեց, գրչափետուրը թաթախեց թանաքամանի մեջ և մի կաթիլ թանաք կաթեցրեց օրագրի առաջին էջի վրա:

Թանաքը մեկ վայրկյան փայլփլեց ու, ասես, ներծծվելով լրիվ անհետացավ էջից: Արդյունքից ոգևորված, Հարրին ևս մեկ անգամ գրչափետուրը թաթախեց թանաքի մեջ ու գրեց.

«Իմ անունը Հարրի Փոթթեր է»:

Բառերը մեկ վայրկյան փայլեցին էջի վրա, և առանց հետք թողնելու նույնպես ներծծվեցին: Հետո, վերջապես, մի բան կատարվեց, ինչին Հարրին բոլորովին պատրաստ չէր. էջի վրա՝ իր իսկ գրած թանաքի գույնով, հայտնվեցին բառեր, որոնք Հարրին չէր գրել.

«Ողջույն, Հա՛րրի Փո՛թթեր, իմ անունը Թոմ Ռոդվել է: Ինչպե՞ս է իմ օրագիրը ձեռքդ ընկել»:

Այս բառերն էլ անհետացան, բայց միայն այն պահին, երբ Հարրին սկսեց պատասխան գրել.

«Ինչ-որ մեկը փորձում էր ազատվել քո օրագրից և նետել էր զուգարանի անցքը»:

Հարրին հուզված սպասեց պատասխանին:

«Ի՞նչ լավ է, որ ես իմ հիշողությունները թանաքից ավելի դիմացկուն միջոցով եմ գրառել: Ես գիտեի, որ անպատճառ կլինեն այնպիսիք, ովքեր չեն ուզենա, որ իմ օրագիրը երբևէ որևէ մեկն ընթերցի»:

«Իսկ ինչու՞ պետք է ինչ-որ մեկը չուզենա, որ այն ընթերցեն...» — արագ գրեց Հարրին, հուզմունքից կրկին թանաք կաթեցնելով էջի վրա:

«Այս օրագիրը այնպիսի սարսափելի հիշողություններ է պարունակում, որոնք մինչև այժմ գաղտնի են պահվում: Հիշողություններ այն ողբերգական իրադարձությունների մասին, որոնք տեղի են ունեցել Հոգվարթսի Կախարդանքի ու Հրաշագործության դպրոցում հիսուն տարի առաջ»:

«Հիմա ես հենց այդտեղ եմ գտնվում, — արագ գրեց Հարրին, — Ես Հոգվարթսում եմ, և կրկին սարսափելի բաներ են կատարվում այստեղ: Դու որևէ բան գիտե՞ս Գաղտնի սրահի մասին»:

Նրա սիրտը մուրձի պես հարվածում էր կրծքավանդակին: Ռոդվելի ձեռագիրը ավելի արագ ու անփույթ դարձավ, կարծես նա շտապում էր Հարրիին հայտնել իր իմացածը:

«Իհարկե գիտեմ Գաղտնի սրահի մասին: Մեր ժամանակներում մեզ ասում էին, որ դա առասպել է, որ այն գոյություն չունի: Բայց դա սուտ էր: Իմ սովորելու հինգերորդ տարում Սրահը բացվեց, և հրեշը մի քանի անգամ հարձակվեց մարդկանց վրա: Ի վերջո, մեկը դարձավ նրա զոհը: Ես եմ բռնել այն անձին, որը բացել էր Սրահը: Նրան հեռացրին դպրոցից, բայց Հոգվարթսի տնօրեն պրոֆեսոր Դիփեթը՝ վախենալով այդ իրադարձության բացահայտման խայտառակությունից, արգելեց ինձ որևէ մեկին ասել ճշմարտությունը: Մի պատմություն հորինեցին, իբր աղջիկը զոհվել էր դժբախտ պատահարի պատճառով: Ինձ մի շատ գեղեցիկ փորագրված Պատվո զինավահան տվեցին և զգուշացրին, որ բերանս փակ պահեմ: Բայց ես գիտեի, որ դա կարող է կրկին պատահել: Հրեշը ողջ մնաց, և նա, ով կարող էր դրան դուրս կանչել, բանտ չնետվեց»:

Հարրին քիչ մնաց հուզմունքից շրջեր թանաքամանը՝ շտապելով արագ պատասխան գրել.

«Ամեն ինչ կրկնվում է: Արդեն երեք հարձակում է եղել, և ոչ ոք չգիտի, թե ով է կանգնած դրանց հետևում: Իսկ անցած անգամ դա ո՞վ էր եղել»:

«Կարող եմ ցույց տալ քեզ, եթե ուզում ես, — պատասխանեց Ռոդվելը, — ինքդ կտեսնես, եթե իմ ասածը քեզ չհամոզի: Կարող եմ տանել քեզ այն օրերի իմ հիշողությունների մեջ, այն գիշերվա հիշողությունների մեջ, երբ բռնեցի Սրահը բացողին»:

Հարրին տատանվում էր, նրա գրչափետուրը մի պահ կանգ առավ օրագրի վրա: Ի՞նչ էր ուզում ասել Ռոդվելը: Այդ ինչպես կարող է ինքը մտնել ինչ-որ մեկի հիշողությունների մեջ: Հարրին նյարդայնորեն նայեց ննջարանի դռանը, որը դանդաղ ընկղմվում էր մթության մեջ: Հետ նայելով օրագրի էջին, նա տեսավ նոր հայտնված կարմիր բառեր.

«Թույլ տուր ցույց տամ քեզ»:

Հարրին կես վայրկյան էլ տատանվեց ու էջի վրա գրեց. «Լավ»:

Օրագրի էջերը սկսեցին արագ-արագ թերթվել, կարծես ուժեղ քամի էր փչում դրանց վրա: Հասնելով հունիս ամսվա կեսերին, էջերը կանգ առան: Հարրին՝ բերանը զարմանքից բաց, տեսավ, որ օրագրի էջի վրա հունիսի տասներեքը նշող փոքրիկ քառակուսին, կարծես, վերածվեց մի շատ պատլիկ հեռուստացույցի էկրանի: Դողացող ձեռքերով նա բարձրացրեց օրագիրը, որպեսզի ավելի լավ տեսնի, և մինչ կիսացներ նույնիսկ հասկանալ, թե ինչ էր կատարվում, ինչ-որ գերբնական ուժով առաջ մղվեց դեպի պատուհանի պես անբնական մեծացող քառակուսին: Հանկարծ նա զգաց, ինչպես իր մարմինը բարձրացավ մահճակալից ու գլխով առաջ հրվեց՝ սուզվելով գույների ու ստվերների շրջապատույտի մեջ:

Հարրին զգաց, որ իր ոտքերը հարվածեցին ամուր գետնին: Ամբողջ մարմնով դողալով, նա ուղիղ կանգնեց, իսկ նրան շրջապատող մշուշապատ ստվերները հանկարծ պարզվեցին և հստակ, պարզ ուրվագծեր ստացան:

Հարրին անմիջապես հասկացավ, թե ինքը որտեղ էր գտնվում: Այդ շրջանաձև սենյակը՝ պատերին փակցված քնած դիմանկարներով, Դամբլդորի առանձնասենյակն էր, սակայն գրասեղանի հետևում նստած մարդը Դամբլդորը չէր: Մի անչափ նիհար, ասես ծերությունից ծառի պես չորացած մարմնով ու

գրեթե լրիվ ճաղատ գլխով հրաշագործ էր նստած սեղանի հետևում և մոմերի լույսի տակ նամակ էր կարդում: Հարրին առաջ այդ մարդուն երբեք չէր տեսել:

— Ներեցե՛ք, — ասաց նա դողացող ձայնով, — ես չէի ուզում անհանգստացնել ձեզ, բայց...

Սակայն հրաշագործը նույնիսկ գլուխը չբարձրացրեց թեթևակի խոժոռվելով նա շարունակեց կարդալ: Հարրին ավելի մոտ քայլեց նրա գրասեղանին ու անհամարձակ կակազեց.

— Ես, ըըը՛մ... ես, գնա՞մ... կարելի՞ է...

Հրաշագործը շարունակեց անտեսել նրան: Նա կարծես նույնիսկ չէր էլ լսել Հարրիին: Մտածելով, որ հրաշագործը կարող է խուլ լինել, Հարրին ձայնը բարձրացրեց:

— Ներեցե՛ք, որ անհանգստացրի ձեզ: Ես հիմա կհեռանա՛մ, — գրեթե բղավեց նա:

Հրաշագործը ծանր հոգոցով ծալեց նամակը, ոտքի կանգնեց, անցավ Հարրիի կողքով, առանց նույնիսկ մի հայացք նետելու նրա վրա, և գնաց բացելու իր սենյակի պատուհանների վարագույրները:

Պատուհանից դուրս երկինքը բոսորագույն էր, կարծես մայրամուտի ժամն էր: Հրաշագործը մոտեցավ սեղանին, նստեց ու ձեռքերն իրար միացնելով սկսեց նայել դռանը, ասես ինչ-որ բանի էր սպասում:

Հարրին շուրջը նայեց: Ո՛չ փյունիկ Ֆոքսն էր երևում, ո՛չ ծլնգացող ու բզզացող արծաթյա գործիքները: Դա Ռոդվելի հիշողությունների Հոգվարթսն էր: Այսինքն Հարրիին անծանոթ այդ հրաշագործը, թեև Տնօրեն էր, բայց Դամբլդորը չէր, իսկ ինքը՝ Հարրին, նույնիսկ ուրվական էլ չէր, և լրիվ անտեսանելի էր հիսուն տարի առաջ ապրած մարդկանց համար:

Դուռը թակեցին:

— Ներս եկե՛ք, — ասաց ծեր հրաշագործը թույլ ձայնով:

Մոտ տասնվեց տարեկան մի տղա ներս մտավ և հանեց իր սրածայր գլխարկը: Նրա կրծքին փայլվում էր Ավագի արծաթյա կրծքանշանը: Նա Հարրիից շատ ավելի բարձրահասակ էր, բայց նույնպես ծյուրի պես սև մազեր ուներ:

— Ա՛հ, Ռո՛դվել... — ասաց Տնօրենը:

— Դուք ուզում էիք տեսնե՞լ ինձ, պրոֆեսոր Դի՛փեթ, — ասաց Ռոդվելը:

Նա շատ նյարդային տեսք ուներ:

— Նստի՛ր, — ասաց Դիփեթը, — ես հենց նոր կարդում էի քո գրած նամակը:

— Օ՛հ, — ասաց Ռոդվելը: Նա նստեց և ամուր սեղմեց ձեռքերը:

— Տղա՛ս, — շատ բարեսրտորեն ասաց Դիփեթը, — ես չեմ կարող թույլ տալ քեզ ամառային արձակուրդներին մնալ դպրոցում: Մի՞թե, իսկապես, չես ուզում տուն գնալ արձակուրդների ժամանակ:

— Ո՛չ, — անմիջապես պատասխանեց Ռոդվելը, — Ես կգերադասեի մնալ Հոգվարթսում, քան վերադառնալ...

— Դու արձակուրդների ժամանակ ապրում ես մագլական որբանոցում, եթե չեմ սխալվում, — հետաքրքրված ասաց Դիփեթը:

— Այո՛, սը՛ր, — թեթևակի շառագունելով ասաց Ռոդվելը:

— Դու մագլածի՞ն ես...

— Կես-արյուն, սը՛ր: Հայրս մագլ է եղել, իսկ մայրս՝ վիուկ:

— Եվ ծնողներդ, երկուսն էլ...

— Մայրս մահացավ իմ ծնվելուց անմիջապես հետո, սը՛ր: Որբանոցում ինձ ասել են, որ նա հագիվ այնքան ապրեց, որ ինձ անուն տա. Թոմաս՝ հորս անունով և Մարվոլո՝ ի պատիվ պապիս:

Դիփեթը կարեկցանքով ինչ-որ բան մրմնջաց:

— Թո՛մ, ամբողջ խնդիրն այն է, որ թեև հատուկ քեզ համար կարելի է բացառություն անել և թույլ տալ, որ արձակուրդներին մնաս ամրոցում, բայց ներկայիս հանգամանքներում...

— Դուք նկատի ունե՞ք այդ բոլոր հարձակումնե՞րը, սը՛ր, — ասաց Ռոդվելը, և Հարրիի սիրտն ուժեղ բաբախեց: Նա ավելի մոտ գնաց՝ վախենալով որևէ բառ բաց թողնել:

— Անշու՛շտ, — ասաց Տնօրենը, — պատկերացնու՞մ ես, տղա՛ս, ինչպիսի հիմարություն կլինի, եթե ես թույլ տամ քեզ ամրոցում մնալ կիսամյակի ավարտից հետո, հատկապես վերջերս տեղի ունեցած դժբախտության լույսի ներքո... Այդ խեղճ աղջկա մահը... Դու շատ ավելի ապահով կլինես քո որբանոցում: Ըստ

էութեան, Հրաշագործութեան նախարարութիւնում արդեն նույնիսկ խոսում են դպրոցը փակելու մասին: Մենք մազաչափ անգամ չենք մոտեցել այս բոլոր... անախործութիւնների աղբյուրի բացահայտմանը...

Ռոդվելի աչքերը լայն չռվել էին:

— Սը՛ր, իսկ եթե այդ անձը բռնվի... իսկ եթե ամեն ինչ վերջանա...

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, տղա՛ս, — ասաց Դիփեթը խզված ձայնով ու ձիգ նստեց բազկաթոռի մեջ, — Ռո՛դվել, ուզում ես ասել, որ ինչ-որ բան գիտե՞ս այդ հարձակումների մասին:

— Ո՛չ, սը՛ր, — արագ պատասխանեց Ռոդվելը:

Բայց Հարրին համոզված էր, որ դա ճիշտ այնպիսի «ոչ» էր, ինչպիսին ինքն ասել էր Դամբլդորին:

Դիփեթը հետ ընկավ բազկաթոռին թեթևակի հիասթափված:

— Կարող ես գնալ, Թո՛մ...

Ռոդվելը վեր կացավ աթոռից և անձայն դուրս եկավ սենյակից: Հարրին գնաց նրա հետևից:

Նրանք ցած իջան պտուտակած և շարժվող աստիճաններով և դուրս եկան մութ միջանցք՝ զարգոյլի արձանի կողքին: Ռոդվելը կանգնեց, Հարրին՝ նույնպես: Հարրին տեսնում էր, որ Ռոդվելը շատ լուրջ մտածում էր ինչ-որ բանի մասին: Նա կծու էր շրթունքը, և նրա ճակատը ակոսված էր մտահոգութեան կնճիռներով:

Հետո Ռոդվելը կարծես որոշում կայացրեց և սկսեց արագ քայլել միջանցքով: Հարրին անձայն սահեց նրա հետևից: Նրանք ոչ մեկին չտեսան մինչև հասան Շքամուտքի դահլիճը: Մի բարձրահասակ հրաշագործ, երկար շագանակագույն մազերով ու մորուքով, ձայն տվեց Ռոդվելին մարմարյա աստիճաններից:

— Ի՞նչ ես անում այստեղ, այս ուշ ժամին, Թո՛մաս:

Հարրին աչքերը պլշեց հրաշագործի վրա: Դա ոչ այլ ոք քան հիսուն տարով երիտասարդ Դամբլդորն էր:

— Ես գնացել էի, տնօրենի մոտ, սը՛ր, — պատասխանեց Ռոդվելը:

— Արդեն ուշ է, շտապի՛ր քնելու, — ասաց Դամբլդորը և Ռոդվելին նայեց Հարրին այնքան լավ ծանոթ, խորաթափանց հայացքով: — Այս օրերին, պետք է միայնակ թափառել միջանցքներում... քանի դեռ...

Նա ծանր հոգոց հանեց, Ռոդվելին բարի գիշեր մաղթեց ու հեռացավ: Ռոդվելը սպասեց, մինչև Դամբլդորը դուրս եկավ տեսադաշտից, և արագ ուղղվեց դեպի մութ զնդանները տանող միջանցքը, Հարրին էլ կրնկակոխ՝ նրա հետևից:

Բայց, ի մեծագույն հիասթափություն Հարրիի, Ռոդվելը ո՛չ ինչ-որ գաղտնուղի մտավ, ո՛չ էլ գաղտնի միջանցք, այլ՝ հենց այն զնդանը, որտեղ սովորաբար լինում էին Սնեյփի հմայադեղերի դասերը: Ջահերը մարած էին, և երբ Ռոդվելը գրեթե լրիվ ծածկեց դուռը, մթության մեջ Հարրին կարող էր տեսնել միայն դռան նեղ բացվածքից ներս թափանցող աղուտ լույսով ուրվագծված տղային, որն անշարժ կանգնած դիտում էր անցումը:

Հարրիի կարծիքով նրանք առնվազն մեկ ժամ կանգնած մնացին այդտեղ: Նրան տեսանելի էր ընդամենը դռան ձեղքի մոտ լարված կանգնած Ռոդվելը, որն արծանի պես անշարժ, ասես ինչ-որ բանի էր սպասում: Եվ հենց այն պահին, երբ Հարրիի ոգևորությունը գրեթե լրիվ մարել էր, իսկ հետաքրքրասիրությունը սկսել էր վերածվել հիասթափության, և նա արդեն ուզում էր վերադառնալ ներկա ժամանակ, մի ձայն լսվեց դռան հետևից:

Ինչ-որ մեկը գաղտագողի շարժվում էր միջանցքով: Հարրին լսեց, ինչպես մեկն անցավ այն զնդանի մոտով, որտեղ կանգնած էին ինքն ու Ռոդվելը: Տղան ստվերի նման դուրս սահեց դռնից ու շարժվեց անծանոթի հետևից: Հարրին ոտքերի մատների վրա հնարավորինս անձայն հետևեց նրան, մոռանալով, որ ինքն անտեսանելի ու անլսելի էր այդ պահին: Երևի մոտ հինգ րոպե նրանք հետևեցին ոտնաձայներին, մինչև Ռոդվելը հանկարծ կանգ առավ միջանցքի շրջադարձի մոտ և գլուխն առաջ թեքեց ձայների ուղղությամբ: Հարրին լսեց, ինչպես մի դուռ ճռռալով բացվեց, և ինչ-որ մեկն սկսեց խոսել շատ բամբ շշուկով.

— Արի՛... Դուրս արի՛... Քեզ պետք է դուրս տանեմ էստեղից... Արի՛, արագ արի՛, մտի՛ր արկղը...

Ինչ-որ ծանոթ բան կար այդ ձայնի մեջ:

Ռոդվելը հանկարծ առաջ թռավ միջանցքի շրջադարձից: Հարրին մի քայլ առաջ գնաց նրա հետևից: Նա տեսավ մի աժդահա տղայի ուրվագիծը, որը

կռացած կանգնած էր կիսաբաց դռան կողքին, իսկ նրա ոտքերի մոտ մի մեծ արկղ էր դրված:

— Բարի երեկո, Ռուբե՛նու, — կտրուկ ասաց Ռոդվելը:

Տղան դուռը զրմփոցով փակեց և ուղիղ կանգնեց տեղում:

— Ի՞նչ ես անում էստեղ, Թո՛մ:

Ռոդվելը ավելի մոտ քայլեց:

— Վե՛րջ, — ասաց նա, — ես ստիպված եմ հանձնել քեզ, Ռուբե՛նու: Նրանք արդեն խոսում են Հոգվարթսը փակելու մասին, եթե հարձակումները չդադարեն:

— Ի՞նչի մասին ես խոսում...

— Չեմ կարծում, թե դու իրականում ուզում էիր որևէ մեկին սպանել: Բայց հրեշները ընտանի կենդանի չեն դառնում: Ես, իրոք, կարծում եմ, որ քո հրեշին պարզապես զբոսանքի համար էիր բաց թողել, և...

— Նա երբեք ոչ մեկին չի սպանել, — ասաց խոշորամարմին տղան, ասես իրենով պատնեշելով փակ դուռը: Դռան հետևից Հարրին շատ տարօրինակ քստքստոց ու քրծքրծոց լսեց:

— Վերջացրու՛, Ռուբե՛նու, — ասաց Ռոդվելը՝ ավելի մոտենալով նրան, — մահացած աղջկա ծնողները վաղն այստեղ կլինեն: Հոգվարթսը պետք է առնվազն հոգա, որպեսզի նրանց աղջկան սպանող հրեշը ոչնչացվի:

— Նա՛ չի եղել սպանողը, — գոռաց տղան, և նրա ծայրը արձագանքեց մութ միջանցքում, — Նա չէր անի... Նա երբեք...

— Մի կողմ քաշվի՛ր, — ասաց Ռոդվելը՝ հանելով իր կախարդական փայտիկը:

Նրա հմայանքը հանկարծ լուսաճաճանչ ցուքով լուսավորեց միջանցքը: Խոշորամարմին տղայի թիկունքում դուռն անախսի հզոր ուժով բացվեց, որ տղան ամբողջ մարմնով ծեփվեց դիմացի պատին: Դռնից դուրս եկավ մի արարած, որի տեսքից Հարրին երկար սրածայն սարսափի ճիչ արձակեց, որն իրենից բացի ոչ ոք չլսեց: Ահարկու չափերի գետնահար, բրդոտ մարմինը կախված էր աքցանաձև, երկար թաթերի միացման կետում, մարմնի գագաթին կենդանական, անբնական փայլով առկայծող բազմաթիվ աչքեր էին, իսկ դրանց տակ՝ կարծես օդը խրթխրթացնող, թրերի պես սուր, ունելիանման ծնոտներ: Ռոդվելը կրկին

բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, բայց արդեն ուշ էր: Այդ արարածը առաջ նետվեց ու նրան գետնին փռելով սլացավ միջանցքով՝ ահարկու շարժելով իր բազմաթիվ ոտքերը, և անհետացավ շրջադարձի հետևում: Ռոդվելը ոտքի ցատկեց և կրկին բարձրացրեց իր փայտիկը:

— Ոոոոոոոոո՜հ... — բղավեց խոշորամարմին տղան՝ նետվելով Ռոդվելի վրա, ու նրա ձեռքից խլելով փայտիկը, գետնին տապալեց նրան:

Տեսարանը մշուշվեց, մթությունը դարձավ կատարյալ: Հարրին զգաց, որ ընկնում է և ձեռքերը լայն տարածած թրմփաց Գրիֆինդորի աշտարակի ննջարանում իր մահճակալի վրա: Օրագիրը բաց ընկած էր նրա կրծքին: Մինչ Հարրին կհասցներ շունչը տեղը բերել, ննջարանի դուռը կրնկի վրա բացվեց, և Ռոնը սրընթաց ներս մտավ:

— Ահա թե որտեղ ես թաքնվում, — ասաց նա:

Հարրին նստեց մահճակալի վրա: Նա ոտքից գլուխ քրտնած էր և ամբողջ մարմնով ցնցվում էր անկառավարելի դողերոցից:

— Ի՞նչ է պատահել, — ասաց Ռոնը՝ անհանգստացած նայելով նրան:

— Հա՛գրիդն է եղել, Ռո՛ն... Հագրիդն է հիսուն տարի առաջ բացել Գաղտնի սրահը...

Գլուխ 14. Կորնիլիոս Ֆաջը

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան վաղուց գիտեին, որ Հագրիդն անբարեգուշակ համակրանք է տաժում հրեշային արարածների նկատմամբ: Հոգվարթսում նրանց սովորելու առաջին տարում Հագրիդը նույնիսկ փորձում էր ձվից վիշապ աճեցնել իր փոքրիկ փայտաշեն տնակում, և դեռ երկար ժամանակ նրանք չեն մոռանա այն հսկա եռագլուխ շանը, որին Հագրիդը քնքշանքով «Խավիկ» էր անվանել: Հարրին համոզված էր, որ եթե երեխա ժամանակ Հագրիդը լսած լիներ ամրոցում ինչ-որ տեղ թաքցրած հրեշի մասին, նա ամեն ինչ կաներ գոնե աչքի պոչով դրան տեսնելու համար: Ամենայն հավանականությամբ, նա կմտածեր, որ խեղճ հրեշը մեղկ է՝ այդքան երկար ժամանակ փակի տակ մնալով, և դժբախտ հրեշին պետք է գոնե մեկ-մեկ զբոսանքի համար բաց թողնել: Հարրին պարզ տեսնում էր, ինչպես էր տասներեք տարեկան Հագրիդը փորձում վզնոց հագցնել հրեշի գլխին: Բայց նա բացարձակապես համոզված էր, որ Հագրիդը երբեք չէր ցանկանա որևէ մեկի մահվան պատճառը դառնալ:

Հարրին նույնիսկ կիսով չափ ափսոսում էր, որ, ի վերջո, հայտնաբերել էր Ռոդվելի օրագիրը կարդալու գաղտնիքը: Կրկին ու կրկին Ռոնը և Հերմիոնան ստիպում էին նրան պատմել իր տեսածների մասին, մինչև նա վերջնականապես ձանձրացավ և՛ իր պատմությունից, և՛ դրան հաջորդող միշտ գրեթե նույն բառերով կրկնվող երկար զրույցներից: Հերթական զրույցը նույնպես ոչնչով չէր տարբերվում մյուսներից:

— Հնարավոր է, որ Ռոդվելը սխալ մարդու է բռնել, — ասաց Հերմիոնան, — գուցե մեկ ուրիշ՝ հրեշ էր հարձակվում մարդկանց վրա:

— Քո կարծիքով քանի՞ հրեշ կարող է բնակվել այս ամրոցում, — նրա խոսքը մռայլ կտրեց Ռոնը:

— Մենք միշտ էլ իմացել ենք, որ Հագրիդին դպրոցից հեռացրել են, — ասաց Հարրին շատ դժբախտ արտահայտությամբ, — հնարավոր է, որ հարձակումներն իսկապես դադարել են Հագրիդին դպրոցից հեռացնելուց հետո, այլապես Ռոդվելը Պատվո զինավահան չէր ստանա:

Ռոնը փորձեց այլ կողմից մոտենալ հարցին:

— Ռոդվելը ինձ անչափ հիշեցնում է Փերսին: Ի վերջո, ո՞վ էր նրան խնդրել ընկնել Հագրիդի հետևից:

— Բայց հրեշն իսկապես սպանել էր ինչ-որ մեկին, Ռո՛ն, — ասաց Հերմիոնան:

— Իսկ եթե դպրոցը փակվեր, Ռոդվելը պիտի վերադառնար իր մագլական որբանոցը, — ասաց Հարրին: — Ես նրան բոլորովին չեմ մեղադրում, ես շատ լավ եմ հասկանում, թե ինչու էր նա պատրաստ ամեն ինչ անել այստեղ մնալու համար:

Ռոնը շրթունքը կծեց ու ասաց.

— Ղու Հագրիդին հանդիպեցիր Գիշերափթիթ փողոցում եղած ժամանակ, չէ՞...

— Նա եկել էր մսակեր խխունջներ ոչնչացնող թույն գնելու, — արագ ասաց Հարրին:

Երեքը մի պահ լռեցին: Երկար լռությունից հետո Հերմիոնան վերջապես բարձրաձայն ասաց այն, ինչը մտածում էին բոլոր երեքը.

— Ի՞նչ եք կարծում, գուցե գնանք ու այս ամենի մասին հարցնենք Հագրիդին:

— Ա՛յ, թե ուրախ այցելություն՝ն կլինի, — ասաց Ռոնը, — «Ողջու՛յն, Հա՛գրիդ, դու վերջերս պատահաբար ոչ մի կատաղած բրդոտ անասուն բաց չե՞ս թողել ամրոցում մարդկանց վրա:»

Ի վերջո, նրանք որոշեցին, որ առայժմ Հագրիդին ոչինչ չեն ասի, եթե միայն նոր հարձակում չլինի: Սակայն օրերն անցնում էին, իսկ անմարմին շշուկներն այլևս չէին լսվում, և նրանք լավատեսորեն հույս էին փայփայում, որ գուցե երբեք էլ կարիք չլինի Հագրիդի հետ խոսել նրան դպրոցից հեռացնելու մասին: Արդեն գրեթե չորս ամիս էր անցել Ջասթինի և Գրեթե Անգլուխ Նիքի վրա կատարված հարձակումից, և արդեն գրեթե բոլորը հակված էին մտածելու, որ հարձակվողը, ով էլ լիներ, կամ հեռացել էր ամրոցից, կամ ընդմիշտ անցել էր ընդհատակ: Փիվզը, վերջապես ծանծրացավ իր «Փո՛թեր, Փո՛թեր, քիթ մրոտ է...» երգից: Էռնի Մաքմիլանը մի օր բուսագիտության դասին շատ քաղաքավարի խնդրեց Հարրին իրեն փոխանցել թռչող թունավոր սունկերով դույլը: Իսկ մարտ ամսին

մի քանի մարդախոտեր շատ աղմկարար, լրբաձայն երեկույթ սարքեցին Երրորդ ջերմոցում: Պրոֆեսոր Սաժիլն ուղղակի երջանկացած էր այդ կապակցությամբ:

— Հենց որ սկսեն մեկը մյուսի ծաղկամանի մեջ տեղափոխվելու փորձեր անել, ուրեմն լրիվ հասունացել են թուրմը պատրաստելու համար, — ասաց նա Հարրիին: — Այդ ժամանակ մենք կկարողանանք վերակենդանացնել հիվանդանոցային աշտարակում պառկած խեղճերին:

ՅՈՐ

Զատիկի տոներին երկրորդ դասարանցիներին մտածելու մի նոր նյութ առաջարկվեց: Ժամանակն էր ընտրելու այն առարկաները, որոնք սովորելու էին երրորդ ուսումնական տարում: Հերմիոնան շատ լրջությամբ էր վերաբերվում նոր ուսումնական տարվա առարկաների ընտրությանը:

— Դա կարող է ազդել մեր ամբողջ ապագայի վրա, — ասաց նա Հարրիին ու Ռոնին, մինչ նրանք նոր ցուցակների վրա կենտրոնացած՝ գծիկներով նշում էին իրենց ընտրած առարկաները:

— Ես ուղղակի անչափ կուզենայի հրաժարվել Հնայադեղերից, — ասաց Հարրին:

— Չենք կարող, — մռայլ պատասխանեց Ռոնը, — մենք պետք է պահենք մեր բոլոր հին առարկաները, թե չէ ես էլ մեծ հաճույքով մի կողմ կտշեի Ինքնապաշտպանությունը սև ուժերից:

— Բայց, ախր, այդ առարկան շատ կարևոր է, — ցնցված ասաց Հերմիոնան:

— Միայն թե ոչ այնպես, ինչպես Լոքհարթն է դասավանդում, — ասաց Ռոնը, — ես այս տարի նրանից ընդհանրապես ոչինչ չեմ սովորել, բացառությամբ երևի... որ դցուկներին չի կարելի ազատ արձակել:

Նեվիլ Լոնգբոթոմը բազմաթիվ նամակներ էր ստացել իր ազգական վիուկներից ու դյութերից՝ բոլորը տարբեր խորհուրդներով, թե ինչ առարկաներ ընտրի: Լրիվ շփոթված ու անհանգստացած, ուղեղի լարումից լեզվի ծայրն ատամներով սեղմած, նա առավոտից երեկո ընթերցում էր առարկաների ցանկերը և բոլորին անդադար հարցեր տալիս, թե նրանց կարծիքով ո՞րն է ավելի

դժվար առարկա՝ Արիֆմանտիկան, որը հնադարյան գիտություն է թվերի կախարդական հզորության և թվահմայության մասին, թե՞ Անտիկ Ռուները, որը հնադարյան գիտություն է այբբենական նշանների ու գրերի կախարդական հզորության և տառահմայության մասին: Դին Թոմասը, որը Հարրիի պես մեծացել էր մագլների ընտանիքում, պարզապես փակ աչքերով իր կախարդական փայտիկը դնում էր ցանկի վրա և ընտրում այն առարկան, որը պատահաբար ընկել էր փայտիկի տակ: Հերմիոնան ոչ մեկից խորհուրդ չէր հարցնում, բայց ի վերջո, ամբողջությամբ ընտրեց բոլոր նոր առարկաների ցանկը:

Հարրին ինքն իրեն մռայլ ժպտում էր՝ մտածելով, թե մորաքույր Պետունիան ու քեռի Վերնոնը ինչ կասեն, եթե ինքը փորձի նրանց հետ քննարկել իր կախարդական կարիերայի հեռանկարները: Բայց դա բնավ չէր նշանակում, որ նրան ոչ ոք ոչ մի խորհուրդ չէր տալիս: Փերսի Ուիզլին պատրաստ էր կիսել նրա հետ կարիերայի ընտրության հարցում իր փորձառությունը:

— Նայած, թե դու ինչ գործ ես ուզում անել, Հա՛րրի, — ասաց նա: — Երբեք չափազանց վաղ չէ ապագայի մասին մտածելու համար, այնպես որ ես խորհուրդ կտայի ընտրել Բախտագուշակությունը: Ասում են, որ Մագլական ուսումնասիրությունները թեթև առարկա է, բայց ես անձամբ գտնում եմ, որ հրաշագործները պարտավոր են խոր իմացություն ունենալ և հասկանալ ոչ հրաշագործական համայնքի կյանքն ու տրամաբանությունը, հատկապես, եթե նրանք մտածում են մագլների հետ սերտ կապ ունեցող աշխատանք ընտրելու մասին: Վերցնենք, օրինակ, հայրիկիս՝ նա գործի բերումով անդադար չփվում է ոչ հրաշագործական համայնքի հետ: Իսկ իմ եղբայր Չարլին միշտ սիրել է բնությունը և բացօդյա գործողությունները, և ընտրեց Կախարդական կենդանիների խնամքը: Ընտրություն արա ելնելով քո նախասիրություններից, Հա՛րրի և, առաջին հերթին, ուշադրություն դարձրու, թե որ առարկայում ես քեզ առավել ուժեղ զգում:

Սակայն Հարրին իրեն միայն քվիդիչի մեջ էր իսկապես լավ զգում: Ի վերջո, նա ընտրեց նույն նոր առարկաները, ինչ Ռոնը՝ մտածելով, որ եթե անգամ գլուխ չհանի որևէ մեկից, առնվազն մի ընկեր կունենա, որի հետ միասին կկարողանան դուրս գալ առաջադրանքների տակից:

Գրիֆինդորի հաջորդ քվիդիչային խաղը պիտի Հաֆըլփաֆի հետ լիներ։ Վուդը պնդում էր, որ թիմն ամեն երեկո ընթրիքից հետո շարունակի պարապելը, այնպես որ, քվիդիչից ու տնային աշխատանքներից բացի, Հարրին քիթ քորելու ժամանակ էլ չուներ։ Սակայն, մարզական պարապմունքները հետզհետե ավելի հաճելի էին դառնում, առնվազն ավելի չոր և, երբ շաբաթ օրվա խաղից առաջ, ուրբաթ երեկոյան Հարրին շտապեց բարձրանալ իրենց ննջարանը՝ ցախավելն ու համազգեստը տեղը դնելու համար, նա այնպիսի զգացողություն ուներ, որ Քվիդիչի գավաթը նվաճելու Գրիֆինդորի հնարավորությունները երբեք դեռ այդքան մեծ չեն եղել։

Սակայն Հարրիի ուրախ տրամադրությունը երկար չտևեց։ Վերին աստիճանահարթակի վրա ննջարանի դռան մոտ նա հանդիպեց Նեվիլ Լոնգբոթոմին, որը սահմեկածի ու խելացնորվածի միջին վիճակի մեջ էր։

— Հա՛րրի, ես չգիտեմ, թե ով է արել... Ես ներս մտա ու տեսա...

Վախեցած հետևելով Հարրիի արձագանքին՝ Նեվիլը դանդաղ ներս հրեց դուռը։

Հարրիի ճամպրուկի պարունակությունը ցաքուցրիվ թափված էր ամբողջ սենյակում։ Նրա թիկնոցը ձմրեված ընկած էր հատակին։ Ամբողջ անկողինը տակնուվրա էր արված և սպիտակեղենը՝ նետված այս ու այն կողմ։ Մահճակալի կողքի փոքրիկ պահարանի դարակների պարունակությունը թափված էր անկողնու վրա։

Հարրին անակնկալից ու տարակուսանքից բերանը բաց մոտեցավ իր մահճակալին, հատակին տրորելով «Ճամփորդություններ տրոլների հետ» գրքից պոկված մի քանի էջ։ Մինչ Հարրին Նեվիլի օգնությամբ հավաքում էր իր անկողնու սպիտակեղենը, Ռոնը, Դինը և Շեյմուսը մտան ննջարան։ Դինը բարձրաձայն հայհոյեց։

— Ի՞նչ է կատարվել այստեղ, Հա՛րրի։

— Գաղափար չունեմ, — ասաց Հարրին։ Ռոնը ստուգեց Հարրիի պարեգոտները՝ բոլորի գրպանները շրջված էին։

— Ինչ-որ մեկը ինչ-որ բան է փնտրել... Ապա մի լավ ստուգի՛ր, արդյոք ոչինչ չի՞ պակասում:

Հարրին սկսեց հավաքել իր բոլոր իրերն ու նետել ճամպուուկի մեջ: Միայն Լոքհարթի վերջին գիրքը վերցնելուց հետո նա վերջապես գլխի ընկավ, թե ինչն էր պակասում:

— Րոդվելի օրագիրը չկա, — կիսաձայն ասաց նա Ռոնին:

— Ի՞նչ:

Հարրին գլխով նշան արեց դեպի ննջարանի դուռը, և Ռոնը անձայն հետևեց նրան: Նրանք աստիճաններով շտապեցին դեպի Գրիֆինդորի, գրեթե դատարկ, ընդհանուր սենյակը և միացան Հերմիոնային, որը միայնակ նստած կարդում էր «Անտիկ Ռուների ուսումնասիրության օժանդակ ձեռնարկ»-ը:

Հերմիոնան անակնկալի եկավ՝ լսելով նորությունը:

— Բայց միայն գրիֆինդորցին կկարողանար մտնել ձեր սենյակը, ուրիշ ոչ ոք չգիտի մեր գաղտնաբառը...

— Բացարձակապես ոչ ոք... — ասաց Հարրին:

ՅԾԸ

Հաջորդ առավոտյան Հոգվարթսի բնակիչներին ողջունեցին արևի ձաճանչափայլ ճառագայթները և զով, անուշաբույր գարնանային քամին:

— Կատարյալ քվիդիչային եղանակ է, — ոգևորված ասաց Վուդը: Նա Գրիֆինդորի սեղանի մոտ ձվածեղ էր լցնում իր թիմակիցների ավսենների մեջ, — Հա՛րրի, ինչ լցրել եմ պիտի ուտես, քեզ տեղը-տեղին նախաճաշ է պետք:

Հարրին դիտում էր Գրիֆինդորի սեղանի մոտ նստածներին, մտածելով, որ գուցե Րոդվելի օրագրի նոր տերը այդ պահին նենգաբար իրեն է նայում: Հերմիոնան համոզում էր նրան տեղեկացնել դասախոսներին գողության մասին, սակայն այդ գաղափարը Հարրինն այնքան էլ դուր չէր գալիս: Այդ դեպքում նա ստիպված կլիներ ուսուցիչներից որևէ մեկին ամեն ինչ պատմել օրագրի մասին: Իսկ քանի՞սը գիտեին, թե ինչի համար է հիսուն տարի առաջ Հագրիդը դպրոցից

հեռացվել: Նա բնավ չէր ուզում, որ հին պատմությունը կրկին ջրի երես գա հենց իր պատճառով:

Երբ Հարրին Հերմիոնայի ու Ռոնի հետ միասին դուրս եկավ Մեծ դալիճից իր քվիդիչային համազգեստն ու ցախավելը վերցնելու համար, ևս մեկ շատ լուրջ մտահոգություն ավելացավ նրա հոգսերի աճող ցանկին: Հազիվ էր ոտքը դրել մարմարյա աստիճաններին, երբ կրկին լսեց այն սահմեկեցուցիչ ձայնը.

— Կսսսսպանե՛մ... կհոշշշշոտե՛մ... կպատառռռռոտե՛մ...

Նա բարձրաձայն գոռաց: Ռոնն ու Հերմիոնան տագնապի մեջ մի կողմ ցատկեցին նրանից:

— Ձայնը... — ասաց Հարրին, ուսի վրայով հետ նայելով, — Ես նորից լսեցի այն ձայնը... Դուք բան չլսեցի՞ք...

Ռոնը, աչքերը լայն չռած, գլուխն օրորեց: Հերմիոնան հանկարծ ափով խփեց ձակատին:

— Հա՛րրի, ես կարծես հասկացա... Հասկացա՛... Ես պետք է գրադարան գնամ...

Եվ նա տղաներին մենակ թողեց ու վազելով բարձրացավ աստիճաններով:

— Ի՞նչը հասկացավ, — ցրված հարցրեց Հարրին՝ շուրջը նայելով և փորձելով հասկանալ, թե որտեղից էր գալիս ձայնը:

— Հաստատ շատ ավելին, քան ես եմ հասկանում, — գլուխն օրորելով ասաց Ռոնը:

— Բայց ինչու՞ պիտի հենց հիմա գնար գրադարան...

— Մի՞թե մինչև հիմա նրան չես ճանաչում՝ դա նրա բոլոր հարցերի պատասխանների սրբավայրն է... Թե կասկածում ես, գնա՛ գրադարան...

Հարրին կանգնեց, տարակուսած ու անվստահ, փորձելով կրկին լսել ձայնը, բայց մարդիկ սկսել էին դուրս գալ Մեծ դալիճից՝ բարձրաձայն ու ոգևորված շատախոսելով քվիդիչի մարզադաշտ գնալու ճանապարհին:

— Դու լավ կանես, շտապես, — ասաց Ռոնը, — արդեն գրեթե տասնմեկն է... Խաղը...

Հարրին վազքով բարձրացավ Գրիֆինդորի աշտարակ, շտապ վերցրեց իր «Նիմբուս երկու հազարը» և միացավ մարզագետնով դեպի մարզադաշտ

շտապող ամբոխին, բայց նրա ուշքն ու միտքը դեռևս ամրոցում էին՝ անմարմին ծայնի հետ: Եվ մինչ հանդերձարանում հագնում էր իր ալ կարմիր համազգեստը, նրա միակ սփոփանքն այն էր, որ այդ պահին ամրոցում գրեթե ոչ ոք չէր մնացել, և բոլորը հավաքվել էին մարզադաշտում խաղը դիտելու համար:

Որոտածայն ծափահարությունների ուղեկցությամբ, թիմերը դուրս եկան դաշտ: Օլիվեր Վուդը գետնից պոկվեց՝ դարպասների շուրջը նախաձարժական թռիչք կատարելու համար: Մադամ Հուչը բաց թողեց գնդակները: Հաֆըլփաֆցիները, ում համազգեստը դեղձանիկների պես վառ դեղին էր, խաղից առաջ գլուխ-գլխի հավաքված վերջին խորհրդակցությունն էին անցկացնում:

Հարրին արդեն հեծնում էր իր ցախավելը, երբ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, մե՛կ քայլելով, մե՛կ վազելով հայտնվեց մարզադաշտում՝ ձեռքին մի հսկայական վարդագույն բարձրախոս:

Հարրիի սիրտը քարի պես ցած սուզվեց:

— Խաղը դադարեցվու՛մ է, — հայտարարեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ իր խոսքը բարձրախոսով ուղղելով հանդիսատեսներով բերնեբերան լեցուն հարթակներին: Բոլոր կողմերից բվկոցներ ու սուլոցներ լսվեցին: Օլիվեր Վուդը հուսահատ տեսքով վայրէջք կատարեց ու վազեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի կողմը, առանց նույնիսկ ցախավելից ցած թռչելու:

— Բայց պրոֆե՛սոր, մենք պետք է խաղանք... Գավա՛թը... Գրիֆինդո՛րը...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ բացարձակապես անտեսելով նրան, շարունակեց բղավել իր բարձրախոսով:

— Բոլոր ուսանողները պետք է անմիջապես վերադառնան իրենց ընդհանուր սենյակները, որտեղ միաբանությունների ավագ դասախոսներից կստանան անհրաժեշտ հետագա հրահանգները: Խնդրում եմ՝ առանց հապաղելու և հնարավորինս արագ:

Հետո նա բարձրախոսն իջեցրեց ու Հարրիին գլխով իր մոտ կանչեց:

— Փո՛թեր, դու արի՛ ինձ հետ:

Մտածելով, թե այս անգամ ինչպես կարող են կասկածել իր վրա, Հարրին տեսավ, որ Ռոնը դուրս եկավ բողոքող ամբոխից ու վազելով մոտեցավ իրենց,

երբ իրենք արդեն ուղղվել էին դեպի ամրոցը: Ի զարմանս Հարրիի, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը չառարկեց.

— Այո՛, թերևս, լավ կլինի, որ դուք էլ գաք, Ուի՛զլի:

Նրանց շուրջը քայլող ուսանողներից շատերը փնթփնթում էին խաղի դադարեցման կապակցությամբ, բայց մեծամասնությունը շատ մտահոգ տեսք ուներ: Հարրին ու Ռոնը պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետևից մտան դպրոց և մարմարյա աստիճաններով սկսեցին վեր բարձրանալ: Բայց այս անգամ նրանց չուղեկցեցին որևէ մեկի առանձնասենյակը:

— Ցավում եմ, որ պիտի անչափ վիատեցնեմ ձեզ, — ասաց Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը զարմանալիորեն բարեսիրտ ձայնով, երբ նրանք մոտեցան հիվանդանոցային թևին: — Եվս մեկ հարձակում է եղել... ևս մեկ կրկնակի հարձակում:

Հարրիի բոլոր ներքին օրգանները մի ակնթարթում անզգայացան: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դուռը հրեց, և Հարրին ու Ռոնը ներս մտան:

Մադամ Պոնֆրին կռացած էր հինգերորդ դասարանցի երկար, գանգուր մազերով մի աղջկա վրա: Հարրին անմիջապես ճանաչեց նրան, դա այն ռեյվենքլոցի աղջիկն էր, որին իրենք սլիգերինցու տեղ դնելով, հարցրել էին Սլիգերին միաբանության ընդհանուր սենյակի ճանապարհը: Իսկ նրա կողքի մահճակալի վրա...

— Հերմիո՛նա... — տնքաց Ռոնը:

Հերմիոնան պառկած էր լրիվ անշարժ, աչքերը բաց և ապակե հայացքով:

— Նրանց գտել են գրադարանի մոտ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — չեմ կարծում, թե ձեզնից որևէ մեկը կկարողանա բացատրել սա: Այս առարկան գտել են նրանց կողքին՝ հատակին ընկած...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ձեռքի մեջ պահել էր մի փոքրիկ կլոր հայելի:

Հարրին ու Ռոնը, անթարթ նայելով Հերմիոնային, օրորեցին գլուխները:

— Ես ձեզ կուղեկցեմ Գրիֆինդորի աշտարակը, — ծանր հոգոցով ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — ամեն դեպքում ես պետք է խոսեմ մեր միաբանության աշակերտների հետ:

— Բոլոր ուսանողներն ամեն օր ժամը վեցից հետո պետք է իրենց միաբանությունների ընդհանուր սենյակներում լինեն: Ոչ մի ուսանողի չի թույլատրվում այդ ժամից հետո դուրս գալ ննջարաններից: Դասերին կգնաք միայն որևէ ուսուցչի ուղեկցությամբ: Ոչ մի ուսանող ամրոցում նույնիսկ զուգարան չպետք է գնա առանց որևէ ուսուցչի ուղեկցության: Քվիդիչի բոլոր մարզումներն ու խաղերը հետաձգվում են: Երեկոյան միջոցառումները դադարեցվում են:

Ընդհանուր սենյակում խմբված գրիֆինդորցիները լուռ լսեցին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին: Նա ոլորեց այն մագաղաթը, որից կարդում էր հայտարարությունները և խեղդված ծայնով շարունակեց:

— Դժվար թե կարիք կա ավելացնելու, որ ես ինքս դեռ երբեք այսքան վիատված չեմ եղել: Եթե այս հարձակումների հետևում կանգնած ոճրագործը չհայտնաբերվի, ապա, ամենայն հավանականությամբ, դպրոցը կփակեն: Պետք է խնդրեմ բոլորիդ, որ եթե այս իրադարձությունների կապակցությամբ որևէ օգտակար տեղեկություն ունեք, ոչ մի դեպքում չհապաղեք և անմիջապես տեղեկացրեք մեզ:

Նա փոքր-ինչ դժվարությամբ դուրս գնաց նկարի բացվածքով, և բոլոր գրիֆինդորցիները սկսեցին միաժամանակ վրդովված խոսել:

— Ինձ լսե՛ք... Երկու գրիֆինդորցի, չհաշված Գրիֆինդորի ուրվականը, մեկ ռեյվենքլո ու մեկ հաֆլվիաֆցի, — ասում էր Ուիզլի երկվորյակների ընկեր Լի Ջորդանը, հաշվելով մատների վրա, — մի՞թե ուսուցիչներից որևէ մեկը դեռ չի նկատել, որ բոլոր սլիգերինցիները ողջ ու առողջ են: Մի՞թե ակնհայտ չէ, որ այս ամբողջ պատմությունը Սլիգերինից է գալիս: Սլիգերինի ժառա՛նգը... Սլիգերինի հրե՛շը... Ինչու՞ պարզապես բոլոր սլիգերինցիներին չեն վռնդում դպրոցից... — վերջացրեց նա հավանության արտահայտությունների և ծափահարությունների ուղեկցությամբ:

Փերսի Ուիզլին նստած էր անկյունում և կարծես կյանքում առաջին անգամ իր տեսակետը բարձրաձայն հայտնելու տրամադրություն չուներ: Փերսին շատ գունատ էր ու ապշահար:

— Փերսին ցնցված է, — Հարրիին ցածրաձայն ասաց Ջորջը, — Հերմիոնայի հետ քարացած այդ ռեյվենքլոցի աղջիկը՝ Պենելոպե Քլերվոթերը, նույնպես Ավագ է: Իսկ Փերսին համոզված էր, որ հրեշը չի համարձակվի ձեռք տալ Ավագներին:

Սակայն Հարրին գրեթե ոչինչ չէր լսում: Նրան անդադար հետապնդում էր հիվանդանոցային աշտարակում անկողնու վրա արձանի պես անշարժ պառկած Հերմիոնայի պատկերը: Եվ եթե մեղավորին չբռնեն, իրեն սպասվում էր Դարզլիների մոտ վերադառնալու հեռանկարը: Թոմ Ռոդվելը Հագրիդին մատնեց, որովհետև դպրոցը փակվելու դեպքում նրան էլ սպառնում էր մագլական որբանոց վերադառնալու հեռանկարը: Հարրին գիտեր, թե այն ժամանակ ինչ էր զգում Թոմ Ռոդվելը:

— Ի՞նչ ենք անելու, — ցածր ձայնով ասաց Ռոնը Հարրիի ականջին: — Ի՞նչ ես կարծում, նրանք Հագրիդին կասկածու՞մ են:

— Մենք պետք է գնանք ու խոսենք նրա հետ, — ասաց Հարրին՝ հենց այդ պահին հաստատ որոշելով իր անելիքը: — Ես չեմ հավատում, որ այս անգամ դա Հագրիդն է, բայց եթե հրեշին անցած անգամ նա է բաց թողել, ուրեմն նա կիմանա, ինչպես մտնել Գադտնի սրահը, իսկ դա արդեն որոշակի սկիզբ է:

— Բայց ՄըքԳոնագալն ասաց, որ դասերից դուրս ժամերին մենք պետք է մեր աշտարակում մնանք...

— Կարծում եմ, — ասաց Հարրին ավելի ցածր ձայնով, — ժամանակն է կրկին հանել հայրիկիս հին թիկնոցը:

ՅՈՐՋ

Հարրին իր հորից ընդամենը մի բան էր ժառանգել՝ երկար, արծաթաթել Անտեսանելիության թիկնոցը: Եթե նրանք պատրաստվում էին Հագրիդին այցելության գնալ, ապա դպրոցից որևէ մեկից աննկատ դուրս սողոսկելու նրանց

միակ հնարավորությունը թիկնոցն էր: Նրանք անկողին մտան սովորական ժամին, սպասեցին մինչև Շեյմոսը, Դինը և Նեվիլը դադարեցին քննարկել Գաղտնի սրահը և վերջապես քնեցին: Հետո Հարրին ու Ռոնը կամացուկ հագնվեցին, գլխներին գցեցին Անտեսանելիության թիկնոցն ու դուրս եկան:

Մութ և ամայի ամրոցի միջանցքներով անցնելը բոլորովին հաճելի չէր: Հարրին, որը մինչ այդ մի քանի անգամ գիշերով թափառել էր ամրոցի միջանցքներում, մայրամուտից հետո դեռ երբեք այդքան մարդաշատ չէր տեսել ամրոցը: Ուսուցիչները, ավագները, ուրվականները՝ զույգ-զույգ քայլելով հերթապահում էին միջանցքներում, աչքները չորս արած, որևէ անսովոր բան փնտրելով: Անտեսանելիության թիկնոցը նրանց չէր փրկում աղմուկ բարձրացնելուց, և հատկապես մի վտանգավոր պահ ստեղծվեց, երբ Ռոնը ոտքի բութ մատը խփեց արձաններից մեկի պատվանդանին, ճիշտ այն պահին, երբ նրանք անցնում էին Սնեյփից ընդամենը տասը մետր հեռավորության վրա: Բարեբախտաբար, երբ Ռոնը ցավից բացականչեց, Սնեյփն էլ փռշտաց ու չլսեց նրանց ձայները: Մեծագույն բավարարությամբ նրանք վերջապես հասան շքամուտքի կաղնեփայտե դռներին ու դուրս եկան ամրոցից:

Պարզ, աստղապարտեզ գիշեր էր: Նրանք շտապեցին դեպի Հագրիդի տնակի լուսավորված պատուհանները և թիկնոցը հանեցին, երբ կանգնեցին նրա դռան առաջ:

Թակելուց հետո միայն մի քանի վայրկյան անց Հագրիդը դուռը շեշտակի բացեց: Նրանք դեմառդեմ կանգնեցին արբալետով զինված և ուղիղ իրենց վրա նշանառած Հագրիդին: Վարագորսի բողար ժանիքը բամբ ձայնով հաչում էր նրա հետևից:

— Օ՛հ, — ասաց Հագրիդը, զենքն իջեցնելով, և զարմացած նայեց նրանց վրա: — Դուք երկուսդ ի՞նչ գործ ունեք էստեղ:

— Իսկ դա ինչի՞ համար է, — հարցրեց Հարրին մատնացույց անելով արբալետն ու դռնից ներս քայլելով:

— Հե՛ջ... Հենց էնպես... — մրթմրթաց Հագրիդը, — Ես սպասում էի... Կարևոր չի... Նստե՛ք... Ես ձեզ համար թեյ կպատրաստեմ:

Հագրիդն այնքան մտազբաղ էր, որ կարծես չէր էլ գիտակցում, թե ինչ էր անում: Նա գրեթե հանգցրեց բուխարու կրակը՝ թեյնիկից ջուր թափելով վրան, հետո իր ածղահա ափի նյարդային շարժումով թեյամանը գցեց գետնին ու ջարդուփշուր արեց:

— Դու քեզ լա՞վ ես զգում, Հա՛գրիդ, — հարցրեց Հարրին, — Հերմիոնայի մասին արդեն իմացե՞լ ես...

— Օ՛հ, արդեն լսել եմ, — ծայնի մեջ թեթև դողով ասաց Հագրիդը:

Նա անդադար նյարդայնացած նայում էր պատուհանին: Հագրիդը երկու մեծ գավաթ եռման ջուր լցրեց, բայց մոռացավ մեջը թեյի տոպրակներ գցել և մի կտոր մրգով կարկանդակ էր դնում ափսեի վրա, երբ դուռը շատ բարձր թակեցին:

Հագրիդը ցած գցեց մրգով կարկանդակը: Հարրին ու Ռոնը խուճապահար հայացքներ փոխանակեցին, հետո արագ գլուխներին գցեցին Անտեսանելիության թիկնոցն ու նահաջնեցին դեպի սենյակի հեռավոր անկյունը: Հագրիդը ստուգեց, արդյոք նրանք լա՞վ են թաքնված, ձեռքն առավ արբալետը և դուռը կրնկի վրա բացեց:

— Բարի երեկո, Հա՛գրիդ:

Դամբլդորն էր: Նա ներս մտավ շատ մռայլ և լուրջ տեսքով, իսկ նրա հետ էլ մեկը, որին Հարրին մինչ այդ դեռ երբեք չէր տեսել:

Անծանոթը Հոգվարթսի համար շատ անսովոր տեսք ուներ: Նա կարճահասակ, գիրուկ մարդ էր, զգգված սպիտակ մազերով և դեմքին շատ մտահոգ արտահայտությամբ: Նրա հագուստները տարօրինակ ոճերի համակցություն էին ներկայացնում: Նա հագել էր շատ բարակ գուլերով բրոյա գործվածքից կարված մուգ կոստյում, ալ կարմիր փողկապ, սև, երկար թիկնոց և սրածայր, մուգ կարմիր կոշիկներ: Ձեռքին բռնել էր լայնի կանաչ գույնի կարճ եզրերով բարձր գլանագլխարկ:

— Դա հայրիկի շեֆն է, — արտաշնչեց Ռոնը, — Կորնիլիուս Ֆաջը, Հրաշագործության նախարարը... — Հարրին արմունկով ուժեղ բոթեց Ռոնին, որ նա ծայնը կտրի:

Հագրիդը գունատվել էր, և նրա ճակատին քրտինքի կաթիլներ էին երևում: Նա, ասես, ուժասպառ ընկավ իր աթոռներից մեկի վրա և նայում էր մե՛կ Ղամբլդորին, մե՛կ Կորնիլիուս Ֆաջին:

— Վատ բաներ են կատարվում, Հա՛գրիդ, — ասաց Ֆաջը բավականին վիատ ձայնով: — Շատ վատ բաներ են կատարվում: Ստիպված էի գալ: Չորս հարձակում մագլածիների վրա: Գործն արդեն շատ հեռուն է հասել: Նախարարությունը պետք է միջոցներ ձեռնարկի:

— Ես երբե՛ք... — ասաց Հագրիդը, հարցական նայելով Ղամբլդորի երեսին, — դուք գիտեք, որ ես երբեք, պրոֆե՛սոր Ղա՛մբլդոր, սը՛ր...

— Ես ուզում եմ, որ դու մեկընդմիջտ հասկանաս, որ Հագրիդը վայելում է իմ բացարձակ վստահությունը, — ասաց Ղամբլդորը խոժոռվելով Ֆաջի վրա:

— Ա՛լբուս, ինձ լսի՛ր, — դժկամությամբ ասաց Ֆաջը, ասես անհարմար զգալով, — Հագրիդի հեղինակությունը իր դեմ է խոսում: Իսկ նախարարությունը պետք է մի բան անի: Ղարոցի հոգաբարձու վերահսկիչներն արդեն հարց են բարձրացրել:

— Ես կրկնում եմ, Կորնի՛լիուս, Հագրիդին ամրոցից հեռացնելը գործին ոչնչով չի օգնի, — նրա կապույտ աչքերն այնպիսի կրակ էին առկայծում, ինչպիսին Հարրին դեռ չէր տեսել:

— Ա՛լբուս, իմ տեսանկյունից նայի՛ր հարցին, — ասաց Ֆաջը՝ անհանգիստ պտտելով իր գլանազլխարկը: — Դու պատկերացնո՞ւմ ես, թե ինչպիսի ճնշման տակ եմ ես: Պետք է մարդիկ տեսնեն, որ ես գոնե մի բան եմ անում: Եթե ապացուցվի, որ Հագրիդը ոչ մի կապ չունի, նա անմիջապես կվերադառնա, և այս ամենը ընդմիջտ կմոռացվի: Բայց ես ուղղակի պարտավոր եմ տանել նրան: Ուրիշ ելք չունեն: Այլապես ես իմ պարտքը կատարած չեմ լինի...

— Ի՞նձ տանել... — ասաց Հագրիդը, որը տեղում նստած դողում էր: — Ինձ ու՞ր տանել...

— Կարճ ժամանակով միայն, — ասաց Ֆաջը՝ խուսափելով նայել Հագրիդի աչքերի մեջ: — Ո՛չ որպես պատիժ, Հա՛գրիդ, զուտ որպես նախազգուշական միջոց: Եթե ուրիշ մեկը բռնվի, դու ազատ կարձակվես՝ պատշաճ ներողություններով...

— Ո՛չ Ազբաբան... — խզված ձայնով ասաց Հագրիդը:

Մինչև Ֆաջը կկարողանար պատասխանել նրան, կրկին ուժեղ թակեցին դուռը:

Դամբլդորը դուռը բացեց: Արդեն Հարրիի հերթն էր կողին հարված ստանալու՝ անակնկալից նա բավականին լսելի մի հոգոց էր հանել:

Հագրիդի խրճիթ մտավ պարոն Լուցիուս Մալֆոյը՝ փաթաթված ճամփորդական երկար թիկնոցի մեջ, դեմքին սառը, գոհունակ ժպիտ: Ժանիքն սկսեց թշնամական գռմռալ:

— Արդեն այստե՞ղ ես, Ֆա՛ջ, — ասաց նա բավականությամբ, — լա՛վ է, լա՛վ է...

— Դու ի՞նչ ես անում էստեղ, — կատաղած ասաց Հագրիդը: — Դուրս կորի՛ր իմ տանից:

— Ա՛հ, սիրելի՛ս, հավատա՛ ինձ, ես բնավ ոչ մի հաճույք չեմ զգում այս այցելությունից... Ինչպե՞ս անվանեցիր այս վայրը... քո տա՞նից... — ասաց Լուցիուս Մալֆոյը՝ չարախնդալով և արհամարհանքով հայացքը պտտելով Հագրիդի փոքրիկ տնակի պատերով: — Ես մտա դպրոց ու ինձ ասացին, որ Տնօրենն այստեղ է:

— Եվ ի՞նչ գործ ունես դու ինձ հետ, Լու՛ցիուս, — հարցրեց Դամբլդորը: Նա շատ քաղաքավարի էր խոսում, սակայն կրակը դեռ փայլում էր նրա կապույտ աչքերում:

— Տհաճ բան պիտի ասեմ քեզ, Դա՛մբլդոր, — ասաց Մալֆոյը ծուլորեն՝ թիկնոցի ծալքերից հանելով մագաղաթի մի երկար փաթեթ, — Հոգաբարձու վերահսկիչների կարծիքով արդեն ժամանակն է, որ դու պաշտոնաթող լինես: Սա քո լիազորությունների դադարեցման մասին հրամանն է... Վավերացված է բոլոր տասներկու ստորագրություններով: Վախենում եմ, որ մենք ճիշտ էինք կանխագգում, որ դու կորցրել ես վերահսկողությունը: Քանի՞ հարձակում է արդեն եղել: Այսօր կեսօրից հետո ևս երկուսը, չէ՞: Նման տեմպերով շուտով այլևս ոչ մի մագլածին չի մնա Հոգվարթսում: Իսկ մենք բոլորս գիտենք, թե ինչ ահռելի կորուստ կլինի դա դպրոցի համար:

— Օ՛հ, Լու՛ցիուս, ինձ լսի՛ր, — ասաց Կորնիլիուս Ֆաջը շատ տագնապած տեսքով, — Դամբլդորին գրկել իրավասությունների՞ց... Ո՛չ, ո՛չ... Ներկայիս իրավիճակում դա ամենաանմիտ բանը կլիներ...

— Տնօրենի նշանակումը կամ նրա լիազորությունների դադարեցումը հոգաբարձուների խորհրդի իրավասությունն է, Ֆա՛ջ, — ասաց պարոն Մալֆոյը շողոմածայն, — և քանի որ Դամբլդորին չի հաջողվել կասեցնել այս հարձակումները...

— Ինձ լսի՛ր, Լու՛ցիուս, եթե Դամբլդորը չկարողանա կասեցնել դրանք... — ասաց Ֆաջը, ում վերին շրթունքը փայլում էր քրտինքից, — ...ուզում եմ ասել, ապա էլ ո՞վ կկարողանա:

— Դրանով դեռ կգբաղվենք, — ասաց պարոն Մալֆոյը չարագույժ ժպտալով, — բայց քանի որ բոլոր տասներկու հոգաբարձուները ստորագրել են...

Հագրիդը ոտքի ցատկեց, իր փրչոտ սև գլխով կարծես սրբելով առաստաղը:

— Եվ քանիսի՞ն են դու սպառնալիքներով վախեցրել նրանցից ստորագրություն կորզելու համար, Մա՛լֆոյ, հը՞... — որոտաց նա:

— Ա՛խ, ա՛խ, սիրելի՛ս, քո տաքարյունության պատճառով կարող ես շատ շուտով մե՛ծ փորձանքի մեջ ընկնել, Հա՛գրիդ, — ասաց պարոն Մալֆոյը, — խորհուրդ կտամ այդպես չգոռալ Ագքաբանի բանտապահների վրա: Նրանց դա բոլորովին դուր չի գա:

— Դուք չեք կարող հեռացնել Դամբլդորին, — շարունակեց որոտալ Հագրիդը՝ իր ծայնով ստիպելով, վարագորսի բողար ժանիքին կծկվել ու վնգվնգալ իր տեղում: — Եթե նրան հեռացնեք դպրոցից մագլածիները կենդանի մնալու ոչ մի շանս չեն ունենա: Նրա հետևից կյանքեր կսպանվեն:

— Հանգստացի՛ր, Հա՛գրիդ, — շեշտակի ասաց Դամբլդորը: Նա ուղիղ նայեց Լուցիուս Մալֆոյին: — Եթե հոգաբարձուները ցանկանում են, որ ես պաշտոնաթող լինեմ, անշուշտ, ես կհեռանամ:

— Բայց... — մեջ ընկավ Ֆաջը:

— Ո՛չ... — մռնչաց Հագրիդը:

Դամբլդորը չէր հեռացնում իր վառ կապույտ աչքերը Լուցիուս Մալֆոյի սառը մոխրագույն աչքերից:

— Սակայն, — շարունակեց Դամբլդորը, խոսելով շատ դանդաղ ու հստակ, կարծես, հատուկ շեշտելով իր ասածի յուրաքանչյուր բառը, որպեսզի իրեն լսողները ոչ մի բառ բաց չթողնեն իր ասածներից, — իրականում ես հեռացած կլինեմ Հոգվարթսից միայն այն ժամանակ, երբ ինձ հավատարիմ ոչ մեկն այլևս մնացած չլինի դպրոցում: Հոգվարթսում միշտ օգնություն կստանա նա, ով օգնության կկանչի:

Մեկ վարկյան Հարրին բացարձակապես համոզված էր, որ Դամբլդորի աչքերը կանգնեցին հենց այն անկյան վրա, որտեղ ինքն ու Ռոնը սսկված պատսպարվել էին Անտեսանելիության թիկնոցի տակ:

— Հրաշալի զգացմունքային պատրանքներ, — ասաց Լուցիուս Մալֆոյը խոնարհվելով, — մենք բոլորս ակնածանքով կհիշենք կառավարելու ձեր... ըը՛մ անչափ յուրօրինակ սկզբունքները, Ա՛լբուս, և մեզ մնում է միայն հուսալ, որ ձեր իրավահաջորդը կկարողանա այնպես անել, որպեսզի այլևս... «կյանքեր չսպանվեն»:

Նա քայլեց դեպի խրճիթի դուռը, բացեց այն և, Դամբլդորին ճանապարհ տալով, խոնարհվեց: Ֆաջը իր գլանագլխարկն անհանգիստ պտտելով սպասեց, որ Հագրիդը իրենից առաջ դուրս գա, բայց Հագրիդը ուղիղ կանգնեց տեղում, խոր շունչ քաշեց և, նայելով առաստաղին, շատ բարձր ու հստակ ասաց.

— Եթե որևէ մեկն ուզենա որևէ բան իմանալ, ես նրան խորհուրդ կտամ գնալ սարդերի հետևից: Դա կտանի ճիշտ ուղղությամբ: Էլ ուրիշ ասելիք չունեմ:

Ֆաջը զարմացած նայեց նրան:

— Լա՛վ, գալիս եմ, — ասաց Հագրիդը՝ ուսերին գցելով իր խլուրդենու թիկնոցը: Բայց Ֆաջի հետևից մի քայլ անելով՝ նա կրկին կանգնեց ու բարձրաձայն ասաց. — Եվ լավ կլինի, որ մեկնումեկը հոգ տանի ժանիքին կերակրելու համար, քանի դեռ ես այստեղ չեմ:

Դուռը զրնփոցով փակվեց, և Ռոնը գլխից ցած քաշեց Անտեսանելիության թիկնոցը:

— Ա՛յ, հիմա բոլորս իսկական փորձանքի մեջ ենք: — ասաց նա խռպուտ ձայնով: — Առանց Դամբլդորի... Լավ կանեին դպրոցն ուղղակի այսօրվանից փակեին: Նրա բացակայության ժամանակ օրական մի հարձակում կլինի:

Ժանիքն սկսեց ոռնալ՝ թաթով քերծելով փակ դուռը:

Գլուխ 15. Արագոգը

Ամրոցի շրջակա հանդավարներում կամաց-կամաց սկսեց տնօրինել ամառը: Երկինքն ու լիճը դարձան տերեփուկի պես կապույտ, և կաղամբի չափ մեծ ծաղիկներ բացվեցին ջերմոցներում: Սակայն հանդավարները Հարրիի աչքին որբացած էին երևում՝ առանց այստեղ-այնտեղ հայտնվող աժդահա Հագրիդի ու նրան ստվերի պես կրնկակոխ հետևող ժանիքի:

Ամրոցի ներսում էլ ընդհանուր պատկերը հուսադրող չէր: Ամեն ինչ ուղղակի սարսափելի սխալ էր:

Հարրին ու Ռոնը փորձեցին այցելության գնալ Հերմիոնային, բայց հիվանդանոցային աշտարակում բոլոր այցելություններն արգելված էին:

— Մենք այլևս չենք կարող որևէ անհոգություն թույլ տալ մեզ, — խստորեն տեղեկացրեց մադամ Պոմֆրին դեռան բարալիկ ձեռքից: — Ո՛չ... Ներեցե՛ք, չեմ կարող ներս թողնել ձեզ: Միանգամայն հավանական է, որ այդ հրեշը ամեն ինչ կարող է վերադառնալ այս խեղճերի վերջը տալու համար:

Դամբլդորի բացակայությամբ վախն այնպես էր տարածվել ամրոցում ու սառեցրել մթնոլորտը, որ արևի շողերը կարծես հասնում էին ամրոցի պատերին, բայց պատուհանների փեղկերից ներս չէին թափանցում: Դժվար էր ամրոցում տեսնել մի դեմք, որը մտահոգ ու լարված արտահայտություն չունենար: Միջանցքներում դեռ երբեմն, ասես պատահաբար հնչած ծիծաղի ձայնը անբնական ու ականջ ծակող էր թվում և արագ խլանում ու մարում էր:

Հարրին անդադար ինքն իրեն կրկնում էր Դամբլդորի վերջին խոսքերը. «Իրականում ես հեռացած կլինեմ Հոգվարթսից միայն այն ժամանակ, երբ ինձ հավատարիմ ոչ մեկն այլևս մնացած չլինի դպրոցում: Հոգվարթսում միշտ օգնություն կստանա նա, ով օգնության կկանչի»:

Բայց ինչով կարող էին օգնել իրենց այդ բառերը: Ո՞ւմ պետք է նրանք օգնության կանչեին, երբ բոլորը նույնքան շփոթված ու վախեցած էին որքան և իրենք:

Հագրիդի ակնարկը սարդերի մասին շատ ավելի հասկանալի էր: Ամբողջ խնդիրն այն էր, որ ամրոցում, կարծես, այլևս ոչ մի սարդ չէր մնացել: Հարրին

փնտրում էր ամենուրեք իրենց անցած ճանապարհներին (Ռոնը, թեև մեծ դժկամությամբ, փորձում էր օգնել նրան): Անշուշտ, շատ էր խանգարում այն հանգամանքը, որ իրենց թույլ չէին տալիս ինքնուրույն շրջել ամրոցում: Բոլոր ուսանողներին թույլատրվում էր տեղաշարժվել միայն խմբերով՝ մյուս գրիֆինդորցիների հետ միասին, և ուսուցիչներից մեկնումեկի աջալուրջ ուղեկցությամբ: Աշակերտները կարծես շատ էլ գոհ էին, որ ուսուցիչները հովիվների պես քշում էին իրենց դասարանից դասարան, բայց Հարրիին դա միայն նյարդայնացնում էր:

Մեկ անձ, այդուհանդերձ, կարծես անչափ լավ էր զգում իրեն սարսափի ու կասկածամտության մթնոլորտում: Դրաքո Մալֆոյն այնպիսի տեսքով էր շրջում դպրոցում, ասես իրեն Առաջին տղա աշակերտի շքանշան էին շնորհել: Հարրին չէր հասկանում նրա ինքնագոհության պատճառը մինչև մի օր՝ Դամբլդորի և Հագրիդի հեռանալուց հետո երկու շաբաթ անց, հմայադեղերի դասին Դրաքո Մալֆոյի հետևի նստարանին նստած, պատահաբար չլսեց, թե ինչպես էր նա Քրեբի ու Գոյլի մոտ գլուխ գոլում:

— Ես միշտ էլ համոզված եմ եղել, որ հենց հայրիկս պիտի Դամբլդորից ազատի Հոգվարթսը, — ասաց նա՝ նույնիսկ հոգ չտանելով ծայնը ցածրացնելու համար: — Ասում էի ձեզ չէ՞, որ նրա կարծիքով Դամբլդորն ամենավատ տնօրենն է, որ երբևէ եղել է Հոգվարթսում: Գուցե վերջապես մի արժանավոր տնօրեն կունենանք շուտով: Այնպիսի մի տնօրեն, որը չի ուզենա ընդմիշտ փակել Գաղտնի սրահը: ՄըքԳոնագալն էլ երկար չի մնա, նա հիմա իր ներկայությամբ միայն աչք է ծակում...

Սնեյփն անցավ Հարրիի կողքով՝ ոչ մի մեկնաբանություն չանելով Հերմիոնայի դատարկ նստարանի ու որբացած կաթսայի մասին:

— Սը՛ր, — բարձրաձայն ասաց Մալֆոյը, — սը՛ր, իսկ ինչու՞ դուք չեք դիմում տնօրենի պաշտոնի համար:

— Բավ է, բավ է, Մալֆոյ, — ասաց Սնեյփը, թեև Հարրին նկատեց, որ նա չկարողացավ զսպել բարակ, սեղմած շրթունքների վրա հայտնված ժպիտը, — պրոֆեսոր Դամբլդորի իրավասությունները հոգաբարձուները միայն

ժամանակավորապես են դադարեցրել: Հուսով եմ, նա շատ շուտով կրկին մեզ հետ կլինի:

— Հա՛, ճիշտ է, — չարախինդ քնծիծաղով ասաց Մալֆոյը: — Ես համոզված եմ, որ հայրիկս իր ծայնը ձեզ կտա, եթե ուզենաք դիմել այդ պաշտոնի համար: Ես հայրիկիս կասեմ, որ դուք այս դպրոցի լավագույն ուսուցիչն եք:

Սնեյփը քթի տակ քնծիծաղելով շրջում էր զնդանում, բարեբախտաբար չնկատելով Շեյմուս Ֆինիգանի ծամածռությունը, որը ձևացնում էր, իբր զգվանքից փսխում է իր կաթսայի մեջ:

— Շատ զարմացած եմ, որ հողարյունները մինչև այժմ դեռ չեն հավաքել իրենց ճամպուկները, — շարունակեց Մալֆոյը: — Գրագ զա՞նք հինգ գալետոնի վրա, որ հաջորդ հողարյունը մեռնելու է: Ափսո՛ս, որ դա Գրեյնջերը չի լինի...

Բարեբախտաբար, հենց այդ պահին զանգը հնչեց, որովհետև Մալֆոյի առաջին բառերից հետո Ռոնը տեղից վեր էր ցատկել, բայց գրքերն ու պիտույքները հավաքելու իրարանցման մեջ Մալֆոյին հասնելու նրա փորձերն աննկատ մնացին:

— Թողե՛ք խփեմ դրան, — մռնչում էր Ռոնը, մինչ Հարրին ու Դինը կախվել էին նրա ձեռքերից, — Պետքս չէ... Ինձ փայտիկ էլ պետք չէ... Ես կսպանեմ նրան դատարկ ձեռքերով...

— Արագացրե՛ք, — ուսանողների գլուխներից վեր նայելով նետեց Սնեյփը, — ես պետք է ձեզ ուղեկցեմ հերբալոգիայի դասին:

Բոլոր ուսանողները մեկը մյուսի հետևից մի շարքով առաջ շարժվեցին, վերջում՝ Հարրին, Ռոնը և Դինը: Ռոնը դեռ փորձում էր ազատվել նրանց ձեռքերից: Տղաները նրան բաց թողեցին միայն այն ժամանակ, երբ Սնեյփը բոլորին դուրս բերեց ամրոցից, և նրանք բանջարանոցների միջով շարքով անցան դեպի ջերմոցները:

Հերբալոգիայի դասը շատ տխուր էր անցնում: Դասարանում արդեն երկու բացակա կար՝ Զասթինը և Հերմիոնան:

Պրոֆեսոր Սաժիլը բոլորին գործի դրեց՝ հաբեշական հակաբորբոքիչ թուզի թփեր էտելու: Հարրին գնաց կոմպոստի կույտի վրա մի գիրկ էտված ճյուղեր

թափելու և դեմառդեմ հանդիպեց էռնի Մաքմիլանին: Էռնին խոր շունչ քաշեց և շատ պաշտոնական ծայնով ասաց.

— Ես ուզում եմ ասել, Հա՛րրի, որ ինձ շատ մեղավոր եմ զգում քեզ երբևէ կասկածելու համար: Ես գիտեմ, որ դու երբեք չէիր վնասի Հերմիոնա Գրեյնջերին, և խնդրում եմ, ների՛ր ինձ այն ամենի համար, ինչ ասել եմ քեզ: Մենք բոլորս հիմա նույն նավի մեջ ենք, և...

Նա Հարրիին մեկնեց իր հաստիկ ձեռքը, և Հարրին սեղմեց այն:

Էռնին ու նրա ընկերուհի Հաննան մոտեցան աշխատելու նույն թփի վրա, որի մոտ աշխատում էին Հարրին ու Ռոնը:

— Այդ Դրաքո Մալֆոյը, — ասաց Էռնին՝ էտելով չորացած ոստիկները, — կարծես ինքն իրեն շատ լավ է զգում այս ամենի կապակցությամբ: Գիտե՞ք, ես կարծում եմ, որ նա կարող է լինել Սլիդերինի ժառանգը...

— Շատ դիտողական եզրակացություն է... — ասաց Ռոնը, որը պատրաստ չէր Հարրիի պես միանգամից ներել Էռնիին:

— Ի՞նչ ես կարծում, Հա՛րրի, դա Մալֆոյն է... — հարցրեց Էռնին:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին այնքան հաստատական, որ Էռնին ու Հաննան սառած նայեցին նրան:

Մեկ վայրկյան անց Հարրին այնպիսի բան նկատեց, որ առանց երկար մտածելու բոթեց Ռոնին իր ձեռքի էտող մկրատի բութ ծայրով:

— Ու՛ֆ, ի՞նչ ես անում...

Հարրին մատնացույց արեց դեպի Արգելված անտառը ձգվող մարգագետինը՝ իրենցից մեկ-երկու մետր հեռավորության վրա: Մի քանի խոշոր սարդեր, արագ-արագ վազում էին դեպի Անտառի կողմը:

— Ա՛հ... Հա՛... — ասաց Ռոնը փորձելով, բայց չկարողանալով գոհ տեսք ընդունել, — բայց մենք չենք կարող հիմա գնալ նրանց հետևից...

Էռնին ու Հաննան հետաքրքրված լսում էին նրանց: Հարրին դիտում էր, թե ուր են փախչում սարդերը:

— Կարծես դրանք փախչում են դեպի Արգելված անտառը...

Այդ մտքից Ռոնը նույնիսկ ավելի դժբախտ տեսք ընդունեց:

Դասի վերջում պրոֆեսոր Սածիլը աշակերտներին ուղեկցեց սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասին: Հարրին ու Ռոնը մյուսներից հետ մնացին, որպեսզի շարքի վերջում քայլելով կարողանան հանգիստ խոսել իրենց տեսածի մասին:

— Մենք կրկին պիտի օգտվենք անտեսանելիության թիկնոցից, — ասաց Հարրին, — կարող ենք ժանիքին էլ վերցնել մեզ հետ: Նա սովոր է Հագրիդի հետ Անտառ գնալուն և կարող է օգնել մեզ:

— Եղավ, — ասաց Ռոնը՝ մատների մեջ անհանգիստ պտտեցնելով իր կախարդական փայտիկը, — իսկ այնտեղ... ըն՛ըմ... իսկ ոչի՞նչ, որ ասում են, թե Անտառում... ըն՛ըմ... դարձվոր մարդագայլե՛ր կան... — ավելացրեց նա, երբ տեղավորվեցին Լոքհարթի լսարանի վերջին շարքում իրենց սովորական նստարաններին:

Գերադասելով ուղիղ չպատասխանել այդ հարցին, Հարրին ասաց.

— Այնտեղ լավ էակներ էլ կան: Կենտավրոսները լավ տղերք են... Միեղջյուրներն անսահման բարի արարածներ են...

Ռոնը Արգելված անտառում երբեք չէր եղել: Հարրին միայն մեկ անգամ էր Արգելված անտառ մտել և այդ օրվանից հույս էր տածում այլևս երբեք ամիթ չունենալ կրկին այնտեղ գնալու համար:

Լոքհարթը հաղթական քայլերով մտավ լսարան: Բոլորը նայեցին նրան: Մյուս բոլոր ուսուցիչները շատ մռայլ էին և սովորականից մտահոգ, իսկ Լոքհարթն ընդհակառակը, այնքան երջանիկ տեսք ուներ, կարծես աշխարհն իրենը լիներ:

— Դեհ, վերջ տվե՛ք, — բղավեց նա՝ շուրջը նայելով, — այլևս չտեսնե՛մ այդ թթված դեմքերը:

Բոլորը ջղային հայացքներ փոխանակեցին, բայց ոչ մեկը ոչինչ չասաց:

— Մի՞թե դեռ չեք հասկացել, — ասաց Լոքհարթը, դանդաղ արտասանելով բառերը, ասես նրանք բոլորն այնքան բթամիտ էին, որ իրեն չէին կարող հասկանալ, — վտանգն անցե՛լ է: Հանցագործը ձերբակալվա՛ծ է:

— Այդ ո՞վ ասաց, — ըմբոստ բացականչեց Դին Թոմասը:

— Իմ սիրելի երիտասա՛րդ, Հրաշագործության նախարարությունը չէր ձերբակալի Հագրիդին, եթե այնտեղ հարյուր տոկոսով համոզված չլինեին, որ

մեղավորը նա է, — ասաց Լոքհարթը, կարծես մի բթամիտ անհասկացողի բացատրելով, որ մեկին գումարած մեկ հավասար է երկուսի:

— Օ՛հ, այո՛... Առանց տասը տոկոսով համոզված լինելու էլ կանեին, — ասաց Ռոնը նույնիսկ ավելի բարձրաձայն, քան Ղինը:

— Ձեր թույլտվությամբ ես կշարունակեմ մնալ այն կարծիքին, որ թերևս քիչ ավելին գիտեմ Հագրիդի ձերբակալության մասին, քան դուք, պարոն Ուի՛զլի, — ասաց Լոքհարթը, բացարձակ ինքնահավան տոնով:

Ռոնը ուզում էր ասել, որ ինքը դրանում համոզված չէր, բայց խոսքի կեսից կանգ առավ, երբ Հարրին սեղանի տակ ուժեղ տրորեց նրա ոտքը:

— Մոռացա՞ր... Մենք այնտեղ չենք եղել, — մրթմրեց Հարրին:

Բայց Լոքհարթի զգվելի զվարթությունը, նրա ակնարկները, որ ինքը միշտ էլ համոզված է եղել Հագրիդի չար էության մեջ, նրա ինքնավստահությունը, որ ամեն ինչ արդեն վերջացել է, այն աստիճանի նյարդայնացրին Հարրին, որ նրա ձեռքերը պարզապես քոր էին գալիս «Արծակուրդները ջադուների հետ» գիրքը Լոքհարթի ապուշ երեսին նետելու ցանկությունից: Դրա փոխարեն նա մի երկտող գրեց Ռոնին. «Այսօր...»:

Ռոնը երկտողը կարդաց, թուքը կուլ տվեց ու կողքանց նայեց Հերմիոնայի դատարկ տեղին: Դատարկ նստարանի տեսքը, կարծես, ամրապնդեց նրա վճռականությունը, և նա հաստատական գլխով արեց:

Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը այդ օրերին գրեթե միշտ մարդաշատ էր լինում, որովհետև երեկոյան ժամը վեցից հետո գրիֆինդորցիները գնալու ուրիշ տեղ չունեին: Դրանից բացի, պարզվեց, որ բոլորն իրար շատ ասելիքներ ունեն, և արդյունքում՝ սենյակը չէր դատարկվում մինչև ուշ գիշեր:

Ընթրիքից անմիջապես հետո Հարրին գնաց Անտեսանելիության թիկնոցը ճամպրուկից հանելու և ամբողջ երեկո նստած մնաց բազկաթռի մեջ՝ թիկնոցը տակը դրած, սպասելով, թե սենյակը երբ է դատարկվելու: Ֆրեդն ու Ջորջը Հարրին ու Ռոնին հրավիրեցին «Պայթուցիկ տուզ» խաղալու, իսկ Ջինին, շատ վիատ տեսքով, Հերմիոնայի աթոռի մեջ նստած, դիտում էր նրանց: Հարրին ու Ռոնը դիտմամբ անդադար տանուլ էին տալիս՝ փորձելով խաղն արագ

վերջացնել, բայց, միևնույն է, արդեն կեսգիշերից էլ անց էր, երբ վերջապես, Ֆրեդը, Ջորջը և Ջինին գնացին քնելու:

Հարրին ու Ռոնը սպասեցին, մինչև լսվեց ննջարանների դռների հեռավոր շրխկոցը, և առանց մի բառ իսկ փոխանակելու ճանկեցին Անտեսանելիության թիկնոցը, գցեցին գլխներին ու դիմանկարի բացվածքով դուրս եկան:

Ամրոցով անցնելը բնավ հեշտ չէր: Յուրաքանչյուր միջանցքում և ամեն մի շրջադարձի մոտ մեկական ուսուցիչ էր կանգնած: Վերջապես, նրանք հասան շքամուտքի դահլիճ, մի կողմ հրեցին կաղնեփայտե դռների սողնակը և մի կերպ դուրս սողոսկեցին կիսաբաց դռնով, ջանալով շատ չճռռացնել այն: Մի քանի քայլից հայտնվեցին լիալուսնով ողողված մարգագետնում:

— Բա որ... — հանկարծ ասաց Ռոնը, մինչ քայլում էին սև խոտերի վրայով, — ...հասնենք Անտառ ու տեսնենք, որ այնտեղ ոչինչ էլ չկա: Շատ հնարավոր է, որ այդ սարդերը բոլորովին ուրիշ ուղղությամբ էին գնում: Այնպիսի տպավորություն էր, որ դրանք ընդհանրապես անորոշ ուղղությամբ էին շարժվում, բայց...

Ռոնի ձայնը մարեց ինքնահուսադրող ելևէջով:

Նրանք հասան Հագրիդի տնակին, որը մութ պատուհաններով շատ տխուր ու որբացած տեսք ուներ: Երբ Հարրին դուռը հրեց, ժանիքն ասես ուրախությունից խելագարված նետվեց նրանց ոտքերի տակ: Անհանգստանալով, որ շունը իր որոտածայն, բամբ հաչոցներով կարող է ամրոցում բոլորին արթնացնել, տղաները նրան շտապ հյուրասիրեցին բուխարու գլխին մետաղյա տուփի մեջ դրված մաթի հալվայով, որից շան ատամներն իրար սոսնձվեցին:

Հարրին Անտեսանելիության թիկնոցը թողեց Հագրիդի սեղանին: Թիկնոցը նրանց բոլորովին պետք չէր մթամած Անտառում:

— Արի՛, ժանի՛ք, գնում ենք գրոսանքի, — ասաց Հարրին թփթփացնելով իր ոտքին, և ժանիքը ուրախ ցատկոտելով նրանց հետևից դուրս թռավ տանից, սլացավ դեպի Անտառի եզրը և ոտքը վեր ցցեց մի հաստաբուն սոսիի տակ:

Հարրին հանեց իր կախարդական փայտիկը և ցածր ձայնով ասաց.

— Լու՛մոս... — թույլ լույս վառվեց փայտիկի ծայրին: Լույսը բավարար էր, որ նրանք տեսնեն իրենց առջև ձգվող արահետը ու փորձեն սարդեր գտնել գետնի վրա:

— Լավ մտածեցիր, — ասաց Ռոնը, — ես էլ իմս կվառեի, բայց, գիտես... հաստատ՝ կամ կպայթի, կամ անտառը կիրդեհի...

Հարրին թփթփացրեց Ռոնի ուսին՝ մատնացույց անելով արահետի եզրին աճած խոտը: Երկու միայնակ սարդեր փայտիկի լույսից հեռանում էին՝ շտապելով դեպի ծառերի ստվերները:

— Լավ... — ծանր հոգոց հանեց Ռոնը, ասես համակերպվելով վատթարագույնի հետ: — Ես պատրաստ եմ... Գնացի՛նք...

Եվ այդպես, իրենց ոտքերի շուրջը պտտվող ժանիքի հետ միասին, ճրթճրթացնելով ծառերի չոր ճյուղերն ու թափված տերևները, նրանք մտան Անտառ: Հարրիի փայտիկի լույսով նրանք հետևեցին խոտերի միջով արագորեն հեռացող սարդերին: Մոտ քսան րոպե նրանք առանց խոսելու քայլեցին՝ ականջ դնելով ճյուղերի ճրթճրթոցից ու տերևների խշխշոցից զատ այլ ձայների: Հետո, երբ ծառերն այնքան խտացան, որ երկնքի աստղերն անգամ արդեն չէին երևում, և Հարրիի փայտիկը միայնակ լույս էր տալիս բացարձակ մթության օվկիանոսի մեջ, նրանք տեսան, որ իրենց ուղեկցող սարդերը դուրս եկան արահետից:

Հարրին կանգ առավ՝ փորձելով տեսնել, թե որ ուղղությամբ էին շարժվում սարդերը: Նրա փայտիկի արձակած լույսի փոքր շրջանակից դուրս ամեն ինչ սուզված էր համատարած մթության մեջ: Նա դեռ երբեք այսքան հեռու չէր խորացել Անտառի թավուտը: Հարրին հստակ հիշեց Հագրիդի խորհուրդը, երբ անցյալ անգամ Անտառ էին մտել, որ ոչ մի դեպքում դուրս չգան արահետից: Բայց Հագրիդը շատ հեռու էր, ամենայն հավանականությամբ, Ազքաբանի խցերից մեկում, և դրանից բացի նա խորհուրդ էր տվել հետևել սարդերին:

Ինչ-որ սառը թաց բան կպավ Հարրիի ձեռքին, և անակնկալից նա հետ ցատկեց՝ ցավոտ տրորելով Ռոնի ոտքը, բայց դա ընդամենը ժանիքի քիթն էր:

— Ի՞նչ կարծիքի ես, — հարցրեց Հարրին Ռոնին, փայտիկի արձակած լույսի արտացոլումից իր դիմաց հագիվ նշմարելով նրա աչքերը:

— Դեհ, եթե մինչև այստեղ հասել ենք... ուրեմն այստեղից հետ գնալը իմաստ չունի... — ասաց Ռոնը:

Այսպիսով, հետևելով սարդերի հագիվ նկատելի ստվերներին, նրանք մտան անտառի թավուտը: Առաջընթացն անմիջապես դժվարացավ, որովհետև անդադար ոտքի տակ էին ընկնում ծառերի արմատներն ու չորացած բների կոճղերը, և գրեթե ոչինչ չէր երևում բացարձակ մթության մեջ: Հարրին ծեռքի վրա զգում էր ժանիքի տաք շնչառությունը: Մի քանի անգամ նրանք ստիպված էին դադար տալ, որպեսզի Հարրին՝ չորեքթաթ հենվելով գետնին, փորձի փայտիկի լույսով գտնել սարդերի շարանը:

Նրանք երևի մոտ կես ժամ այդպես քայլեցին:

Պարեգոտների փեշերն անդադար կաշուն էին ցածր թփերի ճյուղերին ու կոճղերի ոստերին և դժվարացնում առաջընթացը: Որոշ ժամանակ անց նրանք զգացին, որ գետինը, ասես, թեքությամբ դեպի ներքև իջավ, թեև ծառերի բները նույնքան խիտ էին, որքան առաջ:

Հետո ժանիքը հանկարծ չգիտես ինչու մի ուժեղ զրնգուն հաչոց արձակեց, որը սարսափազդու արձագանքեց անտառով դեպի հեռուն, այնպես որ Հարրին ու Ռոնը, ասես կես ակնթարթով դուրս թռան իրենց մաշկից:

— Ի՞նչ եղավ, — բարձրաձայն ասաց Ռոնը՝ աչքերը չռած նայելով համատարած մթության մեջ և ուժեղ սեղմելով Հարրիի արմունկը:

— Այնտեղ ինչ-որ բան է շարժվում, — արտաշնչեց Հարրին, — Լսի՛ր... Կարծես մի մեծ բան լինի...

Նրանք ականջ դրեցին: Դեպի աջ, որոշակի հեռավորության վրա այդ ինչ-որ մեծ բանը ծառերի ճյուղերը ջարդելով, իր համար արահետ էր բացում թավուտի մեջ:

— Օ՛հ, ո՛չ, — ասաց Ռոնը, — օ՛հ, ո՛չ... օ՛հ, ո՛չ... օ՛հ...

— Ձայնդ կտրի՛ր, — բարկացած ասաց Հարրին, — նա քեզ կլսի՛...

— Ինձ կլսի՞... — ասաց Ռոնը անբնական բարձր ձայնով, — նա արդեն լսել է ժանիքին:

Մթությունը կարծես ճնշում էր նրանց ակնակապիճների վրա: Մինչ նրանք սահմռկած կանգնած սպասում էին նոր ծայների, ցածր տարօրինակ դռնոց լսվեց, և հետո կրկին լռություն տիրեց:

— Ի՞նչ ես կարծում, նա հիմա ի՞նչ է անում... — ասաց Հարրին:

— Երևի պատրաստվում է հարձակվել մեզ վրա... — ասաց Ռոնը:

Նրանք սպասեցին՝ ոտքից գլուխ դողալով և չհամարձակվելով որևէ շարժում անել:

— Գուցե հեռացա՞վ... — շշնջաց Հարրին:

— Չգիտեմ...

Հետո նրանց աջ կողմից հանկարծ ուժեղ լույսի ճառագայթ ժայթքեց բացարձակ մթության մեջ՝ այնպիսի մի ուժեղ լույսի, որ երկուսն էլ ձեռքերը վեր բարձրացրին աչքերը լույսից պաշտպանելու համար: Ժանիքը կաղկանձեց և փորձեց փախուստի դիմել, բայց խճճվեց մի փշոտ թփի ճյուղերի մեջ և սկսեց ավելի բարձր կաղկանձել:

— Հա՛րրի, — բղավեց Ռոնը, ծայնը կորցնելով անսպասելի ուրախությունից,
— Հա՛րրի, ախր դա մեր մեքենան է:

— Ի՞նչ...

— Այստեղ արի՛...

Հարրին կուրացած քայլեց Ռոնի հետևից դեպի վառ լույսի աղբյուրը: Սայթաքելով ու կաղալով, մի քանի վայրկյանից նրանք դուրս եկան մի փոքր բացատ:

Պարոն Ուիզլիի մեքենան կանգնած էր ծառերով շրջապատված բացատի կենտրոնում, խիտ ճյուղերի տանիքի տակ, վառ լուսավորված լուսացիրներով: Մինչ Ռոնը ծնոտը կախ քայլում էր դեպի մեքենան, այն դանդաղ շարժվում էր Ռոնին ընդառաջ, ճիշտ այնպես ինչպես մի մեծ փիրուզագույն շուն կողջուներ իր տիրոջը:

— Նա մինչև հիմա այսքան ժամանակ անտառում է եղել, — ասաց Ռոնը՝ գնալված պտտվելով մեքենայի շուրջը, — ապա մի սրան նայի՛ր... Անտառը նրան լրիվ վայրիացրել է...

Ավտոմեքենայի կողերը քերծոտված էին, տեղ-տեղ տրորված և ծածկված չորացած ցեխի հաստ շերտով: Երևում էր, որ աշնանից ի վեր ավտոմեքենան ինքնուրույն թափառել էր Անտառում: Ժանիքը, սակայն բոլորովին մտադիր չէր վստահել դրան և վախվորած քայլում էր՝ գրեթե կպած Հարրիի ոտքին, այնպես որ նա նույնիսկ զգում էր ժանիքի մարմնի դողը: Շնչառությունը դանդաղ տեղը բերելով, Հարրին իր փայտիկը հետ դրեց պարեգոտի գրպանը:

— Իսկ մենք կարծում էինք, որ նա պատրաստվում է հարձակվել մեզ վրա, — ասաց Ռոնը, թեքվելով դեպի մեքենան ու թփթիացնելով կապոտին, — ...Ես էլ մտածում էի, թե ուր ես կորել...

Հարրին լուսարձակներով լուսավորված գետնի վրա փորձեց սարդեր գտնել, բայց նրանք բոլորը ցրվել էին՝ փախչելով վառ լույսից:

— Մենք հետքը կորցրինք, — ասաց Հարրին, — արի՛՛ գնանք սարդերին փնտրելու:

Ռոնը ոչինչ չասաց: Նույնիսկ չշարժվեց: Նրա աչքերը անթարթ գամված էին Հարրիի թիկունքում՝ անտառի մեջ, գետնից երեք մետր բարձրության վրա: Նրա դեմքն այլալված էր անհուն սարսափից:

Հարրին նույնիսկ չհասցրեց հետ շրջվել: Շատ բարձր չխկչխկոց լսվեց, և հանկարծ նա զգաց, ինչպես մի երկար մազմզոտ բան փաթաթվեց իր իրանի շուրջը և գետնից վեր բարձրացրեց իրեն, այնպես որ նա երեսնիվայր անօգնական կախվեց օդի մեջ: Հարրին՝ խելագարվելու աստիճանի սարսափահար, ապարդյուն փորձեց ազատվել: Բոլոր կողմերից բարձր չխկչխկոց լսվեց, և նա տեսավ միայն, թե ինչպես Ռոնի ոտքերը պոկվեցին գետնից, ու լսեց ժանիքի վայնասունն ու սարսափահար հաչոցը: Հաջորդ վայրկյանին նա զգաց, որ օդի միջով արագ շարժվում է դեպի անտառի անծայրածիր թավուտը:

Գլխիվայր կախված Հարրին նկատեց, որ իրեն տանող արարածը շարժվում էր վեց հսկայական բրդոտ թաթերի վրա, իսկ ևս երկու թաթ ամուր բռնել էին իրեն մի զույգ սև, փայլուն, ածելիների պես սուր եզրերով կտուցի տակ: Իր հետևից նա լսում էր ձիշտ նույնախիսի մեկ ուրիշ արարածի ունելիանման ծնոտների ծայնը, որն անկասկած տանում էր Ռոնին: Նրանք շարժվում էին դեպի Անտառի խորքը:

Հարրին լսում էր ժանիքի խուճապահար բարձրաձայն կաղկանձները, որը պայքարում էր երրորդ հրեշից ազատվելու համար: Բայց Հարրին, եթե ուզենար էլ, չէր կարողանա գոռալ: Նա, կարծես, ծայնը թողել էր բացատում՝ մեքենայի կողքին:

Դժվար էր նույնիսկ կռահել, թե որքան ժամանակ էին իրենք կախված հրեշների թաթերի մեջ: Բայց հանկարծ մթությունը այնքան նվազեց, որ նրանց տեսանելի դարձավ միլիոնավոր սարդերի ահարկու բազմությամբ անտառային տերևածածկ գետինը: Գլուխը մի կողմ թեքելով, նա կռահեց, որ իրենք հասել էին մի մեծ բացատի եզրին, որտեղ ծառերն արմատախիլ էին եղած, ու աստղերի լույսը բավական էր այնպիսի մի ահավոր տեսարան լուսավորելու համար, որը նա երբևէ նույնիսկ չէր էլ կարող պատկերացնել իր ամենասարսափելի մղձավանջներում:

Սարդեր... Ոչ այն պստիկ սարդերը, որոնք վխտում էին գետնին խոտերի ցողունների միջև ու տերևների վրա: Ձիերի մեծության սարդեր, ութ աչքերով, ութ ոտներով, սև, բրդոտ, աժդահա... Այն հսկան, որը տանում էր Հարրին, զառիվայր լանջով շարժվեց դեպի բացատի կենտրոնը: Բացատի ուղիղ մեջտեղում սարդոստայնից հյուսված մի հսկայական մշուշապատ գմբեթ էր երևում: Բոլոր մյուսները հետևեցին նրան՝ սարսափազդու չխկչխկացնելով իրենց ունելիանման ծնոտները, ոգևորված՝ հսկաների բեռի տեսքից:

Հարրին չորեքթաթ ընկավ գետնին, երբ սարդը բաց թողեց նրան: Ռոնն ու ժանիքը թրմիացին նրա կողքին: Ժանիքն այլևս չէր կաղկանձում, նա լուռ կուչ եկավ հենց այնտեղ, որտեղ նրա մարմինը կպավ գետնին: Ռոնը ճիշտ այնպիսի տեսք ուներ, ինչպես Հարրին զգում էր իրեն: Նրա բերանը լայն ձգված էր ու սառած, ասես լուռ, սարսափահար ճիչի մեջ, և աչքերը, կարծես, հրես-հրես պիտի դուրս թռչեին ականակապիճներից:

Հարրին հանկարծ գլխի ընկավ, որ այն սարդը, որն իրեն ցած գցեց, ինչ-որ բան էր ասում: Դժվար էր հասկանալ նրա ասածը, որովհետև ամեն մի բառի հետ նա չրխկացնում էր իր ունելիանման ծնոտները:

— Ա՛րագոգ, — կանչեց նա, — Ա՛րագոգ...

Եվ սարդոստայնից հյուսված մշուշապատ գմբեթի կենտրոնից դանդաղ դուրս եկավ փոքր փղի մեծության մի սարդ: Նրա մարմնի ու թաթերի սև բուրդը տեղ-տեղ մոխրագույն էր, և նրա ունելիանման ծնոտներով այլանդակ գլուխը պսակող բոլոր աչքերը կաթնագույն էին: Սարդը կույր էր:

— Ի՞նչ կա, — ասաց նա արագ-արագ չխկչխկացնելով իր կտուցը:

— Մարդի՛կ, — ի պատասխան չխկչխկացրեց այն սարդը, որը բռնել էր Հարրիին:

— Հագրի՞դ... — հարցրեց Արագոգը կուրորեն առաջ գալով, դեպի երկինք հղած իր ութ կույր աչքերը:

— Օտարնե՛ր, — չխկչխկացրեց մյուս սարդը, որը բերել էր Ռոնին:

— Սպանե՛ք դրանց, — ջղայնացած կրթկրթաց Արագոգը, — ես քնած էի...

— Մենք Հագրիդի բարեկամներն ենք, — ինչքան ուժ ուներ գոռաց Հարրին, կարծես սիրտը կրծքից դուրս էր եկել և ղողանջում էր կոկորդի մեջ:

Չըխկ-չըխկ-չըխկ-չըխկ... աղմկեցին բացատում հավաքված բոլոր սարդերի ծնոտները:

Արագոգը կանգնեց:

— Հագրիդը առաջ երբեք, օտար մարդկանց չի ուղարկել մեր բացատը, — դանդաղ ասաց նա:

— Հագրիդը փորձանքի մեջ է, — շատ արագ շնչելով՝ ասաց Հարրին, — ահա թե ինչու ենք մենք եկել:

— Փորձանքի մե՞ջ է, — ասաց գառամյալ սարդը, և Հարրիին թվաց, թե մտահոգություն լսվեց սարդի ծնոտներից եկող կրթկրթոցի մեջ, — բայց ինչու՞ է նա ձեզ այստեղ ուղարկել:

Հարրին մտածեց ոտքի կանգնել, բայց միտքը փոխեց: Նա համոզված չէր, որ ոտքերն իրեն ուղիղ կպահեն, և խոսեց գետնին չորեքթաթ կանգնած, հնարավորինս հավաքելով իրեն և ջանալով հանգիստ ու վստահ արտահայտություն տալ իր ձայնին:

— Ղալոցում կարծում են, որ Հագրիդը... ինչ-որ... ինչ-որ արարածի է բաց թողնում ուսանողների վրա: Նրան ձերբակալել են ու տարել Ագքաբան:

Արագոզը կատաղի չխկչխկացրեց իր ունելիանման ծնոտները, և այդ ձայնը, ասես, արծազանքեց ամբողջ բացատում՝ բողոքի ալիք բարձրացնելով բոլոր սարդերից: Այդ աղմուկը կարծես ծափահարություն լիներ, բացառությամբ, որ ծափահարությունները երբեք դեռ սահմեկեցուցիչ ազդեցություն չէին թողել Հարրիի վրա:

— Բայց դա տարիներ առաջ է եղել, — ջղայնացած ասաց Արագոզը, — բազում տարիներ առաջ... Ես շատ լավ եմ հիշում: Հենց այդ պատճառով նրան ստիպեցին հեռանալ դպրոցից: Նրանք կարծում էին, որ ես եմ այն հրեշը, որը բնակվում է, ինչպես նրանք ասում էին, Գաղտնի սրահում: Նրանք կարծում էին, որ Հագրիդն է բացել Սրահը ու ինձ այնտեղից ազատ արձակել:

— Իսկ դուք... դուք Գաղտնի սրահից չե՞ք դուրս եկել... — ասաց Հարրին՝ զգալով, թե ինչպես է սառը քրտինքը ծորում ձակատով:

— Ե՛ս, — բարկացած կրթկրթացնելով ասաց Արագոզը, — ես ամբողջում չեմ ծնվել: Ես եկել եմ մի հեռավոր երկրից: Մի ճանապարհորդ էր տվել ինձ Հագրիդին, երբ դեռ ծու էի: Հագրիդը երեխա էր, բայց հոգաց ինձ համար, խնամեց ինձ՝ թաքցնելով ամբողջ խորդանոցներից մեկում ու կերակրեց դպրոցական ճաշերի մնացորդներով: Հագրիդն իմ լավ բարեկամն է, և շատ լավ մարդ է... Երբ ինձ հայտնաբերեցին ու մեղադրեցին մի աղջկա մահվան մեջ, Հագրիդը պաշտպանեց ինձ: Այդ ժամանակից ի վեր ես ապրել եմ այստեղ՝ Անտառում... Մինչև հիմա Հագրիդն ինձ այցելության է գալիս... Նա նույնիսկ կին գտավ ինձ համար՝ Մոսագին... Հիմա դու տեսնում ես, թե ինչպես է մեծացել մեր ընտանիքը, շնորհիվ Հագրիդի բարության...

Հարրին հավաքեց իր մեջ մնացած համարձակության վերջին կաթիլները:

— Ուրեմն դուք երբեք ոչ մեկի վրա չե՞ք հարձակվել:

— Երբե՛ք, — կռնչաց ծեր սարդը: — Դա բնական կլիներ իմ բնազդների համար, բայց միայն Հագրիդի նկատմամբ տաժած հարգանքից ես երբեք ոչ մի վնաս չեմ հասցրել որևէ մարդու: Այն սպանված աղջկա մարմինը գտել էին զուգարաններից մեկում... Բացի խորդանոցից, որտեղ մեծացել եմ, ես ամբողջում ուրիշ ոչինչ չեմ տեսել... Մեր ցեղը մթություն ու լռություն է սիրում...

— Բայց... դուք գիտե՞ք, թե ով էր սպանել այդ աղջկան, — ասաց Հարրին, — որովհետև մարդասպանը վերադարձել է և կրկին հարձակվում է մարդկանց վրա...

Նրա բառերը խեղդվեցին սարդերի ծնոտների բարկացած չխկչխկոցի ու նրանց ոտքերի բարձրացրած խրթխրթոցի մեջ: Խոշոր, սև ուրվագծերն անհանգիստ տեղաշարժվեցին նրանց շուրջը:

— Նա, ով ապրում է ամրոցում, — ասաց Արագոզը, — հնադարյան արարած է, որից մենք՝ սարդերս, աշխարհում ամեն ինչից շատ ենք վախենում... Երբեք չեն մոռանա, թե ինչպես էի աղաչում Հագրիդին, որ թույլ տա ինձ հեռանալ ամրոցից, երբ զգում էի, որ հրեշը շարժվում է ամրոցում:

— Իսկ դա ին՞չ հրեշ է, — համառորեն շարունակեց Հարրին:

Ավելի բարձր չխկչխկոց ու ավելի բարձր խրթխրթոց լսվեց շրջապատում, և կարծես սարդերի շրջանը մի քանի մատնաչափ նեղացավ:

— Մենք նրա մասին չենք խոսում, — կատաղած ասաց Արագոզը, — մենք նրա անունը չենք տալիս: Ես նույնիսկ Հագրիդին չեմ ասել, այդ սարսափելի արարածի անունը, թեև նա բազմիցս խնդրել է ինձ:

Հարրին մտածեց, որ չարժե շարունակել հարցեր տալ այդ մասին, հատկապես, երբ սարդերի շրջանը հետզհետե նեղանում էր՝ բոլոր կողմերից ավելի ու ավելի մոտենալով իրենց: Արագոզը, կարծես, հոգնել էր խոսելուց: Նա դանդաղ հետ էր սողում դեպի իր սարդոստայնի գմբեթը, իսկ նրա ցեղակից սարդերը շարունակում էին մատնաչափ առ մատնաչափ մոտենալ դժբախտ եռյակին:

— Դեհ, մենք արդեն գնանք, — հուսահատ ասաց Հարրին՝ խոսքն ուղղելով Արագոզին և լսելով իր թիկունքում տերևների մոտեցող չարագույժ խշխշոցը:

— Գնա՞ք... — դանդաղ ասաց Արագոզը, — ես այդպես չեմ կարծում...

— Բայց... բայց...

— Իմ որդիներն ու դուստրերը, ինձ ենթարկվելով, չեն վնասում Հագրիդին: Բայց ես չեմ կարող զրկել նրանց թարմ միս ուտելու հաճույքից, հատկապես, երբ այն ինքն իր ոտքով է գալիս մեզ մոտ... Բարի գիշե՛ր, Հագրիդի բարեկա՛մ...

Հարրին շրջվեց: Մի քանի մետր հեռավորության վրա, գրեթե ծառերի չափ բարձր, անասան կանգնած էր հսկայական սարդերի մի ստվար ամբոխ, չխկչխկացնելով այլանդակ սև գլուխներից կախված ծնոտներն ու փայլեցնելով գագաթներին ցցված բազմաթիվ աչքերը:

Նույնիսկ դուրս հանելով իր կախարդական փայտիկը, Հարրին արդեն գիտեր, որ դրանից օգուտ չի լինի: Սարդերը չափազանց շատ էին, բայց հենց այն պահին, երբ նա ուղղվեց և ոտքերով ամուր հենվեց գետնին, պատրաստ պայքարելու մինչև իր վերջին շունչը, շեփորի նման ուժեղ, երկար մի ծայն անսպասելիորեն տարածվեց խրթխրթոցի ու չրխկչրխկոցի աղմուկից բարձր, և լույսի մի ուժեղ ճառագայթ ճեղքեց բացատի մթությունը:

Պարոն Ուիզլիի մեքենան որոտալից հռնդունով, լուսարձակները վառ միացրած ու ազդանշանային շչակը մինչև վերջ հնչեցնելով, դեպի իրենց էր սլանում բացատի զառիվայր լանջով, ցաքուցրիվ անելով սարդերին, որոնցից մի քանիսը մեջքի վրա մի կողմ թռան օդի մեջ՝ զարհուրելի ցնցելով իրենց երկար, սև վերջույթները: Մեքենան, անիվները ճռռացնելով կանգնեց Հարրիի ու Ռոնի առաջ և կրնկի վրա բացեց իր բոլոր դռները:

— Ժանիքի՛ն բռնի՛ր, — ձչաց Հարրին, նետվելով առջևի նստարանի վրա: Ռոնը մեջքից բռնեց կաղկանձող բողարին ու հրեց դեպի հետևի նստարանը, ինքն էլ թռավ առջևի նստարանին՝ Հարրիի կողքին: Դռները զրմփոցով փակվեցին: Ռոնը նույնիսկ չհասցրեց կաշել անգամ արագությունների լծակին: Դա պետք էլ չէր: Շարժիչը մռնչաց, ու մեքենան տեղից պոկվեց՝ դետուդեն նետելով ու անիվների տակ ձգմելով սարդերին: Նրանք բացատի զառիվայր լանջով, արագություն հավաքելով, վեր սուրացին և շուտով սլանում էին անտառով, ճրթճրթոցով կոտրատելով ծառերի ճյուղերը: Մեքենան շատ խելացիորեն ընտրում էր ակնհայտորեն իրեն ծանոթ արահետներով ճանապարհը՝ խուսանալով ծառերի հաստ բների ու խիտ մացառների նեղլիկ արանքների միջով:

Հարրին կողքանց նայեց Ռոնին: Նրա բերանը դեռ բաց էր, ասես լուռ ճիչի մեջ, բայց աչքերն արդեն հանգիստ էին նստած ակնակապիճներում:

— Ո՞նց ես...

Ռոնը, անկարող էր նույնիսկ մի ծպտուն հանել, և անթարթ նայում էր ուղիղ իր դիմաց:

Նրանք ճրթճրթոցով անցան խիտ մացառների միջով, ժանիքը սկսեց բարձրաձայն ոռնալ՝ հետևի նստարանին, և Հարրին տեսավ, որ կողքի հայելիներից մեկը պոկվեց ու ցած ընկավ, երբ մեքենան շեշտակի անցավ մի բազմադարյան կաղնու հաստ բնի կողքով: Տասը թուփե խելացնոր ընթացքից հետո Հարրին կրկին ծառերի միջից տեսավ աստղազարդ երկնքի կտորներն ու լուսնի լույսով ողողված արահետը:

Մեքենան այնքան անսպասելի կանգ առավ, որ երեք ուղևորները քիչ մնաց թնեին դիմահար ապակու վրա: Նրանք հասել էին Անտառի եզրին: Ժանիքն ամբողջ մարմնով խփվեց պատուհանին, անհամբերությամբ ձգտելով դուրս փախչել, և երբ Հարրին դուռը բացեց, նա պոչը ոտքերին սեղմած՝ ծառերի միջով գլխապատառ նետվեց դեպի Հագրիդի խրճիթը: Հարրին դուրս եկավ մեքենայից: Մեկ-երկու թուփեից Ռոնը սկսեց, վերջապես, զգալ իր վերջույթները և նույնպես դուրս եկավ՝ դեռ լարումից փայտացած պարանոցով ու չտեսնող հայացքով նայելով շուրջը: Հարրին շնորհակալությամբ թիթիացրեց մեքենայի կապոտին, և մեքենան հետադարձով շարժվեց դեպի անտառ ու անհետացավ թավուտի մթության մեջ:

Հարրին վերադարձավ Հագրիդի տնակը Անտեսանելիության թիկնոցը վերցնելու համար: Ժանիքն իր քրոջի մեջ կուչ եկած, քիթը ծածկոցի տակ կոխած դողդողում էր: Տնակից դուրս գալով Հարրին Ռոնին գտավ դդումների մարգերի մոտ՝ սիրտն ու թոքը տակնուվրա, կատաղի փսխելիս:

— Հետևե՛ք սարդերի՛ն... — թույլ ձայնով ասաց Ռոնը, թևքով սրբելով բերանը, — ես Հագրիդին երբեք չեմ ների: Մեր բախտն անասելի բերեց, որ դեռ շնչում ենք:

— Նա համոզված էր, որ Արագոգը իր բարեկամներին ոչ մի վնաս չի հասցնի, — ասաց Հարրին:

— Գիտե՞ս ինչ... Ղա բացարձակապես Հագրիդի խնդիրն է, — վրա տվեց Ռոնը թիթիացնելով խրճիթի պատին: — Նա միշտ էլ այն կարծիքին է եղել, որ հրեշավոր արարածներն այնքան էլ վատը չեն, քան թվում են, և ահա՛ թե ուր է

հասցրել դա նրան... Ազքաբանի բանտախու՛ցը... — նա ամբողջ մարմնով դողում էր անգուսպ ցնցումներից: — Բայց ի՞նչ իմաստ ուներ մեզ այնտեղ ուղարկելը: Այդ ի՞նչ իմացանք, որ մինչև հիմա չգիտեինք:

— Իմացանք, որ Հագրիդը չի բացել Գաղտնի սրահը, — ասաց Հարրին՝ Անտեսանելիության թիկնոցը զցելով Ռոնի գլխին և բռնելով նրա ձեռքը, որպեսզի օգնի նրան քայլել: — Նա անմեղ է:

Ռոնը բարձրաձայն փնջացրեց: Ակնհայտորեն, ամրոցի խորդանոցներից մեկում ձվից Արագոգի նման մի հրեշ աճեցնելը չէր համատեղվում անմեղության նրա պատկերացումների հետ:

Մոտենալով ամրոցին Հարրին թիկնոցի փեղկերն ավելի մոտ քաշեց և նախ համոզվեց, որ իրենց ոտքերը թաքնված են ու ներս հրեց շքամուտքի ճռացող դուռը: Նրանք զգուշորեն քայլեցին նախասրահի դահլիճով և վեր բարձրացան մարմարյա աստիճաններով՝ շունչները պահած անցնելով միջանցքներով, որտեղ քայլում էին զգոն, աչալուրջ հերթապահները: Հասնելով Գրիֆինդորի ապահով ու հարմարավետ ընդհանուր սենյակը, որտեղ կրակը բուխարու մեջ մարել էր՝ վերածվելով առկայծող ածուխների, նրանք հանեցին թիկնոցն ու պտուտակած աստիճաններով բարձրացան իրենց ննջարանը:

Ռոնը մեկնվեց մահճակալին՝ նույնիսկ ուժ չունենալով շորերը հանելու համար: Հարրիի քունը, սակայն, չէր տանում: Նա կամացուկ նստեց իր մահճակալի ծայրին՝ մտածելով այն ամենի մասին, ինչ ասել էր Արագոգը:

Այն արարածը, որը թափառում է ամրոցի միջանցքներում, կարծես հրեշների Վոլդեմորթը լիներ, այնքան սարսափելի, որ նույնիսկ ուրիշ հրեշները չէին ուզում նրա անունը բարձրաձայն տալ: Բայց ինքն ու Ռոնը նույնիսկ մազաչափ էլ չէին մոտեցել այն հարցի պատասխանին, թե ինչի նման էր նա կամ ինչպես էր քարացնում իր զոհերին: Նույնիսկ Հագրիդը երբեք չէր իմացել, թե ով էր թաքնված Գաղտնի սրահում:

Հարրին ոտքերը բարձրացրեց մահճակալին ու մեջքի վրա մեկնվելով հենվեց բարձերին՝ նայելով աշտարակի պատուհանից երևացող լուսնին:

Նա չէր պատկերացնում, թե էլ ի՞նչ կարող էին իրենք անել: Բոլոր ուղղությունները դեպի փակուղի էին տանում: Ռոզվելը բռնել էր անմեղ անձի:

Սլիզերինի ժառանգը կրկին ճողոպրել էր, և ոչ ոք չէր կարող ասել, արդյոք դա նույն անձն էր, ինչ հիսուն տարի առաջ, թե այս անգամ մեկ ուրիշն է բացել Գաղտնի սրահի դուռը: Չկար ուրիշ որևէ մեկը, ում կարող էին շարունակել հարցեր տալ: Հարրին պառկած մտածում էր Արագոգի ասածների մասին:

Նա արդեն սկսել էր ընդարմանալ մակերեսային քնի մեջ, երբ կարծես հույսի մի շյուղ փայլատակեց նրա ուղեղում, և նա հանկարծ սթափ ու պայծառ մտքով նստեց անկողնու մեջ:

— Ռո՛ն, — շշուկով գոռաց նա մթության մեջ, — Ռո՛ն...

Ռոնը ժանիքի պես կաղկանձելով արթնացավ քնից, խելացնոր հայացքով նայեց շուրջը և տեսավ Հարրին:

— Ռո՛ն, այն մահացած աղջիկը... Արագոգն ասաց, որ աղջկան գտել էին զուգարանում... — շնչաց Հարրին, անտեսելով Նեվիլի մահճակալից լսվող փստփստացող խռմփոցները, — իսկ եթե նա երբեք դուրս չի՞ եկել զուգարանից: Իսկ եթե նա դեռ այնտե՞ղ է...

Ռոնը աչքերը տրորեց՝ խոժոռվելով լուսնի վառ լույսից, և հանկարծ հասկացավ:

— Դու կարծում ես... որ դա Լալկան Մարթա՞ն է...

Գլուխ 16. Գաղտնի սրահը

— Քանի՜ անգամ ենք մտել այդ զուգարանը, իսկ նա միշտ այնտեղ էր՝ վերջին խցիկում, — դառնացած ասաց Ռոնը հաջորդ առավոտյան նախաճաշի ժամին: — Քանի՜ անգամ կարող էինք հարցնել նրան, իսկ հիմա...

Նախորդ օրերին բավականին դժվար էր սարդերին փնտրելը: Իսկ ուսուցիչներից փախչելը աղջիկների զուգարան մտնելու համար, որը գտնվում էր առաջին հարձակման վայրի հարևանությամբ, ներկա իրավիճակում գրեթե անհնարին խնդիր էր:

Բայց այդ օրը, տրանսֆիգուրացիայի դասին անցած մի քանի շաբաթների ընթացքում առաջին անգամ նրանց ուղեղները մի պահ մոռացան Գաղտնի սրահի մասին: Տասը թույլ էլ չէր անցել դասից, երբ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը հայտարարեց, որ քննությունները կսկսվեն հունիսի մեկին, այսինքն մեկ շաբաթից:

— Քննությունները... — գոռաց Շեյմոս Ֆինիգանը, — մենք, ի՞նչ է, դեռ քննություններ էլ պիտի հանձնենք...

Ուժեղ զրմփոց լսվեց Հարրիի թիկունքից, ինչը նշանակում էր, որ Նեվիլ Լոնգբոթոմի կախարդական փայտիկը կրկին ցած էր ընկել նրա ձեռքից, և հերթական անգամ լրիվ անէացրել նրա սեղանի ոտքերից մեկը: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը իր փայտիկի իմիջիայլոց շարժումով վերականգնեց սեղանի ոտքը և խոժոռվելով շրջվեց դեպի Շեյմոսը:

— Այս պայմաններում դպրոցը դեռ բաց պահելու ամբողջ իմաստն այն է, որ դուք, այնուամենայնիվ, ստանաք ձեր կրթությունը, — խստորեն ասաց նա: — Այդ իսկ պատճառով քննությունները տեղի կունենան սովորականի պես, և ես հուսով եմ, որ դուք բոլորդ ջանասիրաբար կրկնում եք անցածը:

Կրկնում եք անցածը... Հարրիի մտքով էլ չէր անցնում, որ ամբողջում տիրող նման իրավիճակում իրենցից կարող են քննություններ պահանջել: Դասարանում միառժամանակ շարունակվեց ըմբոստ մրթմրթոցը, ինչից պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նույնիսկ ավելի սեղմեց իր բարակ շրթունքներն ու ավելի մռայլվեց:

— Պրոֆեսոր Դամբլդորը մեզ հանձնարարել է, որպեսզի իր բացակայության ժամանակ դպրոցի առօրյան հնարավորինս անփոփոխ պահենք, — ասաց նա, — իսկ դա, նշանակում է՝ ստուգել, թե ինչ գիտելիքներ եք ձեռք բերել դուք այս տարի:

Հարրին նայեց իր սեղանին նստած զույգ սպիտակ ձագարներին, որոնց նա պետք է հողաթափիկների վերածեր: Իսկ ի՞նչ էր նա սովորել այդ տարվա ընթացքում: Նրա մտքով ոչինչ չէր անցնում, ինչը կարող էր օգտակար լինել քննությունների ժամանակ:

Ռոնը այնպիսի տեսք ուներ, կարծես նրան հենց նոր տեղեկացրել էին, որ ինքը պետք է գնա ու ամբողջ կյանքում ապրի Արգելված անտառում:

— Դու պատկերացնու՞մ ես, թե ես ինչպես եմ քննություն հանձնելու ա՛յ, սրանով... — հարցրեց նա, բարձր պահելով իր կախարդական փայտիկը, որը հենց այդ պահին սկսել էր բարձրաձայն սուլել:

ՅՈՐ

Առաջին քննությունից երեք օր առաջ, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նախաճաշի ժամին մեկ ուրիշ հայտարարություն էլ արեց:

— Ես լավ լուրեր ունեմ, — ասաց նա, և Մեծ դահլիճը ճայթեց հախուռն բացականչություններով:

— Դամբլդորը վերադառնու՛մ է, — ուրախ բացականչեցին մի քանիսը:

— Սլիզերինի ժառանգին բռնե՛լ են, — ծղրտաց մի աղջիկ Ռեյվենքլո սեղանից:

— Քվիդիչի խաղերը վերսկսվու՛մ են, — որոտաց Վուդը ոգևորված:

Երբ աղմուկ-աղաղակը դադարեց, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ասաց.

— Պրոֆեսոր Սաժիլը հենց նոր տեղեկացրեց ինձ, որ մանդրագորները, վերջապես, հասունացել են և կարելի է կտրել նրանց արմատները: Այս երեկո մենք կկարողանանք վերակենդանացնել բոլոր քարացածներին: Կարիք չկա հիշեցնելու, որ նրանցից մեկնումեկը, ամենայն հավանականությամբ, կկարողանա պատմել մեզ, թե ով կամ ինչն է հարձակվել իրենց վրա: Հուսով եմ,

որ դեռ այս ուսումնական տարվա ավարտից առաջ մենք կբռնենք հանցագործին:

Ողջույնի բացականչությունների ու ծափահարությունների պայթյուն թնդաց: Հարրին նայեց Սլիզերինի սեղանին և բնավ չզարմացավ՝ տեսնելով, որ Ղրաքո Մալֆոյը ողջույնի ծափահարություններին չէր միացել: Ռոնը, սակայն, վերջապես ավելի երջանիկ տեսք ուներ, քան անցած օրերին:

— Այդ դեպքում նշանակություն չունի, որ մենք երբեք Մարթային ոչինչ չենք հարցրել, — ասաց նա Հարրիին: — Հերմիոնան, հաստատ կիմանա բոլոր հարցերի պատասխանները, երբ արթնանա: Պատկերացնու՞մ ես, թե ինչ կկատարվի նրա հետ, երբ իմանա, որ քննությունները երեք օրից են սկսվելու: Նա ոչինչ չի կրկնել... Ինձ թվում է, նույնիսկ, ավելի մարդկային կլինե՞ր նրան այդպես էլ թողնելը մինչև քննությունների վերջը:

Հենց այդ պահին Ջինի Ուիզլին մոտեցավ ու նստեց Ռոնի կողքին: Նա շատ նյարդային ու լարված տեսք ուներ: Հարրին նկատեց, որ նա սեղանի տակ անհանգիստ տրորում էր ձեռքերը:

— Ի՞նչ կա, — ասաց Ռոնը իր ափսեի մեջ շիլա լցնելով:

Ջինին ոչինչ չասաց, բայց վախեցած դեմքով վերուվար նայեց Գրիֆինդորի սեղանով, և այդ շարժումը Հարրիին շատ ծանոթ թվաց, բայց նա չէր կարողանում մտաբերել, թե այդ պահին Ջինին ում էր հիշեցնում իրեն:

— Արտաշնչի՛ր... — ասաց Ռոնը՝ ուշադիր նայելով Ջինիին:

Հարրին հանկարծ հասկացավ, թե Ջինին ում էր նման այդ պահին: Նա իր աթոռի մեջ թեթևակի հետ ու առաջ էր ճռճվում ճիշտ այնպես, ինչպես Ղոբին, երբ պատրաստվում էր բարձրաձայն ասել գաղտնի տեղեկությունները:

— Ես ձեզ մի բան պիտի ասեմ, — թոթովեց Ջինին, դիտավորյալ չնայելով Հարրիի վրա:

— Ի՞նչ, Ջի՛նի, — ասաց Հարրին:

Ջինին այնպիսի տեսք ուներ, ասես չէր կարողանում գտնել ճիշտ բառերը:

— Ի՞նչ... — ասաց Ռոնը:

Ջինին բերանը բացեց, բայց կոկորդից ծայն դուրս չեկավ: Հարրին առաջ թեքվեց ու ցածրաձայն ասաց, այնպես որ միայն Ռոնն ու Ջինին լսեն իրեն:

— Դա Գաղտնի սրահի մասի՞ն է: Դու ինչ-որ բա՞ն ես տեսել: Ինչ-որ մեկին տեսել ես տարօրինակ բան անելի՞ս:

Ջինին խոր շունչ քաշեց, և ճիշտ այդ պահին Փերսի Ուիզլին հայտնվեց շատ հոգնած ու հյուժված տեսքով:

— Եթե արդեն վերջացրել ես, Ջի՛նի, ես քո տեղը կնստեմ: Սովամահ եմ լինում, հենց նոր հանձնեցի գիշերային հերթապահությունս:

Ջինին տեղից վեր թռավ, ասես նրա աթոռը էլեկտրականացած էր, վախեցած նայեց Փերսիին և դուրս փախավ դահլիճից: Փերսին նստեց ու մի գավաթ վերցրեց սեղանի կենտրոնից:

— Փե՛րսի, — բարկացած ասաց Ռոնը, — նա հենց նոր պատրաստվում էր մեզ մի շատ կարևոր բան ասել:

Թեյը մնաց Փերսիի կոկորդում:

— Ի՞նչ էր ուզում ասել, — հազալով հարցրեց Փերսին:

— Ես հենց նոր հարցրի նրան, արդյոք նա ոչ մի տարօրինակ բան չի՞ տեսել, ու նա արդեն սկսել էր խոսել...

— Օ՛հ դա՛... Դա ոչ մի կապ չունի Գաղտնի սրահի հետ, — անմիջապես ասաց Փերսին:

— Իսկ դու որտեղի՞ց գիտես, — ասաց Ռոնը հոնքերը վեր բարձրացնելով:

— Դեհ, եթե շատ եք ուզում իմանալ, ըը՛մ... վերջերս Ջինին տեսավ ինձ... ըը՛մ... կարևոր չէ... Նա տեսավ, թե ինչպես եմ ես մի բան անում... և ես... ըը՛մ, ես խնդրեցի նրան, որ նա դրա մասին ոչ մեկին ոչինչ չասի: Նա ինձ խոստացավ, բայց ես համոզված էի, որ խոստումը չի պահի: Դեհ, իրականում մեծ բան էլ չէր... Իրոք... Ոչ մի կարևոր բան...

Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել Փերսիին այդքան շփոթված:

— Իսկ ի՞նչ էիր դու անում, Փե՛րսի, — ասաց Ռոնը՝ ատամնաշարը ցուցադրելով, — դեհ, պատմի՛ր մեզ, մենք չենք ծիծաղի:

Փերսին նույնիսկ չժպտաց:

— Հա՛րրի, ինձ փոխանցի՛ր կարկանդակներով ափսե՜ն, սովամահ եմ լինում:

Հարրին գիտեր, որ հաջորդ առավոտյան բոլոր գաղտնիքները, այսպես թե այնպես, կբացվեն առանց իրենց օգնության, բայց չէր պատրաստվում բաց

թողնել Մարթայի հետ խոսելու հնարավորությունը, եթե նման հնարավորություն ստեղծվեր: Եվ ի մեծ ուրախություն տղաների, նման հնարավորություն ստեղծվեց հենց այդ առավոտյան, երբ Գիլդերոյ Լոքհարթն ուղեկցում էր նրանց Հրաշագործության պատմության դասին:

Լոքհարթը, որը մինչ այդ տարբեր առիթներով հավատացնում էր, որ վտանգն անցել է, բայց ամեն անգամ սխալ էր դուրս գալիս հաջորդ հարձակման պատճառով, այժմ էլ՝ եռանդով համոզում էր նրանց, որ ոչ մի իմաստ չունի աշակերտներին միջանցքներով ուղեկցելը: Այդ առավոտյան նրա մազերը կորցրել էին իրենց սովորական թարմությունն ու փայլը, որովհետև նա ամբողջ գիշեր հերթապահել էր չորրորդ հարկի միջանցքներում:

— Ասածս հիշե՛ք, — ասաց նա ուղեկցելով նրանց մի շրջադարձով, — այդ խեղճերի առաջին բառը լինելու է. «Հա՛գրիդն էր...»: Անկեղծ ասած, ես ապշած եմ, որ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի կարծիքով այս բոլոր անվտանգության միջոցառումները դեռ իմաստ ունեն:

— Ես ձեզ հետ միանգամայն համաձայն եմ, սը՛ր, — ասաց Հարրին, այնպես զարմացնելով Ռոնին, որ նա ձեռքից ցած գցեց իր գրքերը:

— Շնորհակալ եմ, Հա՛րրի, — գնահատելով նրա համաձայնությունը ասաց Լոքհարթը, մինչ նրանք կանգնած սպասում էին, որ իրենց ճանապարհը հատող միջանցքով երկար շարքով անցնեն մի մեծ խումբ հաֆլվիաֆցիներ: — Մենք, ուսուցիչներս, առանց այն էլ մեծ բեռ ենք կրում մեր ուսերին, ասես մեր հոգսերը քիչ են, դեռ ուսանողներին միջանցքներով ուղեկցելն ու գիշերային հերթապահությունն էլ վրան ավելացավ:

— Ճիշտ է, — ասաց Ռոնը, գլխի ընկնելով, թե Հարրիի մտքին ինչ կար, — գուցե մեզ այստեղ էլ թողնե՞ք, սը՛ր, մեզ ընդամենը մեկ միջանցք է մնացել:

— Գիտե՞ք ինչ, Ուի՛զլի, կարծում եմ, որ այդպես էլ կանեն, — ինձ, իրոք, պետք է շտապել հաջորդ դասին պատրաստվելու համար:

Եվ նա շրջվեց ու հեռացավ:

— Պատրաստվել հաջորդ դասին, բա չէ՛... — չարախնդաց Ռոնը նրա հետևից, — հաստատ գնաց մազերը զանգրացնելու:

Նրանք սպասեցին, մինչև մյուս գրիֆինդորցիները միջանցքով առաջ անցան, իսկ իրենք ծլկեցին մի կողմնատար անցում՝ շտապելով դեպի Լալկան Մարթայի զուգարանը։ Բայց հենց այն պահին, երբ նրանք շնորհավորում էին միմյանց իրենց փայլուն խորամանկության կապակցությամբ...

— Փո՛թեր, Ուի՛զլի... Ի՞նչ եք անում այստեղ։

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն էր, և նրա շրթունքներն ամենաբարակ գծից էլ բարակ էին։

— Մենք... մենք... — սկսեց կակազել Ռոնը, — մենք գնում էինք... գնում էինք տեսնելու...

— Հերմիո՛նային, — ասաց Հարրին, և Ռոնն ու պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը երկուսով նայեցին նրան։

— Մենք նրան վաղուց չենք տեսել, պրոֆե՛սոր — շտապեց շարունակել Հարրին, աննկատելի տրորելով Ռոնի ոտքը, — մենք մտածեցինք, որ կկարողանանք կամացուկ մտնել հիվանդանոցային աշտարակը, որպեսզի ասենք նրան, որ մանդրագործներն արդեն պատրաստ են, ու որ քիչ մնաց...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն անթարթ նայում էր նրան, և մի պահ Հարրիին թվաց, թե նա ուր որ է բարկությունից կպայթի, բայց երբ նա վերջապես խոսեց, նրա ձայնը տարօրինակ խզված էր։

— Անշուշտ, — ասաց նա, և Հարրին զարմանքով տեսավ նրա ականոցի տակ աչքի անկյունում փայլող արցունքի մի կաթիլ։ — Անշուշտ, ես շատ լավ եմ հասկանում, որ այս ամենը առավելապես ծանր է անդրադարձել նրանց բոլոր ընկերների վրա, ովքեր... Ես ձեզ հասկանում եմ։ Այո՛, Փո՛թեր, անշուշտ, դուք կարող եք այցելել օրիորդ Գրեյնջերին։ Ես կտեղեկացնեմ պրոֆեսոր Բինգին, որ դուք գնացել եք հիվանդանոցային աշտարակը։ Մադամ Պոմֆրիին ասացեք, որ ես անձամբ թույլ եմ տվել ձեզ։

Հարրին ու Ռոնը հեռացան, չհամարձակվելով հավատալ, որ իրենք պրծան առանց հմայապատժի։ Երբ մտան միջանցքի շրջադարձը, հստակ լսեցին, որ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն աղմուկով սրբեց քիթը։

— Դրանից լավ պատմություն դու հանպատրաստից դեռ երբեք չէիր հորինել, — կրքոտ ոգևորությամբ ասաց Ռոնը։

Նրանց ուրիշ ոչինչ չէր մնում անել, քան գնալ հիվանդանոցային աշտարակը ու մադամ Պոմֆրին ասել, որ պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալն իրենց թույլ է տվել այցելել Հերմիոնային:

Մադամ Պոմֆրին, թեև դժկամությամբ, բայց ներս թողեց նրանց:

— Ոչ մի իմաստ չունի քարացած մարդու հետ խոսելը, — ասաց նա:

Հերմիոնայի մահճակալի կողքի աթոռներին նստելով Հարրին ու Ռոնը ստիպված էին համաձայնվել, որ մադամ Պոմֆրին ճիշտ էր: Ակնհայտ էր, որ Հերմիոնան նույնիսկ չէր էլ կասկածում, թե այցելուներ ունի, և նույնպիսի հաջողությամբ նրանք կարող էին մահճակալի կողքին դրված պահարանին ասել, որ այն չանհանգստանա, որովհետև ամեն ինչ շուտով վերջանալու է:

— Հետաքրքիր է, արդյոք նա տեսե՞լ է հարձակվողին, — ասաց Ռոնը, տխուր նայելով Հերմիոնայի քարացած դեմքին, — եթե հարձակվողը դարանից է գործել, ապա նրանցից ոչ մեկն այդպես էլ տեսած չի լինի նրան...

Բայց Հարրին Հերմիոնայի դեմքին չէր նայում: Հարրին ավելի շատ հետաքրքրում էր Հերմիոնայի աջ ձեռքը: Ձեռքն անշարժ ընկած էր ծածկոցների վրա, և բռնուցքի մեջ որոշակիորեն ինչ-որ բան կար սեղմած, իսկ ավելի մոտիկից նայելով, նա նկատեց, որ Հերմիոնայի մատների արանքից մի կտոր ճմրթված թուղթ էր երևում:

Համոզվելով, որ մադամ Պոմֆրին մոտերքում չէ, նա Ռոնին մատնացույց արեց Հերմիոնայի բռնուցքի մեջ սեղմած թղթի կտորը:

— Փորձիր հանել, — շշնջաց Ռոնը և իր աթոռը տեղաշարժեց, որպեսզի մադամ Պոմֆրիի հնարավոր տեսադաշտից փակի Հարրին:

Դա այնքան էլ հեշտ չէր: Հերմիոնայի ձեռքն այնպես ամուր էր սեղմել թղթի կտորը, որ Հարրին թվաց, թե առանց պատռելու չի կարողանա դուրս քաշել այն: Մինչ Ռոնը պահակություն էր անում, Հարրին պտտում ու կամաց-կամաց դուրս էր քաշում թղթի կտորը և, վերջապես, մի քանի լարված բույներին հետո թուղթը տեղի տվեց ու դուրս եկավ քարացած բռնուցքից:

Դա մի էջ էր՝ պոկված գրադարանային շատ հին մի գրքից: Հարրին՝ շատ հուզված, ծնկի վրա հարթեց թղթի կտորը, և Ռոնը առաջ թեքվեց, որպեսզի նրա հետ միասին կարդա.

Մեր երկրում բնակվող բազմաթիվ սարսափազդու և վտանգավոր հրեշների մեջ չկա ավելի հետաքրքրաշարժ ու ահարկու արարած, քան Բասիլիսկոս արքայօձը, որը հայտնի է նաև որպես Օձերի արքա:

Այս արքայօձը, որը կարող է հսկայական չափերի հասնել և ապրել մինչև մի քանի հարյուր տարի, ծնվում է հավի ձվից, որի վրա թուխս է նստել քարանձավային դոդոշը:

Բասիլիսկոսը, բացի մահացու թունավոր ժանիքներից, սպանելու շատ յուրահատուկ մեթոդներ ունի: Բասիլիսկոսի հայացքը մահաբեր է, և ամեն կենդանի արարած, ընկնելով նրա սպանիչ հայացքի տակ վայրկենապես մահանում է:

Սարդերը փախչում են Բասիլիսկոսից, որովհետեւ արքայօձը նրանց մահացու թշնամին է, իսկ Բասիլիսկոսը փախչում է միայն աքաղաղի կանչից, որի ձայնը մահաբեր է արքայօձի համար:

Եվ էջի տակ մի բառ էր խզբզված. «Խողովակները...»

Հարրին ճանաչեց Հերմիոնայի ձեռագիրը:

Հարրին թվաց, որ ինչ-որ մեկը հենց այդ պահին լույս վառեց նրա ուղեղի մեջ:

— Ռո՛ն, — արտաշնչեց նա, — հենց սա է, որ կա: Հենց սա է պատասխանը: Սրահում բնակվող հրեշը Բասիլիսկոս է, աժդահա օձ: Ահա թե ինչու միայն ես էի

լսում այդ ձայնը միջանցքներում, ու ինձնից բացի՝ ուրիշ ոչ ոք չէր լսում: Որովհետև ես շահմարաշուրթ եմ, հասկանում եմ օձերի լեզուն:

Հարրին նայեց իրեն շրջապատող մահճակալներին:

— Բասիլիսկոսը սպանում է մարդկանց՝ պարզապես նայելով նրանց աչքերի մեջ: Բայց ոչ ոք դեռ չի մահացել, որովհետև ոչ ոք ուղիղ նրա աչքերի մեջ չի նայել: Քոլինը տեսել է նրան իր լուսանկարչական խցիկի միջով: Բասիլիսկոսի հայացքից խցիկն ու ժապավենը այրվել են, բայց հենց դա է փրկել Քոլինի կյանքը, օձի հայացքը միայն քարացրել է նրան: Ջասթինը... Ջասթինը պետք է որ Բասիլիսկոսին տեսած լինի Գրեթե Անգլուխ Նիքի միջով: Նիքն իր վրա է վերցրել օձի հայացքի ամբողջ ուժը, բայց նա ինքը չի կարող մահանալ, որովհետև ուրվական է: Հերմիոնային ու այդ ռեյվենքլոքի աղջկան գտել են քարացած, իսկ նրանց կողքին՝ այն փոքրիկ կլոր հայելին: Հերմիոնան արդեն գլխի էր ընկել, որ հրեշը Բասիլիսկոս է: Գրազ կգամ, որ առաջին իսկ պատահած մարդուն նա խորհուրդ է տվել շրջադարձների մոտ նախ հայելու միջոցով ստուգել, թե ինչ կա հաջորդ միջանցքում ու նոր միայն առաջ գնալ: Եվ այդ աղջիկն էլ հանել է իր հայելին ու...

Ռոնի ծնոտը կախ ընկավ:

— Իսկ Միսիգ Նորի^օսը, — հուզված շնչաց նա:

Հարրին մի պահ մտածեց՝ վերհիշելով Բոլոր սրբերի օրվա այն գիշերային տեսարանը:

— Ջուրը... — դանդաղ ասաց նա: — Լալկան Մարթայի զուգարանից դուրս հոսած ջուրը: Գրազ կգամ, որ Միսիգ Նորիսը միայն օձի արտացոլումն է տեսել ջրի մեջ:

Հարրին ոգևորված, կրկին ու կրկին, ծայրից ծայր կարդում էր իր ձեռքի մեջ պահած թղթի կտորը: Ինչքան ավելի շատ էր նայում էջին, այնքան ավելի էր համոզվում իր ենթադրությունների մեջ:

— Բասիլիսկոսը փախչում է միայն աքաղաղի կանչից, որի ձայնը մահաբեր է նրա համար, — բարձրաձայն ընթերցեց նա: — Հագրիդի բոլոր աքաղաղներին սատկացրել էին: Սլիզերինի ժառանգը չի ցանկացել, որ ամբողջում որևէ աքաղաղ մնա, երբ նա բացի Գադտնի սրահի դռները: Իսկ սարդերը փախչում են

Բասիլիսկոսից, որովհետև այդ հրեշը նրանց ոխերին թշնամին է: Ամեն ինչ համընկնում է:

— Բայց ինչպե՞ս է Բասիլիսկոսը շրջում ամրոցում, — ապշադեմ ասաց Ռոնը, — մի կեղտոտ մեծ օձ... Այդ ինչպե՞ս է, որ ոչ ոք մինչև հիմա չի տեսել նրան...

Հարրին մատնացույց արեց այն բառը, որը Հերմիոնյան խզբզել էր էջի տակ:

— Խողովակները... — ասաց նա, — խողովակները, Ռո՛ն... Նա տեղաշարժվում է ամրոցի կոյուղու խողովակներով: Ես այդ ձայնը պատերի միջից էի լսում...

Ռոնը հանկարծ բռնեց Հարրիի ձեռքը:

— Գաղտնի սրահի մուտքը... — խորհրդավոր ձայնով ասաց նա, — իսկ եթե դա զուգարաններից մեկու՞մ է... Իսկ եթե դա...

— Լալկան Մարթայի զուգարանում է... — շարունակեց Հարրին:

Նրանք նստած էին հուզմունքից փշաքաղվելով և իրենք իրենց կռահումներին հազիվ հավատալով:

— Դա նշանակում է, որ ես դպրոցում միակ շահմարաշուրթը չեմ: Սլիզերինի ժառանգը նույնպես շահմարաշուրթ է: Ա՛յ, թե ինչպես է նա վերահսկում Բասիլիսկոսին:

— Ի՞նչ ենք անելու, — ասաց Ռոնը փայլատակող աչքերով, — չգնա՞նք ուղիղ ՄըքԳոնագալի մոտ:

— Գնացի՛նք ուսուցչանոց, — ասաց Հարրին տեղից վեր ցատկելով: — Նա տասը թուղթից այնտեղ կլինի, դասամիջոցը շուտով կսկսվի:

Նրանք աստիճաններով վազեցին ներքև՝ դեպի ուսուցչանոցի հարկը: Չցանկանալով, որ իրենց մեն-մենակ տեսնեն միջանցքում, նրանք միանգամից մտան դատարկ ուսուցչանոցը: Դա մի խոշոր սենյակ էր, հղկված փայտով երեսապատված պատերով և լեփ-լեցուն բազմաթիվ մուգ փայտյա աթոռներով: Հարրին ու Ռոնը, նստելու համար չափազանց հուզված, պարզապես հետ ու առաջ էին քայլում սենյակում՝ սպասելով պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին:

Սակայն զանգն այդպես էլ չհնչեց:

Ջանգի փոխարեն միջանցքներում տարածվեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի կախարդանքով ուժգնացած ձայնը:

— Բոլոր ուսանողները պետք է անմիջապես վերադառնան իրենց միաբանությունների աշտարակները, բոլոր ուսուցիչներին խնդրում եմ անհապաղ հավաքվել ուսուցչանոցում...

Հարրին կրունկների վրա շրջվեց ու նայեց Ռոնին:

— Միայն թե ո՛չ նոր հարձակում, ո՛չ այժմ...

— Ի՞նչ ենք անելու, — ասաց Ռոնը հուզմունքից շնչասպառ լինելով: — Վերադառնա՞նք մեր աշտարակը:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին՝ շուրջը նայելով: Նրա ծախս կողմում ուսուցչական թիկնոցներով լի մի անճոռնի պահարան էր կազմած: — Գնանք այնտե՛ղ... Արի լսե՛նք, թե ինչ է կատարվել: Հետո մենք նրանց կպատմենք, թե մենք ինչ ենք հայտնաբերել:

Նրանք թաքնվեցին պահարանի մեջ՝ ականջ դնելով միջանցքում հարյուրավոր ոտքերի քստքստոցին և ուսուցչանոցի դռան զըմփ-զըմփոցներին: Թիկնոցների նամշահոտ ծալքերի արանքից նրանք տեսան, ինչպես ուսուցիչները մեկը մյուսի հետևից հավաքվեցին ուսուցչանոցում: Նրանցից մի քանիսը խիստ մտահոգ տեսք ունեին, շատերը նույնիսկ վախեցած էին: Վերջապես եկավ պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը:

— Ինչից վախենում էինք, կատարվեց, — հայտնեց նա, լուռ սպասող ուսուցիչներին, — հրեշը տարել է ուսանողներից մեկին: Տարել է ուղիղ Գաղտնի սրահը:

Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը սարսափահար ծղրտաց: Պրոֆեսոր Սաժիլը ձեռքերով փակեց բերանը: Սնեյփը շատ ամուր սեղմեց իր առջև կանգնած աթոռի թիկնակն ու ասաց.

— Համոզվա՞ծ եք...

— Սլիզերինի ժառանգը մեկ այլ ուղերձ է թողել, — ասաց քաթանի պես գունատ պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը, — ճիշտ առաջին ուղերձի տակ. «Նրա կմախքը ընդմիշտ կմնա սրահում»:

Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը փղծկաց ու սկսեց արտասվել:

— Ու՞մ է տարել, — հարցրեց մադամ Հուչը, որը թուլացած ծնկներով սուզվել էր աթոռներից մեկի մեջ, — ո՞ր ուսանողին է տարել...

— Ջինի Ուիզլիին, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Հարրին զգաց, ինչպես իր կողքին կանգնած Ռոնը անձայն սահեց պահարանի հատակին:

— Վաղը առավոտյան մենք պետք է տուն ուղարկենք բոլոր ուսանողներին, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Սա Հոգվարթսի վերջն է... Դամբլդորը միշտ ասում էր...

Ուսուցչանոցի դուռը կրկին աղմուկով բացվեց: Մի պահ Հարրին համոզված էր կամ զուր հույս էր տածում, որ դա Դամբլդորն է: Բայց մտնողը Լոքհարթն էր, և նա փայլում էր երջանիկ ժպիտով:

— Օ՛յ, ներեցե՛ք... Մի քիչ ուշացա... Եվ այսպես, ի՞նչ եմ բաց թողել...

Նա կարծես չէր էլ նկատում, որ մյուս ուսուցիչներն իրեն նայում էին անթաքույց ատելությամբ: Սնեյփը մի քայլ առաջ եկավ:

— Հենց ձեզ էլ սպասում էինք, — ասաց նա: — Դուք եք այն միակ մարդը, որը կիրկի մեզ: Հրեշը մի աղջկա է առևանգել, Լո՛քհարթ: Տարել է ուղիղ Գաղտնի սրահը: Վերջապես եկավ ձեր պահը:

Լոքհարթը գունատվեց:

— Ճիշտ այդպես, Գի՛լդերոյ, — վրա տվեց պրոֆեսոր Սաժիլը, — երեկ երեկոյան չէի՞ք ասում, որ միշտ էլ իմացել եք, թե որտեղ է Գաղտնի սրահի մուտքը:

— Ես... ես... — կմկմաց Լոքհարթը:

— Այո՛, դուք չէի՞ք ինձ ասում, որ գիտեք, թե ով է թաքնվում սրահում, — հարձակվեց պրոֆեսոր Ֆլիթվիլը:

— Ես այդպիսի բա՞ն եմ ասել... Չեմ հիշում...

— Ես շատ լավ եմ հիշում, որ դուք ասացիք, թե շատ եք ափսոսում, որ չհասցրիք հրեշին հանդիպել մինչև Հագրիդի ձերբակալությունը, — ասաց Սնեյփը: — Դուք չասացի՞ք, որ բացարձակ շիլա-շփոթ եմ սարքել, և որ հենց ամենասկզբից ձեզ պետք է տային գործը տնօրինելու բոլոր լիազորությունները:

Լոքհարթը նայեց շուրջը՝ իր կոլեգաների քարացած դեմքերին:

— Ես... ես... երբեք... Դուք ինձ սխալ եք հասկացել...

— Շատ լավ, Գի՛ղերոյ, թողնում ենք ձեր հայեցողությանը, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — այսօր, իսկապէս, գործելու օրն է: Մենք կհոգանք, որպէսզի ձեր ուղքի տակ ընկնող չլինի: Դուք բոլոր հնարավորությունները կունենաք հրեշի հախից գալու համար՝ առանց որևէ մեկի միջամտության: Վերջապէս, բոլոր լիազորությունները ձերն են...

Լոքհարթը հուսահատ շուրջը նայեց, բայց ոչ ոք նրան օգնության չեկավ: Նա այլևս նույնիսկ բարետես էլ չէր երևում: Շրթունքները դողում էին, իսկ առանց սովորական ատամնաշատ ժպտի, պարզ երևում էին նրա թուլական կզակն ու անարտահայտիչ նիհար դեմքը:

— Շատ լավ... — ասաց նա, — Ես... ես կլինեմ իմ առանձնասենյակում... Գնամ... պատրաստվելու...

Եվ նա դուրս եկավ ուսուցչանոցից:

— Լավ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, որի քթանցքները կատաղությունից, ասես, բռնկվել էին, — գոնե նա ինքը մեր ուղքի տակ չի ընկնի: Միաբանությունների ավագ դասախոսները պետք է տեղեկացնեն ուսանողներին կատարվածի մասին: Բոլորին հայտնեք, որ վաղն առավոտյան Հոգվարթսի ճեպընթացը նրանց տուն կտանի: Մյուսներդ, խնդրում եմ, հոգացեք, որ հանրակացարանային աշտարակներից դուրս միջանցքներում ոչ մի ուսանող չլինի:

Ուսուցիչները ուղքի կանգնեցին և մեկը մյուսի հետևից դուրս եկան ուսուցչանոցից:

ՅՈՐՋ

Դա երևի Հարրիի կյանքում ամենավատ օրն էր: Նա, Ռոնը, Ֆրեդն ու Ջորջը միասին նստել էին Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակի անկյունում, անկարող միմյանց մի բառ ասել: Փերսին այնտեղ չէր: Նա գնաց տեր և տիկին Ուիզլիներին բանքեր բու ուղարկելու, իսկ հետո միայնակ փակվեց իր ննջարանում:

Ոչ մի կեսօր դեռ երբեք այդքան երկար չէր ձգվել: Գրիֆինդորի աշտարակը երբևէ դեռ այդքան մարդաշատ ու լուռ չէր եղել: Մայրամուտին մոտ Ֆրեդն ու

Ջորջը նույնպես բարձրացան իրենց ննջարանը՝ անկարող այլևս նստել բոլորի հետ:

— Նա ինչ-որ բան գիտեր, Հա՛րրի — ասաց Ռոնը, առաջին անգամ խոսելով այն պահից ի վեր, ինչ իրենք մտել էին ուսուցչանոցի պահարանը: — Ահա, թե ինչու են նրան առևանգել: Դա բոլորովին էլ ինչ-որ հիմար բան չէր Փերսիի մասին: Նա ինչ-որ բան էր իմացել Գադտնի սրահի հետ կապված: Ահա թե ինչու էր նա... — Ռոնը արագ-արագ թարթեց աչքերը, — ...ուզում էի ասել, ախր... նա գտարյուն է... Ուրիշ ի՞նչ պատճառ կարող է լինել:

Հարրին տեսնում էր հորիզոնի գծից մայր մտնող արևակարմիր արևը: Նա ինքն իրեն դեռ երբեք այդքան անօգնական չէր զգացել: Եթե միայն իրենք կարողանային որևէ բան անել... ընդհանրապես մի բան...

— Հա՛րրի, — ասաց Ռոնը, — ի՞նչ ես կարծում... Որևէ հավանականություն կա՞, որ նա դեռ... Գիտես...

Հարրին չգիտեր ինչ ասեր: Նա չէր պատկերացնում, թե Ջինին ինչպես կարող էր դեռ ողջ լինել:

— Գիտե՞ս ինչ, — ասաց Ռոնը, — ես կարծում եմ, որ մենք պետք է գնանք ու խոսենք Լոքհարթի հետ: Պատմենք նրան, ինչ գիտենք: Նա պատրաստվում է Գադտնի սրահը մտնել: Մենք նրան կարող ենք ասել, թե մեր կարծիքով այն որտեղ է գտնվում, և զգուշացնել, որ սրահում ապրող իրեշը Բասիլիսկոս է:

Եվ քանի որ Հարրին չէր պատկերացնում, թե ուրիշ էլ ինչ կարող էին իրենք անել, նա համաձայնվեց: Սենյակում նստած բոլոր գրիֆինդորցիներն այնքան վհատված էին ու իրենց այնքան անօգնական էին զգում, որ ոչ ոք ոչինչ չասաց, երբ նրանք ոտքի կանգնեցին ու սրահը կտրելով դուրս մագլցեցին դիմանկարի բացվածքից:

Մթությունը միջանցքներում խտանում էր, մինչ նրանք քայլում էին դեպի Լոքհարթի առանձնասենյակը: Այնտեղ կարծես մեծ իրարանցում էր տիրում: Դռան հետևից լսելի էին իրերի քաշքշուկ, թմկթմկոց և արագ ոտնաձայներ:

Հարրին դուռը թակեց, և ներսում հանկարծ լռություն տիրեց: Հետո դուռը շատ նեղ ձեղքով բացվեց, և բարալիկ ձեղքից նրանք տեսան Լոքհարթի աչքը:

— Օ՛հ... պարոն Փո՛թեր... պարոն Ուի՛զլի, — ասաց նա մեկ մատնաչափ ավելի բացելով դուռը, — ես շատ զբաղված եմ այս պահին: Եթե միայն արագ ասեք, թե ձեզ ինչ է պետք...

— Պրոֆե՛սոր, մենք ձեզ համար կարևոր տեղեկություն ունենք, — ասաց Հարրին: — Մենք կարծում ենք, որ այն կարող է օգնել ձեզ:

— Ըրը՛... դեհ... դա այդքան էլ կարևոր չէ այժմ... — Լոքհարթի դեմքի այն մասը, որն իրենք տեսնում էին շատ շփոթված էր երևում: — Ա՛հ... ուզում էի ասել... դեհ, լավ... ներս անցեք:

Նա դուռը բացեց, և տղաները ներս մտան:

Նրա գրասենյակը գրեթե լիովին հավաքված էր: Հատակին դրված էին երկու մեծ ճամփորդական ճամպուրկներ: Մեկի մեջ անկանոն նետված էին բազմագույն պարեգոտները՝ նեֆրիտե կանաչ, նարդոսի և եղրևանու երանգների, գիշերային կապույտ, սալորագույն, փիրուզագույն, շափյուղագույն... Գրքերը խառնիխուռն լցված էին մյուս ճամպուրկի մեջ: Պատերին փակցված լուսանկարները հավաքված էին ու դարսված՝ սեղանին դրված տուփերի մեջ:

— Դուք ինչ-որ տե՞ղ եք գնում, — հարցրեց Հարրին:

— Հըը՛մ... կարելի է ասել, այո՛... — ասաց Լոքհարթը՝ սեփական անձը պատկերող իրական չափերի մի պաստառ պոկելով դռան հետևից և արագ-արագ փաթաթելով այն: — Շատ շտապ հաղորդագրություն եմ ստացել... Անխուսափելի է... Ուղղակի պարտավոր եմ գնալ...

— Իսկ իմ քույրի՞կը... — բացականչեց Ռոնը:

— Դեհ, ինչ վերաբերում է դրան... Մեծ դժբախտություն է կատարվել... Շատ ցավում եմ, — ասաց Լոքհարթը՝ խուսափելով հանդիպել Ռոնի հայացքին, միևնույն ժամանակ հանելով սեղանի դարակներից մեկն ու պարունակությունը դատարկելով մի պայուսակի մեջ: — Խորապես ցավակցում եմ...

— Դուք սև ուժերից ինքնապաշտպանության ուսուցիչն եք, — ասաց Հարրին, — դուք չեք կարող հիմա հեռանալ դպրոցից: Դուք չեք կարող բոլորիս մենակ թողնել ամբողջ պաշարած սև ուժերի դեմ:

— Դեհ, պետք է խոստովանել... որ երբ ես համաձայնեցի ստանձնել այս պաշտոնը... — թոթովեց Լոքհարթը, զույգ-զույգ գուլպաները նետելով իր

պարեգոտների վրա, — աշխատանքի նկարագրության մեջ նման բան չկար... Ես չէի սպասում, որ...

— Այսինքն, դուք պարզապես փախչում եք, — կարծես ինքն իրեն չհավատալով՝ ասաց Հարրին, — այն ամենից հետո, ինչ նկարագրել եք ձեր գրքերում...

— Գրքերը կարող են թյուրիմացության մեջ գցել կարդացողներին, — նրբանկատորեն ասաց Լոքհարթը:

— Բայց դուք գրել եք ձեր արածների մասին, — բղավեց Հարրին:

— Սիրելի երիտասա՛րդ, — ասաց Լոքհարթը՝ ուղղելով մեջքն ու խոժոռ նայելով Հարրիին, — ապա մի սառը մտածե՛ք: Իմ գրքերը նույնիսկ կիսով չափ այդքան լավ չէին վաճառվի, եթե մարդիկ համոզված չլինեին, որ ես արել եմ այն ամենը, ինչ նկարագրել եմ իմ գրածներում: Ո՞վ կուզենար կարդալ ձեր ու տգեղ, հայազգի մի դյուրի մասին, թեև նա, իրոք, մի ամբողջ գյուղ էր հերոսաբար փրկել դարձվոր մարդագայլերի ոհմակից: Նրա դիմանկարը պարզապես ահավոր կլիներ առաջին էջի վրա: Նա նույնիսկ պատկերացում չունեի ճիշտ հագնվելու մասին: Իսկ այն վիուկը, որը հաղթել էր Բանդոն բանջիին, քթի տակ բեղեր ուներ... Չէ՛, նույնիսկ դժվար է պատկերացնել...

— Ուրեմն դուք պարզապես ձեզ եք վերագրել այն ամենը, ինչ արել են բազմաթիվ այլ մարդիկ, — թերահավատությամբ ասաց Հարրին:

— Հա՛րրի, Հա՛րրի, — ասաց Լոքհարթը անհամբերությամբ օրորելով գլուխը, — ամեն ինչ այդքան էլ հեշտ ու հանգիստ չի եղել: Ես մեծ աշխատանք եմ կատարել: Նախ պետք է գտնեի բոլոր այդ մարդկանց, հարցուփորձ անեի նրանց, թե իրականում ինչպես են իրենք արել իրենց հերոսությունները: Հետո ես պետք է նրանց վրա հիշողության չարակնիք դնեի, որպեսզի նրանք մոռանային այն ամենը, ինչն, իրոք, իրենք էին արել: Դա իսկապես հսկայական աշխատանք է, Հա՛րրի: Կողքից նայողին կարող է թվալ, թե ի՞նչ բարդ բան կա ինքնագիր թողնելու և գովազդ կազմակերպելու մեջ: Եթե ուզում ես հանրահայտ լինել, ուրեմն պիտի պատրաստ լինես երկար ծանծրալի աշխատանքի:

Նա գրմփոցով փակեց իր ճամպուրկների կափարիչներն ու կողպեց դրանք:

— Ահա, — ասաց նա, — կարծես թե ոչինչ չեմ մոռացել... բացառությամբ միայն մեկ բանի...

Նա հանեց իր կախարդական փայտիկը և շրջվեց դեպի տղաները:

— Անչափ ցավում եմ, տղաներ, բայց ստիպված եմ հիշողության չարակնիք դնել ձեզ վրա: Չեմ կարող թույլ տալ, որ իմ գաղտնիքները լեզվի փաթաթան սարքեք ամբողջ դպրոցում: Այլապես ինձնից ոչ մի գիրք այլևս չեն գնի...

Հարրին ճիշտ ժամանակին ձեռքը գցեց իր փայտիկին: Լոքհարթը նույնիսկ չէր էլ հասցրել բարձրացնել իրենը, երբ Հարրին գոռաց.

— Էքսփելիա՛րմուս:

Լոքհարթը հարվածից հետո ընկավ՝ մեկնվելով իր ճամպրուկների վրա: Նրա փայտիկը ձեռքից թռավ օդի մեջ, և Ռոնը բռնեց այն ու դուրս նետեց բաց պատուհանից:

— Չպետք է թույլ տայիք պրոֆեսոր Սնեյփին, որ սովորեցներ մեզ այդ հակահարվածը, — կատաղած ասաց Հարրին, ոտքով հարվածելով Լոքհարթի ճամպրուկին: Լոքհարթը վարից վեր նայում էր նրան, կրկին շատ տգեղ ու անարտահայտիչ դեմքով: Հարրին իր փայտիկը դեռ ցցած պահել էր նրա վրա:

— Ի՞նչ եք ուզում ինձնից, — թույլ ասաց Լոքհարթը: Ես չգիտեմ, թե որտեղ է Գաղտնի սրահը: Ես ոչինչ չեմ կարող անել:

— Ձեր բախտը բերել է, — ասաց Հարրին՝ իր փայտիկի ծայրով ստիպելով նրան ոտքի կանգնել, — մենք կարծում ենք, որ գիտենք, թե որտեղ է այն, և թե ով է թաքնվում այնտեղ: Գնացի՛նք:

Նրանք Լոքհարթին դուրս տարան առանձնասենյակից և ուղղորդեցին ամենամոտիկ աստիճաններով դեպի այն միջանցքը, որտեղ Լալկան Մարթայի զուգարանի դռան դիմացի պատին փայլում էին երկու ուղերձները:

Նրանք Լոքհարթին առաջ թողեցին: Հարրին բավարարված նկատեց, որ նա ամբողջ մարմնով դողում էր:

Լալկան Մարթան նստած էր վերջին խցիկում, ջրի տակառիկի գլխին:

— Օ՛հ, այդ դու՞ ես, — ասաց նա՝ տեսնելով Հարրին, — իսկ ա՞յս անգամ ինչ ես ուզում:

— Ուզում եմ հարցնել քեզ, թե ինչպես ես դու մահացել... — ասաց Հարրին:

Մարթայի վերաբերմունքն անմիջապես փոխվեց: Նա այնպիսի տեսք ընդունեց, ասես նրան դեռ երբեք նման հաճելի հարց չէին տվել:

— Ուուուու՜ու... Սարսափելի էր... — ասաց նա իր ասածից ակնհայտ հաճույք ստանալով: — Դա տեղի ունեցավ ճիշտ այստեղ: Ես մահացել եմ հենց այս խցիկում: Այնքան լավ եմ հիշում: Ես զուգարանում թաքնվել էի, որովհետև Օլիվիա Հորնբին ինձ ձեռք էր առնում ակնոցիս պատճառով: Դուռը փակ էր, ու ես լաց էի լինում, իսկ հետո լսեցի, թե ինչպես մեկը ներս մտավ: Ինչ-որ մեկը ինչ-որ ծիծաղելի բաներ ասաց: Կարծում եմ, որ օտար լեզվով էր խոսում: Ինչևէ, իրականում ինձ զարմացրեց ու բարկացրեց այն, որ խոսողը տղա էր: Ես էլ դուռը բացեցի, որպեսզի նրան ասեմ, որ սա աղջիկների զուգարան է, և որ նա չի կարող այս զուգարանից օգտվել, իսկ հետո... — Մարթան, դեմքին շատ կարևոր արտահայտություն տալով ծանր հոգոց հանեց, — ...ես մահացա:

— Ինչպե՞ս, — ասաց Հարրին:

— Գաղափար չունեմ, — ասաց Մարթան շատ մտերմավարի խոսելով Հարրիի հետ, — հիշում եմ միայն, որ տեսա մի զույգ հսկայական դեղին աչքեր: Իմ ամբողջ մարմինը, ասես, կծկվեց, ու ես դուրս ձախերեցի մարմնից... — Նա երազկոտ նայեց Հարրիի վրա, — հետո վերադարձա այստեղ... Ես պատրաստվում էի հետապնդել ու մի լավ վախեցնել Օլիվիա Հորնբին, հասկանու՞մ ես... Օ՛հ, ես նրան հետո այնպիսի օրը գցեցի, որ մինչև կյանքի վերջն ափսոսում էր, որ ծիծաղել էր ակնոցիս վրա:

— Որտե՞ղ տեսար այդ աչքերը, — հարցրեց Հարրին:

— Այնտեղ, այն կողմերում, — ասաց Մարթան մատը անորոշաբար ցցելով դեպի իր զուգարանախցիկի դիմաց գտնվող լվացարանները:

Հարրին ու Ռոնը վազեցին դեպի լվացարանը: Լոքհարթն անշարժ կանգնած էր՝ քարացած դեմքին անհուն սարսափի արտահայտությամբ:

Լվացարանը ոչնչով չէր տարբերվում մյուս բոլոր հասարակ լվացարաններից: Նրանք թիզ առ թիզ ուսումնասիրեցին այն ամբողջությամբ, այդ թվում նաև լվացարանից ցած իջնող խողովակները: Հետո Հարրին հանկարծ տեսավ պղնձյա ծորակներից մեկի կողքին փորագրված մի փոքրիկ օձ:

— Այդ ծորակը երբեք չի աշխատել, — զվարթ ասաց Մարթան — մինչ Հարրին փորձում էր պտտել այն:

— Հա՛րրի, — ասաց Ռոնը, — մի բան ասա՛, մի բան ասա՛ շահմարալեզվով:

— Բայց... — Հարրին բարձրաձայն մտածեց, — ամեն անգամ, երբ խոսել եմ շահմարալեզվով միշտ կանգնած եմ եղել իրական օձի առաջ:

Նա հայացքը հառեց փոքրիկ փորագրության վրա, փորձելով պատկերացնել, որ դա իրական օձ է:

— Բացվի՛ր, — ասաց նա:

Հարրին նայեց Ռոնին, որը գլուխն էր օրորում:

— Չէ՛, մարդկային լեզվով էր, — ասաց Ռոնը:

Հարրին կրկին նայեց օձի փորագրությանը, անչափ ցանկանալով հավատալ, որ այն կենդանի օձ է: Նա գլուխը շարժեց, և մոմի լույսի ստվերներն, ընկնելով փորագրության վրա՝ կենդանի տեսք տվեցին դրան:

— Բացվի՛ր, — ասաց նա:

Այս անգամ նրա կոկորդից դուրս եկած ձայները բոլորովին էլ բառեր չէին, այլ տարօրինակ ֆշշոցներ, և ծորակն անմիջապես փայլատակեց վառ սպիտակ լույսով ու սկսեց պտտվել: Հաջորդ վայրկյանին լվացարանը սկսեց շարժվել: Այն պարզապես սուզվեց հատակի տակ, իսկ պատի վրա երևաց հաստ խողովակի շրջանաձև մի բացվածք, այնքան լայն, որ դրա միջով հանգիստ կարող էր մի մարդ անցնել:

Հարրին լսեց Ռոնի ապշահար հոգոցը և վեր նայեց: Նա արդեն հաստատ գիտեր, թե ինքն ինչ էր անելու:

— Ես ցած եմ իջնում, — ասաց նա:

Նա պարզապես չէր կարող չգնալ, առավել ևս, երբ նրանք գտել էին Գադտնի սրահի մուտքը, երբ նույնիսկ ամենաթույլ, ամենաանհավանական հույսն ունեին, որ Ջինին դեռ ողջ է:

— Ես էլ եմ գալիս, — ասաց Ռոնը:

Մի պահ լռություն տիրեց:

— Դեհ, կարծես ես ձեզ այլևս պետք չեմ, — ասաց Լոքհարթը, դեմքին մի պահ շողշողացնելով իր սովորական ժպիտի ստվերը, — Ես երկի...

Նա ձեռքը դրեց դռան բռնակին, բայց Ռոնն ու Հարրին երկուսն էլ իրենց փայտիկներն ուղղեցին նրա վրա:

— Դու կգնաս առաջինը, — մռնչաց Ռոնը:

Կավձի պես գունատ դեմքով և առանց իր կախարդական փայտիկի անգեն Լոքհարթը ճարահատյալ մոտեցավ խողովակի բացվածքին:

— Տղանե՛ր, — ասաց նա թույլ ծայնով, — տղանե՛ր, դրանից ի՞նչ օգուտ...

Հարրին թիկունքից բզեց նրան իր փայտիկով: Լոքհարթը ոտքերն իջեցրեց խողովակի բացվածքի մեջ:

— Ես չեմ կարծում... — սկսեց նա, բայց Ռոնը ուժեղ առաջ հրեց նրան, և նա գոռոցով անհետացավ մութ ծագարի մեջ: Հարրին անմիջապես հետևեց Լոքհարթին՝ մարմինը դանդաղ մտքրեց խողովակի մեջ ու ձեռքերը բաց թողեց:

Դա նման էր մի շատ մութ, անսահման երկար ու մամռակալած սահալանջով ցած սահելուն: Նա տեսնում էր բոլոր ուղղություններով գնացող այլ կողմնատար խողովակներ, բայց դրանցից ոչ մեկն այնքան լայն չէր, որքան այս մեկը, որով իրենք ցած էին սահում: Խողովակը ոլորվում էր, պտտվում և թեքությամբ դեպի ներքև գնում: Հարրին գիտեր, որ իջնում էր խոր դպրոցի տակ, նույնիսկ ամենախոր գնդաններից էլ խոր: Իր հետևից նա լսում էր շրջադարձների վրա թեթևակի թմփ-թրմփացող Ռոնին:

Եվ ճիշտ այն պահին, երբ նա սկսել էր անհանգստանալ, թե ինչ կլինի, երբ վերջապես ինքն ընկնի հատակին, խողովակն ուղղվեց, և նա վնգոցով դուրս թռավ անցքից ու թրմփաց խոնավ հատակին՝ մի մութ քարե թունելում, որը բավականին բարձր էր ամբողջ հասակով կանգնելու համար: Քիչ հեռու Լոքհարթն էր ոտքի կանգնում՝ ոտքից գլուխ ծածկված լաթոն մամռացեխով և ուրվականի պես ճերմակ դեմքով: Հարրին մի կողմ քաշվեց, և Ռոնը նույնպես վզգոցով դուրս թռավ խողովակից:

— Մենք երևի դպրոցի տակ ենք մի քանի մղոն խորությամբ, — ասաց Հարրին, որի ծայնը արծազանքեց մութ թունելի պատերից:

— Կարող է նույնիսկ լճի տակ լինենք, — ասաց Ռոնը՝ շեղ-շեղ նայելով լաթոն մամուռով ծածկված մութ քարե պատերին:

Բոլոր երեքը շրջվեցին նայելու իրենց առջև ընկած թունելի մթության մեջ:

— Լու՛մոս, — շնչաց Հարրին իր փայտիկին, և այն լուսավորվեց: — Գնացի՛նք, ասաց նա Ռոնին ու Լոքհարթին, և նրանք առաջ քայլեցին՝ ոտքերը բարձրածայն չփչփացնելով թունելի թաց հատակի վրա:

Թունելն այնքան մութ էր, որ նրանք իրենց առջև շատ փոքր տարածություն էին տեսնում: Փայտիկի լույսից առաջացած ստվերները թունելի պատերին հրեշավոր չափերի էին երևում:

— Չմոռանա՛ք, — ասաց Հարրին՝ առաջ շարժվելով, եթե որևէ շարժում նկատեք, անմիջապես փակեք աչքերը:

Բայց թունելը գերեզմանի պես մռայլ էր ու դատարկ, և նրանց լսած առաջին անսպասելի ձայնը մի բարձր ճրթոց էր, որը լսվեց Ռոնի կոշիկի տակից, երբ նա տրորեց առնետի մի գանգ: Հարրին փայտիկն իջեցրեց հատակին նայելու համար, և նրանք տեսան, որ այն ծայրից ծայր ծածկված էր փոքր կենդանիների կմախքներով: Մեծ ջանքեր թափելով, որ ուղեղից դուրս վանի Ջինիի անկենդան մարմնի կամ ոսկորների ահավոր պատկերը, և անչափ հուսալով նրան դեռ ողջ գտնել, Հարրին առաջ անցավ և մի քանի քայլից հասավ թունելի մութ շրջադարձին:

— Հա՛րրի, այնտեղ ինչ-որ բան կա, — խռպոտ շշուկով ասաց Ռոնը՝ բռնելով Հարրիի ուսից:

Նրանք շունչները պահած նայեցին մթության մեջ: Հարրին տեսնում էր թունելին ուղղահայաց ընկած ինչ-որ հսկա, խողովականման, կլորավուն ուրվագիծ: Այն չէր շարժվում:

— Գուցե քնա՞ծ է, — շշուկով ասաց Հարրին ու հետ նայեց մյուս երկուսին: Լոքհարթը ձեռքերը սեղմել էր աչքերին: Հարրին աչքերը կկոցած հետ շրջվեց, որպեսզի կրկին նայի խողովականման ուրվագծին: Սրտխփոցն այնքան էր արագացել, որ կուրծքը սկսեց ցավալ:

Շատ դանդաղ և այնպես կկոցած աչքերով, որ հագիվ մի ձեղք բաց լինի, Հարրին առաջ շարժվեց՝ փայտիկը բարձր պահած օդի մեջ:

Լույսը սահեց վառ թունավոր կանաչ գույնի ափսոսա մի օծի փոխած մաշկի վրայով, որի դատարկ պարույրներն ընկած էին թունելի հատակին: Այն

արարածը, որի փոխած մաշկի պարույրները տարածվել էին հատակին, հաստատ ամենաքիչը տասը մետր երկարություն ուներ:

— Գրողը տանի՛, — ասաց Ռոնը թույլ ծայնով:

Հանկարծ շարժում լսվեց նրանց թիկունքում: Գիլդերոյ Լոքհարթի ծնկները նրան դավաճանել էին:

— Վե՛ր կաց, — շեշտակի ասաց Ռոնը՝ իր փայտիկի ծայրն ուղղելով Լոքհարթի վրա:

Լոքհարթը ոտքի կանգնեց... Հետո անսպասելի նետվեց Ռոնի վրա ու հրելով նրան գցեց գետնին:

Հարրին առաջ ցատկեց, սակայն չափազանց ուշ էր: Լոքհարթը մեջքն էր ուղղում Ռոնի փայտիկը ձեռքի մեջ բռնած, և իր սովորական ժպիտը դեմքին:

— Մեր արկածն այստեղ կվերջանա, տղանե՛ր, — ասաց նա: — Ես այս մաշկից մի կտոր կտանեմ հետս դպրոց, կասեմ, որ չափազանց ուշ էր աղջկան փրկելու համար, իսկ դուք երկուսդ դժբախտաբար խելագարվեցիք՝ չդիմանալով խեղճ աղջկա խեղանդամված մարմնի սահմեկեցուցիչ տեսարանին: Ասացե՛ք ցտեսություն ձեր հիշողություններին:

Նա գլխից վեր բարձրացրեց Ռոնի՝ սոսնձապատ երիզով ամրացրած փայտիկը և ինչքան ուժ ուներ թոքերում բղավեց.

— Օբլիվիա՛տե...

Փայտիկը պայթեց փոքր ռումբի ուժգնությամբ: Հարրին՝ գլուխն արմունկներով բռնած առաջ վազեց և սայթաքելով օծի մաշկի պալարների վրա, հասցրեց փախչել առաստաղից թափվող քարերի հսկայական բեկորներից, որոնք որոտածայն արձագանք առաջացնելով ընկան հատակին: Հաջորդ պահին նա միայնակ կանգնած նայում էր քարերի բեկորներից գոյացած անանցանելի պատին:

— Ռո՛ն, — բղավեց Հարրին, — ողջ ե՞ս...

— Այստե՛ղ եմ... — լսվեց Ռոնի խուլ ծայնը քարերի բեկորների հետևից: — Ես լավ եմ... Բայց, էս ապուշը ոնց որ լավ չի... Հետոն ինչ-որ բան կատարվեց... Փայտիկը նրան հետադարձ հարված հասցրեց:

Հետո մի խուլ դմփոց լսվեց և բարձրաձայն «օօու՛ու»: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես Ռոնը քացով խփեց Լոքհարթի փորին:

— Հիմա ի՞նչ անենք, — լսվեց Ռոնի հուսահատ ձայնը: — Մենք չենք կարող քո կողմն անցնել: Մի տարի կտևի մինչև քարերը մի կողմ նետեն:

Հարրին վեր նայեց թունելի առաստաղին: Հսկայական ճաքեր էին հայտնվել առաստաղի վրա: Նա երբեք դեռ չէր փորձել հրաշագործությամբ ձեռքել գետնին ընկած քարերի չափ մեծ բեկորները, և կարծես պահն էլ այնքան հարմար չէր առաջին անգամ փորձելու համար: Իսկ եթե հանկարծ ամբողջ թունելը փլվեր...

Քարերի հետևից մեկ ուրիշ դմփոց լսվեց, և մեկ ուրիշ բարձրաձայն «օօու՛ու»: Նրանք միայն ժամանակ էին կորցնում: Ջինին արդեն մի քանի ժամ էր, ինչ Գադտնի սրահում էր գտնվում: Հարրին գիտեր, որ միայն մեկ բան էր մնում անել:

— Սպասի՛ր այդտեղ, — գոռաց Հարրին, — սպասի՛ր այդտեղ Լոքհարթի հետ միասին... Ես առաջ կգնամ: Եթե մեկ ժամից չվերադարձա...

Բազմանշանակ լռություն տիրեց:

— Ես կփորձեմ քարերը մի կողմ նետել, — ասաց Ռոնը, որը կարծես մեծ ջանքեր էր գործադրում ձայնը կայուն պահելու համար, — որպեսզի դու... դու կարողանաս հետ անցնել... Եվ Հարրի...

— Կտեսնվե՛նք մեկ ժամից, — ասաց Հարրին՝ փորձելով գոնե մի քիչ վստահություն հաղորդել իր դողացող ձայնին:

Եվ Հարրին միայնակ առաջ գնաց՝ անցնելով հսկա օձի փոխած մաշկի կողքով:

Շուտով անցումը քարերից մաքրող Ռոնի հանած աղմուկի ձայները մարեցին հեռվում: Թունելը կրկին ու կրկին շրջադարձներ էր կատարում: Հարրիի բոլոր մկանները լարումից կծկվել էին: Նա ուզում էր, որ թունելը վերջապես ավարտվի, թեև սարսափում էր այն մտքից, թե ինչ կգտնի թունելի վերջում: Հետո, վերջապես, անցնելով ևս մեկ շրջադարձ, նա իր դիմաց քարե պատ տեսավ, որի մեջտեղում՝ հատակից մինչև առաստաղը կանգնած էր երկու միահյուսված օձերի ահռելի մի արձան: Օձերի գլուխներում աչքերի խռոչների մեջ մեղմ առկայծում էին հսկայական վառ կանաչ զմրուխտներ:

Հարրին, լրիվ չորացած կոկորդով, մոտեցավ արձաններին: Ոչ մի կարիք չկար իրեն համոզելու կամ պատկերացնելու, թե այս օձերը կենդանի էին: Դրանց աչքերը տարօրինակ կենդանի փայլ էին առկայծում:

Հարրին պարզապես կռահեց, թե ինքն ինչ պետք է աներ: Նա կոկորդը մաքրեց և զմրուխտե աչքերը, կարծես, ավելի վառ առկայծեցին:

— Բացվի՛ր, — ասաց Հարրին ցածր, թույլ Ֆշշոցով:

Օձերն անջատվեցին, և պատը նրանց արանքում ձեղքվեց ու երկու կես եղավ: Երկու կեսերը դանդաղ կողմ սահելով անհետացան թունելի պատերի մեջ, ու Հարրին, ոտքից գլուխ անգուսպ դողալով, ներս քայլեց բացվածքի միջով:

Գլուխ 17. Սլիզերինի ժառանգորդը

Հարրին կանգնած էր մի շատ ընդարձակ ու աննկարագրելի բարձր առաստաղով, աղոտ լուսավորված սրահի շեմին: Օձերի միահյուսված մարմինների արձաններով դեպի վեր խոյացող քարե սյուները կորչում էին առաստաղի տակ խտացող մթության մեջ ու երկար ստվերներ առաջացնում սրահի խորհրդավոր կանաչավուն լույսով ողողված հատակին:

Աներևակայելի արագ սրտխփոցով Հարրին կանգ առավ ու ականջ դրեց արյուն սառեցնող լռությանը: Բասիլիսկոսը կարող էր դարանակալած լինել սյուներից մեկի ստվերում: Իսկ որտե՞ղ է Ջինին:

Հարրին հանեց իր կախարդական փայտիկն ու առաջ շարժվեց օձազարդ սյուների միջև: Նրա ամեն մի զգույշ քայլը բարձր արձագանքում էր մթամած պատերից: Հարրին աչքերը կկոցել էր, որպեսզի ամեն վայրկյան պատրաստ լիներ ամուր փակելու դրանք, եթե որևէ շարժում նկատեր: Քարե օձերի աչքերի դատարկ խռոչները, կարծես, ուշադիր հետևում էին նրան: Քանիցս ստամոքսի ընդվզումով նրան թվաց, թե դրանցից մեկը շարժվեց:

Հավասարվելով վերջին զույգ սյուներին, Հարրին տեսավ մինչև Սրահի առաստաղը հասնող մի բարձր արձան, որը մեջքով հենված էր սրահի պատին:

Հարրին գլուխը հետ գցած հազիվ կարողացավ տեսնել աժդահա արձանի դեմքը, որը կորչում էր հեռվում մթամած առաստաղի տակ: Դա մի հնադարյան արձան էր, կապկանման դեմքով և երկար, մինչև քարե պարեգոտի քղանցքը հասնող մորուքով: Արձանի երկու հսկայական ոտքերը հաստատուն կանգնած էին սրահի հարթ հատակին: Իսկ աժդահա ոտնաթաթերի միջև, երեսնիվայր ընկած էր կրակագույն մազերով սևազգեստ մի փոքրիկ մարմին:

— Ջի՛նի, — մրմնջաց Հարրին, վազելով դեպի աղջիկն ու ծնկի գալով նրա կողքին, — Ջի՛նի, միայն թե մահացած չլինես, խնդրու՛մ եմ... Միայն թե ողջ լինես...

Նա իր փայտիկը մի կողմ դրեց, բռնեց Ջինիի ուսերից ու դեպի վեր շրջեց նրա դեմքը: Ջինին մարմարի պես գունատ էր ու սառը, բայց աչքերը փակ էին, ուրեմն նա քարացած չէր: Բայց մի՞թե նա դեռ ողջ էր...

— Զի՛նի, արթնացի՛ր, խնդրում եմ, — հուսահատ մրմնջում էր Հարրին, ցնցելով նրան: Զինիի գլուխն անկենդան կողքից կողք էր թեքվում:

— Նա չի արթնանա, — ասաց մի ցածր ծայն:

Հարրին, ասես շանթահարված, վեր ցատկեց գետնից ու հետ շրջվեց դեպի ծայնը:

Ամենամոտիկ սյուներից մեկին հենված, կանգնած էր մի բարձրահասակ, սևահեր տղա և իրենց էր դիտում: Նա տարօրինակ մշուշապատ ուրվագծեր ուներ՝ կարծես Հարրին այդ տղային նայում էր փառակալած պատուհանի միջով: Բայց կասկած չկար նրա ինքնության մեջ:

— Թո՞ւմ... Թոմ Ռոդվե՞լ...

Ռոդվելը գլխով արեց՝ աչքերը չհեռացնելով Հարրիի դեմքից:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, այդ ինչու՞ չպիտի արթնանա, — հուսահատ հարցրեց Հարրին, — Նա դեռ... Նա դեռ...

— Նա դեռ ողջ է, — ասաց Ռոդվելը, — բայց դա երկար չի տևի:

Հարրին անթարթ նայեց նրան: Թոմ Ռոդվելը Հոգվարթսում սովորել էր հիսուն տարի առաջ, բայց ահա կանգնած էր իր դիմաց, ողողված տարօրինակ մշուշային լույսով, և դեռ տակավին տասնվեց տարեկան:

— Դու ուրվակա՞ն ես... — անվստահ հարցրեց Հարրին:

— Հիշողություն, — հանգիստ ասաց Ռոդվելը, — օրագրի մեջ հիսուն տարի պահպանված հիշողություն:

Նա մատնացույց արեց քարե հատակը՝ արձանի աժդահա ոտնամատների մոտ: Քարե գետնին բաց ընկած էր այն փոքրիկ օրագիրը, որը Հարրին գտել էր Լալկան Մարթայի զուգարանում: Մի վայրկյան Հարրին տարակուսած մտածում էր, թե ինչպես էր օրագիրն այդտեղ հասել, բայց ավելի շտապ լուծում պահանջող խնդիրներ կային:

— Դու պետք է օգնես ինձ, Թո՛ւմ, — ասաց Հարրին կրկին բարձրացնելով Զինիի գլուխը: — Մենք պետք է դուրս տանենք նրան այստեղից: Այս սրահում Բասիլիսկոս կա... Զգիտեմ, թե որտեղ է թաքնված, բայց ամեն վայրկյան կարող է հարձակվել մեզ վրա: Խնդրում եմ, օգնի՛ր ինձ...

Ռոդվելը տեղից չշարժվեց: Լարումից քրտնելով՝ Հարրին հաջողացրեց կիսով չափ հատակից բարձրացնել Ջինիի մարմինը և հետ շրջվեց, որ իր փայտիկը գետնից վերցնի:

Բայց փայտիկն անհետացել էր:

— Դու չտեսա՞ր...

Նա հայացքը բարձրացրեց Ռոդվելի վրա, որը դեռ նույն դիրքում կանգնած դիտում էր իրեն... իր երկար մատներով խաղալով Հարրիի կախարդական փայտիկի հետ:

— Շնորհակալություն՝ն... — ասաց Հարրին՝ ձեռքը մեկնելով փայտիկը վերցնելու համար:

Մի նենգ ժպիտ հայտնվեց Ռոդվելի բերանի անկյուններում: Նա շարունակում էր դիտել Հարրիին փայտիկը մատների մեջ ծուլորեն խաղացնելով:

— Լսի՛ր, — գրեթե նյարդայնացած ասաց Հարրին, դողացող ծնկներով կքվելով Ջինիի ծանրության տակ, — պետք է շտապ հեռանալ այստեղից: Եթե Բասիլիսկոսը գա...

— Նա չի գա, մինչև նրան չկանչեն, — հանգիստ ասաց Ռոդվելը:

Հարրին Ջինիին կրկին դրեց քարե հատակին, այլևս ուժ չունենալով նրան պահելու համար:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, — խիստ հարցրեց նա ու անհամբերությամբ ավելացրեց. — Տու՛ր փայտիկս, այն ինձ կարող է պետք գալ:

Ռոդվելը լայն ժպտաց:

— Այն քեզ այլևս պետք չի գա, — ասաց նա:

Հարրին անթարթ նայեց նրան:

— Ի՞նչպես թե... Ինչպե՞ս թե այլևս պետք չի գա...

— Ես շատ երկար եմ սպասել այս պահին, Հա՛րրի Փո՛թթեր, — ասաց Ռոդվելը, — շատ երկար եմ սպասել, որ վերջապես հնարավորություն ունենամ տեսնել քեզ... խոսել քեզ հետ...

— Լսի՛ր, — ասաց Հարրին արդեն կորցնելով համբերությունը, — ինձ թվում է, դու ուղղակի չես հասկանում իրավիճակի լրջությունը: Մենք հիմա Գաղտնի սրահում ենք: Իսկ խոսելը հետո էլ կարող ենք, երբ ուզենանք:

— Մենք կխոսենք հիմա, — դեռ լայն ժպտալով ասաց Ռոդվելը և Հարրիի կախարդական փայտիկը դրեց իր գրպանը:

Հարրին անթարթ նայեց նրան: Ինչ-որ շատ տարօրինակ բան էր կատարվում այդտեղ:

— Ինչպե՞ս է Ջինին այս վիճակի մեջ ընկել, — շատ դանդաղ հարցրեց Հարրին:

— Ղա, անշուշտ, հետաքրքիր հարց է, — բավարարված ասաց Ռոդվելը, — և բավականին երկար պատմություն: Կարծում եմ, որ իրական պատճառը, թե ինչու է Ջինի Ուիզլին այս վիճակում հայտնվել, այն է, որ նա իր սիրտը բացեց և իր բոլոր գաղտնիքները վստահեց մի անտեսանելի անժամոթի:

— Ինչի՞ մասին ես խոսում, — ասաց Հարրին:

— Օրագրի, — ասաց Ռոդվելը, — իմ օրագրի: Փոքրիկ Ջինին արդեն ամիսներ շարունակ գրում էր իմ օրագրի մեջ՝ պատմելով ինձ իր բոլոր անմիտ հոգսերի և անհանգստությունների մասին՝ թե ինչպես են եղբայրները ձեռք առնում ու ջղայնացնում իրեն, թե ինչպես է ինքը դպրոց եկել էժանացրած ապրանքների խանութներից գնած հագուստներով ու գրքերով, թե ինչու է նա կարծում... — Ռոդվելի աչքերը առկայծեցին, — որ հանրահայտ, բարի, մեծահոգի հերոս Հարրի Փոթերը երբեք չի հավանի իրեն...

Խոսելու ընթացքում Ռոդվելի աչքերը ոչ մի անգամ չհեռացան Հարրիի դեմքից: Նրա աչքերի մեջ ինչ-որ տարօրինակ քաղց կար:

— Շատ ծանծրալի է լսել տասնմեկ տարեկան աղջկա հիմար, փոքրիկ հոգսերի մասին, — շարունակեց նա, — բայց ես համբերատար էի: Ես նրան պատասխանում էի: Կարեկցում էի նրան: Ես բարի էի: Ջինին պարզապես սիրեց ինձ.

«Ոչ ոք ինձ երբեք այնպես չի հասկացել, ինչպես դու, Թոմ... Ես այնքան ուրախ եմ, որ կարող եմ այս օրագրի հետ կիսել իմ գաղտնիքները... Կարծես, մի մեծ բարեկամ լինես, որին կարելի է ամեն տեղ տանել գրպանի մեջ դրած...»

Րոդվելը ծիծաղեց: Նրա ծիծաղը շատ բարձր էր ու սառը և բոլորովին չէր սազում նրա կերպարին: Այդ ծիծաղից Հարրիի ծոծրակի մազերը բիզ-բիզ կանգնեցին:

— Հավատա՛ ինձ, Հա՛րրի, ես միշտ էլ կարողացել եմ հմայել ու հրապուրել ինձ պետքական մարդկանց: Եվ այսպիսով, Ջինին իր հոգին բացեց իմ առաջ և այնպես ստացվեց, որ նրա հոգին հենց այն էր, ինչը պետք էր ինձ: Ես հետզհետե ուժեղացա՝ սնվելով նրա ամենախոր վախերով ու ամենամութ գաղտնիքներով, ավելի ու ավելի հզորացա՝ ներծծելով նրա մտքերն ու հույզերը, ու կամաց-կամաց սկսեցի կառավարել փոքրիկ հիմարիկին: Ես այնքան հզորացա, որ շուտով փոքրիկ օրիորդ Ուիլին իր կամքին հակառակ բացարձակապես ենթարկվեց ինձ: Ես սկսեցի տիկնիկի պես սնել նրան իմ գաղտնիքներով, սկսեցի քիչ-քիչ իմ սեփական հոգին ներարկել նրա մեջ...

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, — ասաց Հարրին չորացած լեզվով:

— Դու դեռ չե՞ս կռահել, Հա՛րրի Փո՛թեր, — ասաց Րոդվելը մտերմիկ ձայնով: — Ջինի Ուիլին է բացել Գաղտնի սրահը: Նա է խեղդել ամրոցի աքաղաղներին և սպառնալից գրություններ թողել պատերին: Նա է բաց թողել Սլիզերինի օձին չորս մագլածիկների և սքիբի կատվի վրա:

— Ո՛չ, — շշնջաց Հարրին:

— Այո՛, — հանգիստ ասաց Րոդվելը: — Անշուշտ, նա սկզբում չգիտեր, թե ինչ էր անում: Շատ զվարճալի էր: Շատ կուզենայի, որ տեսած լինեիր նրա նոր գրառումները օրագրի մեջ... Դրանք հետզհետե շա՛տ ավելի հետքեր էին դառնում...

«Սիրելի, Թո՛մ, — անգիր կրկնում էր նա դիտելով Հարրիի դեմքի սարսափահար արտահայտությունը, — ես կարծես կորցնում եմ հիշողությունս: Այսօր հայտնաբերեցի, որ պարեգոտներս ծայրից-ծայր ծածկված են աքաղաղի փետուրներով, բայց չեմ կարողանում հասկանալ, թե ինչու...»

«Սիրելի, Թո՛մ, չեմ կարողանում հիշել, թե ինչ եմ արել Բոլոր սրբերի տոնի երեկոյան, բայց ամրոցում երեկ գիշեր մի կատու ենթարկվել է քարացման անեծքին, իսկ այսօր առավոտյան իմ պարեգոտը կեղտոտված էր կարմիր ներկով...»

«Սիրելի Թո՛մ, Փերսին անդադար ասում է, որ ես գունատ եմ, ու ինքս ինձ նման չեմ: Կարծում եմ, որ նա ինձ կասկածում է ինչ-որ բանում... Այսօր ևս մեկ հարձակում եղավ, իսկ ես չեմ հիշում, թե որտեղ եմ եղել...»

«Թո՛մ, ի՞նչ եմ անելու... Ի՞նչ է կատարվում ինձ հետ... Ինձ թվում է, ես խելագարվում եմ... Ինձ թվում է, որ ես եմ հարձակվում բոլորի վրա, Թո՛մ...»

Հարրին այնպես էր սեղմել բռունցքները, որ եղունգները խրվել էին ափերի մեջ:

— Շատ երկար տևեց մինչև հիմարիկ, փոքրիկ Ջինին գլխի ընկավ, վերջապես, որ չի կարելի վստահել օրագրին, — ասաց Ռոդվելը:

Ի վերջո, նա սկսեց կասկածել և փորձեց ազատվել օրագրից: Եվ ահա թե երբ հայտնվեցիր դու... Դու գտար իմ օրագիրը, և ես չէի կարող նույնիսկ ավելի բավարարված լինել այդ կապակցությամբ: Ինչպիսի՜ երջանիկ, ճակատագրական պատահականություն: Օրագիրն ընկավ հենց քո ձեռքը, հենց այն անձի ձեռքը, որին ես ամեն ինչից շատ էի ուզում վերջապես հանդիպել...

— Եվ ինչու՞ էիր դու այդպես ուզում ինձ հանդիպել, — ասաց Հարրին: Բարկությունից արյունը կարծես եռում էր նրա երակներում, և մեծ ջանքերով կարողացավ ձայնը հնարավորինս հանգիստ պահել:

— Ըն՛մ... Ջինին ամեն ինչ պատմել էր ինձ քո մասին, Հա՛րրի, — ասաց Ռոդվելը, — քո ամբողջ զարմանահրաշ պատմությունը... — նրա աչքերը կանգնեցին Հարրիի ճակատի սպիի վրա, նույնիսկ ավելի քաղցած արտահայտություն տալով նրա դեմքին: — Ինձ պետք էր ավելի շատ բան իմանալ քո մասին, խոսել քեզ հետ, հանդիպել քեզ, եթե միայն կարողանայի... Ես որոշեցի քո վստահությունը ձեռք բերելու համար ցույց տալ քեզ իմ հանրահայտ բացահայտումը, իմ խիզախ հերոսական արարքի պատմությունը՝ թե ինչպես բռնեցի օգրի գավակ, դմբո Հագրիդին:

— Հագրիդն իմ ընկերն է, — ասաց Հարրին, և նրա ձայնը սկսեց դողալ: — Իսկ դու ամբողջ մեղքը նրա վրա գցեցիր... Սկզբում ես կարծում էի, որ դու սխալվել ես, բայց...

Ռոդվելը հռիռաց իր տհաճ բարձր ծիծաղով:

— Պատկերացնում ես, Հա՛րրի, իմ խոսքը Հագրիդի խոսքի դեմ: Ի՞նչ պիտի մտածեր ծերուկ Արմանդո Դիփեթը: Մի կողմից Թոմ Ռոդվելը՝ աղքատ, բայց փայլուն առաջադիմությամբ, ծնողազուրկ, բայց խիզախ ու անձնվեր, դպրոցի Ավագ, օրինակելի ուսանող: Մյուս կողմից անշնորհք ու բթամիտ Հագրիդը, որն ամեն շաբաթ մի նոր փորձանքի մեջ է ընկնում. մե՛կ փորձում է դարձվոր մարդագայլի ձագեր մեծացնել իր մահճակալի տակ, մե՛կ ծլկում է Արգելված անտառ՝ տրոլների հետ ըմբշամարտելու: Բայց պիտի խոստովանեմ, որ նույնիսկ ես զարմացա, թե ինչքան բարեհաջող ստացվեց: Ես ենթադրում էի, որ մեկնումեկը գոնե գլխի կընկնի, որ Հագրիդը չէր կարող Սլիգերինի ժառանգը լինել: Ինձ հինգ տարի պահանջվեց Գաղտնի սրահի մասին հնարավոր ամեն ինչ բացահայտելու և սրահի գաղտնի մուտքը գտնելու համար: Պատկերացնելն անգամ ծիծաղելի է... Կարծես Հագրիդն այնքան ուղեղ կամ հրաշագործական հզորություն ուներ, որ նման բան աներ: Սակայն տրանսֆիգուրացիայի ուսուցիչ Դամբլդորը համոզված էր Հագրիդի անմեղության մեջ: Նա համոզեց Դիփեթին Հագրիդին պահել ամրոցում և սովորեցնել նրան հանդավարների պահապանի արհեստը: Այո, կարծում եմ, որ Դամբլդորը կարող էր գլխի ընկնել... Դամբլդորն ինձ երբեք այնպես չէր համակրում, ինչպես մյուս բոլոր ուսուցիչները...

— Ես համոզված եմ, որ Դամբլդորը շատ լավ տեսել է քո իսկական չարքային էությունը, — ատամները սեղմած ասաց Հարրին:

— Դեհ, Հագրիդին հեռացնելուց հետո, անշուշտ, նա անտանելի խիստ ուշադիր հետևում էր իմ բոլոր քայլերին, — անտարբեր ասաց Ռոդվելը: — Ես գիտեի, որ ապահով չի լինի կրկին բացել Գաղտնի սրահը, քանի դեռ ես ինքս դպրոցում եմ: Բայց ես չէի պատրաստվում ջուրը գցել այն երկար տարիների աշխատանքը, որ նվիրել էի Սրահի որոնումներին: Եվ որոշեցի մի օրագիր թողնել ու դրա էջերի վրա ընդմիշտ գրանցել իմ տասնվեց տարեկան եսը, այնպես որ մի օր բախտի բերումով կարողանամ մեկ ուրիշին ուղղորդել իմ հետքերով, և ավարտել Սալազար Սլիգերինի ազնվական գործը:

— Դա քեզ չի հաջողվել, — հաղթական ասաց Հարրին: — Ոչ ոք չի մահացել այս անգամ, նույնիսկ կատուն... Մի քանի ժամից մանդրագորի թուրմը պատրաստ կլինի, և բոլոր քարացածները կվերակենդանանան:

— Մի՞թե չհասկացար, թե ինչ ասացի քեզ, — հանգիստ շարունակեց Ռոդվելը, — հողարյուններին սպանելն այլևս նշանակություն չունի ինձ համար: Բազմաթիվ ամիսներ շարունակ իմ միակ նշանակետը դու ես եղել...

Հարրին անթարթ նայեց նրան:

— Պատկերացրու՛, թե ինչքան էի բարկացել, երբ հաջորդ անգամ օրագրիս մեջ կրկին Ջինին գրեց, ոչ թե՛ դու: Նա տեսել էր քեզ օրագրով և խուճապի մատնվել: Իսկ եթե դու բացահայտեի՞ր, թե ինչպես է գործում օրագիրը, ու ես քեզ պատմեի նրա բոլոր գաղտնիքները... Եվ նույնիսկ ավելի վատ, իսկ եթե ես քեզ պատմեի՞, որ աքաղաղներին խեղդել է Ջինին... Այնպես որ հիմար երեխան սպասել էր մինչև բոլորը դուրս գան քո ննջարանից և գողացել օրագիրը: Բայց ես արդեն գիտեի իմ անելիքները: Ինձ համար ակնհայտ էր, որ դու գտել ես Սլիգերինի ժառանգի հետքը: Այն ամենից, ինչ Ջինին պատմել էր ինձ քո մասին, ես արդեն գիտեի, որ դու ամեն ինչ կանես գաղտնիքը բացահայտելու համար, հատկապես, եթե քո լավագույն ընկերներից մեկը ենթարկվի հարձակման: Ջինին ինձ հայտնել էր նաև, որ ամբողջ դպրոցը խոսում է քո շահմարաշուրթ լինելու մասին... Ուստի ես ստիպեցի Ջինին պատին գրել իր մնաս բարովը և գալ այստեղ քեզ սպասելու: Նա պայքարում էր, չէր ուզում հնազանդվել, լաց էր լինում և արդեն անչափ ծանծրալի էր դարձել: Բայց նրա մեջ կյանք ու ոգի գրեթե չէր մնացել, նա իր բոլոր ուժերը տվել էր օրագրին, այսինքն ինձ, և ես՝ սնվելով Ջինիի զգացմունքներով, հույզերով ու ցավերով, վերջապես, կարողացա ֆիզիկական մարմին ստանալ ու դուրս գալ օրագրի էջերից: Այն պահից ի վեր, ինչ մենք Ջինիի հետ այստեղ իջանք, ես սպասում էի քեզ: Ես համոզված էի, որ դու շուտով կգաս... Իսկ այժմ Հա՛րրի Փո՛թեր, պիտի պատասխանես ինձ վաղուց տանջող մի շարք հարցերի:

— Օրինա՞կ, — նետեց Հարրին սեղմելով բռունցքները:

— Օրինակ, — ասաց Ռոդվելը գոհունակ ժպտալով, — ինչպե՞ս ստացվեց, որ մի գրեթե նորածին մանուկ, առանց որևէ արտակարգ բնածին հրաշագործական տաղանդի, կարողացավ հաղթել բոլոր ժամանակների ամենահզոր կախարդին: Ինչպե՞ս փրկվեցիր՝ ընդամենը մի սափ ստանալով ճակատիդ, մինչդեռ Լորդ Վոլդեմորթի ուժերը չքացան:

Տարօրինակ կարմիր փայլ հայտնվեց նրա քաղցած աչքերի մեջ:

— Ինչու՞ է քեզ այդպես հետաքրքրում իմ փրկության գաղտնիքը, — դանդաղ ասաց Հարրին, — Վոլդեմորթը քեզնից հետո է եղել:

— Վոլդեմորթը, — հանգիստ ասաց Ռոդվելը, — իմ անցյալն է, ներկան ու ապագան, Հա՛րրի Փո՛թեր... Ինձ դպրոցում ճանաչում էին որպես Թոմ Ռոդվել, բայց շատ քչերը գիտեին իմ լրիվ անունը...

Նա գրպանից հանեց Հարրիի կախարդական փայտիկն ու սկսեց դրա ծայրով օդի մեջ խորհրդավոր առկայծող բառեր գրել.

ԹՈՄ ՐՈԴՎԵԼ

Հետո տառերը փայտիկով խառնեց ու նորից դասավորեց.

ՎՈԼԴԵՄՈՐԹ

— Տեսա՞ր, — շշնջաց նա, — այդ անունը ես արդեն օգտագործում էի Հոգվարթսում սովորելուս տարիներին, բայց միայն ինձ շատ մտերիմ ընկերները գիտեին այն: Ես չէի պատրաստվում իմ կեղտոտ մագլ հոր անունը ընդմիշտ օգտագործել... Ես, ում երակների մեջ հոսում է հենց իր՝ Սալազար Սլիզերինի արյունը մորս կողմից... Ես կրում էի մի ողորմելի, ստոր մագլի անուն, որը լքել էր ինձ դեռևս մինչև իմ լույս աշխարհ գալը միայն այն պատճառով, որ իմացել էր, որ իր կինը վիուկ է... Ո՛չ, Հարրի: Ես ինքս ինձ համար մի նոր անուն ստեղծեցի, մի անուն, որը համոզված եմ, մի օր, երբ դառնամ աշխարհի մեծագույն հրաշագործը, այնպիսի ահ ու սարսափ է ներշնչելու բոլոր դյուքերին ու կախարդներին, որ նրանք չհամարձակվեն անգամ բարձրաձայն արտասանել այն:

Հարրիի ուղեղը կարծես փակուղու մեջ էր: Նա ապշահար նայում էր Թոմ Ռոդվելին, այդ խելացի, տաղանդավոր, որբ տղային, որը մեծացել, հասունացել

էր... ու սպանել իր՝ Հարրիի, ծնողներին և բազմաթիվ այլ մարդկանց...
Վերջապէս նա ինքն իրեն ստիպեց խոսել.

— Դու՛ չես... — ասաց նա հանգիստ ու անթաքույց ատելությամբ:

— Ի՞նչը չեմ, — արագ հարցրեց Ռոդվելը:

— Դու՛ չես աշխարհի մեծագույն հրաշագործը, — ասաց Հարրին արագ շնչելով: — Ների՛ր, որ հիասթափեցնում եմ քեզ, բայց աշխարհի մեծագույն հրաշագործը Ալբուս Դամբլդորն է: Դա բոլորը գիտեն: Նույնիսկ այն ժամանակ, երբ դու ուժեղ էիր, միևնույն է, չէիր համարձակվում անգամ փորձեր անել Հոգվարթս մտնելու համար: Դամբլդորը մինչև ուղնուծուծը տեսնում էր քո էությունը, դեռ այն ժամանակ, երբ դու դպրոցում էիր: Դու դեռ շարունակում ես վախենալ նրանից, որտեղ էլ թաքնված լինես:

Ժպիտը վերացավ Ռոդվելի դեմքից և փոխարինվեց մի շատ տգեղ, չարացած արտահայտությամբ:

— Դամբլդորին դպրոցից դուրս քեց գուտ հիշողությունը իմ մասին, — ֆշշացրեց Ռոդվելը:

— Նա այնքան էլ հեռու չէ, ինչպես կարող է թվալ քեզ, — հակահարվածեց Հարրին: Նա խոսում էր հանպատրաստից, անչափ ցանկանալով վախեցնել կամ շփոթության մեջ գցել Ռոդվելին, ավելի շուտ ցանկանալով, որ իր ասածները ճշմարիտ լինեն, քան հավատալով դրանց:

Ռոդվելը բերանը բացեց, որ խոսի, բայց սառած մնաց տեղում:

Հեռվից, ինչ-որ տեղից երաժշտության ծայն լսվեց: Ռոդվելը հետ շրջվեց՝ դատարկ սրահում հայացքով ինչ-որ բան փնտրելով: Երաժշտության ծայնը հետզհետե բարձրանում էր: Դա ինչ-որ գերբնական, ոչ երկրային, նյարդայնացնող ծայն էր: Հարրիի ողնաշարն ասես օդով լցվեց, մազերը ծոծրակի վրա վեր ցցվեցին, իսկ սիրտը, կարծես, սկսեց ուռչել: Հետո, երբ երաժշտությունը այնպիսի բարձրության հասավ, որ Հարրին սկսեց զգալ ծայնի տատանումը սեփական կողերի մեջ, մոտակա սյուներից մեկի գազաթի մոտ կրակի բոցեր ժայթքեցին:

Սրահի գմբեթանման առաստաղի տակ հայտնվեց կարապի մեծության մի ալ կարմիր թռչուն՝ օդում տարածելով իր եթերային կանչը: Թռչունը սիրամարգի

պոչի պես երկար ոսկեգույն ու կարմրաճաճանչ փետուրներ ուներ և փայլփլուն ոսկեգույն մագիլներ, որոնցով ինչ-որ հնամաշ կապոց էր բռնել:

Մեկ վայրկյան անց թռչունը, թևերը թափահարելով, թռավ ուղիղ դեպի Հարրին և, իր մագիլների մեջ պահած հնամաշ կապոցը նետեց նրա ոտքերի առաջ ու վայրէջք կատարեց Հարրիի ուսին: Երբ թռչունը ծալեց իր հիասքանչ թևերը Հարրին վեր նայեց ու տեսավ թռչունի սուր ոսկյա կտուցն ու հուլունքանման սև աչքերը:

Թռչունը դադարել էր երգել: Նա հանգիստ նստել էր Հարրիի ուսին, ջերմություն տարածելով նրա այտի ու կրծքի վրա, և լուռ նայում էր Ռոդվելին:

— Դա փյունիկ է... — շեշտակի ասաց Ռոդվելը՝ անթարթ նայելով թռչունին:

— Ֆոփս, — վերջապես շնչեց Հարրին և զգաց, ինչպես թռչունի ոսկյա մագիլները թեթև սեղմեցին իր ուսը:

— Իսկ դա, — ասաց Ռոդվելը նայելով հատակին ընկած կապոցին, — դա Տեսակավորող գլխարկն է՝ դպրոցի հնոտին...

Այդպես էլ կար, կարկատած, կեղտոտ, նամշահոտ Գլխարկը անշարժ ընկած էր Հարրիի ոտքերի մոտ:

Ռոդվելը կրկին սկսեց ծիծաղել: Նա այնքան երկար և բարձր ծիծաղեց, որ սրահը սկսեց որոտալ ծիծաղի արծազանքներից, կարծես տասը Ռոդվելներ էին ծիծաղում միաժամանակ:

— Ահա թե ինչ է Դամբլդորն ուղարկում իր հավատարիմ պաշտպանին: Երգեցիկ մի թռչուն և ցնցոտի դարձած մի գլխարկ: Շատ սրտապնդեցի՞ր, Հա՛րրի Փո՛թեր: Հիմա քեզ պաշտպանվա՞ծ ես զգում:

Հարրին չպատասխանեց: Նա դեռ չէր կարողանում հասկանալ, թե ինչպես կարող էին օգնել իրեն փյունիկն ու Տեսակավորող գլխարկը, բայց նա արդեն միայնակ չէր և, իրեն հետզհետե ավելի ու ավելի ուժեղ էր զգում՝ սպասելով, որ Ռոդվելը դադարի ծիծաղել:

— Վերադառնանք մեր գործին, Հա՛րրի, — ասաց Ռոդվելը լայն ժպտալով, — երկու անգամ մենք հանդիպել ենք՝ քո անցյալում և իմ ապագայում: Եվ երկու անգամ ես չեմ կարողացել սպանել քեզ: Ինչպե՞ս ես գոյատևել: Ասա՛ ինձ քո գաղտնիքը, պատմի՛ր... Ինչքան երկար խոսես, այնքան երկար կապրես...

Հարրին շատ արագ էր մտածում՝ ծանրութեթև անելով իր բոլոր հնարավորությունները: Իր փայտիկը Ռոդվելի ձեռքին էր: Ինքը՝ Հարրին, իր կողմում ուներ Ֆոքսին և Տեսակավորող գլխարկը, որոնցից ոչ մեկը ոչնչով չէր կարող օգտակար լինել մենամարտի ժամանակ: Իրավիճակն անբարենպաստ էր, դա պարզ էր: Մյուս կողմից, ինչքան երկար էր Ռոդվելը խոսում, այնքան ավելի ուժասպառ էր լինում Ջինին... և Հարրին նկատեց, որ Ռոդվելի ուրվագծերը սկսել էին պարզվել: Եթե նա, ի վերջո, պետք է կռվի Ռոդվելի հետ, ուրեմն որքան շուտ, այնքան լավ:

— Ոչ ոք չգիտի, թե ինչու կորցրիր ուժերդ ինձ վրա հարձակվելով, — կարճ ասաց Հարրին: — Ես ինքս էլ չգիտեմ: Բայց ես գիտեմ, թե ինչու դու չկարողացար սպանել ինձ... Որովհետև մայրս մահացավ իմ կյանքը փրկելու համար: Իմ հասարակ, մազլածին մայրը, — ավելացրեց նա՝ դողալով զսպված կատաղությունից: — Նա թույլ չտվեց, որ դու սպանես ինձ: Եվ ես տեսել եմ քո իրական դեմքը: Ես տեսա քեզ անցյալ տարի: Դու բացարձակ ոչնչություն ես: Հազիվ կենդանի մի տեսիլք: Ահա թե ուր են հասցրել քեզ քո բոլոր հզոր ուժերը: Դու հիմա թաքնվում ես համայն աշխարհից: Դու այլանդակ ես, քստմենտի ու ողորմելի:

Ռոդվելի դեմքն այլալվեց: Հետո նա ինքն իրեն մի չարագույժ ժպիտ պարտադրեց:

— Ուրեմն, ասում ես, մայրդ մահացավ, քեզ փրկելու համար... Այո՛, դա հզոր հակահմայանք է... Հիմա արդեն հասկացա... Ի վերջո, ոչ մի արտասովոր բան չկա քո մեջ: Ես շատ եմ մտածել դրա մասին, որովհետև շատ տարօրինակ նմանություն կա մեր մեջ, Հա՛րրի Փո՛թեր: Նույնիսկ դու ինքդ, թերևս, արդեն նկատել ես՝ երկուսս էլ կես արյուն ենք, որք, մազկների մոտ մեծացած: Ամենայն հավանականությամբ, մենք երկու միակ շահմարաշուրթերն ենք, որ Հոգվարթս են մտել մեծն Սլիդերինից հետո: Մենք նույնիսկ ինչ-որ արտաքին նմանություն ունենք... Բայց պարզվում է, որ ընդամենը մի բարեհաջող պատահականության շնորհիվ ես փրկվել ինձնից... Ես ընդամենը այդքանն էի ուզում իմանալ:

Հարրին լարված սպասում էր, որ Ռոդվելը բարձրացնի իր փայտիկը: Բայց Ռոդվելի կեղծ ժպիտը կրկին լայնացավ:

— Իսկ հիմա, Հա՛րրի, ես քեզ մի փոքր դաս կտամ: Արի՛ համեմատենք Լորդ Վոլդեմորթի՝ Սալազար Սլիզերինի ժառանգի ուժն ու հզորությունը, հանրահայտ Հարրի Փոթթերի հզորության հետ, ում լավագույն զենքերն ընդամենը սրանք են՝ մի երգեցիկ թռչուն ու մի հնամաշ գլխարկ. այն ամենը, ինչ կարողացել է նրան տալ Ղամբլդորը:

Նա, ասես զվարճանալով, մի հայացք նետեց Ֆոքսի ու Տեսակավորող գլխարկի վրա, հետո շրջվեց ու հետ քայլեց սյունից: Հարրին, թմրած անդամներում տարածվող վախով, դիտում էր, ինչպես Րոդվելը, հասնելով մեծ սյուների միջև ընկած հրապարակին, կանգնեց ու հայացքը հառեց վեր՝ դեպի Սալազար Սլիզերինի արձանի դեմքը, որը կորչում էր առաստաղի տակ կիսախավարի մեջ: Րոդվելը բերանը լայն բացեց ու ֆշշացրեց, բայց Հարրին հասկացավ նրա ասածը:

— Խոսի՛ր ինձ հետ, Սլի՛զերին, հզորագու՛յնը չորսից:

Հարրին կրունկների վրա շրջվեց, որ նայի արձանի դեմքին: Ֆոքսը նրա ուսին նստած թափահարեց իր երկար փետուրները:

Սլիզերինի հսկայական քարե դեմքը շարժվում էր: Սարսափից կաթվածահար Հարրին տեսավ, թե ինչպես Սլիզերինի քարե բերանը դանդաղ սկսեց բացվել՝ մի մեծ սև անցք առաջացնելով դեմքի վրա:

Ինչ-որ բան էր շարժվում արձանի բերանում: Ինչ-որ բան էր դուրս գալիս արձանի բերանի միջից:

Հարրին հետ-հետ քայլեց, մեջքով կպավ սրահի մութ պատին և աչքերն ամուր սեղմեց, հետո զգաց, որ Ֆոքսի թևը թեթևակի քսվեց իր այտին ու թռչունը վեր թռավ նրա ուսից:

Հարրին ուզում էր բղավել. «Ինձ մենակ մի՛ թողնիր...», բայց ինչ կարող էր անել փյունիկը օծերի արքայի դեմ:

Մի շատ ծանր աժդահա մարմին ընկավ սրահի քարե հատակին: Հարրին զգաց հարվածից առաջացած ցնցումը: Նա գիտեր, թե ինչ էր տեղի ունենում: Նա զգում էր, նա նույնիսկ կարող էր ուղեղի մեջ տեսնել, ինչպես էին հսկա օծի պարույրները շարժվում հատակի վրա: Հետո նա լսեց Րոդվելի ֆշշացող ծայնը.

— Սպանի՛ր նրան:

Բասիլիսկոսը շարժվեց դեպի Հարրին: Նա լսում էր սրահի փոշոտ հատակի հետ շփումից օծի ծանր մարմնի առաջացրած շրշյունը: Աչքերն ամուր փակած Հարրին սկսեց կուրորեն մի կողմ վազել ձեռքերն առաջ պարզելով, որպեսզի շոշափի պատը: Ռոդվելը շարունակ ծիծաղում էր...

Հարրին սայթաքեց: Նա երեսնիվայր ընկավ քարե հատակին և զգաց շրթունքից հոսող արյան համը: Օձն արդեն մի քանի մետր հեռավորության վրա էր: Նա հստակ լսում էր օծի պարույրների շրշյունը, Օձը արագորեն մոտենում էր:

Հարրիի գլխավերևում պայթյունի պես խլացուցիչ ֆշշոց լսվեց, և ինչ-որ բան այնպես ուժեղ հարվածեց նրան, որ նա ամբողջ մարմնով ծեփվեց պատին: Ամբողջ էությանբ սպասելով, թե երբ են թունավոր ժանիքները մխրձվելու իր մարմնի մեջ, Հարրին լսում էր օծի մարմնի հետզհետե ուժեղացող կատաղի շաշյունը, ասես ինչ-որ բան անասելի ուժով գալարվելով հարվածում էր սյուների: Նա այլևս չդիմացավ: Ամուր սեղմած աչքերը թեթև կկոցեց, այնքան, որ կարողանա տեսնել, թե ինչ էր կատարվում:

Հսկայական օձը, վառ թունավոր կանաչ և կաղնու բնի պես հաստ մարմնով, գալարվելով վեր էր խոյացել սրահի մեջ, և նրա հսկայական բութ գլուխը հարբածի պես ճոճվում էր սյուների միջև: Հարրին դողաց ահասարսուռ տեսարանից, պատրաստ՝ աչքերը կրկին ամուր փակելու, երբ օձն իր կողմը թեքվի: Հանկարծ նա տեսավ, թե ինչն էր շեղել օծի ուշադրությունը: Ֆոքսը թևերը թափահարելով արագասլաց պտտվում էր օծի գլխի շուրջը, իսկ օձը շաշյունով չխկչխկացնում էր թրերի պես մեծ ժանիքները՝ փորձելով բռնել նրան օդի մեջ:

Ֆոքսը սրընթաց առաջ նետվեց, նրա երկար ոսկեգույն կտուցը մի ակնթարթ անհետացավ տեսադաշտից, և սև արյան մի հզոր շիթ ցնցուղի պես հորդաց հատակին: Օծի պոչը կատաղի գալարվեց, մազաչափ հեռավորության վրա անցնելով Հարրիի կողքով, և մինչև Հարրին կհասցնեի աչքերն ամուր փակել, օձը շրջվեց նրա կողմը: Հարրին նայեց ուղիղ օծի մռութին և տեսավ, որ օծի գույգ հսկայական մահասփյուռ աչքերը դատարկ էին: Փյունիկն իր սուր կտուցով հանել էր օծի աչքերը: Արյունը հսկայական շիթերով թափվում էր հատակին, իսկ օձը ֆշշացնելով գալարվում էր հոգևարքի մեջ:

— Ո՛չ, — Հարրին լսեց Ռոդվելի ձիչը, — թո՛ղ թռչունին, թո՛ղ թռչունին: Տղան քո թիկունքում է: Հոտառությամբ գտի՛ր նրան: Սպանի՛ր նրան:

Կուրացած, բայց դեռ սպանելու ունակ, օձը ճոճվեց: Ֆոքսը պտտվում էր նրա գլխի շուրջը՝ երգելով իր գերբնական երգը, մերթընդմերթ կտցահարելով օձի կճատ մռութը, իսկ արյունը ժայթքում էր օձի կույր աչքերից:

— Օգնեցե՛ք, օգնեցե՛ք, — մրմնջում էր Հարրին գլուխը կորցրած, — մեկնումեկը, որևէ մեկը...

Օձի պոչը կրկին մտրակի պես շեշտակի անցավ հատակի վրայով: Հարրին առաջ նետվեց, և երեսնիվայր փռվեց գետնին: Ինչ-որ փափուկ բան դիպավ նրա քթին:

Բասիլիսկոսն իր պոչի հարվածով Հարրիի կողմն էր նետել Տեսակավորող գլխարկը: Հարրին ճանկեց գլխարկը: Դա նրա ունեցած միակ հույսն էր: Նա գլխարկը հապճեպ դրեց գլխին ու գլորվեց հատակի վրա՝ խուսափելով Բասիլիոսկոսի կատաղած պոչի մտրակի պես կտրուկ հարվածից:

— Օգնի՛ր ինձ... Օգնի՛ր ինձ... — խելակորույս մտածում էր Հարրին գլխարկի մեջ աչքերը պինդ սեղմած, — Խնդրում եմ, օգնի՛ր ինձ...

Ոչ մի պատասխան ձայն չլսվեց: Գլխարկը պարզապես սկսեց կծկվել ու ցնցվել, ասես մի անտեսանելի ձեռք շատ ամուր ոլորում էր այն: Ինչ-որ մի շատ կարծր ու ծանր բան ընկավ Հարրիի գլխին: Ուժեղ հարվածից նա քիչ մնաց ուշաթափվել և աչքերի մեջ բազմապատկող կայծիկներով մի կերպ բռնեց գլխարկի սրածայր եզրը և ցած քաշեց գլխից գլխից, բայց բռնելիս ինչ-որ երկար կարծր բան շոշափեց գլխարկի մեջ:

Մի փայլվիլուն արծաթյա թուր դուրս եկավ գլխարկից, որի երախակալը զարդարված էր ձվի մեծության կարմիր սուտակներով:

— Սպանի՛ր տղային, թո՛ղ թռչունին, տղան քո թիկունքում է... Հոտո՛վ, հոտով գտի՛ր նրան...

Հարրին արդեն պատրաստ, կայուն կանգնած էր զույգ ոտքերի վրա: Բասիլիսկոսի գլուխը իջնում էր նրա ուղղությամբ, մարմինը գալարվում էր հսկայական պարույրներով, խփվում սյուներին, օձը փորձում էր հոտառությամբ գտնել նրան: Հարրին տեսնում էր հսկայական արյունոտ ականակապիճները, լայն

բացված երախը, այնքան լայն, որ բավարար կլիներ մի շարժումով Հարրին կու տալու համար: Օձի երախը երիզված էր թրաչափ երկար ժանիքներով, որոնք փայլվիլում էին դրանց վրայով ծորող թւյնի շիթերից:

Օձը կուրորեն առաջ նետեց գլուխը: Հարրին հետ ցատկեց ու մեջքով դիպավ սրահի պատին: Օձը կրկին գլուխն առաջ նետեց, և նրա երկճուղ լեզուն քսվեց Հարրիի մարմնին: Հարրին երկու ձեռքով բարձրացրեց թուրը: Բասիլիսկոսը կրկին առաջ նետեց կճատ գլուխը, և այս անգամ նրա նշանակետը ճիշտ էր: Հարրին ամբողջ մարմնի ծանրությամբ առաջ ցատկեց և թուրը խրեց օձի երախի մեջ՝ խոր, դեպի վեր՝ մխրճելով մինչև գլխուղեղը:

Բայց մինչ տաք արյունը ողողում էր նրա պարեգոտն ու ոտքերը, Հարրին մի խելագար ցավ զգաց արմունկից վեր: Օձի երկար թունավոր ժանիքներից մեկը մխրճվել էր նրա թևի մեջ և ավելի ու ավելի խորն էր սուզվում: Ժանիքը պոկվեց ու մնաց Հարրիի թևի մեջ խրված: Օձը անկենդան գլխով ծանր հարվածեց հատակին, կողքի գլորվեց և վերջին անգամ գալարեց հսկայական պարույրները: Հարրին թուլացած ոտքերով հենվեց պատին: Նա առողջ ձեռքով բռնեց ժանիքը, որը թւյն էր ներարկում իր մարմնի մեջ, ու դուրս քաշեց այն թևից: Բայց նա գիտեր, որ չափազանց ուշ էր: Սպիտակ լույսի պես տաք ցավը սկսեց դանդաղ, բայց ահասարսուռ կայունությամբ տարածվել ամբողջ մարմնով: Այն պահին, երբ նա ցած գցեց ժանիքը, և ցավից արդեն անտարբեր աչքերով դիտում էր իր պարեգոտի ծալքերի վրայով հոսող սեփական արյան շիթերը, տեսողությունը սկսեց մշուշապատվել: Սրահն անհետանում էր խամրած գույների շրջապատույթի մեջ:

Ինչ-որ ալ կարմիր բան անցավ նրա աչքերի մոտով, և Հարրին իր կողքին ճանկերի թեթև չանգռտոց լսեց:

— Ֆո՛քս, — ասաց Հարրին մարող ձայնով, — դու աննման էիր, Ֆո՛քս...

Նա զգաց, ինչպես թռչունը իր գեղեցիկ գլուխը դրեց նրա թևին, այնտեղ, որտեղ մխրճվել էր թունավոր ժանիքը: Հարրին սրահում արձագանքող քայլերի ձայն լսեց, և մի մութ ստվեր ընկավ նրա վրա:

— Դու մեռած ես, Հա՛րրի Փո՛թթեր, — ասաց Ռոդվելի ծայնը նրա գլխավերևում: — Մեռած ես, և նույնիսկ Դամբլդորի թռչունը գիտի դա: Տեսնու՞մ ես, թե ինչ է անում... Արտասվում է...

Հարրին թարթեց աչքերը: Ֆոքսի գլուխը մշուշից դուրս եկավ ու կրկին ընկավ մշուշի մեջ: Խոշոր, մարգարտանման արցունքի կաթիլները հոսում էին նրա ոսկեկարմիր փայլուն փետուրների վրայով:

— Ես այստեղ կնստեմ ու կդիտեմ, թե ինչպես ես մեռնում, Հա՛րրի Փո՛թթեր: Մի՛ շտապիր, ես ինքս ոչ մի տեղ չեմ շտապում:

Հարրին գլխապտույտ զգաց: Կարծես ամեն ինչ նրա շուրջը կատաղի շրջապտույտի մեջ էր:

— Այսպես վախճանվեց հանրահայտ Հարրի Փոթթերը, — ասում էր Ռոդվելի հեռավոր ծայնը, — մեն-մենակ, Գաղտնի սրահում, լքված իր բոլոր ընկերներից, պարտված Սև Լորդից, որին նա անխոհեմաբար մարտահրավեր էր նետել: Շուտով կհանդիպես քո սիրելի հողարյուն մայրիկին, Հա՛րրի... Նա իր կյանքով քեզ համար տասներկու տարվա կյանք գնեց... Բայց Լորդ Վոլդեմորթը քո վերջը տվեց, ճիշտ այնպես, ինչպես դու գիտեիր, որ պիտի լինի:

«Եթե մեռնելը սա է, — մտածում էր Հարրին, — ապա այնքան էլ սարսափելի չէ»: Նույնիսկ ցավն էր կամաց-կամաց հեռանում մարմնից...

Բայց մի՞թե սա է մեռնելը: Մթնելու փոխարեն սրահը կարծես կրկին լուսավորվեց նրա աչքերի առաջ: Հարրին թեթև թափ տվեց գլուխը և հստակ տեսավ Ֆոքսին՝ դեռևս թեթևած իր թևի վրա: Արցունքների հատիկները պսպղում էին նրա վերքի շուրջը... Բայց... բայց նրա թևի վրա ոչ մի վերք էլ չէր երևում:

— Հեռացի՛ր, թռչուն, — հանկարծ ասաց Ռոդվելի ծայնը, Հարրիի փայտիկը ցցելով Ֆոքսի վրա: Հրացանի կրակոցի պես գմկոց լսվեց, և Ֆոքսը կարմիր ու ոսկեգույն հողմի պես վեր սուրաց:

— Փյունիկի արցունքները... — սառն ասաց Ռոդվելը անթարթ նայելով Հարրիի թևին, — իհարկե... Բուժիչ հատկություն... Ինչպե՛ս էի մոռացել...

Նա նայեց Հարրիի դեմքին:

— Բայց միևնույն է: Ըստ էության, այսպես նույնիսկ ավելի գերադասելի է ինձ համար: Միայն ես և դու, Հա՛րրի Փո՛թթեր... ես և դու...

Նա բարձրացրեց փայտիկը:

Հաջորդ վայրկյանին Ֆոքսը իր թևերի ու պոչի կարմրափետուր մրրիկով կրկին անցավ Հարրիի գլխավերևով, և ինչ-որ բան թրմփոցով ընկավ Հարրիի գիրկը... Օրագիրն էր:

Կես վայրկյան Հարրին ու Ռոդվելը՝ փայտիկը դեռ բարձր պահած, անթարթ նայեցին օրագրին: Հետո առանց մտածելու, կարծես ամբողջ ժամանակ մտքին հենց դա էր եղել, Հարրին ճանկեց իր կողքին ընկած Բասիլիսկոսի կոտրված ժանիքը և ամբողջ ուժով մխրձեց օրագրի մեջ:

Մի ահասարսուռ, ականջ ծակող ձիչ լսվեց: Թանաքը սկսեց առվակներով դուրս ժայթքել գրքի միջից, հոսել Հարրիի ձեռքերով և ողողել հատակը: Ռոդվելը կծկվում ու ջղաձգվում էր, ճշում ու կաղկանձում, և հետո...

Նա անհետացավ: Հարրիի կախարդական փայտիկը թրմփոցով ընկավ հատակին, և լռություն տիրեց: Լռություն, բացառությամբ թանաքի համաչափ կաթկթոցի, որը դեռ հոսում էր օրագրից: Բասիլիսկոսի թույնը այրել ու մեծ անցք էր բացել օրագրի էջերի մեջ:

Ոտքից գլուխ դողալով, Հարրին ինքն իրեն հավաքեց ու ոտքի կանգնեց: Նրա գլուխն այնպես էր պտտվում, ասես հենց նոր մի քանի տասնյակ կիլոմետր ճամփորդել էր տեսլուդիով: Նա դանդաղ գետնից բարձրացրեց իր փայտիկը, Տեսակավորող գլխարկը, վերցրեց կիսով չափ այրված օրագիրը և, մեծ ջանքեր գործադրելով մի կերպ կարողացավ Բասիլիսկոսի գանգից դուրս հանել թուրը:

Հանկարծ սրահի մյուս կողմից մի թույլ տնքոց լսվեց: Ջինին շարժվում էր: Մինչ Հարրին շտապում էր Ջինիի մոտ, նա նստեց: Աղջկա ապշահար աչքերը սահեցին սատկած Բասիլիսկոսի հսկայական մարմնի վրայով, հետո դիտեցին ոտքից գլուխ արնաթաթախ Հարրիին, հետո նրա հայացքը կանգ առավ Հարրիի ձեռքին բռնած օրագրի վրա: Ջինին ուժեղ ցնցումով օդ ներշնչեց, ու արցունքները անզուսպ ժայթքեցին աչքերից՝ ողողելով փոքրիկ դեմքը:

— Հա՛րրի... օօ՛հ... Հա՛րրի... Ես ուզում էի նախաճաշի ժամին պատմել ձեե՛զ... բայց չէի կարող Փերսիի մոտ ասեե՛լ: Հա՛րրի, ես եմ մեղավորը... բայց ես... երդվումու՛մ եմ... ես չէի ուզում... Ռոդվելն էր ինձ ստիպում, նա տիկնիկի

պես ղեկավարում էր ինձ... և... և... Ինչպե՞ս էս սպանել սրան... Ու՞ր է Ռ-Ռոդվելը...
Ես հիշում եմ միայն, թե նա ինչպես դուրս եկավ օրագրից:

— Հանգստացի՛ր... — ասաց Հարրին՝ բարձրացնելով օրագիրն ու այրված անցքը ցույց տալով Ջինիին. — Ռոդվելն այլևս չկա: Տե՛ս... Երկուսն էլ սատկած են՝ Ռոդվելն ու Բասիլիսկոսը: Վեր կա՛ց, Ջի՛նի, վեր կա՛ց, գնա՛նք այստեղից:

— Ինձ կհեռացնե՛հե՛ն դպրոցից, — հեկեկում էր Ջինին, մինչ Հարրին փորձում էր նրան ոտքի կանգնեցնել: — Այն օրից ի վեր, ինչ Բիլը եկավ Հոգվարթս, ես երազում էի այստեղ գալու մասի-հի՛ն: Իսկ հիմա ինձ կհեռացնե՛հե՛հե՛ն: Ի՞նչ կասեն հայրիկն ու մայրիկը...

Ֆոքսը նրանց էր սպասում՝ ճախրելով սրահի մուտքի մոտ: Հարրին, Ջինիի թևից բռնած առաջ տարավ նրան: Հետո նրանք անցան մեռած Բասիլիսկոսի անշարժ պարույրների վրայով, անցան դատարկ սրահով ու մտան մութ թունելը: Հարրին լսեց, ինչպես քարե դռները ցածր ֆստոցով փակվեցին նրանց հետևում:

Մի քանի րոպե մութ թունելով քայլելուց հետո Հարրին լսեց քարե բեկորների մեջ անցում բացող Ռոնի բարձրացրած աղմուկը:

— Ռո՛ն, — գոռաց Հարրին, քայլերն արագացնելով, — Ջինին ողջ է... Նա ինձ հետ է:

Լսվեց Ռոնի խուլ քրքիջը, և անցնելով հերթական շրջադարձը, նրանք քարաբեկորների կույտի մեջ բացված անցքից տեսան Ռոնի երջանիկ դեմքը:

— Ջի՛նի, — Ռոնը ձեռքերը դուրս մեկնեց անցքից առաջին հերթին նրան անցկացնելու համար, — դու ո՛ղջ ես: Հավատս չի գալիս: Ին՞չ կատարվեց:

Նա փորձեց գրկել Ջինիին, բայց Ջինին հեկեկալով հետ հրեց նրան:

— Քեզ ի՞նչ է պատահել, Ջի՛նի, հո վնասված չե՞ս, — ասաց Ռոնը թեքվելով նրա վրա: — Ամեն ինչ վերջացավ... Հիմա ամեն ինչ լավ կլինի... Որտեղի՞ց հայտնվեց այս թռչունը:

Ջինիի հետևից Ֆոքսն էր անցել քարերի բացվածքով:

— Դամբլդորի թռչունն է, — ասաց Հարրին՝ ինքն էլ քարերի վրայով մազլցելով:

— Իսկ այդ թուրը որտեղի՞ց վերցրիր, — հարցրեց Ռոնը ապշադեմ նայելով Հարրիի ձեռքին փայլատակող զենքին:

— Ամեն ինչ կպատմեմ, երբ այստեղից դուրս գանք, — ասաց Հարրին՝ մի թեք հայացք նետելով Ջինիի վրա:

— Բայց...

— Հետո, — արագ ասաց Հարրին, նա առայժմ չէր ուզում պատմել Ռոնին, թե ով էր բացել Գաղտնի սրահը, ամեն դեպքում նա չէր պատրաստվում դա անել Ջինիի ներկայությամբ: — Լոքհարթն ու՞ր է:

— Էն կողմերում է, — ասաց Ռոնը գլխով ցույց տալով թունելի սկիզբը, — իրեն լրիվ կորցրել է: Հիմա ինքդ կտեսնես:

Ֆոքսի առաջնորդությամբ, որի ալ կարմիր փետուրները տաք ոսկեգույն լույս էին սփռում մթության մեջ, նրանք գնացին մինչև թունելի սկիզբը: Գիլդերոյ Լոքհարթը գետնին նստած, շատ երջանիկ տեսքով, ինչ-որ բան էր երգում քթի տակ:

— Ոչինչ չի հիշում, — ասաց Ռոնը, — հիշողությունը չարակնող հմայանքը մեր փոխարեն հետադարձ հարվածեց հենց իրեն: Գաղափար չունի, թե ինքն ով է, կամ որտեղ է գտնվում, կամ թե ով ենք մենք: Ես նրան ասացի, որ այստեղ մնա ու սպասի: Նա ինքն իր համար վտանգավոր է:

Լոքհարթը շատ բարեսիրտ ժպիտով նայեց նրանց:

— Բարև ձե՛զ, — ասաց նա, — ի՛նչ տարօրինակ վայր է սա: Դուք այստե՞ղ եք ապրում:

— Ո՛չ, — ասաց Ռոնը և հոնքերը բարձրացնելով, նայեց Հարրիին:

Հարրին առաջ թեքվեց ու նայեց խոր, մութ խողովակի անցքի մեջ:

— Դու մտածե՞լ ես, թե ինչպե՞ս ենք բարձրանալու, — ասաց նա Ռոնին:

Ռոնը գլուխն օրորեց, բայց փյունիկը Հարրիից առաջ էր անցել ու թևերը թափահարելով օդի մեջ, ճախրում էր նրանց առաջ՝ փայլեցնելով իր հուլունքանման աչքերը: Ֆոքսը թափահարում էր իր երկար պոչի ոսկեգույն փետուրները: Հարրին անվստահ նայեց նրան:

— Կարծես նա ուզում է, որ բռնես իր պոչից... — ասաց Ռոնը, տարակուսանքի մեջ, — բայց դու շատ ծանր ես այս թռչնի համար:

— Ֆոքսը սովորական թռչուն չէ, — ասաց Հարրին և արագ շրջվեց դեպի մյուսները, — մենք պետք է իրար ձեռք բռնենք: Ջի՛նի, բռնի՛ր Ռոնի ձեռքը, պրոֆեսոր Լո՛քհարթ...

— Քե՛զ հետ է խոսում, — կտրուկ ասաց Ռոնը:

— Դուք բռնե՛ք Ջինիի մյուս ձեռքը:

Հարրին իր գոտու տակ մտցրեց թուրն ու Տեսակավորող գլխարկը: Ռոնը բռնեց Հարրիի պարեգոտից, իսկ Հարրին երկու ձեռքերն առաջ պարզելով բռնեց Ֆոքսի արտասովոր տաք փետուրներից:

Աննկարագրելի թեթևություն տարածվեց նրա ամբողջ մարմնով, և հաջորդ վայրկյանին նրանք վզզոցով դեպի վեր էին սլանում խողովակով: Հարրին լսում էր, ինչպես է Լոքհարթը պատերին խփվելով անդադար ասում.

— Ջարմանալի՛ է... զարմանալի՛ է... Հրա՛շք է սա... իսկական կախարդանք:

Սառը քամին սուրում էր Հարրիի մազերի միջով, և նա դեռ չէր հասցրել ծանծրանալ իրենց սլացքից, երբ բոլոր չորսն էլ կանգնեցին Լալկան Մարթայի զուգարանում: Մինչ Լոքհարթն ուղղում էր իր գլխարկը, լվացարանը կրկին հետ բարձրացավ ու գրավեց իր սովորական դիրքը:

Մարթան պլշեց նրանց վրա:

— Դու ո՛ղջ ես, — աչքերը թարթելով ասաց նա Հարրիին:

— Ցավում եմ, որ հիասթափեցրի քեզ, — մռայլ ասաց Հարրին, արյան կաթիլներն ու մամռացելիք մաքրելով իր ակնոցի ապակիներից:

— Ա՛հ... Ես պարզապես մտածում էի, որ եթե դու մեռնեիր, ես քեզ հետ մեծագույն հաճույքով կկիսեի իմ զուգարանը, — արծաթափայլ շառագունելով ասաց Մարթան:

— Ուուըը՛ղղ, — ասաց Ռոնը, երբ նրանք արդեն դուրս էին եկել զուգարանից դեպի մութ միջանցքը, — Հա՛րրի, կարժես Մարթան սիրահարվել է քեզ: Ջի՛նի, դու մրցակցուհի ունես:

Բայց արցունքները դեռ անձայն հոսում էին Ջինիի այտերով:

— Իսկ հիմա ու՞ր, — ասաց Ռոնը, անհանգիստ նայելով Ջինիին: Հարրին ցույց տվեց ուղղությունը:

Ֆոքսն առաջնորդում էր նրանց՝ ոսկեգույն ցուք տարածելով միջանցքով:
Նրանք գնացին փյունիկի հետևից և մի քանի վայրկյանից հայտնվեցին
պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի աշխատասենյակի դռան առաջ:

Հարրին թակեց դուռն ու ներս հրեց:

Գլուխ 18. Դոբիի պարզեր

Մի պահ լռություն տիրեց, երբ Հարրին, Ռոնը, Ջինին ու Լոքհարթը կանգնեցին դռան շեմին՝ ոտքից գլուխ ծածկված կոյուղու կեղտով ու մամռացեխով, իսկ Հարրին՝ նաև արյունով: Հետո մի ձիչ լսվեց.

— Ջի՛նի...

Տիկին Ուիզլին էր, որը բուխարու առաջ նստած լաց էր լինում: Նա ոտքի ցատկեց, նրա հետևից էլ պարոն Ուիզլին, և երկուսով նետվեցին դեպի իրենց դստրիկը: Հարրին, սակայն, նայում էր սենյակի խորքը: Բուխարու կողքին կանգնած էր պրոֆեսոր Դամբլդորը՝ թեքված պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի կողմը, որը ձեռքերը կրծքին սեղմած, խոր շնչում էր, ասես շնչառությունը վերականգնելու համար: Ֆոքսը քամի բարձրացնելով թռավ Հարրիի ուսից ու նստեց Դամբլդորի ուսին ձիշտ այն պահին, երբ Հարրին ու Ռոնը հայտնվեցին տիկին Ուիզլիի գրկի մեջ:

— Դուք փրկեցի՛ք նրան: Դուք փրկեցի՛ք նրան: Ինչպե՞ս կարողացաք:

— Կարծում եմ, բոլորս էլ կուզենայինք իմանալ դա, — ցածր ձայնով ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Տիկին Ուիզլին բաց թողեց Հարրիին, որը մի պահ տատանվելուց հետո, մոտեցավ և գրասեղանին դրեց Տեսակավորող գլխարկը, սուտակներով զարդարված երախակալով թուրը և այն, ինչ մնացել էր Ռոդվելի օրագրից:

Հետո նա սկսեց պատմել: Գրեթե տասնհինգ րոպե նա խոսում էր բացարձակ լռության մեջ: Նա պատմեց, ինչպես ինքը լսում էր անմարմին ձայնը, ինչպես Հերմիոնան գլխի ընկավ, որ ինքը լսում էր խողովակների միջով շարժվող Բասիլիսկոսի ձայնը, ինչպես ինքն ու Ռոնը սարդերի հետևից գնացին Արգելված անտառ, ու Արագոգը նրանց հայտնեց, թե որտեղ էր մահացել Բասիլիսկոսի վերջին զոհը, ինչպես ինքը կռահեց, որ զոհը Լալկան Մարթան էր եղել, որ, ամենայն հավանականությամբ, Գադտնի սրահի մուտքը հենց նրա զուգարանում էր գտնվում...

— Շատ բարի, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, երբ Հարրին դադար տվեց, — այսպիսով, դուք հայտնաբերեցիք Գադտնի սրահի մուտքը՝

Ճանապարհին հարյուրավոր դպրոցական կանոններ ոտնատակ անելով... Բայց ի վերջո, ինչպե՞ս կարողացաք ընդհանրապես ողջ դուրս գալ այնտեղից, Փո՛թթեր:

Հարրին արդեն երկար խոսելուց խռպուտած ծայնով, շարունակեց պատմել Ֆոքսի շատ ժամանակին հասած օգնության մասին, և թե ինչպես Տեսակավորող գլխարկը տվեց նրան սուտակներով զարդարված թուրը: Բայց հետո նա սկսեց կմկմալ: Մինչ այդ նա խուսափել էր որևէ խոսք ասել Ռոդվելի օրագրի և Ջինիի մասին, որը կանգնած էր գլուխը հենած տիկին Ուիզլիի ուսին: Արցունքներն անձայն հոսում էին նրա այտերով: Իսկ եթե Ջինիին հեռացնե՞ն դպրոցից, խուճապահար մտածում էր Հարրին: Ռոդվելի օրագիրն այլևս չէր աշխատում... Ինչպե՞ս կարող էին իրենք ապացուցել, որ նա էր ստիպել Ջինիին անել այդ ամենը:

Հարրին բնագդաբար նայեց Դամբլդորին, որը հանգիստ ժպտում էր: Բուխարու հանդարտ կրակի արտացոլումն առկայծում էր նրա ակնոցի կիսալուսնաձև ապակիների մեջ:

— Ինձ առավելապես հետաքրքրում է, թե ինչպես էր կարողացել Լորդ Վոլդեմորթը հմայել Ջինիին, երբ իմ աղբյուրներն ինձ տեղեկացնում էին, որ նա թաքնված է Ալբանիայի անտառներում:

Մի մեծ քար ընկավ Հարրիի սրտից, և հանգստությունն ու վստահությունը տաք ալիքով ողողեցին նրա ամբողջ մարմինը:

— Ի-ի-ի՞նչ, — ասաց պարոն Ուիզլին ապշահար դեմքով, — Գիտեք-թե-ովը հմայե՞լ է մեր Ջինիին... Բայց Ջինին չի... Բայց Ջինին ինչպե՞ս... Իսկապե՞ս...

— Այս օրագրի միջոցով, — արագ ասաց Հարրին և օրագիրը սեղանից վերցնելով ցույց տվեց Դամբլդորին: — Ռոդվելն այս օրագիրը գրել ու հմայել էր դեռ տասնվեց տարեկանում, երբ սովորում էր Հոգվարթսում:

Դամբլդորը Հարրիի ձեռքից վերցրեց օրագիրը և իր երկար ծուռ քթի վրա դրված ակնոցի տակից սկսեց հետաքրքրությամբ դիտել օրագրի կիսաայրված, ճմրթված էջերը:

— Փայլուն միտք է, — ցածրաձայն ասաց նա: — Անշուշտ, կարելի է ասել, որ նա Հոգվարթսում երբևէ սովորած թերևս ամենափայլուն ու տաղանդավոր

ուսանողն է եղել, — նա շրջվեց դեպի Ուիզլիները, ովքեր կատարելապես չփոթված ու վիատ տեսք ունեին:

— Շատ քչերը գիտեն, որ Լորդ Վոլդեմորթի անունը մի ժամանակ եղել է՝ Թոմաս Րոդվել: Ես ինքս նրան դաս եմ տվել Հոգվարթսում, հիսուն տարի առաջ: Դպրոցն ավարտելուց հետո նա անհետացավ... Ճամփորդեց աշխարհի ամենահեռավոր անկյուններում... խորացավ սև արվեստների մեջ, շփվեց հրաշագործ ռասայի ամենաստոր և չար ներկայացուցիչների հետ, ենթարկվեց այնքան բազում վտանգավոր դյութական փոխակերպումների, որ երբ կրկին հայտնվեց որպես Լորդ Վոլդեմորթ, գրեթե անձանաչելի էր դարձել: Հազիվ թե որևէ մեկը որևէ կապ տեսներ Լորդ Վոլդեմորթի և այն բարետես ու խելացի տղայի միջև, որը մի ժամանակ Հոգվարթսի Առաջին տղա աշակերտի շքանշանակիրներից էր:

— Բայց Ջինին, մեր Ջինին ի՞նչ կապ ունի նրա հետ:

— Ն-ն-նրա օր-րագ-գիրը, — հեկեկաց Ջինին, — ես գ-գրում էի դ-դրա մեե՛ջ, և նա ինձ պատ-տասխաննե՛ր էր գրում ամբողջ տարիի՛ն...

— Ջի՛նի, — ասաց պարոն Ուիզլին շնչասպառ, — մի՞թե ես քեզ ոչինչ չեմ սովորեցրել: Քանի՞ անգամ եմ ասել քեզ, երբեք մի՛ վստահիր որևէ մտածող բանի, եթե չես տեսնում, թե որտեղ է գտնվում նրա ուղեղը: Ինչու ինձ կամ մայրիկիդ ցույց չես տվել այդ օրագիրը: Նմա՛ն կասկածելի առարկա... Միանգամայն պարզ է, որ այն պետք է սև ուժերով ներծծված լիներ:

— Ես չգիտեիի՛ր... — հեկեկում էր Ջինին: — Ես այն գտա մայրիկի գնած գրքերից մեկի միջից... Ես մտածեցի, որ ինչ-որ մեկը պարզապես դրել է գրքի մեջ ու մոռացել դրա մասին...

— Օրիորդ Ուիզլին պետք է անմիջապես գնա հիվանդանոցային աշտարակը, — անառարկելիորեն միջամտեց Դամբլդորը: — Նա անտանելի ծանր փորձության է ենթարկվել: Ոչ մի պատիժ չի լինի: Նույնիսկ նրանից շատ ավելի հասուն և փորձառու հրաշագործներն են ընկել Լորդ Վոլդեմորթի ծուղակը:

Նա քայլեց դեպի դուռը և բաց արեց այն:

— Անկողնային հանգիստ և մի մեծ գավաթ տաք շոկոլադ: Դրանից իմ տրամադրությունը միշտ բարձրանում է, — ավելացրեց նա՝ բարեսրտորեն

աչքով անելով Ջինին: — Մադամ Պոմֆրին դեռ արթուն է: Նա Բասիլիսկոսի զոհերին մանդրագորի թուրմ է խմեցնում: Չեմ կասկածում, որ մի քանի րոպեից բոլորը կվերակենդանանան:

— Ուրեմն, Հերմիոնան կապաքինվի, — զվարթ ասաց Ռոնը:

— Ոչ մեկը ոչ մի լուրջ վնաս չի կրել, — ասաց Դամբլդորը:

Տիկին Ուիզլին դուրս տարավ Ջինին, և պարոն Ուիզլին անչափ ցնցված տեսքով հետևեց նրանց:

— Գիտե՞ս ինչ, Միներվա, — մտազբաղ ասաց պրոֆեսոր Դամբլդորը, — ես կարծում եմ, որ այս ամենի կապակցությամբ արժե մի մեծ խնջույք կազմակերպել: Կարո՞ղ եմ խնդրել քեզ ոտքի հանել մեր խոհանոցները:

— Շատ լավ, — արագ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ նույնպես շարժվելով դեպի դուռը, — ուրեմն դուք մենակ կգբաղվեք Փոթթերի և Ուիզլիի գործով:

— Անշուշտ, — ասաց Դամբլդորը:

Երբ նա դուրս եկավ, Հարրին ու Ռոնը անվստահ նայեցին Դամբլդորին: Այդ ի՞նչ էր ուզում ասել՝ Փոթթերի և Ուիզլիի գործով... Միթե... Մի՞թե նրանք պատրաստվում են պատժել իրենց:

— Ես հիշում եմ, որ երկուսիդ էլ զգուշացրել եմ, դպրոցական ևս մեկ կանոնակարգ խախտելու դեպքում ձեզ սպասվող հետևանքների մասին. ասել եմ, որ ստիպված կլինեմ հեռացնել ձեզ դպրոցից, — ասաց Դամբլդորը:

Ռոնը սարսափահար բացեց բերանը:

— Ինչը միայն ապացուցում է այն իմաստուն միտքը, որ ամենափորձառու մարդն իսկ, պիտի պատրաստ լինի երբեմն հետ վերցնելու իր սեփական անշրջահայաց խոստումները, — ժպտալով շարունակեց նա, — դուք երկուսդ կստանաք Դպրոցին մատուցած արտակարգ ծառայության պատվո զինավահաններ, և... Այո՛... երկու հարյուրական միավոր յուրաքանչյուրիդ՝ ի օգուտ Գրիֆինդորի հաշվին:

Ռոնը շառագունեց ինչպես Լոքհարթի վալենտինյան վարդերը և բերանը փակեց:

— Բայց այստեղ կա մեկը, որը զարմանալիորեն համեստաբար լռում է այս վտանգավոր արկածի մեջ կատարած իր դերի մասին, — ավելացրեց Ղամբելդորը, — Ինչու՞ եք ձեզ այդքան համեստ պահում, Գի՛լդերոյ:

Հարրին ցնցվեց: Նա լրիվ մոռացել էր Լոքհարթի մասին: Նա շրջվեց ու տեսավ, որ Լոքհարթը կանգնած էր սենյակի անկյունում, դեռ անմիտ, երջանիկ ժպիտը դեմքին: Երբ Ղամբելդորը դիմեց նրան, Լոքհարթը ուսի վրայով հետ նայեց, որ տեսնի, թե ու՞մ հետ էր նա խոսում:

— Պրոֆեսոր Ղա՛մբելդոր, — արագ ասաց Ռոնը, — դժբախտ պատահար եղավ Գադտնի սրահում, պրոֆեսոր Լոքհարթը...

— Ես պրոֆեսոր եմ, — ուրախ զարմանքով հարցրեց Լոքհարթը, — աստված իմ... իսկ ես կարծում էի, թե անհույս ապիկարի մեկն եմ... Ուրեմն սխալվում էի... Ի՞նչ լավ է...

— Նա փորձեց մեր Հիշողությունը չարակնել իմ կախարդական փայտիկով, բայց իմ փայտիկը հետադարձ հարվածով խփեց հենց իրեն, — հանդարտ բացատրեց Ռոնը Ղամբելդորին:

— Ա՛յ-ա՛յ-ա՛յ... — ասաց Ղամբելդորը գլուխն օրորելով և դողացնելով իր երկար արծաթափայլ բեղերը, — պատժվեցիր քո իսկ սեփական թրով, Գի՛լդերոյ...

— Թրո՞վ... — մտազբաղ ասաց Լոքհարթը, — երբեք ոչ մի թուր չեմ ունեցել: Իսկ ա՛յ, այդ տղան ունի: Եթե խնդրեք, նա ձեզ ցույց կտա իր թուրը:

— Եթե խնդրեմ քեզ, Ռո՛ն, պրոֆեսոր Լոքհարթին նույնպես չե՞ս ուղեկցի հիվանդանոցային աշտարակը, — ասաց Ղամբելդորը Ռոնին, — Ես կուզենայի մի քանի րոպե առանձին խոսել Հարրիի հետ...

Լոքհարթը պարային քայլվածքով դուրս գնաց: Ռոնը դուռը փակելուց առաջ մի հետաքրքրված հայացք նետեց Հարրիին ու Ղամբելդորին:

Ղամբելդորը մոտեցավ բուխարու մոտ դրված աթոռներից մեկին:

— Նստի՛ր, Հա՛րրի, — ասաց նա, և Հարրին նստեց՝ իրեն շատ նյարդային ու լարված զգալով:

— Նախ և առաջ, Հա՛րրի, ուզում եմ շնորհակալություն հայտնել քեզ, — ասաց Ղամբելդորը կրկին փայլեցնելով աչքերը: — Գադտնի սրահում դու

ակնհայտորեն բացարձակ նվիրվածություն ես ցուցաբերել իմ նկատմամբ: Ուրիշ ոչինչ չէր կարող դրդել Ֆոքսին օգնության գալ քեզ:

Նա մեղմ շոյեց Ֆոքսի գլուխը, որը հանգիստ ծվարել էր նրա ծնկին: Հարրին ամաչկոտ ժպտաց, մինչ Դամբլդորը դիտում էր իրեն:

— Եվ այսպես, դու հանդիպեցիր Թոմ Ռոդվելին, — մտազբաղ ասաց Դամբլդորը, — պատկերացնում եմ, թե նա ինչքա՛ն էր հետաքրքրված քեզնով...

Հանկարծ այն մտատանջ միտքը, որը Հարրին հանգիստ չէր տալիս, ինքնաբերաբար դուրս ժայթքեց նրա բերանից:

— Պրոֆեսոր Դա՛մբլդոր... Ռոդվելն ասաց, որ ես նման եմ իրեն... Տարօրինակ նմանություն, ասաց նա...

— Իսկապե՞ս, — ասաց Դամբլդորը իր խիտ, արծաթափայլ հոնքերի տակից մտազբաղ նայելով Հարրին: — Իսկ դու ի՞նչ ես կարծում, Հա՛րրի...

— Ես նրան նման չեմ, — ասաց Հարրին ավելի բարձր, քան մտադիր էր, — ես... ես... ես Գրիֆինդորից եմ...

Բայց նա անմիջապես լռեց՝ տագնապած ուղեղի մեջ հայտնված զզվելի կասկածից:

— Պրոֆեսոր, — սկսեց խոսել նա, — Տեսակավորող գլխարկն ինձ ասաց, որ ես... որ ես մեծ հաջողության կհասնեի Սլիդերինում: Դպրոցում բոլորը նույնիսկ մի պահ կարծում էին, որ ես եմ Սլիդերինի ժառանգը... որովհետեւ ես շահմարաշուրթ եմ...

— Դու շահմարաշուրթ ես, Հա՛րրի, — հանգիստ ասաց պրոֆեսոր Դամբլդորը, — որովհետեւ Լորդ Վոլդեմորթը, որը Սալազար Սլիդերինի վերջին կենդանի հետնորդն էր, նույնպես շահմարաշուրթ էր: Ես ենթադրում եմ, որ այն գիշեր այդ սպիի հետ միասին նա քեզ է փոխանցել նաև իր հզորությունների մի մասը, անշուշտ, առանց այդպիսի մտադրություն ունենալու...

— Վոլդեմորթն ի՞նձ է փոխանցել իր ուժերը, — ասաց Հարրին, ասես կայծակնահար:

— Դա է առայժմ իմ միակ բացատրությունը...

— Ուրեմն... ուրեմն ես պետք է Սիզերինում լինե՞մ, — ասաց Հարրին հուսահատ նայելով Դամբլդորի դեմքին: — Տեսակավորող գլխարկը իմ մեջ տեսնում էր Սիզերինի ուժերը... բայց նա ինձ...

— Ուղարկեց Գրիֆինդոր, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը: — Ինձ լսի՛ր, Հա՛րրի: Դու ունես բոլոր այն առանձնահատկությունները, որոնք Սալազար Սիզերինը շատ էր գնահատում իր ընտրյալ ուսանողների մեջ. նախ՝ իր իսկ սեփական շատ հազվագյուտ ունակությունը, շահմարալեզվին տիրապետելը... նաև՝ հնարամտություն... նպատակասլացություն... որոշակի արհամարհանք կանոնների նկատմամբ... — ավելացրեց նա կրկին ցնցելով իր երկար բեղերը, — բայց, այնուամենայնիվ, Տեսակավորող գլխարկը քեզ ուղարկեց Գրիֆինդոր: Չե՞ս կռահում, թե ինչու: Լավ մտածի՛ր:

— Գլխարկն ինձ ուղարկեց Գրիֆինդոր, — խուլ ձայնով ասաց Հարրին, — որովհետև ես նրան խնդրեցի, որ ինձ Սիզերին չուղարկի...

— Ճիշտ այդպես, Հա՛րրի — ասաց Դամբլդորը՝ գլխով անելով, — հենց դա էլ քեզ բացարձակապես տարբեր է դարձնում Թոմ Րոդվելից: Հա՛րրի, իրականում մեր բուն էությունը բացահայտում են մեր ընտրությունները, և շատ ավելի ճիշտ, քան մեր կարողությունները: Ընտրություններն են մեզ տարբեր դարձնում մյուսներից:

Հարրին ապշահար նստած էր աթոռին:

— Եթե քեզ ապացույց է պետք, որ Գրիֆինդորն է քո ճիշտ միաբանությունը, մոտիկից նայիր ա՛յ, սրան: Նա ձեռքն առաջ մեկնեց և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի սեղանից վերցրեց արյունով ողողված արծաթյա թուրն ու փոխանցեց Հարրիին: Հարրին ապշադեմ վերցրեց թուրն ու ձեռքի մեջ պտտեց բուխարու լույսից փայլատակող սուտակներով զարդարված երախակալը: Ու հանկարծ նա տեսավ երախակալի տակ փորագրված անունը...

Գոդրիկ Գրիֆինդոր...

— Միայն իսկական գրիֆինդորցին կկարողանար դուրս հանել դա գլխարկի միջից, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը:

Մի պահ երկուսն էլ լռեցին: Դամբլդորը բացեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի գրասեղանի դարակներից մեկը և միջից մի կտոր մագաղաթ, գրչափետուր ու թանաքաման հանեց:

— Քեզ հիմա առաջին հերթին պետք է մի լավ ընթրիք ու երկար հանգիստ քուն, Հա՛րրի: Ես քեզ առաջարկում եմ իջնել Մեծ դահլիճ: Խնջույքն արդեն սկսված կլինի: Իսկ ես դեռ մի նամակ պիտի գրեմ Ագքաբան, որ մեր հանդավարների պահապանին անմիջապես հետ ուղարկեն: Դրանից բացի, «Մարգարե» օրաթերթում մի հայտարարություն պիտի տեղադրեմ հաջորդ տարի սև ուժերից ինքնապաշտպանության ուսուցչի թափուր տեղի համար: Զարմանալիորեն հաճախ է այդ պաշտոնը թափուր լինում մեզ մոտ... — մեղմ ժպտալով ավելացրեց նա:

Հարրին ոտքի կանգնեց և քայլեց դեպի դուռը: Հագիվ էր նա ձեռքը հասցրել դռան բռնակին, երբ այն կատաղի ուժով մի կողմ թռավ ու գրմփոցով հարվածեց պատին:

Դռան շեմին կանգնած էր Լուցիուս Մալֆոյը, կատաղությունից կարմրատակած դեմքով: Իսկ նրա թևի տակ կուչ եկած ու գրեթե ոտքից գլուխ վիրակապերով փաթաթված՝ կանգնած էր... Դոբին:

— Բարի երեկո, Լու՛ցիուս, — բարեհամբույր ասաց Դամբլդորը:

Պարոն Մալֆոյն այնպիսի թափով մտավ սենյակ, որ Հարրիի կողքով անցնելիս քիչ մնաց նրան ցած գցեր: Դոբին մանրաքայլ վազեց նրա հետևից և կուչ եկավ նրա թիկնոցի փեշի տակ, դեմքին բացահայտ սարսափի արտահայտությամբ:

— Եվ այսպես... — ասաց Լուցիուս Մալֆոյը՝ իր սառը աչքերը հառելով Դամբլդորին. — Դու վերադարձել ես: Հոգաբարձուները գրկել են քեզ լիազորություններից, բայց դու, միևնույն է, որոշել ես վերադառնալ Հոգվարթս:

— Դու երևի դեռ տեղյակ չես, Լու՛ցիուս, — մեղմ ժպիտը դեմքին հանդարտ ասաց Դամբլդորը, — ես հաղորդագրություններ եմ ստացել այսօր մյուս տասնմեկ հոգաբարձուներից: Ճիշտն ասած, ինձ թվաց թե բվերի մրրկահողմի մեջ եմ ընկել: Նրանք լսել էին, որ Արթուր Ուիզլիի դուստրն է սպանվել, և աղաչում էին ինձ անմիջապես վերադառնալ դպրոց: Նրանք համոզված են, որ այս գործին

լավագույնս համապատասխանող անձն առայժմ ես եմ: Իմիջիայլոց, նրանք ինձ շատ տարօրինակ բաներ պատմեցին: Մի քանիսը, կարծես, այն կարծիքին էին, որ դու սպառնացել ես անիծել նրանց ընտանիքների անդամներին, եթե նրանք չստորագրեն իմ լիազորությունների կասեցման մասին որոշման տակ:

Պարոն Մալֆոյը նույնիսկ ավելի գունատվեց, քան սովորաբար, բայց նրա աչքերը կարծես անսահման կատաղություն արտանետող երկու հրակնատներ լինեին:

— Եվ ի՞նչ, — դու արդեն կասեցրե՞լ ես հարձակումները, դու արդեն բռնե՞լ ես հանցագործին, — չարախինդ ժպտաց նա:

— Այո՛, — ժպտալով ասաց Դամբլդորը:

— Ե՞վ... — կտրուկ ասաց պարոն Մալֆոյը, — ...Ո՞վ է նա:

— Նույն անձը, ինչ անցած անգամ, Լու՛ցիուս, — ասաց Դամբլդորը, — բայց այս անգամ Լորդ Վոլդեմորթը ուրիշի ձեռքերով էր անում իր կեղտոտ գործը, իր հին օրագրի օգնությամբ:

Դամբլդորը, ուշադիր հետևելով Մալֆոյի արձագանքին, սեղանից բարձրացրեց փոքրիկ սև գիրքը, որի կենտրոնում հսկայական այրված անցք էր առաջացել: Իսկ Հարրին ուշադիր դիտում էր Դոբբին:

Դովլաթն իրեն շատ տարօրինակ էր պահում: Նրա մեծ աչքերը շատ խորիմաստ կենտրոնացել էին Հարրիի վրա, և նա արագ-արագ մատով ցույց էր տալիս մե՛կ օրագիրը, մե՛կ պարոն Մալֆոյին ու հետո փոքրիկ բռունցքով ուժեղ խփում իր գլխին:

— Աա՛... — դանդաղ արձագանքեց պարոն Մալֆոյը:

— Շա՛տ խելացի ծրագիր էր, — ասաց Դամբլդորը խիստ ծայնով, շարունակելով նայել ուղիղ Մալֆոյի աչքերի մեջ, — որովհետև, եթե Հարրին, — պարոն Մալֆոյն այդ պահին խայթոցի պես կարճ հայացք նետեց Հարրիի վրա, — ու նրա ընկեր Ռոնը չլինեին, ապա, ամենայն հավանականությամբ, ամբողջ մեղքը կընկներ Ջինի Ուիզլիի վրա: Ոչ ոք չէր կարողանա ապացուցել, որ նա գործել է ոչ իր կամքով...

Պարոն Մալֆոյը ոչինչ չասաց: Նրա դեմքը հանկարծ դիմակի պես անշարժացավ:

— Եվ պատկերացրե՛ք, թե ի՞նչ կկատարվեր հետո, — շարունակեց Դամբլդորը: — Ուիզլիները մեր ամենաճանաչված տոհմիկ հրաշագործ ընտանիքներից են: Պատկերացրե՛ք, թե ինչ ազդեցություն կունենար Արթուր Ուիզլիի և նրա՝ Մագլների պաշտպանության օրինագծի վրա այն փաստը, որ հենց իր աղջիկը բռնվել է մագլածիկների վրա մահացու հարձակումներ կատարելու համար: Մեծ բախտավորություն էր, որ օրագիրը հայտնաբերվեց, և Ռոդվելի հիշողությունները ջնջվեցին այնտեղից: Ո՛վ կարող է ասել, թե ինչպիսի հետևանքներ կլինեին...

Պարոն Մալֆոյն իրեն ստիպեց արձագանքել.

— Մեծ բախտավորություն էր... — ասաց նա մռայլված:

Իսկ Դոբին նրա թիկունքում շարունակում էր մատնացույց անել մե՛կ օրագիրը, մե՛կ պարոն Մալֆոյին, մե՛կ էլ բռնեցքով հարվածել իր գլխին:

Եվ Հարրին հանկարծ հասկացավ: Նա գլխով արեց Դոբին, և Դոբին նահանջեց սենյակի անկյունը՝ ինքն իր ականջները որպես պատիժ ոլորելով:

— Իսկ դուք չգիտե՞ք, թե ինչպես էր Ջինիի ձեռքն ընկել այդ օրագիրը, պարոն Մալֆոյ, — հարցրեց Հարրին:

— Ինչպե՞ս կարող եմ իմանալ, թե այդ հիմար աղջիկը որտեղից է վերցրել այս օրագիրը, — ասաց նա:

— Որովհետև դուք ինքներդ տվեցիք նրան այս օրագիրը, — ասաց Հարրին, — «Ֆլարիշ և Բլոթս» գրախանութում: Դուք վերցրիք նրա տրանսֆիգուրացիայի հնամաշ գիրքը և աննկատ մեջը դրեցիք այս օրագիրը, մոռացե՞լ եք:

Նա տեսավ, ինչպես պարոն Մալֆոյի ձերմակ ձեռքերը կծկվեցին ու սեղմվեցին բռնեցքների մեջ:

— Ապացուցե՛ք, — քթի տակ ասաց նա:

— Օ՛հ, ոչ ոք չի կարող նման բան անել... — ասաց Դամբլդորը ժպտալով Հարրին, — հատկապես հիմա, երբ Ռոդվելի հիշողությունները ջնջվել են օրագրից: Մյուս կողմից ես քեզ խորհուրդ եմ տալիս, Լուցիուս, այլևս ոչ մեկին դիտավորյալ կամ պատահաբար չտալ Լորդ Վոլդեմորթի դպրոցական հին իրերից: Եթե դրանցից որևէ մեկը կրկին հայտնվի անմեղ ձեռքերում, կարծում եմ,

որ առաջին հերթին Արթուր Ուիզլին կհոգա, որպեսզի հետքերը հետ բերեն քեզ մոտ...

Լուցիուս Մալֆոյը մի պահ կանգնեց տեղում: Հարրին պարզորոշ տեսավ, թե ինչպես էր ջղաձգվում նրա աջ ձեռքը, ասես բնագդաբար ձգվելով դեպի իր կախարդական փայտիկը: Բայց նա շրջվեց դեպի իր տնային ալիք:

— Գնացի՛նք, Դո՛բի:

Նա շեշտակի մի կողմ հրեց դուռը և դռան բացվածքի միջով ոտքի հարվածով դուրս հրեց Դոբիին, որը կաղալով շտապում էր վազել տիրոջ ցույց տված ուղղությամբ: Հարրին ու Դամբլդորը լսեցին, ինչպես Դոբին ցավից կաղկանձելով գլորվեց ամբողջ միջանցքով: Հարրին մի պահ կենտրոնացած մտածում էր: Հետո նա գլխի ընկավ:

— Պրոֆեսոր Դա՛մբլդոր, — շտապ ասաց նա, — կարելի՞ է այդ օրագիրը վերադարձնել, պարոն Մալֆոյին, խնդրում եմ...

— Իհարկե, Հա՛րրի, — հանդարտ ասաց Դամբլդորը — ...բայց շտապի՛ր, խնջույքն արդեն սկսվել է:

Հարրին ճանկեց օրագիրը և դուրս վազեց սենյակից: Միջանցքի շրջադարձի հետևից դեռ լսվում էր ցավից կաղկանձող Դոբիի լացուկոծը: Շտապելով ու անչափ հուսալով, որ իր ծրագիրը կաշխատի, Հարրին հանեց իր կոշիկներից մեկը, ոտքից դուրս քաշեց կոյուղու ցեխով կեղտոտված, գարշահոտ գուլպան և օրագիրը խցկեց դրա մեջ: Հետո նա առաջ վազեց մութ միջանցքով:

Հարրին նրանց հասավ աստիճանների գլխին:

— Պարոն Մա՛լֆոյ, — շնչասպառ բղավեց նա, սահելով միջանցքի հարթ հատակով, որպեսզի կանգնի ուղիղ նրա կողքին, — ես ձեզ մի բան պիտի տամ:

Եվ նա գարշահոտ գուլպան խցկեց ուղիղ պարոն Մալֆոյի ձեռքը:

— Սա ի՞նչ է...

Պարոն Մալֆոյը դուրս քաշեց գուլպան օրագրի վրայից, մի կողմ նետեց այն, նայեց արդեն անպետք օրագրին և ատելությամբ լի հայացքը բարձրացրեց Հարրիի վրա:

— Շատ շուտով դու կարժանանաս նույն անփառունակ վախճանին, ինչ ծնողներդ, Հա՛րրի Փո՛թեր, — ցածրաձայն ասաց նա, — ամեն ինչի մեջ քիթդ խոթելու հիմար հատկությունը հաստատ նրանցից ես ժառանգել:

Նա շրջվեց, որպեսզի հեռանա:

— Այստեղ արի՛, Ղո՛թի... Արի՛, ասում եմ...

Բայց Ղոթին տեղից չշարժվեց: Նա ձեռքի մեջ պահել էր Հարրիի զգվելի, ցեխակորույս գուլպան, և այնպես էր նայում դրան, ասես մի թանկարժեք գանձ լիներ:

— Տերը Ղոթին գուլպա տվեց... — ասաց դովլաթը հիացմունքով, — ...Ղոթին գուլպա տվեց...

— Դա ի՞նչ է... — գոռաց պարոն Մալֆոյը. — Ի՞նչ ես մրթմրթում...

— Ղոթին գուլպա ունի ... — ասես ինքն իր ասածին չհավատալով կրկնեց Ղոթին: — Տերը նետեց գուլպան... իսկ Ղոթին բռնեց..., և Ղոթին... Ղոթին ազատ է...

Լուցիուս Մալֆոյն արձանացած նայեց դովլաթին ու կատաղած գոռաց Հարրիի վրա.

— Տղա՛, քո պատճառով ես կորցրի ծառայիս...

Բայց Ղոթին համարձակ ասաց.

— Դու ոչ մի վնաս չես հասցնի Հարրի Փոթերին: Ուժեղ գմփոց լսվեց, ու պարոն Մալֆոյը հետ թռավ դեպի աստիճանները և երեք-երեք աստիճան գլորվելով ու գլուխկոնձի տալով, ոտք ու գլուխն իրար խառնված, վայրէջք կատարեց ներքևի հարկի աստիճանահարթակի վրա: Նա ոտքի կանգնեց կապտաբոսորագույն դեմքով և հանեց իր կախարդական փայտիկը: Բայց Ղոթին բարձրացրեց իր երկար մատներից մեկն ու սպառնալից թափահարեց:

— Դու պիտի հեռանաս հենց հիմա, — հաստատական ասաց նա՝ մատը ցցելով պարոն Մալֆոյի վրա, — Դու մատով էլ չե՛ս դիպչի Հարրի Փոթերին... Դու կհեռանա՛ս հենց հիմա...

Լուցիուս Մալֆոյն ընտրություն չունեց: Նա մի անգամ էլ մի թունոտ հայացք նետեց նրանց վրա, փաթաթվեց իր թիկնոցի մեջ ու աստիճաններով ցած շտապեց:

— Հարրի Փոթթերն ազատեց Դոբիին, — երգեցիկ ծղրտաց Դոբին, վարից վեր նայելով Հարրիին և իր լուսարձականման աչքերի մեջ արտացոլելով մոտակա լուսամուտից ներս հոսող լուսնի լույսը, — Հարրի Փոթթերն ազատություն տվեց Դոբիին:

— Արեցի, ինչ կարող էի, Դո՛բի, — ժպտալով ասաց Հարրին, — պարզապես խոստացիր, որ այլևս երբեք չես փորձի փրկել իմ կյանքը:

Դովլաթի այլանդակ դարչնագույն դեմքը հանկարծ ծաղկեց երջանիկ ժպիտով:

— Դո՛բի, ես ընդամենը մի հարց ունեմ, — ասաց Հարրին, մինչ Դոբին դողացող ձեռքերով ոտքին էր քաշում Հարրիի գուլպան, — Դու ինձ ասացիր, որ այս ամենը ոչ մի առնչություն չունի Գիտես-թե-ու՜մ հետ, հիշու՞մ ես...

— Ես ձեզ հուշում էի, սը՛ր, — ասաց Դոբին աչքերը չռելով, կարծես դրանից Հարրին պիտի հասկացած լիներ: — Դոբին ձեզ հուշում էր... Սև Լորդի անունը, մինչև նա չէր փոխել այն, կարելի էր ազատորեն ասել բարձրաձայն...

— Աա՛ա... — ասաց Հարրին, — լա՛վ, ես գնամ: Հիմա խնջույքը կսկսվի, և իմ ընկեր Հերմիոնան արդեն արթնացած կլինի...

Դոբին գրկեց Հարրիի մեջքն ու գլուխը դրեց նրա փորին:

— Հարրի Փոթթերը շա՛տ ավելի մեծ է, քան Դոբին կարծում էր, — հեկեկաց նա, — մնաս բարով, Հա՛րրի Փո՛թթեր:

Եվ բարձրաձայն ճրթոցով Դոբին անհետացավ:

ՅՈՐՁ

Հարրին արդեն մի քանի Հոգվարթսյան խնջույքների էր մասնակցել, բայց սրա նմանը դեռ չէր տեսել: Բոլորը գիշերանոցներով էին ու գիշերային զգեստներով, և խնջույքը շարունակվեց ամբողջ գիշեր մինչև առավոտ: Դժվար էր ասել, թե որն էր ամենաերջանիկ պահը, երբ Հերմիոնան վազելով եկավ ու ճչալով ասաց.

«Դու հասկացա՛ր, դու հասկացա՛ր...», թե՛ երբ Ջասթինը Հաֆլուփաֆի սեղանից վազելով մոտեցավ իր ձեռքը սեղմելու և անդադար ներողություններ էր

խնդրում, որ կասկածել էր իրեն... թե՛ երբ ժամը երեք անց կեսին հայտնվեց Հագրիդը, և այնպես ամուր թրմփացրեց Հարրիի ու Ռոնի ուսերին, որ նրանց քթերը մտան իրենց ափսեների մեջ... թե՛ երբ հայտարարվեց Հարրիի ու Ռոնի վաստակած չորս հարյուր միավորների մասին, որոնք Գրիֆինդոր միաբանությանը արդեն երկրորդ տարին ապահովեցին դպրոցի միաբանությունների գավաթով... թե՛ երբ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը հայտարարեց, որ այդ տարվա բոլոր քննությունները հանվել են՝ տարվա հատուկ հանգամանքների կապակցությամբ («Օ՛հ, ո՛չ...», արծազանքեց Հերմիոնան)... թե՛ երբ Դամբլդորը հայտարարեց, որ պրոֆեսոր Լոքհարթը, դժբախտաբար առջակա պատճառներով չի կարողանա վերադառնալ հաջորդ տարի, որովհետև պիտի զբաղվի իր հիշողությունը վերականգնելով: Նույնիսկ ուսուցիչներից մի քանիսը միացան այդ առթիվ ուսանողների ողջույնի բացականչություններին:

— Ափսո՛ս, — ասաց Ռոնը, ախորժակով կծելով ջեմով փքաբլիթը, — նա արդեն սկսել էր ինձ դուր գալ:

ՅՈՐՁ

Ամառային քառորդի մնացած մասն անցավ, ասես, ողողված արևի պայծառ լույսով: Հոգվարթսը վերադարձել էր իր սովորական առօրյային՝ միայն մի քանի փոքրիկ փոփոխություններով: Սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասերն ազատ էին («Բայց մենք հո ամեն դեպքում ինչքա՛ն գործնական փորձ ձեռք բերեցինք», ասաց Ռոնը դժգոհ Հերմիոնային): Իսկ Լուցիուս Մալֆոյին հեռացրել էին դպրոցի հոգաբարձու վերահսկիչի պաշտոնից: Դրաքոն այլևս այնպիսի տեսքով չէր քայլում դպրոցում, ասես այն իր տոհմական կավածքը լիներ: Ընդհակառակը, նա շատ ինքնամփոփ էր ու վհատ: Իսկ Ջինի Ուիզլին կրկին երջանիկ էր ու ծիծաղկոտ:

Շատ շուտով եկավ Հոգվարթսի ճեպընթացով տուն վերադառնալու ժամանակը: Հարրին, Ռոնը, Հերմիոնան, Ֆրեդը Ջորջն ու Ջինին մի ամբողջ խցիկ էին զբաղեցրել գնացքում: Նրանք այդ վերջին մի քանի ժամը, երբ

արծակուրդներից առաջ դեռևս թույլատրվում էր հրաշագործել, օգտագործեցին իրենց ուզածի չափ «Պայթուցիկ տուզ» խաղալու համար, արծակեցին Ֆրեդի «Դոկտոր Ֆիլիբաստերի անկրակ հրավառության» ամենավերջին գլանակը և մի կուշտ վարժվեցին հմայանքով միմյանց զինաթափելու մեջ: Հարրիի մոտ բոլորից լավ էր ստացվում:

Նրանք գրեթե հասել էին Քինգզ Քրոս կայարան, երբ Հարրին հանկարծ հիշեց.

— Ջի՛նի, իսկ դու ի՞նչ էիր տեսել, ի՞նչն Փերսին չէր ուզում, որ պատմես որևէ մեկին:

— Ա՛խ, հա՛... — հռիռաց Ջինին, — Փերսին ընկերուհի ունի:

Ֆրեդն իր ձեռքի գրքերի տրցակը ցած գցեց Ջորջի գլխին:

— Ի՞նչ...

— Դա այն ռեյվենքլոցի Ավագ աղջիկն է, որը քարացել էր Հերմիոնայի հետ՝ Պենելոպե Քլերվորթերը, — ասաց Ջինին, — ահա թե ում էր նա գրում անցած ամառ: Նրանք ամբողջ տարի գաղտնի հանդիպում էին դպրոցում: Մի օր ես պատահաբար մի դատարկ լսարան մտա ու տեսա, թե ինչպես էին նրանք համբուրվում: Փերսին ինքն իրեն կորցրել էր, երբ նա... դեհ, հիշում եք... երբ Պենելոպեն Հերմիոնայի հետ հարձակման էր ենթարկվել: Դուք նրան ձեռք չեք առնի, չէ՞, — անհանգստացած ավելացրեց նա:

— Երազել անգամ չէի կարող նման առիթի մասին, — ասաց Ֆրեդը, որն այնպիսի տեսք ուներ, ասես իր ծննդյան օրը ժամանակից շուտ էր եկել:

— Իհարկե, ո՛չ, — հռիռալով ասաց Ջորջը:

Հոգվարթսի ձեպընթացը դանդաղեցրեց ընթացքը և վերջապես կանգ առավ:

Հարրին հանեց իր գրչափետուրն ու մի կտոր մագաղաթ և շրջվեց դեպի Ռոնն ու Հերմիոնան:

— Սա կոչվում է հեռախոսի համար, — ասաց նա Ռոնին: Երկու անգամ գրելով համարը, նա մագաղաթը երկու մասի բաժանեց ու տվեց Ռոնին ու Հերմիոնային: Անցած ամառ ես հայրիկիդ պատմել եմ, ինչպես օգտվել հեռախոսից, նա գիտի ինչ անել: Ջանգահարեք ինձ Դարզլիների տուն, եղա՞վ... Ես չեմ դիմանա երկու ամիս միայն Դադլիի նման զրուցակցին:

— Քո մորաքույրն ու մորաքրոջ ամուսինը կհպարտանան քեզնով, — ասաց Հերմիոնան, երբ նրանք դուրս եկան գնացքից ու միացան դեպի ելքը շարժվող բազմությանը, — երբ լսեն, թե ինչե՛ր ես արել այս տարի:

— Կհպարտանա՞ն... — ասաց Հարրին, — գժվե՞լ ես... Քանի՛ անգամ կարող էի մեռնել ու այդպես էլ ողջ մնացի... Չէ՛, նրանք ուղղակի կկատաղեն հիասթափությունից...

Եվ նրանք միասին անցան դարպասներով ու մտան մագլական աշխարհ:

